Ce nimic frumos, dragostea

Neslihan Acu

NESLİHAN ACU

Ce nimic frumos, dragostea

Traducere din limba turcă
de
LEILA ÜNAL

Redactori Diana Crupenschi şi Irinel Antoniu
Tehnoredactor Constantin Niţă

NESLİHAN ACU
NE GÜZEL BIR HIÇLIKTI AŞK

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-99931-13-39-3

UNU

Un pește și o pasăre s-au îndrăgostit unul de altul... Însă unde să-și facă un cuib al lor?

O să vă spun acum o poveste de dragoste mai neobișnuită petrecută pe vremuri pe străzile Istanbulului.

Cele două personaje sunt Tarık și Aysel, amândoi niște păsări ciudate. Interesant e că Tarık se și vedea pe sine însuși semănând cu una dintre păsările colorate ale lui Lekh din romanul lui Jerzy Kosiński. Una dintre acele sărmane păsări pe care crudul personaj Lekh le vopsea și le dădea drumul între suratele sale, iar mai apoi privea cum acestea o făceau bucăți.

Cât de dureros este atunci când cineva nu realizează că este atât de diferit de semenii săi... Și cât de dureros este atunci când își dă seama pentru prima dată de aceste deosebiri.

Tarık era un om inteligent. Odată, într-o cârciumă retrasă din Beyoğlu, scrisese pe o bucată de șervețel:

„Întâi trebuie să trăiești. Apoi, poate, să povestești. Dar povestitul a fost întotdeauna un eșec, poate că doar cei care au reușit să înțeleagă au avut de câștigat."

Aysel semăna mai degrabă cu un pește. Acum, spunând acestea, mi-a venit în minte o replică dintr-un film din anii '60.

„Un pește și o pasăre s-au îndrăgostit unul de altul... Însă unde să-și facă un cuib al lor?" Aceasta era întrebarea pe care i-o punea o mamă albă fiului ei alb care se îndrăgostise de o negresă.

Bineînțeles că lumea s-a schimbat între timp, negrii și albii se pot căsători. Lumea e plină de mulatri în tot felul de nuanțe de cafeniu.

Dar să nu ne abatem de la subiect... Spuneam că Aysel semăna cu un pește, unul dintr-un acvariu. Avea fața în formă de inimă, ochii mari cu pleoape umflate și o gură mică cu buze groase.

Era o fată ciudată, ruptă de lume. Ca şi cum casa ei era, de fapt, în nori şi, în drumul ei spre casă, trecuse şi pe pământ, iar mai apoi rămăsese acolo pentru că i se stricaseră aripile şi nu îşi mai putuse lua zborul înapoi.

Tatăl ei era negustor de covoare. Locuia cu singurul lui copil, Aysel, într-un apartament întunecos chiar deasupra magazinului său de covoare din cartierul Şişli. Nu avea nevastă. La şaptesprezece ani, imediat după ce o născuse pe Aysel, aceasta plecase şi nu se mai întorsese.

Mulţi ani fata şi tatăl trăiseră într-o singurătate stranie. Tatăl bea şi nu vorbea deloc, dar alte vicii nu avea. Nici Aysel nu vorbea. Nici nu prea avea prieteni cu care să poată vorbi. Tot ce făcea era să meargă la şcoală şi să se întoarcă acasă. Studia la Arte. Era o fată neglijentă, fără gust la îmbrăcăminte. Purta mai tot timpul fuste lungi de catifea, cămăşi şifonate din in şi centuri groase cu catarama de metal înnegrită. Nu-şi pieptăna niciodată părul şaten deschis, de pensat sau epilat nici vorbă. Avea unele apucături ciudate, nu avea încredere în nimeni şi nimic şi era tot timpul suspicioasă. Cred că aceste trăsături le căpătase din cauza mamei ei, care o abandonase pe când era încă în faşă, dar şi a tatălui, care nu vorbea niciodată cu ea. Din cauza acestei neîncrederi, Aysel se simţea ca un leagăn care se balansează în gol. Sus-jos, sus-jos... Uneori mai repede, alteori mai încet, dar fără să se oprească vreodată, fără să-şi găsească liniştea. Scârţ, scârţ, scârţ, scârţ...

Când a terminat facultatea şi şi-a luat diploma de arhitect, nu avea nici cea mai vagă idee despre cum va fi viaţa ei de atunci încolo. Dar nici nu aştepta să se întâmple ceva senzaţional. Asta până când tatăl ei a anunţat-o că dăduse faliment.

În timp ce îi spunea că era ruinat, că era nevoit să vândă magazinul şi că avea să plece în Olanda să înceapă o viaţă nouă, chipul lui avea o expresie de parcă toate acestea erau ceva foarte normal. Era distant şi rece. La început Aysel s-a mirat un pic, dar uimirea ei n-a ţinut mult. De fapt, de ceva timp încoace, oare nu îl vedea ea pe tatăl ei ca pe o umbră, un vis care putea să piară în orice moment?

De acum urma să rămână la sora vitregă a tatălui ei. Apartamentul din Şişli a fost vândut, la fel şi magazinul, unele datorii

au fost plătite și – după cum susținea tatăl ei – ceva din banii rămași au fost dați acestei femei. Și uite așa Aysel s-a mutat în cartierul Kabataș, în apartamentul de la demisol al mătușii sale. Când a plecat, tatăl i-a spus lui Aysel că avea să se întoarcă într-un an-doi. Dar fata nu a luat în seamă aceste vorbe, mai precis l-a uitat pe tatăl ei chiar atunci, în acel moment. Pe mama ei o uitase de mult, așa că a rămas singură pe lume.

Mătușa ei vitregă era o femeie enervantă. Aysel o văzuse în tinerețe numai de sărbători și cu alte câteva ocazii speciale. Era o nebună, în felul ei, dar își ascundea nebunia destul de bine. Întotdeauna când ieșea pe stradă cu părul ei platinat mereu aranjat, în taioarele elegante și pantofii cu toc, toată lumea o credea o adevărată doamnă din vechiul Istanbul.

Însă în casă treaba era cu totul alta. Dar să le luăm pe rând.

Personajul nostru principal este Tarık, pentru că acest roman este povestea vieții lui.

Și credeți-mă, dragi cititori, viața lui Tarık este cu mult mai interesantă decât cea a lui Aysel.

Încă din gimnaziu intrase într-o mișcare revoluționară și, datorită inteligenței și spiritului său practic, avansase repede în organizație. Din pricină că se implicase în câteva incidente, a fost exmatriculat din școala pe care deja nu prea o mai frecventa. La acea vreme nu putem spune că i-a păsat prea mult. Chiar îi păruse bine, pentru că putea să se dedice în totalitate activităților de stradă. La școală nu învățau prea multe despre viața adevărată, acolo important era să nu gândești, să înveți pe de rost niște informații standard, care erau oricum eronate, și să te supui. Pentru Tarık toate acestea erau imposibile.

Într-un an cu un septembrie sumbru, a avut loc o lovitură de stat și puterea a fost preluată de armată. Mișcarea revoluționară a plătit scump, mii de tineri au fost torturați, răniți, iar alții au murit. Tarık a fost doar unul dintre cei care au plătit acest preț. În decurs de numai un an de la evenimente, a intrat în închisoare de patru ori, timp în care l-au burdușit în bătaie. Dar n-am să vă povestesc aceste întâmplări neplăcute acum. Cu voia voastră, vi le voi istorisi ceva mai târziu.

Povestea noastră începe la doi ani după lovitura de stat.

Dragi cititori, să mergem împreună în cartierul Beyoğlu din acele zile.

Semăna oare Beyoğlu din acele vremuri cu cel de acum? Şi da, şi nu. În primul rând, în acei ani pe stradă era un trafic asurzitor, care te înnebunea. Străzile lăturalnice, care sunt astăzi pline cu diverse baruri şi cârciumi unde se adună intelectualii, erau pe atunci pline de cluburi de noapte. Locurile pentru intelectuali erau încă foarte puţine. De fapt, ca să spunem adevărul, le puteai număra pe degetele de la o mână.

Pe vremea aceea, nici copiii străzii nu erau la fel de mulţi ca acum, nu îi întâlneai la tot pasul prin tot oraşul. Erau o mână de copii, pe care îi vedeai cel mai des cum se adunau ciorchine ca pisoii, formând un ghemotoc de carne vie în faţa Secţiei Comerciale a Consulatului României de pe strada Sıraselviler. Nu vedeai decât mâini şi picioare amestecate, unele peste altele. În nopţile foarte reci se înveleau cu nişte zdrenţe murdare pe care cine ştie pe unde le găsiseră. Clienţii fideli ai Casei de artă Mahzen îi numiseră „Antonii".

Casa de artă Mahzen este cel mai important loc din această poveste, pentru că aici s-au întâlnit Aysel şi Tarık într-o sâmbătă ploioasă de noiembrie.

În zilele acelea când se pusese capăt dezordinii şi conflictelor cu preţul interzicerii tuturor libertăţilor, o parte din tineret, decis să dea uitării trecutul, descoperea viaţa boemă. Casa de artă Mahzen a devenit localul preferat al boemilor încă din ziua deschiderii.

Femei pline de bijuterii din argint, bărbaţi cu păr lung şi barbă umpleau localul Mahzen până la refuz şi în acea atmosferă plină de fum şi de iz de libertate începeau discuţii interminabile despre artă şi filozofie (mai precis, pe orice temă aleasă în afară de politică). Impulsurile sentimentale şi sexuale pe care le nesocotiseră, le desconsideraseră şi pe care se condiţionaseră să le trateze drept slăbiciune atâta timp ieşiseră la suprafaţă şi îi înrobiseră. Pălăvrăgeau, beau, se îmbătau mai mult sau mai puţin, iar mai apoi şi-o trăgeau sfioşi pe unde apucau.

Revoluționarii pensionari cu o oarecare bază intelectuală și mintea mai ageră decât tovarășii lor se conformaseră cu viteza luminii noilor interdicții și fuseseră deschizători de drumuri ai schimbării, trecând de la redactarea de manifeste și înștiințări la redactarea textelor de reclame.

Bineînțeles că în spatele atmosferei din baruri, vieții boeme, plăcutelor discuții despre artă și al timidelor evadări sexuale se aflau multe suferințe teribile, îndurate inutil de către mulți.

Tarık era unul dintre cei care trecuse prin aceste suferințe.

Însă nu era el atât de prost încât să le suporte la nesfârșit. La un timp relativ scurt după ieșirea din închisoare, și-a revenit și, adoptând un nou stil de a se comporta, de a se îmbrăca și de a vorbi, a început să frecventeze barurile de intelectuali din Beyoğlu. Adevărul este că, pentru cineva care a fost bătut și torturat până i-a sunat apa-n cap în celulele cu podele umede, statul pe scaunul de la bar cu o bere în mână era o experiență destul de liniștitoare.

Cea mai potrivită atmosferă pentru el o găsise la Mahzen. Acolo îi cunoscuse mai întâi pe Ethem, apoi pe Aysel și, în scurt timp, viața îi fusese cu totul schimbată.

După toate suferințele și marginalizarea pe care le trăise, Tarık devenise un escroc remarcabil. Dar el nu se mulțumea cu asta. Vroia să se întreacă pe sine și să devină cu adevărat un om rău. Dacă ar fi reușit să-și scoată din suflet sentimentele de compasiune și bunătate, chiar ar fi reușit! Dar, din nefericire, nu a fost posibil. Era mult prea confuz pentru a deveni un om rău în adevăratul sens al cuvântului și avea un suflet mult prea bun.

Cred că fraza cea mai potrivită pentru a-l defini pe Tarık este aceasta: Era un actor fără talent care se străduia să joace rolul lui Iago. Sau pot merge chiar mai departe, spunând: Era un clovn care îndrăznea să joace rolul lui Iago.

După ce i-am prezentat pe scurt pe eroii acestei povestiri, cu voia voastră voi trece la primul capitol. Închipuiți-vă că nu voi putea scrie tot romanul așa, cu un limbaj ușor ironic și cu subînțelesuri! Va trebui să folosesc un limbaj mai romantic, mai poetic, așa cum mi-o cere subiectul povestirii. Doar vreau să vă spun o poveste de dragoste. O dragoste pură, inocentă... O dragoste

sălbatică şi murdară...O dragoste nesterilizată... Dragostea sub forma unui viol...

Aveţi grijă dacă aveţi stomacul sensibil, această poveste de dragoste vă poate produce greaţă.

În afară de Aysel şi Tarık, în poveste mai este şi Ethem. În acei ani Ethem era profesor de literatură la un liceu particular. Era destul de în vârstă faţă de ceilalţi, aproape la jumătatea drumului vieţii. Îşi petrecuse anii tinereţii în cafenelele şi barurile diverselor universităţi din Italia şi Franţa, îşi luase cu vârf şi îndesat partea din bucuriile lumeşti, era un om vesel, înstărit şi inteligent. Singurul lui cusur era egoismul incurabil. Pentru el, a-şi trăi viaţa însemna înainte de toate împlinirea dorinţelor şi a plăcerilor stomacului, creierului şi penisului.

Pe Tarık l-a văzut ca pe un „caz" şi s-a ocupat de el până s-a plictisit. Pentru Tarık, Ethem era un sfânt, un profet. Profetul sexului, al cultului sexologiei... El era doctor în relaţii, specialist în arta dragostei.

Şi mai era şi Korhan Sönmez. În acei ani, era un scriitor ale cărui cărţi erau puţin citite, dar bine vândute. O a doua ocupaţie artistică a sa erau picturile nud. Avea o lume interioară foarte colorată, formată din vagine şi sâni.

O ultimă notă de subsol în legătură cu Tarık: prima dată Aysel crezuse că Tarık e homosexual. Nu prea ştia pe atunci sensul exact al cuvântului, dar vocea dulce, mişcările un pic feminine, mâna dreaptă cu unghii lungi şi manichiura făcută, eşarfele ciudate pe care le purta la gât, pieptănătura ca-n reviste, toate la un loc îi dăduseră fetei această senzaţie.

Dar Tarık avea alte motive de a nu dori să afişeze comportamentul care în acele zile era considerat normal pentru un bărbat. Dacă v-aş povesti ar ieşi un adevărat roman. Şi chiar asta va fi.

Ei bine, dragi cititori... Acum e timpul să trecem la un stil mai poetic. Poftiţi, vă rog, luaţi loc.

***

– De ce nu ne-ai schimbat numele?

El stătea lângă fereastră. Avea vocea unui înger, dulce şi melodioasă.

Se sprijinise cu spatele de perete şi o privea pe fată cu un zâmbet ciudat, un amestec de tristețe şi ironie. Sub sprâncenele stufoase, ochii lui negri care păreau creionați păreau să strălucească de bună dispoziție.

– N-am putut să le schimb, zise femeia. Mi-e imposibil să mi te închipui cu un alt nume. Tu ai fost întotdeauna Tarık şi aşa vei rămâne.

Femeia era în capătul unei mese într-o totală dezordine. Era parcă pierdută între teancuri de hârtie, cărți şi carnete de notițe. Părul încărunțit îi cădea încâlcit pe umeri. Fața mică, ochii mari, căprui deschis cu riduri adânci şi gura mică o făceau să semene mai degrabă cu caricatura unei femei care fusese odată frumoasă.

– Dar cele întâmplate? Le vei putea scrie fără să le modifici deloc? Ai curaj?

– Întâmplările... Ce sunt de fapt aceste întâmplări? Toată lumea le vede şi le interpretează în alt fel. O să permit memoriei să mă înşele, să mă uimească, dacă asta întrebi.

– De ce vrei să spui povestea noastră? Mai precis, de ce vrei să scrii despre dragoste?

Femeia râse iritată.

– Dragostea încă este cel mai popular subiect din toată lumea.

– Dar dragostea este, de fapt, un nimic. Ce vrei să povesteşti, iubito? Nimicul?

– Poate, spuse femeia cu aceeaşi iritare. Îți aminteşti fraza aceea pe care mi-o tot repetai, pe care o învățaseşi de la Ethem... *Je voudrais vous aimer.*

– Ah, da! Aş vrea să te iubesc!

– Erai un bărbat deştept, Tarık. Nu mă iubeai, dar voiai să mă iubeşti. Ți-ai dat seama încă de la acea vârstă că „dragostea“ este ceva pentru care trebuie să depui efort, să te străduieşti. Da, erai, într-adevăr, foarte inteligent.

– Tu continui să mă înțelegi greşit, iubito. Eu nici nu m-am străduit să trăiesc o dragoste adevărată. Tot ceea ce am făcut, de fapt, a fost să pun în scenă Dragostea.

Femeia îl privi neîncrezătoare, cu milă parcă. Apoi oftă.

– Când mi-ai şoptit la ureche pentru prima oară „Aş vrea să te iubesc", am simţit că e ceva în neregulă. Aş fi vrut să fiu o femeie iubită la prima vedere, mai presus de orice îndoială.

– Ce rost are să discutăm despre asta acum, după atâţia ani? Şi de ce te-ai apucat de o treabă atât de stupidă ca scrisul unui roman?

– Pentru mine... spuse femeia. Numai pentru mine.

– Adică?

Vocea ei gravă şi estompată răsună în camera aproape goală.

– Vreau să-mi readuc la viaţă sufletul îngheţat. Scrierea acestui roman va fi o experienţă stranie şi captivantă, pentru că nu ştiu nici eu măcar ce voi scrie. La vremea respectivă nu am reflectat deloc asupra relaţiei noastre. Am trăit-o doar. Când încerc să-mi amintesc trecutul nostru comun, îmi vin în minte numai scene dispersate. Ca nişte fragmente dintr-un film de dragoste împodobit cu gravuri. O gură fierbinte pe tâmplă... Un autobuz de noapte rablagit care merge zgâlţâindu-se... Cuvinte ciudate şoptite la ureche cu vocea ta îngerească... Nelinişte... Teamă... Privare şi sărăcie. Nopţile în care am rătăcit pe străzi până dimineaţa... Ger, frig... Mirosul acrişor al localurilor... Spre răsărit, încercând să ne încălzim înghesuindu-ne unul în altul ca nişte pui de pisică uzi după o noapte petrecută pe străzi... O ceartă la malul mării... O palmă primită peste faţă... Tu plângând cu suspine... O cameră de spital... Singurătate... Casa din Karagümrük... Spinii care-mi intrau în spate pe când făceam dragoste pe frunze...

Tăcu, simţindu-şi răsuflarea parcă tăiată de atâtea amintiri.

– Îmbătrâneşti. Îţi dai seama de asta, iubito? întrebă el cu un zâmbet machiavelic.

– Iar tu nu te-ai schimbat deloc. Ia spune... Ai murit cumva?

El râse parcă satisfăcut.

– Asta nu pot să-ţi spun. Întreabă-mă altceva.

– E adevărat că ai trăit ani de-a rândul în Norvegia, te-ai căsătorit cu o pescăreasă şi ai avut doi copii?

– De unde ai aflat toate astea?

– De la Ethem. Acum zece ani, cred. M-am întâlnit cu el în Taksim.

– Ethem...Da, îi mai scriam din când în când. Nu l-am mai văzut, de când și-a luat tălpășița de pe aici.

– Ți-e dor de el?

– De ceva îmi e dor, cu siguranță. Dar nu știu dacă de el sau de mine, cel din acei ani!

Se apropie de masă și se opri exact în fața femeii. O măsură cu ochii ușor umezi, în timp ce-și aranja eșarfa roșie de la gât. Femeia râse înfundat.

– De ce râzi?

– Chiar și acum te joci cu eșarfa de la gât. Ah, tu și eșarfele tale!

– Știi ce m-a întristat cel mai tare din tot ce-ai scris, iubito?

– Ce?

– Partea în care ai scris că sunt un actor nepriceput care se străduiește să îl joace pe Iago. Mi-ai frânt inima.

– Dar așa erai! Te comportai de parcă puteai face toate relele posibile, dar de fapt erai o persoană care iubea oamenii. Erai plin de compasiune.

După un scurt moment de gândire, femeia continuă să vorbească.

– Și, în plus, erai și tulburat. Cu toate astea, ai făcut tot felul de lucruri, nu pot să neg. Ai încercat să mă împingi în brațele altor bărbați... Și, mai presus de toate, ai încercat să mă folosești drept momeală pentru scriitorul acela bătrân...

– Nu-mi uita și micile escrocherii!

– Da. Și încercările tale de a fi un gigolo!

– Vezi că nu eram chiar un oarecare!

– O, Doamne, nu erai deloc un oarecare! Erai un deschizător de drumuri. După revoluție ai perceput foarte repede schimbarea condițiilor. Ai fost unul dintre inițiatorii epocii „relelor, fraudei și imoralității". Femeia râse mecanic. Pe când, dacă ai trăi în Istanbulul de azi, ai fi un nimic! Un mare nimic, o vorbă goală! Toată lumea e deja foarte rea. Răutatea e ceva atât de obișnuit, încât romanele nu mai pot fi scrise decât despre cei buni. Adică despre „fraieri".

Se priviră unul pe celălalt.

Deodată, femeia întrebă:

– De ce ești aici? Spune-mi adevărul!

El râse perfid.

– N-ai înțeles încă, iubito? Am venit să controlez ceea ce ai scris. Nu pot suporta să scrii tot felul de prostii despre mine.

Femeia începu să râdă. La început încet, mai apoi din ce în ce mai nervos. Râse, râse... Apoi își șterse lacrimile cu mâneca bluzei.

El se îndepărtase, era din nou în fața ferestrei. Se uita afară, cu spatele la ea.

– Ce stradă dezgustătoare! Peste tot e mizerie. Uite-te la copiii ăia! Și câinii vagabonzi par mai curați ca ei. Și rufele alea... Când eram departe, de fiecare dată când îmi aduceam aminte de orașul ăsta, imediat îmi apăreau în fața ochilor cârpele alea zdrențuite care se uscau în vânt pe străduțele lăturalnice. Astea sunt steagurile săracilor. Să-ți spun drept, mi se pare ciudat că ai ales să trăiești într-un loc atât de sărăcăcios.

– Dar eu deja nu mai iau în seamă astfel de lucruri.

– Și cum urai sărăcia, pe vremuri ...

– Asta era pe vremuri. Totul se schimbă.

– Știi, iubito, și tu arăți ca o femeie săracă.

Privirea i se plimbă pe părul răvășit și murdar al femeii, pe nasul lucind de grăsime, pe tenul cu pori dilatați, pe unghiile tăiate la nimereală, cu vârfurile îngălbenite de tutun, pe bluza plină de pete, veche de când lumea și scămoșată.

– Nu numai că arăt. Chiar sunt săracă.

– Și foarte singură.

– Și foarte singură.

– Ți-am spus că așa va fi!

– Da, mi-ai spus.

DOI

Ei erau hipioții subterani.
În loc să se întindă pe iarbă, se aciuaseră în barurile subterane.
Iubirea lor avea gust de mucegai.

Toamna îi întristează pe oameni. În special când plouă, în noiembrie, această tristețe ia amploare și îți umple plămânii la fiecare inspirație.

Suntem în fața unuia dintre cluburile de noapte de pe strada Sıraselviler. Acest club de noapte se afla tot aici și acum douăzeci de ani și Casa de artă Mahzen era chiar lângă el. De atunci și până acum și-a schimbat proprietarul de vreo șase ori și de fiecare dată i s-a schimbat și numele. Cu toate astea, „Mahzen"[1] era cel mai potrivit, era cel mai bun nume pentru un bar de subsol.

Simțind în ceafă privirile aspre și întrebătoare ale celor doi bodyguarzi corpolenți din fața ușii de metal a clubului de noapte, am coborât pe o scară circulară, la un etaj mai jos. Apoi am mers pe un coridor lung și îngust. Ajungând la capătul coridorului, urcăm pe o scară cu șase trepte și ajungem la vechiul Mahzen, noul „Gergedan Bar".

Noul local este foarte lung. În comparație cu vechiul loc, totul este modern și nou nouț. A fost luat la mână și decorat într-un stil foarte modern. Până și mirosul de mucegai din vremurile vechi a pierit cu timpul, locul lui fiind luat de un miros plăcut de flori de portocal. Mai e și o expoziție de pictură, cu titlul „Rămășițe de la Rıfat Eskiz".

Pictorul Rıfat Eskiz... Un talent aproape de geniu, dar la băut nimeni nu-l întrecea. Se spune că este cel mai veritabil boem al

[1] În limba turcă, Mahzen înseamnă „pivniță" (n. tr.).

Istanbulului din toate timpurile. Putea să trăiască şi să picteze în orice condiţii. Dăruia picturile făcute în grabă în cotloane de baruri fetelor care-l priveau cu admiraţie. Când era foarte beat, fără să-i pese dacă era iarnă sau vară, se dezbrăca în pielea goală şi se plimba aşa pe străzile lăturalnice din Beyoğlu. Poliţiştii îl cunoşteau. Îl scoteau din tomberoanele de gunoi cu forţa şi îl lăsau cu maşina la atelierul lui sărăcăcios din strada Sormagir.

Era un pictor bun. Din păcate, a murit devreme. Dar, după ce a murit, şi-a câştigat renumele. Picturile lui se află acum în mâinile colecţionarilor.

În urmă cu douăzeci şi cinci de ani se afla şi el printre cei care frecventau barul Mahzen.

Bine, atunci! Să ne întoarcem şi noi la acei ani şi să încercăm să povestim despre barul Mahzen.

După ce treceai de coridorul mirosind a mucegai şi urină şi urcai scările, te trezeai în mijlocul unei mulţimi înnebunitoare. Nu se vedea om cu om de atâta fum şi aerul condiţionat nu funcţiona niciodată cum trebuie. Barul Mahzen era format din două părţi, unite prin câteva trepte. În partea mai înaltă erau barul şi mesele. Meniul era limitat: se serveau cartofi, cârnaţi, carne la grătar şi salată. Nu prea aveai ce alege. În spatele tejghelei, la bar, se afla mai întotdeauna Cem Hadi. Acest tânăr şaten născut în Mardin, cu faţa pătată şi umeri laţi, îşi lua treaba în serios şi o făcea cu plăcere. Se purta prieteneşte cu clienţii, dar o făcea cu măsură, nu-l văzuse nimeni întrecând limitele. Când râdea, o făcea din tot sufletul, ochii i se micşorau atât de tare încât aproape nu se mai vedeau şi îşi arăta dinţii albi ca laptele.

În majoritatea serilor se vedeau la bar, pe scaunele înalte, bându-şi rachiurile, una sau mai multe persoane cunoscute – actori, scriitori sau poeţi.

Aysel şi Tarık nu prea stăteau la bar, iar la mese nici atât, pentru că întotdeauna aveau banii număraţi. Pentru ei, partea de jos, unde se bea ceai sau cafea, era mult mai potrivită.

Încăperea de jos era destul de întinsă pe lungime. Măsuţe măricele de lemn cu lacul ştirbit, scaune şubrede cu spătarul îmbrăcat

în carpete, divanuri tapiţate cu materiale imprimate care dădeau impresia că erau aduse dintr-un vechi conac, toate creau o atmosferă caldă.

Obiceiul de a expune tablouri pe pereţi începuse încă din acea vreme. Analiza tablourilor era o artă în sine, în special pentru bărbaţi. Îşi încrucişau braţele la piept, abordau o mină serioasă, îşi aprindeau pipa, dacă aveau, dacă nu, se mulţumeau cu ţigara, şi căutau în tablouri ceva ce nimeni nu mai observase înainte, un detaliu interesant. Apoi se întorceau lângă prieteni şi schimbau câteva impresii într-un limbaj intelectual. Dacă în acest timp reuşeau să atragă şi atenţia câtorva fete, nici nu le trebuia mai mult!

În serile de vineri şi sâmbătă barul Mahzen se transforma într-un autobuz plin până la refuz. Cei care nu găseau loc să stea se sprijineau cu spatele de perete şi sporovăiau în picioare. Unii se aşezau pe vine lângă perete, iar alţii de-a dreptul pe jos.

Bine, dar cine erau aceşti oameni? Majoritatea erau studenţi. Studenţi la literatură, sociologie, filologie, arte... Apoi, erau cei de la reviste, de la agenţiile de publicitate, actori de cinema, de teatru, poeţi care nu cunoşteau încă faima...

Aceşti oameni erau ca nişte iniţiatori ai unei noi epoci hippy, dar mai deznădăjduită, mai ploconită. Erau hipioţii subterani. În loc să se întindă pe iarbă, se aciuaseră în barurile subterane şi trăgeau în fiecare seară la măsea.

Să ne întoarcem acum la o anumită zi, adică la acea zi de sâmbătă în care s-au văzut pentru prima dată eroii noştri.

În barul Mahzen se afla un grup mare. Toată lumea era acolo: Ethem, chitaristul Raşit, pictorul Rıfat Eskiz, Tayfun, asistentul unui regizor de film cunoscut, iubita lui Nil, actriţa de teatru Maide, poetul Burhan, „Hanımeli" Memet din lumea publicităţii, Aysel şi toţi ceilalţi.

Cel mai simpatic şi vorbăreţ din tot grupul era, fără îndoială, Ethem. Părul şaten i se revărsase în faţă, iar la spate era împletit într-o coadă. Această pieptănătură, nu prea întâlnită la vremea aceea, atrăgea atenţia oamenilor. Şi, ca şi cum asta nu era de ajuns, deasupra buzelor pline îşi lăsase şi o mustaţă subţire *à la*

Clark Gable. Nu era frumos, dar era simpatic. Era un bărbat corpolent. Un cuvânt din trei era urmat de hohote vesele, împrăștiind în jur numai bună dispoziție. Veselia lui nu era falsă sau forțată. Era o bucurie de viață, o bună dispoziție naturală, specifică persoanelor care au avut un stil de viață diferit, care au trăit experiențe diverse și cărora nu le este frică de viață. Lui Ethem îi plăcea foarte mult să vorbească. Și vorbea frumos. Când începea el să vorbească, ceilalți tăceau și îl ascultau. Și făceau asta nu atât pentru respectul pe care i-l purtau lui Ethem, căruia îi ziceau „Tata", cât pentru interesul cu care ascultau cele povestite.

Ethem nu era, de fapt, pe calapodul general al celor care frecventau barul. Asta datorită vârstei, înfățișării și discuțiilor sale mult prea libertine. Dar nimeni nu găsea nimic ciudat în asta, pentru că libertinismul se făcea remarcat numai în vorbele lui, nu și în purtare. Vorbea cu orele despre sexualitate, amintea tot timpul de învățăturile lui Reich, dar nimeni nu îl văzuse făcând glume porcoase sau purtându-se necuviincios cu vreo fată din anturaj. Avea într-adevăr un aer de om ce se depășise pe sine. Se spunea că-și petrecuse tinerețea studiind câte un an-doi la diverse universități din Italia și Franța și că, până la urmă, își luase diploma în sociologie la o universitate din Franța. La șase luni după revoluție se întorsese în țară și începuse să predea la un liceu particular.

Aysel descoperise barul Mahzen cu ceva timp în urmă, din întâmplare. Era locul unde se simțea ca-n pântecele mamei și venea în fiecare seară. Era minionă și avea aerul unei fete țâfnoase. Avea spatele curbat și umerii încordați, de parcă ar fi fost tot timpul în gardă împotriva lumii întregi. Privirea îi era inocentă și, în același timp, ciudat de distantă. În acea seară Tayfun stătea chiar în fața lui Aysel. Cu părul ondulat deschis la culoare, ochii deschiși la culoare și ei și tenul bronzat, arăta, ca de obicei, foarte bine. Dar îmbrăcămintea neîngrijită, ochii care-i scăpărau când și când a nebunie și toți dinții din față cariați, în ciuda vârstei tinere, dădeau destule indicii cu privire la viața pe care o ducea. Lângă el stătea iubita lui, Nil. Fata asta brunetă era cea mai urâtă ființă pe care ați văzut-o și o veți vedea vreodată. Ochii ei mici pe fața bucălată aveau o expresie de nefericire morbidă și țigara nu-i

lipsea niciodată dintre buzele cărnoase. Una dintre mâinile-i butucănoase și aspre ca de salahor stătea tot timpul pe piciorul lui Tayfun. Cu asta parcă voia să arate lumii întregi că era proprietara acestui bărbat tânăr.

Rașit era în seara asta mai încordat ca niciodată. Se supăra la povestirile deocheate ale lui Ethem, se purta ca un îndrăgostit stângaci când vorbea cu actrița de teatru Maide și răsturna paharele de bere și scrumierele. De fapt, se apropia de treizeci de ani și nu mai era un tânăr neexperimentat, dar de fiecare dată când îi plăcea o fată se purta ca un adolescent de șaisprezece ani. Poate că era încă virgin. Cu părul care părea să nu fi fost vreodată atins de pieptene, cu barba lungă, cămășile ca niște pături, vestele din materiale imprimate, pantalonii în stil marinăresc și chitara de care nu se lipsea, Rașit era un tip destul de interesant la o primă vedere. Dar când începea să vorbească era plictisitor, pentru că ideile lui erau grosolane, brute, imature.

Agentul de publicitate „Hanımeli“[1] Memet bea întruna. I-a rămas numele de Hammeli Memet pentru că îi plăcea și recita de fiecare dată când avea ocazia poezia lui Nâzım Hikmet care începea așa: „Era un uriaș cu ochi albaștri și s-a îndrăgostit de o fată minionă“.

Poetul Burhan era tot timpul tăcut. Are o carte de poezii tipărită, dar nimeni nu îl văzuse vreodată recitând poezii prin baruri. Nu bea mult. Cu un zâmbet de neînțeles pe față, privea tot timpul în jur, jucându-se cu barba rară.

Cem Hadi o privea din când în când pe furiș pe Aysel. Aysel era conștientă de acest interes al lui, dar nu-i păsa.

Când în bar intră un bărbat cu pardesiu gri, ceasul mare de deasupra șemineului arăta ora 10. Aysel l-a remarcat imediat, și oricum nu era o persoană care să nu fie remarcată. Chiar deloc.

A dat un adevărat spectacol lângă cuierul de la intrare. Și-a desfăcut încet cordonul de la pardesiul gri și, cu o mișcare largă, s-a dezbrăcat. După ce a agățat pardesiul într-unul din cuierele libere, și-a desfăcut și și-a legat din nou eșarfa de un verde lucios la gât și și-a aranjat din câteva mișcări părul negru și des. În acest

[1] În limba turcă, *hanımeli* înseamnă floare de caprifoi. Floarea de caprifoi revine de mai multe ori, ca un refren, în poezia citată. (n. tr.)

timp, sub sprâncenele stufoase ochii scrutau barul ca un reflector după persoane cunoscute.

Era un bărbat înăltuț și subțirel, care arăta destul de tânăr. Părul, care-i acoperea capul ca o căciulă, era pieptănat cu grijă. Cu sacoul de stofă care-i venea ca o mănușă, puloverul subțire și pantalonii de catifea strâmți, avea un stil de îmbrăcăminte total diferit de cei care frecventau barul Mahzen.

Lui Aysel îi venea să râdă. Bărbatul părea coborât dintr-un fotoroman italian. Dar nu era actorul din rolul principal, pentru că aceștia sunt, în general, mai frumoși. Era un personaj din planul al doilea, care țese tot felul de intrigi pentru a despărți fata din rolul principal de iubitul ei, era tânărul pasional, dar nedorit.

Brunet, cu ochi negri și privirea ageră, cu ținuta mândră, semăna cu un vultur.

Când îl văzu pe Ethem, zâmbi cu entuziasm. Ethem zâmbi și el și îi făcu semn cu mâna.

– A venit și Tarık, s-a întregit echipa! strigă el voios.

Când ajunse lângă ei, Tarık își plimbă ochii pe la fiecare cu o impertinență dinainte calculată. Avea un surâs puțin periculos și întrucâtva ironic, care reflecta o stare sufletească deopotrivă ostilă și echilibrată.

– Ce mai faceți, domni și doamne, lunecând pe tobogane!

Așteptă câteva secunde să vadă reacțiile pe care le va trezi acest salut absurd.

Nu chicoti nimeni, în afară de Ethem.

– Mi-a fost dor de voi, prieteni! Oamenii din afară sunt foarte plictisitori! N-au habar nici de Lacan, nici de Freud... Nu citesc nici poezii, nici romane! Nici eseuri, nici fileuri! Ha, ha!

Rostea cuvintele fără să le înghită, punând accent pe fiecare, aproape la fel de ireproșabil ca un crainic de știri.

După cât se vedea, venirea lui Tarık nu încântase pe nimeni în afară de Ethem. Tayfun și în special Rașit îl priveau ca și când ar fi vrut să-l atace. Burhan își întoarse capul în altă direcție, iar Hanımeli Memet rânjea răutăcios. Nil deveni foarte irascibilă și începu să facă gesturi ciudate. Sări pe neașteptate pe Tayfun, îl sărută pe gât, își îngropă capul în umărul lui și începu să scoată niște sunete ca de gâscă.

Însă privirea lui Tarık se oprise asupra lui Aysel. Ochii negri îi străluceau de curiozitate. Făcu o reverență adâncă în fața fetei, apoi îi prinse mâna dintr-o mișcare și i-o duse la buze.

– *Mademoiselle*... Cred că sunteți nouă pe aici. Păziți-vă de lupii vicleni care se plimbă pe-aici ascunși sub blana de miel!

Aysel își trase mâna, pe jumătate uluită, pe jumătate supărată și își frecă involuntar locul atins de buzele lui. Îi privi cu ochi întrebători pe cei din jur, dar în acel moment toată lumea era ocupată cu ale sale. În afară de Ethem, toți îl priveau pe Tarık cu ostilitate.

Tarık începu să vorbească, plin de ironie.

– Văd că nu mai puteți de bucurie cu toții. Ferice de mine! E minunat să fii atât de iubit! Merg să iau o bere și vin să vă prind chiar în mijlocul conversației!

Se îndepărtă cu mișcări mlădioase ca de dans.

Aysel îi șopti lui Rașit:

– Cine mai e și ăsta?

– Mai dă-l dracu', un tâmpit! spuse Rașit cu voce tare. Pe de altă parte, se uită la Ethem ca și când ar fi vrut să-i vadă reacția.

– Ce vrei de la omul ăsta? E un ticălos, până la urmă. Dar vouă ce v-a făcut? râse Ethem, pe un ton glumeț. Își aprinse pipa și începu să pufăie. În aer se înălță un fum cu aromă de ciocolată, care îți învăluia dulce nările.

– Pui de cățea, ia în râs pe toată lumea. O să-i arăt eu odată... se amestecă în vorbă Tayfun.

– Ai grijă să nu-ți arate el ție, spuse Ethem.

– Cine să-mi arate? Ăla cu alură de muiere?

– Nu vă lăsați păcăliți de aparențe! spuse Ethem. Deja nu mai glumea, era cât se poate de serios.

Tarık se întoarse cu o sticlă de bere și cu un scaun pe care îl târâse de la o masă alăturată și se așeză lângă Ethem. Se tolăni în scaun întinzându-și picioarele în față.

Tensiunea produsă de prezența lui Tarık scăzu după un timp și încet-încet conversația de la masă reveni la normal. Tarık era tăcut ca un actor care și-a terminat de jucat scena. Acum nu făcea altceva decât să asculte cu zâmbetul lui ironic, parcă așteptându-și rândul să intre din nou în scenă.

Aysel îi simțea uneori privirea ațintită asupra ei și îi răspundea cu o privire aspră. Atunci expresia de pe fața lui Tarık devenea și mai ironică.

Toate gesturile lui erau teatrale și aveau un aer de bufonerie și falsitate. Când ducea la gură sticla de bere, degetul mic de la mâna dreaptă care ținea sticla era ridicat. Își însușise gesturile mult prea politicoase, aproape feminine, ale unui aristocrat din Evul Mediu. În timp ce-l asculta pe Ethem cu atenție, ochii mari și strălucitori, cu gene dese, cercetau sistematic tot barul și nu pierdeau nici o mișcare. Parcă era tot timpul preocupat să măsoare interesul pe care îl stârnea – sau credea că îl stârnește – în jur.

La masă se alătura în permanență câte cineva și conversația deveni din ce în ce mai animată. Timpul trecea incredibil de repede. La ora 11.30, Aysel începu să-și strângă lucrurile fără prea mult chef. Scoase bani din portofelul mic de piele din trăistuța ei făcută dintr-o carpetă și îi întinse lui Ethem.

– Eu plec. Pui și banii mei la notă. Am luat două beri.

– A venit ora de plecare a Cenușăresei, așadar?

– Chiar așa!

Își îmbrăcă paltonul negru și lung pe care îl atârnase de spătarul scaunului, își puse pe umăr traista și spuse noapte bună tuturor, undeva de la mijlocul mesei. Încercă să nu îl privească pe Tarık.

***

– Dar noi nu ne-am cunoscut așa, iubito! Eu eram cel care stătea cu Ethem și ceilalți și tu erai cea care venise de afară. Erai cu fata aia frumoasă... Cum o chema?

– Simten.

– A, da! Simten! Ați venit și v-ați așezat lângă noi. Simten era vorbăreață, ne-am împrietenit imediat. Tu însă erai ca de gheață, n-ai scos două cuvinte în seara aceea.

– Eram foarte sălbatică, mi-era frică de oameni.

Era o seară de vară foarte călduroasă. Pe stradă răsunară deodată hohotele de râs ale unei femei. Apoi se auzi plânsul unui copil, și imediat zgomotul coșurilor de gunoi răsturnate de pisici și un mieunat sălbatic.

Femeia rupse o bucată mare din sulul de hârtie de pe masă şi îşi şterse ceafa şi fruntea.

– Urăsc căldura.

– În seara în care ne-am cunoscut era foarte frig. Şi era şi o ploaie păcătoasă, spuse el.

– Da, mi-aduc aminte, era o noapte foarte ploioasă.

– Sunt curioasă ce s-a întâmplat cu oamenii aceia.

– Poetul Burhan scrie articole la un ziar, de două ori pe săptămână îi apar scrierile literare. Tayfun face seriale cu mafia, s-a îmbogăţit destul de mult. Raşit e la fel cum îl ştii. N-o să crezi, dar părul şi îmbrăcămintea îi sunt neschimbate. Doar că a mai slăbit, zici că-i o cioară. Acum compune jazz. Actriţa de teatru Maide a murit, din păcate. Hanımeli Memet, din câte am auzit, trăieşte de multă vreme la Datça şi şi-a deschis acolo un mic bar. Cu Nil nu ştiu ce mai e. Am văzut-o cu ani în urmă în Beyoğlu, arăta ca o prostituată. Mergea pe stradă cu ţigara în mână şi vorbea singură. Era palidă. Nici nu m-a recunoscut. Simten e casnică şi are doi copii.

– Uite-te la tine! Eşti ca o bancă de date!

– Sunt o femeie cu spirit de cercetător. Asta am învăţat-o de la tine. În timpul liber iau la bani mărunţi vieţile oamenilor.

– Cum faci şi cu viaţa mea...

– Şi tu ai făcut la fel cu a mea!

Se aşternu tăcerea.

– Din păcate, ceea ce ai scris e adevărat! La Mahzen nimeni nu mă plăcea, spuse el oftând. Oamenii îi simt imediat pe cei care nu sunt de-ai lor şi îi exclud.

– Bine, dar nici tu nu făceai nimic pe atunci pentru a ascunde diferenţele. Ba dimpotrivă! Mai lipsea să-ţi atârni o pancartă pe care să scrie „Eu sunt diferit". Şi mai mult... Nici mie nu mi-ai fost simpatic când te-am văzut prima oară.

– Ştiu asta, dar de aici şi până la a mă crede homosexual...

– Nu pot spune că mă înşelam. Nu semănai deloc cu bărbaţii pe care îi cunoşteam... Vocea ta subţire, gesturile ciudate, şi în special părul...

– Eram efeminat? Asta vrei să spui?

– Nu, nu! Dar... Aveai ceva ciudat. Parcă erai deschis tuturor experienţelor sexuale.

– Vrei să ştii dacă mă culcam şi cu bărbaţi şi nu poţi să mă întrebi.

– O făceai?

– După părerea mea, e deja o întrebare inutilă.

Femeia dădu din umeri.

– Mi-e totuna, oricum. M-ai înşelat de atâtea ori, că nu mai contează dacă au mai fost şi câţiva bărbaţi.

– Evoluţia personalităţii tale mă înduioşează, iubito. În acele vremuri nu erai aşa. Făceai crize de gelozie şi plângeai în hohote.

– E adevărat, m-ai făcut să plâng mult.

– Dar după aceea m-ai făcut şi tu să plâng. Suntem chit.

– Da, suntem chit.

– Puteam să nu ne despărţim.

– Eşti încă supărat pe mine? Dacă te face să te simţi mai bine, o să-ţi mărturisesc... Nu mi-a fost deloc uşor să te uit.

– Nu minţi, iubito! M-ai părăsit cu cea mai mare plăcere, pot spune că ai avut un orgasm în acel moment! În noaptea aceea, la cârciuma din Bebek, ţi-aduci aminte? Stăteai cu prietenii tăi la un pahar de vin.

Vocea lui subţire era acum plină de mânie şi ochii îi străluceau de ranchiună.

– Tu ai venit şi te-ai aşezat în faţa mea, te holbaseşi la mine minute în şir de te crezuse toată lumea nebun.

El scoase un hohot de râs afectat.

– Iar apoi am spus trista noastră poveste de dragoste.

– Ai făcut pe toată lumea să râdă de tine.

El dădu din cap cu o tristeţe sinceră.

– Am ţinut un discurs frumos, spuse el.

– Ştiu. Pe când ei râdeau, eu plângeam.

– Minţi! Când vedeai cum suferearn, tu râdeai în sinea ta în hohote.

– Ştii că întotdeauna cel care suferă într-o bună zi se va răzbuna.

– Du-te dracului, femeie!

– Şi tu! Ne vedem acolo.

– Stai aici şi chinuie-te cu romanul ăsta tâmpit! Eu te-am prevenit! Ţi-am spus că o să te usuci din lipsă de dragoste! Ţi-am spus că o să sfârşeşti singură ca un câine vagabond!

Ei întâi i se umplură ochii de lacrimi, apoi începură să-i tremure buzele. Lacrimile porniră să-i curgă şiroaie.

– În sfârşit! strigă el pe un ton aproape vesel. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să-i atingă lacrimile.

– Pleacă! strigă ea disperată.

– Biata mea iubită! Ce-aş fi vrut să te iau în braţe! Ţi-ar fi plăcut tare mult, nu?

TREI

*Era pur și simplu o Gildă destul de bătrână
și de grasă
Își dedicase viața fotografiilor cu ramă aurie,
iubirilor false, blănurilor, voalurilor.*

Ploaia se mai domolise, dar încă nu se oprise de tot. În sunetul uniform scos de picăturile de ploaie era ceva divin, ceva ce o liniștea pe Aysel.

Își ridică gulerul hainei, își puse pe cap, neglijent, o căciula neagră pe care o scosese din buzunar și începu să meargă cu pași repezi. Își strânse traista cu putere sub braț.

Îi mai rămăsese foarte puțin timp și nu voia să întârzie din nou.

Traficul era la fel de aglomerat chiar și la ora asta. Îi era foarte greu să înainteze, încercând să se ferească de umerii bărbaților ce o loveau în mers. Vrând-nevrând, pașii ei se răriră când văzu patru copii adăpostiți în fața Secției Comerciale a Ambasadei. Nelăsând să le scape prilejul, copiii strigară:

– Tanti... dă-ne niște bani de pâine, tanti! Ne e frig!

Se opri, nehotărâtă. Își vârî mâna în traistă și căută ceva mărunțiș. Le întinse copiilor monedele găsite în geantă. Cel mai mare dintre ei, un băiat brunet de vreo opt ani, întinse mâna murdară, ce semăna cu o lăbuță, și luă monedele. Aysel îi privi cu surprindere. Copiii aceștia nu aveau părinți? La ora aceea din noapte, în frigul acela, cu hainele rupte, oare nu se îmbolnăveau? Ar fi vrut să îi pară rău pentru ei sau măcar să se emoționeze, dar nu reușea. Copiii aceștia ai străzii parcă nu erau reali. Erau parcă doar o nălucire. Asta era ceea ce voia să creadă ea. Nu voia să creadă că trăiește într-o lume în care copiii aceștia de-o șchioapă înnoptau în stradă. Cea mai mică dintre ei, o fetiță de cinci ani al

cărei păr creţ se încâlcise de murdar ce era, o măsură pe Aysel din cap până-n picioare, ca o pisicuţă sălbatică. Brusc, o idee nebunatică i se năzări lui Aysel. Dintr-o dată, îi trecu prin minte să o ia pe fetiţă şi să o ducă de aici. S-o ducă departe... într-o lume fericită unde vor putea fi prietene bune, într-o altă lume...

Îşi aminti, deodată, că timpul trecea. Tic... tac... tic... tac... timpul se scurgea fără oprire. Îşi reveni şi îşi continuă drumul.

Ajunse în piaţă. Trecu de hotelul Etap şi coti spre cartierul Gümüşsuyu. În acel moment, o mână o atinse pe umăr. Se întoarse speriată şi se trezi nas în nas cu Tarık.

– Ah, tu erai? M-ai speriat! zise Aysel. Avea o voce răguşită, neaşteptată pentru o fată minionă cum era ea.

– Ce voce sexy ai. La bar nu prea te-am auzit.

Tarık zâmbea cinic şi calm. Lumina unui bec de la stâlpii de pe stradă îi bătea drept în faţă. În această lumină părea un om de vârstă medie, pe când la bar lui Aysel îi păruse foarte tânăr. Acum observă cele două riduri adânci ce porneau de o parte şi de alta a nasului.

– Cumva mă urmăreşti, de când am plecat de la bar?

Privirea lui Aysel nu era furioasă, dar era rece.

– Am putea spune şi aşa. Ce zici, continuăm drumul împreună?

– Nu!

– Hmm... Bine. Dar dacă ţi-aş cere sa ne vedem mâine?

– Nu cred. Nu.

Buzele lui bine conturate se strâmbară cu o expresie cinică.

– Dar dacă ţi-aş spune că vreau să te sărut?

Aysel îl privi inexpresiv, după care se întoarse şi-şi continuă drumul. Tarık alergă după ea şi o prinse de braţ.

– Nu te supăra aşa repede, glumeam!

Aysel îşi trase uşor mâna.

– Ce vrei de la mine?

El nu-i răspunse. O măsură pe fată cu o privire misterioasă. Picături argintii de ploaie îi străluceau pe părul care-i încadra capul ca o căciulă. Lui Aysel, nu ştiu de ce, i se păru că are un zâmbet de-a dreptul trist pe faţă.

Ochii lui se opriră pentru câteva secunde pe nasul înroşit de frig al fetei. Se întinse să-l atingă. Avea mâna caldă.

– Ai înghețat, îi spuse cu o voce domoală, după care continuă: Vino cu mine în seara asta.

Rosti asta foarte simplu, cu o voce atât de calmă, de parcă ar fi spus ceva absolut banal.

– Nu pot să vin, răspunse Aysel, mirându-se chiar și ea că nu se supărase la auzul acestor cuvinte. Mai mult, răspunsese cu un „nu pot să vin" de parcă și-ar fi cerut scuze.

– De ce?

Aysel dădu din cap cu convingere:

– Nu se poate!

Brusc, fața lui căpătă o expresie mârșavă.

– Dacă ai ști ce pierzi! zise, cu o voce ironică și puțin afectată.

Aysel zâmbi rece. Se întoarse și începu să meargă cu pași repezi, ca și cum alerga. La un moment dat se întoarse și se uită în spate. Tarık era încă acolo. Stătea nemișcat ca o statuie acolo unde îl lăsase. Fața îi era în întuneric. Dintr-o dată se porni o rafală de vânt și haina lui Tarık se ridică într-un mod hilar. Asta fu ultima imagine pe care o văzu fata.

Aysel coti pe strada unde se afla Consulatul Germaniei. De data asta chiar alerga. Strada era foarte liniștită la acea oră, toți se retrăseseră probabil în colțișoarele lor. Deschise poarta curții unui bloc cu șase etaje și intră. Închise poarta de fier cu grijă, scoase cheile de la intrarea blocului și descuie ușa. O închise cu grijă, după care coborî un etaj, la demisol. Vârî cheia în broască, o întoarse și încremeni. Femeia asta iar își lăsase cheile în ușă! Se uită speriată la ceas. Era douăsprezece și două minute. Două minute... Trecuseră doar două minute după ora douăsprezece!

Sună la ușă. O dată, de două ori, de cinci ori. A șasea oară sună lung, fără a-și lua degetul de pe sonerie. Ușa nu se deschidea. Începu să ciocănească. Se apropie de ușă și șopti:

– Müzeyyen, deschide! Știu că ești acolo! Deschide!

Până la urmă începu să bată cu pumnii în ușă. Își pierduse cumpătul cu totul. Dacă era nevoie, era în stare să spargă și ușa. Nu-i mai păsa deloc.

În acel moment, ușa se deschise pe neașteptate. Aysel își pierdu echilibrul și era cât pe ce să o lovească pe femeie cu pumnul ridicat în aer.

Müzeyyen era o femeie destul de vârstnică, care-şi pusese părul platinat pe nişte bigudiuri mari. Cu faţa acoperită de un strat gros de cremă, semăna în momentul acela cu o stafie. În ochii închişi la culoare, încă fardaţi la ora aceea târzie, îi scăpăra o privire rece ca gheaţa. Deşi ştia foarte bine motivul pentru care fata se enervase în halul acela, o întrebă, prefăcându-se foarte surprinsă:

– Ce s-a întâmplat? Ce-i cu gălăgia asta la miezul nopţii?

– De ce-ai lăsat cheia în uşă? Vrei să mă laşi în stradă?

– Ţi-am spus să nu vii acasă după miezul nopţii. Nu vreau să aud vorbe de la vecini. Acesta este un bloc de oameni serioşi, ştii doar!

„Mai lasă-mă cu seriozitatea ta", îşi zise în sinea ei Aysel. Se duse direct în camera ei şi încuie uşa. Se aruncă în pat şi începu să plângă. Femeia veni după ea. Era de cealaltă parte a uşii. Îi auzea fâşâitul halatului ce se atingea de uşă.

– Ce vrei? zise Aysel printre dinţi.

– Taică-tu mi te-a lăsat ca să-mi fii o grijă? De ce hoinăreşti în fiecare noapte pe străzi?

Aysel nu îi răspunse.

– Deci nu vorbeşti? Bine. Mâine eu o să plec de-acasă foarte devreme. Tu trebuie să faci cumpărăturile. Am lăsat lista pe masă.

– Bine. O să fac eu cumpărăturile.

– Bineînţeles că o să le faci! Doar n-ai să hoinăreşti tot timpul aşa!

Femeia se îndepărtă de uşă. Aysel închise ochii şi încercă să adoarmă şi să uite de tot, dar îşi aminti că nu se dezbrăcase. Se ridică din pat şi îşi scoase cămaşa, ciorapii şi fusta lungă de catifea. Îşi puse o cămaşă de noapte de bumbac, cu mânecă lungă, şi se întinse din nou în pat. Mirosea toată a bere şi tutun.

Mult timp se tot întoarse de pe-o parte pe cealaltă. Voia să doarmă, dar era imposibil. Avea mintea plină de o mie şi unu de lucruri. De exemplu, Ufuk. Era prima ei dragoste, o iubire neîmpărtăşită. Trecuseră şase luni de când se despărţiseră. Şase luni care lui Aysel i se păreau o mie de ani. Era într-una din ultimele zile de şcoală. Stăteau pe o bancă sub un copac, unul lângă altul,

dar de fapt foarte departe... ca stelele de departe. Fața lui Ufuk era cu totul lipsită de expresie, rece ca un bloc de gheață. Încerca să nu o privească pe Aysel și murmura cu glas sugrumat:

– Nu merge, Aysel, nu te iubesc. Nu pot să te iubesc. Problema e a mea. Tu nu ai nici o vină. Eu sunt cel care nu poate să iubească.

Cuvintele acestea o cutremuraseră pe Aysel.

Ufuk era prima persoană din viața ei de care se simțise apropiată. Prima oară când se ținuseră de mână parcă se învolburase un râu în ea. Lui Ufuk nu-i plăcea să vorbească. Nici lui Aysel... Stăteau ore întregi pe câte o bancă, ținându-se de mână și atingându-și umerii sau întinși pe iarbă, privind cerul.

De ce nu o iubea oare pe Aysel? Să fie pentru că în fiecare seară în care se despărțiseră ea plânsese și se lamentase cu o voce plină de tristețe? A privit-o oare ca pe o povară?

Oricum ar fi fost... Relația lor se sfârșise.

După aceea s-a gândit la Müzeyyen. Ce frumos se purtase cu ea în primele zile după ce tatăl ei plecase. Când se întorcea de la școală găsea masa gata pregătită și se bucura în inocența ei, crezând că, în sfârșit, și-a găsit și ea o mamă. Mâncau împreună, iar după aceea, când își beau ceaiul, stăteau de vorbă. Mai bine zis, Müzeyyen povestea, iar Aysel asculta. Abia după ce trecură câteva săptămâni înțelesese Aysel atmosfera din casă și ciudățenia femeii. De exemplu, sufrageria era într-un haos total. Nu, nu vreau să spun că era murdară sau dezordonată, dar avea foarte multe lucruri. Obiecte stranii... Păpuși și bibelouri luate din diverse țări erau împrăștiate pe ici și pe colo; pe dulap și pereți atârnau o grămadă de chestii împopoțonate. Peste tot era plin de voaluri, dantele și chiar blănuri. Iar majoritatea erau roz sau roșii. Canapelele, foarte arătoase, dar în același timp inconfortabile, erau acoperite de o mulțime de perne de toate mărimile, iar pe masa mare erau întinse una peste alta nu mai puțin de patru fețe de masă. Dedesubt, o față de masă din nailon, peste ea o față de masă groasă din bumbac, după care o față de masă roșie din mătase și apoi o față de masă cu motive mari din dantelă. Dușu-

meaua era acoperită cu mochetă de culoare albă. Și, ca și cum toate acestea n-ar fi fost de ajuns, pe alocuri erau aruncate piei tăbăcite de culoare neagră și gri închis. Poate că mai groaznice ca orice erau fotografiile, care erau peste tot. În toate era Müzeyyen: cu pantaloni scurți, cu fuste mini, cu toalete de seară... Când dansa, când poza în fața unui monument, când se plimba cu bicicleta, când se bronza... Câteodată singură, dar în cele mai multe împreună cu soțul ei mai în vârstă.

În toată copilăria ei, Aysel o văzuse pe Müzeyyen de cel mult trei sau patru ori. Ceea ce își amintea cel mai bine în legătură cu ea era următoarea întâmplare: când Aysel avea doar zece ani, într-o noapte de revelion fuseseră împreună la un bar de noapte. Soțul femeii, pe care tatăl lui Aysel o striga Muzi, era încă în viață. Era un om foarte bătrân, căruia îi tremurau toate încheieturile. Müzeyyen era îmbrăcată cu o rochie de seară făcută dintr-un material strălucitor, cu bretele subțiri, iar pe umeri purta o blană albă. În noaptea aceea se certase cu tatăl lui Aysel, fratele ei vitreg. Aysel nu înțelesese exact despre ce era vorba, dar își amintea că pomeniseră ceva de bani. Tatăl lui Aysel o învinuise pe femeie că cheltuiește prea mult, iar femeia îi răspunsese că este un nepricopsit. Prinși de cearta lor, nici măcar nu le păsase de prezența lui Aysel și a bătrânului soț.

Aysel fusese mereu distantă față de Müzeyyen, dar până să se mute în casa aceasta nu își dăduse seama cât de ciudată era.

Când începuse să-i repete de nenumărate ori întâmplările pe care i le povestise în primele nopți (cum l-a cunoscut pe bătrânul ei soț, care era un angajat al consulatului, cum s-au căsătorit, plimbările pe care le-au făcut prin Europa...), Aysel înțelesese că nu era în toate mințile. Povestea aceleași lucruri iarăși și iarăși, fără să scape nici cel mai mic amănunt. Uneori ațipea în mijlocul povestirii și rămânea dormind pe locul pe care stătea. Îi spusese lui Aysel că ia pastile pentru tensiune, dar Aysel credea că femeia bea de stingea. În bucătărie găsea mereu sticle goale de rachiu și gin.

De fapt, povestea ei nu era chiar atât de originală. Când avea doar optsprezece ani se măritase (sau fusese măritată de către părinți sau rude) cu un bărbat bogat, dar bătrân, și se putea

observa din fotografii că pe atunci era o femeie frumoasă. Din egoism, ori de lene, ori din neputința soțului ei (de fiecare dată când venea vorba despre copii, Müzeyyen era indecisă între aceste trei motive), Müzeyyen nu făcuse copii. Se tot plimbase împreună cu soțul ei. Călătoriseră prin toată țara și prin întreaga Europă. În afară de pozele înrămate, în casă mai erau o mulțime de albume. În fiecare poză era o femeie cochetă care, în fiecare fotografie, părea diferită și alături de ea un soț mult mai bătrân. Dar soarta i-l răpise pe soț acum șapte ani. Pe atunci locuiau la etajul patru, într-un apartament cu vedere la mare din același bloc în care stătea acum. Femeii îi rămăsese moștenire apartamentul acela și ceva bani (din păcate, soțul ei nu era atât de bogat precum credea ea!). Femeia, care până atunci cheltuise banii ducând o viață de huzur și plimbându-se cu diferiți indivizi, se înecă până la urmă în datorii și, neavând curajul să-i spună asta fratelui ei vitreg, fusese nevoită să vândă apartamentul în care locuia și să se mute în apartamentul acela de la demisol.

Ura pe care o simțea față de soțul ei mort se întețea pe zi ce trecea. Se simțea trădată. Era o femeie tânără... De ce se măritase cu acel bătrân? În orice caz, nu pentru că ar fi fost îndrăgostită! Dorise să o ducă bine pe viitor. Dar iată că „viitorul" venise, iar Müzeyyen ducea o viață departe de luxul pe care și-l închipuise.

Dar nu numai faptul că viața ei era atât de departe de lux o făcea nefericită.. De la o vreme și bărbații din jurul ei o părăsiseră. Pe când, dacă ar fi fost o femeie bogată... Atunci i-ar fi putut atrage chiar și pe cei mai tineri bărbați. Ah, banii ăștia!

Trăia într-o lume a viselor și bea fără măsură. Într-o noapte, când nu se mai putea opri din vorbit de atâta băutură, îi șoptise lui Aysel că juca în filme de cinema și fotoromane, punându-i în vedere, în același timp, să nu spună asta nimănui. Acum avea un rol de figurantă, dar se aștepta ca în cel mai scurt timp să joace în rolul principal dintr-un film. După care se ridicase, clătinându-se, deschisese un sertar al dulapului și scosese un dosar din plastic. În dosar erau fotografii decupate din ziare și reviste. Pe o scenă a unui bar de noapte, cu femei care arătau la fel de ușoare ca și ea în jur și cu bărbați care păreau a fi clienți, cu paharele ridicate în jurul unei

mese... Cu binecunoscuta actriță M.A. – probabil în pauza luată pentru a bea un ceai, zâmbind către obiectivul aparatului de fotografiat. (M.A. nu părea prea încântată să pozeze, dar Müzeyyen se lipise de ea ca o caracatiță și nu o lăsa.) Și încă o fotografie: de data aceasta Müzeyyen înfășurată într-un șal negru, fumându-și țigara cu un port-țigaret lung...Pur și simplu o Gildă bătrână și grasă.

Îi arătase lui Aysel aceste fotografii oribile cu o mândrie ciudată, după care le strânsese cu grijă și le pusese din nou la locul lor.

La început lui Aysel îi fusese milă de ea, dar apoi frica și scârba deveniseră mai puternice. Această femeie avea o ură fără limite, în special față de tineri. Părea că nu știe pe cine să învinuiască pentru trecerea atât de fugară a primăverilor și verilor vieții ei, poate că nici măcar nu se recunoștea când vedea în oglindă o femeie bătrână. Era supărată pe tineri pentru că erau încă tineri și frumoși și puteau încă să se îndrăgostească.

Aysel reușise să reziste doar o lună sau două nesfârșitelor monologuri ale femeii. Iar după ce descoperise barul Mahzen, în timp ce se plimba cu un coleg, și făcuse cunoștință și cu grupul lui Ethem, începuse să vină acasă noaptea târziu. În scurt timp, femeia devenise un adevărat monstru. Probabil că se simțea trădată. Câteva nopți nu a vorbit cu Aysel. Și, ca cum nu ar fi de ajuns, a început să gătească mâncare numai cât să-i ajungă ei și, mai mult, să lase și frigiderul gol-goluț. Dacă Aysel rămânea o noapte acasă și îi asculta poveștile, a doua zi dimineață femeia își revenea. Dar următoarea noapte când venea târziu, Müzeyyen o lua din nou razna și revenea la vechiul comportament.

Astfel, Aysel își dăduse seama că nu poate locui în aceeași casă cu mătușa ei și se hotărâse să-și caute un apartament de închiriat. Dar când îi spusese mătușii ei despre decizia luată, aceasta îi făcuse un scandal monstruos. Femeia nu voia să-i înapoieze lui Aysel banii lăsați de tatăl ei.

– Tatăl tău te-a lăsat în grija mea, era tot ce zicea, și nimic altceva.

Iar după o vreme începuse să spună:

– Oricum, banii lăsați de tatăl tău au fost foarte puțini și deja s-au terminat.

Aysel observase ceva. În ciuda tuturor relelor şi a comportamentului ei ciudat, lui Müzeyyen îi era de fapt teamă că Aysel avea să plece. Probabil că nu voia să rămână din nou singură. Când înţelesese asta, pe Aysel o cuprinsese un sentiment de compătimire faţă de femeie. În ciuda furiei pe care o simţea, i se făcuse milă de ea.

Înainte de a adormi, îşi aminti de Tarık şi o cuprinse o furie ciudată. Cât de comic părea, cu acel pardesiu caraghios! Iar părul pieptănat cu atâta grijă... Vino cu mine în seara asta, îi spusese el... nici nu ştii ce pierzi, adăugase. Voia să treacă peste aceste vorbe râzând, dar corpul ei o trăda. Începu să se răsucească în pat cu un dor nedescris, necunoscut; simţi o durere între coapse. Apoi îmbrăţişă perna şi plânse o vreme.

***

– N-a fost aşa. N-am venit după tine imediat. Totul s-a petrecut încet-încet, spuse el.

– Ştii foarte bine că nici eu nu ţi-am dat atenţie imediat. Dar îmi face plăcere să mă gândesc că în noaptea aceea m-ai urmărit. Mai mult, amintirea asta îmi este atât de vie, încât pot să jur că te-am văzut sub acel felinar de pe stradă cu pardesiul gri fluturând.

– Chiar m-ai văzut, iubito. Dar nu atunci şi nu acolo. Era cam la o lună sau două după ce ne cunoscuserăm. Eram amândoi în staţia de autobuz din Taksim. Tu ai urcat într-un autobuz care pleca. Era o oră târzie din noapte. Cât de mult mi-am dorit în noaptea aceea să fac dragoste cu tine! Dar, oricât m-am străduit, n-am reuşit să te conving. Nu mi-ai spus nici măcar unde mergi. Ai fugit de mine.

– De fapt, nu mergeam nicăieri. M-am urcat în primul autobuz care a venit doar ca să scap de tine. După aceea am coborât în Elmadağ şi m-am întors cu primul autobuz înapoi în Taksim.

– Păcat. Noaptea aceea ar fi putut fi prima noastră noapte de dragoste.

– Iar mie tocmai de asta mi-a fost teamă şi am fugit!

– O noapte lungă din viaţa noastră s-a spulberat în zadar.

– E foarte frumos că eşti atât de cumpătat în legătură cu viaţa!

– Trebuie să fiu aşa. Chiar... ce s-a întâmplat cu bătrâna Müzeyyen?

– A murit acum doi ani.

– Cum adică? Până acum doi ani aţi locuit împreună?

– Nu. Plecasem de mult de la ea. Era înecată în datorii. A fost nevoită să-şi vândă şi acel apartament de la demisol pentru a-şi plăti datoriile. Celui care a cumpărat apartamentul i s-a făcut milă de ea şi a lăsat-o să locuiască în continuare acolo în schimbul unei chirii foarte mici.

– Şi tatăl tău?

– Cu el am vorbit o dată la telefon, acum mulţi ani. Asta-i tot. Nu s-a mai întors niciodată în Istanbul.

– El întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut s-o atingă. Femeia tresări din nou şi se retrase.

– O să te încordezi aşa ori de câte ori o să întind mâna spre tine? Sărmana mea iubită. Ai venit singură pe lumea asta, singură ai să pleci. Şi, de fapt, dacă am fi făcut ceea ce trebuia să facem, acum am fi avut o cu totul altă viaţă.

– Şi ce trebuia să facem?

– Bătrânele bătrâne şi alcoolice nu pot adormi în unele nopţi şi sunt în stare să înghită cinci-zece somnifere. Uneori inima lor bătrână nu rezistă la atâta alcool şi pastile şi se opreşte. După părerea mea, ar fi meritat să încercăm.

– Spusă chiar şi în glumă, ideea e înfiorătoare. Chiar vitregă, mi-era totuşi mătuşă!

– Ce mult o iubeai pe nebuna aia, nu-i aşa? Crezi că poţi să mă păcăleşti, iubito?

– Dacă mi-aş dori ca fiecare persoană pe care nu o iubesc să moară...

– De fapt, tu ai dreptate. Teoretic vorbind, să pui cinci-zece pastile în băutura cuiva mi s-a părut întotdeauna ceva realizabil. Dar sunt curios dacă aş fi putut, dacă aş fi încercat cu adevărat să fac asta.

– Nu cred că ai fi putut s-o faci.

– Da. Cred că n-aş fi putut. Blestemat să fiu fiindcă nu am renunţat niciodată la respectul pentru viaţa unui om! În timp ce nimeni nu a avut nici un respect faţă de viaţa mea! Nimeni!

PATRU

Chiar și clipele în care avem impresia că suntem cele mai bune persoane nu sunt altceva decât o iluzie.
Și dacă am fi fost în stare să înțelegem durerea celor din jur, lumea ar fi fost cu totul altfel.
Animalele pot înțelege mult mai bine durerea.

La două luni de la revoluție, mulțumită vechilor „prieteni", Tarık se trezise la secția numărul doi de poliție de la Sirkeci. Mâncase bătaie zile în șir și rămăsese numai piele și os de atâta foame. Rezista cu îndârjire și refuza cu încăpățânare să accepte acuzațiile care i se puneau în cârcă. Nu era de glumă, pentru o treabă de nimic putea să-și petreacă în închisoare cinci-șase ani din viață. Între rundele de bătaie administrate își forța creierul să găsească o cale de scăpare. A rezistat ședințelor nesfârșite de tortură cu o putere supraomenească și până la urmă ei au fost cei ce au renunțat și i-au dat drumul lui Tarık.

Polițistul care l-a eliberat îi spusese:

– Actor de teatru trebuia să te faci, măi, escrocule!

Când a ieșit de la secție și a pus piciorul în stradă, îi venea să zboare de fericire. Iată că reușise, scăpase din mâinile lor! Rezistase torturii până în ultimul moment. Nu avea renumele unui fricos, precum ceilalți prieteni ai săi, care turnaseră. Se salvase și pe el, și pe ceilalți, datorită puterii sale de a rezista.

Dar fericirea lui nu ținuse mult. Nu trecuseră nici cinci minute și adevărul crud îl izbise din plin. Era încă toamnă, dar în acea zi era un frig de crăpau pietrele. Avea pe el doar o cămașă murdară, făcută ferfeniță. Îi era foame și nu avea bani. Mâinile și fața îi erau negre de murdărie și era plin de sânge închegat și răni

care prinseseră coajă. Trupul îi emana o duhoare insuportabilă. Oamenii care treceau pe lângă el se strâmbau, întorcându-și imediat capetele.

A luat-o spre stația de autobuz. Un autobuz care mergea spre Karagümrük tocmai pleca din stație. Nu avea nici bani și nici bilet, totuși urcase. La început, șoferul păruse că vrea să-l admonesteze, dar văzând în ce hal era, renunțase.

Înaintase spre ușa din mijloc cu ochii în pământ și rămăsese acolo fără să se clintească. Îi era tare rușine.

De fapt, nu erau ei cei cărora trebuia să le fie rușine? Cei care îl bătuseră, îl înjuraseră, îl înfometaseră, îl schingiuiseră...

La un moment dat, când își ridicase timid ochii, văzuse o fată privindu-l cu o curiozitate plină de repulsie. Fata avea o figură tare drăgălașă. Avea fața în formă de inimă și tenul alb ca laptele. Probabil era elevă, pentru că avea brațul plin de cărți. Fata a cărei privire fusese surprinsă asupra acestui om amărât se îndepărtă cu teamă spre partea din spate a autobuzului.

Tarık nu avea să uite niciodată acea fugă a fetei.

Totuși, nu avea resentimente față de fată, pentru că, ajungând acasă în fața oglinzii, se cutremurase. Semăna cu un cadavru ieșit din mormânt.

Țipetele pline de bucurie și groază. Tatăl lui, care o închisese pe sora mai mică, Tülay, într-o cameră să nu-și vadă fratele în starea aceea... Un gol... Nimicnicie... Disperare...

Cu toate acestea, singura imagine care nu-i ieșea din minte era fuga fetei din autobuz.

După o lună-două, când se mai întremase, începuse să se plimbe prin jurul universității din Istanbul. O căutase pe acea fată zile întregi și până la urmă o găsise. Stătea la cafeneaua Çınaraltı alături de un tânăr bine îmbrăcat. Amândoi arătau ca scoși din cutie, plini de energie. Pe masa din fața lor erau câteva cărți groase. Se așezase la o masă retrasă și îi urmărise o vreme. Ochii lui îi întâlniseră pe ai fetei la un moment dat. Bineînțeles că fata nu-l recunoscuse pe Tarık. Deja arăta a om, chiar dacă era slab de îi puteai număra coastele. Nu mai avea absolut nici o legătură cu arătarea ieșită parcă din iad din ziua aceea.

Voise să meargă la ea şi să se prezinte. Dragă domniță, eu sunt creatura aceea sărmană din autobuz.

Voia să fie înțeles şi chiar iubit de acea fată. Da, domniță, aveți dreptate, în acea zi arătam teribil, ştiu asta. Puțeam ca un hoit, e adevărat. Din păcate, la închisoare nu există posibilitatea să faci baie. Şi, în plus, nu se poartă prea bine cu tine. De exemplu, mie mi-au sfărâmat toate oasele şi mi-au administrat şocuri electrice în cele mai sensibile locuri. Sunt specialişti în şuturi, astfel că daunele provocate nu sunt vizibile la exterior, dar când mergi la toaletă urinezi sânge. Dar cea mai groaznică e tortura psihologică, domnişoară dragă. Îți spun de cincizeci de ori pe zi „Eşti un om terminat!" şi chiar ajungi să crezi că eşti terminat. Rostesc numele unui prieten drag şi apoi îți spun că el te-a denunțat. Râd în hohote, spunând că acela n-a rezistat nici două minute şi a leşinat ca o muiere. Înăuntru nu mai faci diferența între zi şi noapte, domnişoară dragă, este întuneric tot timpul. Ştiți cum ajungi să apreciezi confortul şi căldura de a dormi pe două straturi de ziar după zile în şir de dormit pe beton umed? Aşa e în viață, totul e relativ.

În timp ce-şi continua monologul în gând, îşi dăduse brusc seama de un adevăr înfricoşător. În timp ce el şi ceilalți erau în închisoare, mâncau bătaie, unii mureau, alții rămâneau handicapați, afară viața mergea înainte. Nimeni nu ştia de chinurile lor. Şi, oricât încercau să povestească – el sau ceilalți –, nimeni n-avea să înțeleagă. Ochii i se umeziseră, dar încercase să-şi ascundă lacrimile. Apoi i-a înjurat în gând pe toți cei care nu ştiau sau, mai rău, pe cei care ştiau şi nu le păsa.

De fapt, el iubea oamenii. Dar uita mereu că oamenii semănau cu stolurile de vrăbii. Nu puteai să-ți spui păsul vrăbiilor, nu puteai să te plângi lor. Pe vrăbii puteai doar să le iubeşti şi să le dai de mâncare. Când se săturau, îşi luau zborul.

Şi el era una dintre acele vrăbii. Dar într-o zi se pierduse şi rămăsese singur. E greu să fii o vrăbiuță singură. Mai ales dacă e iarnă, vrăbiuței i s-ar putea întâmpla o mulțime de lucruri. S-ar zbate cu toată puterea sub crengile încărcate de zăpadă pentru a-şi găsi prietenii pierduți. Nu i-ar găsi. Ar îngheța de frig şi ar fi aproape de moarte din pricina foamei şi disperării.

Apoi, într-o zi, și-ar regăsi prietenii. S-ar bucura atât de mult vrăbiuța...

Dar vrăbiile nu întreabă pe unde ai fost sau în ce condiții ai trăit.

Însă vrabia rătăcită are atât de multe de povestit acum... Ciripește întruna cu încăpățânare. Cip-cirip-cip-cirip!

După ce ieșise din închisoare, se apropiase de oameni întocmai ca acea vrăbiuță.

Hai, întrebați-mă câte am pătimit! Dacă ați ști cât de îngrozitor a fost, ce dureri am suportat... spusese el.

Îl priviseră întâi fără să-l înțeleagă, cu oarecare milă, iar când a insistat să le povestească, râseseră de el. Îl acuzaseră că exagerează, că „face literatură".

Așadar, atunci când zăcea tremurând ca un câine într-o baltă de sânge, chircit pe dușumeaua rece de beton, făcea literatură! În timpul seriilor de tortură, când secundele i se păreau ani, când își asculta propriile urlete și de la un moment dat nici măcar nu mai simțea durerea, făcea literatură! Da, da, făcea literatură! Sigur!

Atunci Tarık a tăcut și s-a refugiat în singurătate și în cărți. Citea ore întregi și încerca să înțeleagă ce i se întâmplase.

Din păcate, clipele grele pentru el nu se terminaseră. L-au mai închis o dată. Apoi încă o dată și încă o dată. Făcea drumuri între secția unu și doi de poliție.

După ce a scăpat ultima oară, s-a hotărât să-și schimbe viața complet. S-a debarasat de ideile și idealurile vechi. Trebuia să rupă legăturile cu prietenii de altădată. Întâi au încercat să înțeleagă, chipurile, ce s-a întâmplat, să discute cu el. Neînțelegând, au început să-l amenințe. I-au tăiat de multe ori calea pe străzi întunecate, l-au îmbrâncit și au vrut să bage frica-n el. Dar, văzând că nu se sperie și că e hotărât, au fost nevoiți să-l lase în pace. Amenințările, ca și ideile revoluționare, erau doar vorbe goale.

După zile întregi de singurătate, în care și-a revizuit îndelung viața și faptele, a revenit la viață cu noi puteri. Decis să descopere oameni noi și să devină o altă persoană, începuse să frecventeze cafenelele studențești de la Hisar. Se împrietenise cu tineri care învățau la liceele din apropiere, și în special cu fetele. Le ajuta la teme și le dădea sfaturi cu privire la viețile lor sentimentale.

Apoi a descoperit localurile şi barurile de intelectuali care abia începuseră să se deschidă în Beyoğlu.

Reuşea să-i impresioneze pe toţi cei pe care-i cunoştea. Avea cultură generală şi toate celelalte. Citea încontinuu şi învăţa tot timpul lucruri noi. În buzunarele pardesiului avea întotdeauna câte o carte sau două. La sfârşit de săptămână nu scăpa concertele de muzică clasică de la Centrul Cultural Atatürk şi urmărea toate expoziţiile de pictură şi sculptură. Ştia pe dinafară diverse teorii din artă, şi citate din filozofi celebri, pe care le spunea la momentul potrivit, câştigând astfel admiraţia tuturor.

Se învăţase minte deja. Nu pomenea nimănui despre cele ce-i treceau prin cap. Devenise un bun ascultător. Cât le plăcea oamenilor să vorbească prosteşte! Nu se mai săturau şi nu se plictiseau să sporovăiască cu orele despre micile ambiţii, speranţe, supărări şi pasiuni din lumea lor tot atât de mică.

Intra şi el în jocul ăsta. Încerca să vadă părţile bune din fiecare persoană pe care o întâlnea, aducea numai laude şi aprecia părţile pozitive ale celor din jurul lui. Tuturor le făcea o plăcere enormă să-şi petreacă timpul cu Tarık pentru că subiectul discuţiei erau întotdeauna ei înşişi. Calităţile lor, frumuseţea, inteligenţa, puterea lor de înţelegere şi de percepţie...

Tarık afişa întotdeauna un zâmbet afectuos, plin de înţelepciune, dar înăuntrul lui era numai jale. Tot ceea ce nu putea să povestească se aduna în sufletul lui şi îl copleşea. Furia pe care şi-o înăbuşea ieşea la iveală noaptea, când lovea cu pumnii în somn, se lupta cu umbrele şi scrâşnea din dinţi.

Nu-i ieşeau deloc din minte vorbele poliţistului care îl eliberase când intrase pentru prima dată în închisoare: „Actor de teatru trebuia să te faci, măi, escrocule!“ Poliţistul avea dreptate. Într-adevăr, din el ar fi ieşit un bun actor, pentru că înţelegea foarte bine oamenii şi reacţiona aşa cum se aştepta fiecare. Se comporta în funcţie de circumstanţe şi putea fi uneori intelectual, alteori om de rând, uneori curajos, fricos, destrăbălat, înţelegător, afectuos, prietenos, îndrăzneţ, confident, loial. Adică păcălea oamenii destul de bine.

De fapt, jucând în permanenţă un alt rol, uitase cine era cu adevărat.

Până şi în timpul şedinţelor de tortură îşi pusese mintea la treabă şi încercase să descifreze personalitatea celor care-l torturau. Şi reuşise. Uneori se şi jucase cu ei. Îi făcea să se certe numai cu câteva cuvinte pe care le rostea în timpul interogatoriului. În timp ce-l lăuda pe unul dintre ei, râdea de celălalt, în timp ce pe unul îl flata pentru inteligenţa lui, celuilalt îi scotea în evidenţă prostia. Iar ei îl lăsau pe Tarık în plata Domnului şi începeau să se certe şi uneori chiar să se îmbrâncească.

Când îşi dădeau seama că au fost duşi de nas, îl băteau şi mai rău, dar lui nu-i păsa!

Chiar şi după atâta tortură, nu au reuşit să scoată de la el nici un nume şi nu a recunoscut nici una dintre acuzaţiile care i se aduceau. Îl ameninţau cu moartea ca să semneze hârtiile, iar el repeta cu încăpăţânare: „Eu m-am lăsat de treburile astea cu ani în urmă, nu voi recunoaşte nici o acuzaţie, nu cunosc nici unul dintre numele pe care mi le-aţi înşirat" şi astfel îi punea la mare îndoială pe poliţiştii care îl interogau.

Datorită încăpăţânării sale, reuşise să scape; datorită încăpăţânării sale, îşi câştigase din nou libertatea.

Când auzise că în Beyoğlu s-a deschis un bar frecventat de oameni din domeniul artelor, s-a dus şi el imediat. Era un loc boem, i-a plăcut atmosfera de acolo. A început să meargă în fiecare seară. A cunoscut o mulţime de aşa-zişi artişti, scriitori, poeţi, oameni de cinema, muzicieni... Mulţi dintre ei nu aveau talent, nu avea să se aleagă nimic de ei şi aveau să-şi irosească viaţa fără să fi făcut nimic important. Dar ei nu ştiau asta.

La Mahzen veneau şi fete şi femei frumoase. Lui Tarık îi plăceau femeile. Îi plăcuseră întotdeauna.

Şi femeile îl plăceau pe el. Mai ales în pat. Dar când aflau adevărul despre viaţa lui îşi luau tălpăşiţa imediat. De aceea le spunea tot felul de minciuni. Uneori că e proprietarul unei firme de publicitate, uneori că e student la academie, alteori era fiul răsfăţat al unui tată bogat. Învăţase multe feluri de a se prezenta şi le folosea pe toate. Făcea tot posibilul să se îmbrace şi să vorbească întotdeauna altfel. Învăţase demult că diversitatea era un avantaj. Femeilor le plăceau bărbaţii misterioşi. Şi unde aveau să

găsească pe cineva mai misterios ca el? Făcea complimente peste complimente fiecărei femei pe care o vedea, neținând cont că e urâtă, bătrână, frumoasă sau tânără, iar acest lucru le înnebunea pe toate.

Între timp îl cunoscuse pe Ethem. Ethem avea cunoștințe vaste în orice domeniu. Putea să vorbească cu el ore întregi, de la filozofie la istorie, de la literatură la sociologie, fără să-și piardă interesul. Între ei se născuse o prietenie frumoasă și Tarık învățase multe lucruri de la el. Lângă Ethem putea să își dea jos măcar puțin unele dintre măștile pe care le purta mereu. Bineînțeles că nici lui Ethem nu putea să îi povestească chiar tot, orice prietenie avea limitele ei. Ethem era o persoană fără nici o grijă, cu bunăstare, căreia nu-i păsa de unele adevăruri crude ale vieții. Această nepăsare a lui, care uneori friza nesimțirea, pe Tarık îl făcea să sufere, dar nu lăsa să se vadă nimic. De exemplu, în privința banilor, se comporta ca un mic burghez. O dată, când rămăsese fără bani și a vrut să-i ceară cu împrumut, tot codindu-se și rușinându-se, Ethem îi spusese:

– Nici să nu intrăm în discuții de genul ăsta, băiete. Dacă îți împrumut bani, te vei simți dator față de mine și asta va altera naturalețea relației noastre. Casa mea e și casa ta, poți să rămâi cât vrei, pot să împart cu tine tot ce am, dar nu-mi cere să te împrumut cu bani!

Gândindu-se mai bine, Tarık îi dădu dreptate lui Ethem și îl admiră pentru francheţea lui.

Și astfel începu să înnopteze de nenumărate ori la Ethem.

Pe măsură ce relația lor de prietenie avansa, Tarık intra într-un proces de schimbare. Se plictisise să își mai pună masca aceea zâmbitoare și înțelegătoare, să fie drăguț cu toată lumea și să încerce să le fie pe plac. Și oricum personajele de la Mahzen nu semănau cu liceenii de la cafenelele de pe malul mării. Până când putea să-i laude, să-i uimească? Avea să vină o vreme când aveau să se plictisească de Tarık.

Pentru a rămâne în viață, trebuia să își dezvolte o altă personalitate. De astă dată a început să-și arate colții. Devenise ironic și agresiv. Dacă înainte scotea în evidență calitățile oamenilor

exagerându-le, acum începuse să le sublinieze părțile negative prin cele mai fine și tăioase ironii. Înțepa pe toată lumea, fără milă. Văzând că le place, s-a decis să joace acest rol atât cât avea să țină. Devenise deja nebunul, clovnul barului Mahzen. Spunea ceea ce alții nu îndrăzneau să spună cu un fin simț al ironiei, creând bună dispoziție.

La început făcea pe toată lumea să râdă, îi distra, dar după un timp oamenii au început să se plictisească.

Atunci Tarık a devenit și mai tăios. A sporit intensitatea ironiilor în așa măsură, încât nimeni nu îl mai putea suporta. Ethem, însă, îi ținea întotdeauna partea și, cu zâmbetele lui pe sub mustață, chiar îl încuraja, parcă, să continue să se poarte astfel.

În scurt timp, Tarık deveni obiectul urii tuturor în barul Mahzen. Nimeni nu știa încă nimic despre trecutul sau identitatea lui. Pe vremea când îi lingușea, îi dăduseră voie să li se alăture, atunci când făcuse pe clovnul cu finele sale ironii îl priviseră distrându-se la glumele lui, dar atunci când a început să ofenseze și să jignească, l-au exclus din cercul lor. În schimb, nu-i interesase niciodată cine era Tarık ca om.

***

– Iubito, să-ți spun drept, m-au impresionat până la lacrimi observațiile cu privire la personalitatea sau, mai precis, la personalitățile mele.

– În ultimii doi ani m-am tot gândit la ceea ce mi-ai povestit, ce ai scris, ce am trăit împreună... M-am tot învârtit printre rânduri și amintiri.

– Ceea ce am scris?

Femeia arătă spre bucățile de hârtie îngălbenite de pe masă.

– La fiecare local, la fiecare cafenea unde stăteam, scriai câte ceva, nu-ți mai amintești? Câteva fraze, uneori câte un paragraf scurt, alteori doar un cuvânt. Pe șervețele, pe caiete, pe ce găseai...Am adunat și am păstrat tot ce ai scris.

– De ce?

– Nu știu. Cred că sunt un fel de colecționară. Colecționară de amintiri. În plus, știam că într-o zi ne vom despărți. Cred că am vrut să-mi rămână ceva de la tine.

– Sunt absolut impresionat!

– Şi eu am fost impresionată de tine, pe măsură ce te-am descifrat. Mi-aş fi dorit să te înţeleg atât de bine şi pe vremea când eram împreună. Poate că atunci nu mi-ar fi fost frică de tine.

– De câte ori încercam să-ţi povestesc ceea ce trăisem, schimbai imediat subiectul, cu o panică teribilă.

– În acea vreme numai să aud de tortură şi mă îngrozeam. Nu voiam să accept faptul că există aşa ceva. După ce-am aflat de trecutul tău, în mod straniu, am început să am acelaşi coşmar în fiecare noapte. Era un vis înfricoşător. Eram într-un loc rece şi întunecos, legată la ochi şi la mâini. Mi se sting ţigări pe umeri, mi se smulg unghiile, sunt târâtă de păr pe podea...Urlu cât mă ţin puterile, cum poate face un om aşa ceva unui seamăn de-al său? Dar, în timp ce eu strig disperată, ei râd cu o plăcere parcă şi mai mare. Mă trezesc răsuflând din greu, transpirată toată, cu un teribil sentiment de revoltă şi groază. O durere care îmi face greaţă. Dar spune-mi... Cum ai rezistat acelor dureri la care eu nu am putut rezista nici măcar în vis?

Pe buzele lui apăru un zâmbet veninos.

– A fost greu, iubito... Foarte greu. Îmi imaginam că sunt pe plajă. De fapt, era un loc pe care nu-l mai văzusem niciodată, dar atunci când închideam ochii imaginea îmi apărea foarte vie. Probabil văzusem plaja aceea într-un film: marea verde-albastră, palmieri aplecaţi peste apă, nisipul auriu...Ori de câte ori simţeam că mor, mă gândeam la acea plajă şi îmi juram că voi trăi şi voi merge într-o zi acolo. În jurul meu aveau să fie numai fete frumoase şi aveam să fac dragoste cu toate. Îmi mai jurasem şi alte lucruri atunci. Dacă scăpam din mâinile lor cu bine, nu voiam să-mi mai amărăsc niciodată viaţa cu griji mărunte. Nu voiam să mă mai gândesc la viitor, ci numai să trăiesc clipa, la modul absolut.

– Dar nu ţi-ai ţinut jurămintele.

– Da, aşa este. Totul se uită. Când zilele pline de anormalitate se termină, omul e copleşit de zilele obişnuite, cu toate aspectele lor insignifiante. Libertatea şi lumina zilei, după care ai tânjit şi ai plâns atât, devin imediat nişte banalităţi.

– Când dormeam goi, căutam pe trupul tău urme de răni, dar nu reuşeam să văd nimic.

– Rănile trupeşti se vindecă, mai devreme sau mai târziu. Cele care nu se vindecă sunt rănile din suflet şi din minte, teama de singurătate şi de moarte, care nu trece, o ură care nu se vindecă.

– De câte ori povesteai toate astea, îmi venea să o iau la goană ţipând, voiam să mă îndepărtez de tine.

– Cel mai rău era să fii singur în celulă. Acolo nu ştii cum trece timpul, iar după o vreme ţi se rupe firul. Nu mai ştii dacă e zi sau noapte, dacă te afli acolo de câteva luni sau de câţiva ani. Poate că au trecut doar câteva zile, nu poţi fi sigur. Auzi sunete prin apropiere, ţipete, urlete. În fiecare celulă e cineva care suferă. Îţi slăbeşte din ce în ce mai mult orice legătură cu realitatea. Nu poţi crede că la o sută de metri mai încolo, pe stradă, este o altă viaţă, că oamenii îşi continuă traiul de zi cu zi, copiii joacă fotbal pe maidan, iar femeile îşi fac cumpărăturile la fel ca întotdeauna. Nu vrei să crezi toate astea. Îţi spui că, dacă pentru tine timpul s-a oprit în loc, aşa trebuie să fie pentru toţi. Însă timpul nu stă în loc. Nimeni nu înţelege pe nimeni. Fiecare îşi trăieşte suferinţa de unul singur. Chiar şi clipele în care ne credem cele mai bune persoane nu sunt decât o iluzie.

Îşi lăsă capul în jos şi vocea îi scăzu.

– Plângi?

– Da, plâng, pentru că îmi pare rău să văd cum o fiinţă atât de evoluată ca omul poate fi atât de insensibilă. Dacă am fi putut înţelege durerea altora, lumea ar fi fost cu totul altfel. Animalele pot înţelege durerea mult mai bine. Dacă am fi putut să fim măcar ca ele...

Pe fereastra deschisă intră o boare de vânt, care împrăştie hârtiile ce stăteau în dezordine pe masă şi zbură pe jos câteva dintre ele. Femeia se ridică să închidă geamul. Când trecu pe lângă el, încercă să nu-l privească. După ce închise fereastra, nu se întoarse imediat, ci privi o vreme în stradă. Pungile de plastic erau luate de vânt. Femeia care spăla covorul la intrarea în blocul de vizavi părea foarte bine dispusă. Stătea în genunchi, întinzând cu o perie spuma pe tot covorul şi vorbind în acelaşi timp cu o altă femeie, care ştergea geamurile în blocul din faţă.

Când se întoarse la masă, văzu că bărbatul plecase.

CINCI

Bufonul își tot învârtea coiful în vârful
căruia erau prinși niște clopoței.
Doar nopțile plângea.

Trecuseră câteva săptămâni. De acum, Aysel îl urmărea în fiecare noapte pe omul acesta interesant, dar respingător.

Comportamentul acestui om era ridicol și iritant. Se lega de toată lumea din jur, vorbea cu subînțelesuri, îi lua peste picior și îi umilea pe cei din jur. Toate gesturile sale erau teatrale. În timp ce vorbea, gesticula exagerat și, în același timp, prea afectat pentru un bărbat. Atunci când asculta pe cineva vorbind, lua o poziție oarecum ciudată, aplecându-și excesiv capul într-o parte și încleștându-și degetele foarte strâns.

Și, într-adevăr, în afară de Ethem, nimeni altcineva nu îl simpatiza. Toată lumea se făcea că nu îl vede, iar când se așeza alături de ei, se strâmbau de parcă ar fi văzut un gândac de bucătărie. Dar și Tarık era foarte priceput în a pune gaz pe foc. Uneori le arunca celor din jur niște vorbe atât de crude, încât Aysel era oripilată. Tarık parcă era o pasăre bolnavă, pierdută printre suratele ei, parcă voia să fie sfâșiată de ele, parcă ar încercat să se sinucidă.

Într-o seară se întâlniră din întâmplare în fața liceului Galatasaray. Aysel mergea spre Tunel, pe când Tarık parcă aștepta pe cineva. Când o văzu pe Aysel, fața i se lumină de o plăcere pe care nu o putu ascunde. Trebui să depună ceva efort pentru a-și pune pe față masca ironică binecunoscută. Apoi se îndreptă sprinten către Aysel.

– Salut, prințesă a ghețurilor! spuse el, aplecându-se până la pământ, de parcă nu s-ar fi întâlnit pe stradă, ci la un bal. Trecătorii se întoarseră să-l privească pe bărbatul acela ciudat.

– Salut! răspunse Aysel, puțin încordată.

– Unde mergi așa grăbită, păsărică?

Aysel vru să-i dea un răspuns inteligent, cu care să îl enerveze, să-l reducă la tăcere, dar din gură nu-i ieșiră decât câteva vorbe banale:

– Ce te interesează pe tine?

– De ce te porți așa de aspru cu mine?

– În privința asprimii nu te pot întrece, oricum!

– Te înșeli, iubito! Eu sunt cel mai drăguț bărbat pe care l-ai putea întâlni.

– Sigur, ești drăguț din cale-afară!

Tarık se schimbă un pic la față, dar încercă să nu arate acest lucru. Se întinse și o prinse delicat de umeri.

– Hai să fim prieteni, Aysel. Să mergem și să stăm undeva. Povestește-mi despre grijile tale, iar eu am să te-ascult. Crede-mă, n-ai să găsești pe lumea asta un ascultător mai bun ca mine.

– Dar eu n-am nimic de povestit! murmură Aysel.

– Haide! Nu te mai sfii!

Apoi arătă spre Pasajul cu flori:

– Știu un bar frumos acolo. Haide, vino cu mine!

Traversară pe cealaltă parte prin duiumul de mașini și intrară în pasaj. Una dintre laturile barului în care intrară dădea către piața de pește. Un bărbat înalt, voinic, cu fruntea lată și îmbrăcat cu un costum călcat la dungă, îi salută, plecându-se în fața lor. Dădu mâna cu amândoi.

– *Mademoiselle... Monsieur...* Poftiți, vă rog!

– Ce mai faceți, excelență?

– *Merci beaucoup, monsieur* Tarık! Mult mai bine de când v-am văzut. Acesta e băiatul meu, Rıza. Ocupă-te de clienți, fiule!

Apoi se îndepărtă în fugă pentru a-i saluta pe cei care tocmai intraseră pe ușă.

Aysel râse stînjenită și îl întrebă pe Tarık în șoaptă:

– Cine-i omul ăsta?

– I se spune Irfan Intelectualul. Pentru el toți bărbații sunt *monsieur*, iar femeile *madame* ori *mademoiselle*. E un cârciumar foarte interesat de cultura franceză.

– Se vede.

Un ospătar cu privirea obosită îi conduse la o masă de două persoane de lângă geam. După care, scoţând din buzunar un carneţel murdar şi un creion cu vârful tocit, începu să aştepte. Tarık, fără să o întrebe nimic pe fată, comandă cartofi prăjiţi, nişte mezeluri, midii la tavă şi două beri. După ce ospătarul plecă, se întoarse spre Aysel:

– Mai doreşti şi altceva?

Aysel făcu semn din cap că nu.

Nu vorbiră deloc până la sosirea mâncării. Aysel, conştientă de privirea ciudată, ironică, curioasă şi un pic întunecată a lui Tarık aţintită asupră-i, nu se simţea deloc în largul ei, era supărată pe ea însăşi că acceptase invitaţia şi, deşi ar fi vrut să se ridice şi să plece, nu se putea mişca din loc.

– De ce te uiţi aşa la mine?

– Fără nici un motiv, răspunse Tarık.

Aysel, care se plictisise de atmosfera încordată de la masă, se întoarse cu faţa spre geam şi începu să-i privească pe cei care făceau cumpărături de la aprozarul alăturat. Corpul gras al vânzătorului se apleca şi se ridica neîncetat deasupra lădiţelor în care se aflau legumele şi fructele, strălucind de prospeţime. Cântărea, lua banii, dădea restul, iar în timpul scurt în care era liber, îşi mângâia mustaţa slinoasă sau pântecele gras.

– Cine eşti tu, Aysel? întrebă Tarık pe neaşteptate. În glas avea o curiozitate sinceră.

Se întoarse către el şi ridică din umeri.

– Nimeni. Dar tu cine eşti, de fapt?

– Adevăratul nimeni sunt eu. Sunt o lepădătură. Sunt Tarık, născut din nimic.

Aysel nu se putu abţine şi începu să râdă. Râse şi Tarık. Părea însă că râde de propriile-i cuvinte, nu pentru că râdea ea. Apoi ridică din umeri şi tuşi, dregându-şi glasul, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva important.

– Vreau să-ţi spun ceva, Aysel. O să sune a clişeu, dar... Din noaptea aceea mă gândesc numai la tine.

– În ce fel?

– Ooo, ar fi mai bine să nu pomenesc despre asta, pentru că-mi trec prin minte chestii destul de îndrăzneţe. Dacă le-ai auzi, cred că mi-ai trânti un ghiveci în cap.

Aysel simţi că roşeşte până în vârful urechilor. Tarık, însă, zâmbea, cu o expresie ciudată pe faţă. Fără a-i da fetei ocazia să spună ceva, continuă:

– Ştii, numele de Aysel nu ţi se potriveşte deloc.

Pe faţa fetei trecu parcă o umbră întunecată.

– De ce nu mi se potriveşte?

– Nu ştiu. Când zici Aysel, îmi închipui o fată albă la faţă, grăsuţă, de la ţară şi un pic prostuţă. Pe când tu... Tu ai fi mai potrivită într-un castel din epoca medievală.

Părea că ar mai vrea să spună ceva, dar se opri. O privi pe fată cu o expresie ştrengărească.

– Ai nasul un pic strâmb, ştiai?

Aysel fu surprinsă. În momentele de uimire privea un pic şaşiu. Simţindu-şi ochii apropiindu-se, îşi întoarse cu repeziciune privirea în altă parte. Îşi îndreptă din nou atenţia către vânzătorul gras de la aprozar.

– Vreau să-ţi sărut năsucul strâmb.

Vru să se supere pe el, dar nu reuşi nici de astă dată.

– Ştii poezia aceea în care-ţi apare numele?

– Mie nu-mi plac poeziile, răspunse Aysel.

– Nici mie nu-mi plac, dar asta mi-a plăcut. „Aysel, lasă-mă în pace, eu nu te merit, eu sunt rău şi cam urât, Aysel, lasă-mă în pace, eu nu te vreau"... şi tot aşa. Dar la sfârşit se termina cu „Aysel, te iubesc". Interesant. Parcă a fost scrisă pentru noi.

Pe faţa lui Aysel apăru o expresie ironică.

– Ce romantic eşti!

Sosiră berea şi aperitivele. Mâncară şi băură în tăcere.

Cu întrebări meşteşugite, Tarık reuşi în cele din urmă să o facă pe fată să vorbească. O încuraja, folosind cuvintele potrivite la timpul potrivit. „Da? Hmm... Măi să fie! Ai întru totul dreptate! Chiar aşa este! Bravo, iubito! Bineînţeles că gândeşti corect!"

Într-o jumătate de oră, aflase deja lucrurile importante din viaţa ei. O mamă pe care nu o cunoscuse deloc, un tată dezinteresat, o mătuşă nebună, o primă dragoste cu un sfârşit trist...

– L-ai iubit mult pe acel tip?

Aysel dădu din cap. Pentru a-și ascunde ochii înlăcrimați, se făcu că-și șterge nasul.

Cu alte câteva întrebări bine plasate, Tarık făcu și radiografia acestei relații. Era o poveste de dragoste banală, simplă și plictisitoare. O privi pe Aysel cu milă. Îi venea să spună: „Iubito, dacă ți-aș trage-o bine, ai uita în clipa următoare de toate suferințele astea din dragoste.“ Își imagină pentru un moment ce față ar face fata dacă i-ar spune așa ceva și, neputându-se abține, râse. Când ea îl întrebă de ce râde, îi răspunse că îi venise în minte un banc și atunci îi spuse fetei un banc obscen pe care și-l aminti.

Aysel, care, după ce vorbiră și râseră, scăpase un pic de acea neliniște, îl privea cu curiozitate pe Tarık în timp ce-și bea berea. Nu știa de ce începuse să i se pară chiar simpatic. Într-adevăr, arăta un pic cam ciudat, cu părul și hainele acelea, dar... Avea pe el un pulover gri, decolorat, cu guler și manșete de piele, care se vedea că fusese cumpărat dintr-un magazin scump, dar care se învechise deja prea mult. Mânecile îi veneau un pic cam scurte, arăta de parcă l-ar fi căpătat de pomană. Tarık avea mâinile și unghiile foarte curate. Partea la vedere a încheieturilor era acoperită de un păr des, închis la culoare. Pe sub pulover i se ghicea corpul subțire și musculos. Fața îi era perfect bărbierită și nu avea nici măcar o urmă de tăietură.

– Ți-ai terminat examinarea, iubito?

Aysel își feri privirea. Scoase o țigară strivită din traistă și o aprinse.

– Fumatul dăunează sexului, spuse el, rezemându-se pe spate.

– Cum adică?

– Adică dacă fumezi n-ai să poți face sex ca lumea. Ai să miroși urât și în același timp ai să-ți pierzi repede suflul. De asta eu nu fumez. Când e vorba de sex, vreau să fiu întotdeauna în formă.

Fața fetei se întunecă brusc.

– De ce mă privești așa? Te-ai supărat?

– Ești un nemernic, într-adevăr! Un pic mai devreme te prefăceai?

Tarık se aplecă. Buzele i se întredeschiseră ca și cum ar fi zâmbit, dar expresia feței îi era serioasă.

– Sexul este cel mai important lucru din lumea aceasta, frumoasa mea. Dacă nu am face sex regulat, ne-am îmbolnăvi. Am decădea şi psihic, şi fizic. Ai făcut dragoste vreodată?

Aysel nu îi răspunse. Îşi întoarse capul în partea cealaltă.

– Răspunde-mi!

– Ce te priveşte pe tine?

– Deloc? Adică nepriceputul ăla nu s-a atins de tine?

– Cine ţi-a permis să vorbeşti despre el?

– Să te învăţ? Ai vrea?

– Eşti vreun pervers?

– Dintr-un anumit punct de vedere, am putea spune şi aşa. Nu eşti conştientă că, nefăcând dragoste, laşi viaţa să treacă pe lângă tine?

– Nu, nu sunt!

– Eşti încăpăţânată.

– Eu plec! zise Aysel şi îşi trase haina de pe scaunul pe care o agăţase. Tarık trase de colţul hainei, iar Aysel îşi pierdu echilibrul şi fu cât pe ce să cadă peste el. O trase de mână şi o aşeză înapoi pe scaun.

– De ce te porţi ca o fată oarecare, iubito?

– Lasă-mă!

– Nu te las! Stai jos!

Lui Aysel i se umpluseră ochii de lacrimi, iar buzele îi tremurau. Dar îşi reveni repede. Se aşeză, după care zâmbi cu răutate. Acum era ca un copil hotărât să se răzbune.

– Dacă ai şti ce se vorbeşte despre tine la Mahzen!

Tarık ezită pentru o clipă.

– Ce spune turma de retardaţi despre mine?

– Spun că eşti ştii tu cum. Şi unii susţin că îţi câştigi banii vânzând femei.

Tarık încremeni.

– Văd că te pricepi să jigneşti! murmură el.

Apoi chipul i se îmblânzi şi dădu din umeri.

– Toţi cei de la Mahzen sunt nişte idioţi. Mai ieri alergau toţi în turmă după un ideal, iar acum toţi plutesc în gol. Îşi permit să râdă de mine acum pentru că eu le permit acest lucru. Dacă le-aş

zice vreo două vorbe dulci, imediat s-ar înmuia cu toţii şi ar da din coadă. Într-o perioadă, toţi îmi mâncau din palmă. Dacă aş vrea, aş face la fel, dar nu merită să-mi pierd vremea cu mulţimea aia de cretini.

– Chiar eşti aşa cum spun? întrebă Aysel, cu o curiozitate de copil.

Tarık râse.

– Vino cu mine astă-seară să-ţi arăt.

– Eşti tare nostim!

– Vorbesc serios. În seara asta rămân la Ethem. Vino cu mine!

– Of, iar începi!

– O să te fac să te simţi cum nici nu-ţi poţi închipui. O să te înnebunesc, chiar.

– Baţi câmpii! zise Aysel, şi de data asta se ridică hotărâtă să plece. Îşi ridică bărbia şi îşi puse haina pe ea.

Tarık se lăsă pe spate pe scaun, cu un zâmbet amar.

– Ştii ceva? zise, fără nici un chef. Tu eşti o aeriană. Eşti ruptă de lumea asta, de planeta asta... Eşti ca un balon care zboară. Pluteşti în gol.

– De fapt, tu eşti cel aerian! strigă Aysel, după care ieşi din bar. Era atât de nervoasă, încât alerga ca şi cum o urmărea cineva. Când ajunse în piaţetă, abia mai respira. Apoi, îi trecu brusc supărarea. Faţa i se întristă şi umerii îi căzură. Da! Într-adevăr, avea nevoie de căldură, de dragoste. Dar de ce i-a ieşit în cale unul ca Tarık? Un clovn! Cine se credea? Cine se credea cu părul lui strălucind de gel şi cu pardesiul acela absurd? Şi modul în care gesticula când vorbea...

Şi totuşi... În spatele privirii aceleia batjocoritoare, nu era o suferinţă adâncă? Era sigură că Tarık nu era aşa cum părea. Sau, mai bine zis, aşa cum se străduia el să pară. Da, râdea de toată lumea ca un bufon al curţii, făcea glume grosolane, îşi învârtea tot timpul coiful cu clopoţei în vârf. Dar şi bufonii, atunci când îşi scoteau costumele, nu deveneau cu totul alţi oameni?

Se uită în urmă cu o speranţă ascunsă, pe care încerca să o ascundă chiar şi de sine. Ce bine ar fi fost dacă Tarık ar fi venit după ea şi ar fi prins-o de umăr exact ca în noaptea aceea...

Dar în urma ei nu era nimeni. Pentru o clipă, se gândi să se întoarcă la bar şi să-i ceară iertare, dar mai apoi se răzgândi.

***

– Ştii ce m-a deranjat cel mai mult în seara aia? Faptul că nu ţi-a plăcut de mine, că m-ai înjosit. Şi eu, care m-am străduit toată seara să te fac să vorbeşti... Am fost nevoit să ascult biata ta povestioară de dragoste. Crezi că mi-a fost uşor să stau acolo, dând din cap ca o paiaţă, cu masca de om înţelegător pe faţă, în timp ce tu îndrugai verzi şi uscate?

Femeia se schimbă la faţă.

– Eram o biată fetişcană. Iar în seara aia singura ta grijă era să mi-o tragi!

– N-am negat niciodată asta! Erai ciudată şi rece. Mă dispreţuiai. Erai singură ca un câine vagabond, dar tot nu mă voiai.

– Înfăţişarea ta mi se părea respingătoare. Şi privirea ta stranie... mă tulbura. Mă speriai.

– Şi cum s-a întâmplat de am ajuns împreună? Când am renunţat să ne mai războim?

– În noaptea aceea când eram cu toţii acasă la Ethem...

– A! Petrecerea cu pălămidă şi vin... Da, îmi amintesc.

– Toată lumea era acolo. Ethem vorbise toată noaptea despre sexul fără restricţii, după care, la o oră târzie din noapte, tu cu Raşit v-aţi certat. V-aţi luat apoi toţi la harţă şi aţi plecat rând pe rând, trântind uşa. Rămăsesem doar eu cu Ethem. Dar tu te-ai întors. În noaptea aceea, era pentru prima dată când te priveam cu alţi ochi şi simţeam ceva aparte pentru tine. Curajul tău, misterul tău, felul tău ironic de-a fi, toate mă vrăjiseră.

– Eram deprimat în perioada aceea. Căutam pe cineva de care să mă leg. Tare m-am mai chinuit în noaptea aia să provoc ceartă.

ȘASE

Pe dinăuntru sunteți ca o latrină, dar susțineți că sunteți puri ca niște îngeri, iar motivul revoluției voastre, precum și cel al poeziilor pe care le scrieți și al discuțiilor voastre filozofice îl reprezintă doar ego-urile voastre umflate!

Locuința lui Ethem se afla în partea de jos a Cihangirului, pe una din străzile care coborau spre Tophane, la parterul unui bloc de patru etaje. Strada nu era cu nimic diferită față de oricare altă stradă de mic oraș din Anatolia: plină de praf, cu pragurile ușilor dărăpănate, copii cu muci la nas, femei neîngrijite și îmbătrânite înainte de vreme... Sunetele de ferestrău și ciocan de la tâmplăria ce se afla cu două clădiri mai încolo se auzeau la orice oră, iar în cafeneaua din colț niciodată n-aveai unde pune piciorul de atâția tineri cu umeri lăsați și bătrâni uscați și întăriți precum pământul pe vreme de secetă.

Ușa de la stradă dădea direct într-o sufragerie mică, fără a trece prin vreun hol. Primul lucru care îți sărea în ochi era o sobă cu cărbuni uriașă, așezată chiar în mijlocul sufrageriei. Perdelele fiind întotdeauna trase, înăuntru era tot timpul întuneric și un aer închis, camera nefiind îndeajuns aerisită.

Două fotolii mari aduse din casa unei rubedenii, două perne de pus pe jos luate din marele bazar, două covoare vechi, o măsuță măricică, tablouri în creion și ceva afișe de teatru pe pereți... Aceasta era sufrageria. Peste tot – pe jos, pe fotolii, pe și sub măsuța de lemn, care era folosită și pentru a lua masa – erau înșirate cărți și reviste. Și, ca și cum n-ar fi fost destul, chiar și cutiile de diferite mărimi, deschise și lăsate pe jos, erau pline tot cu cărți.

Bucătăria era parte din sufragerie, despărțită de aceasta printr-un blat. Etehm era un bun bucătar, iar casa lui era în fiecare seară plină. Îi plăcea foarte mult să se amestece în conversația celor din sufragerie în timp ce făcea mâncare.

În casa asta mică nu exista baie, ci doar o toaletă minusculă și un duș improvizat. Ethem mergea de două ori pe săptămână la casa părinților săi în vârstă, care locuiau în Esentepe, ca să facă baie.

Prima noapte a lui Aysel în această casa fusese una interesantă, din toate punctele de vedere.

Într-o noapte geroasă, pe la început de ianuarie, veniseră toți trei acasă: Ethem, Aysel și Tarık.

Mai întâi Ethem scosese un braț de lemne dintr-o nișă din perete acoperită cu o perdea și aprinsese soba uriașă. Pusese peste lemne câteva surcele, peste care adăugase teancuri de ziare și le dăduse foc cu chibritul. Când focul începu să ardă cu zgomot, zâmbi fericit, frecându-și mâinile.

Ethem cumpărase de la pescărie pălămidă; în timp ce el curățase și sărase peștii, Aysel făcuse salata și îi mai dăduse o mână de ajutor la ceva treburi simple. Aysel, curăță pătrunjelul ăsta, taie doi morcovi, e nevoie de puțină ceapă dată pe răzătoare... De fapt, nu prea avea nevoie de ajutor, pentru că era destul de priceput în ale bucătăriei. Nu avea răbdare, lua pătrunjelul și ceapa din mâinile stângace ale lui Aysel și le toca cu repeziciune. Era evident că singurul lucru de care avea nevoie era un spectator. Îi plăcea la nebunie să vorbească și să se dea în spectacol.

Însă ochii lui Aysel erau tot timpul în sufragerie. Îl urmărea pe Tarık. Nu știa de ce îl urmase pe Ethem și venise în noaptea aceea la el acasă. Simțea în ea o emoție, dar și o neliniște.

Tarık era întins pe unul dintre fotolii, cu o atitudine relaxată ce vădea că nu era deloc străin de acel loc, și răsfoia o carte. Nu părea prea interesat de Aysel.

Ethem vorbea, în timp ce pregătea grătarul:

– A găti e un lucru foarte delicat, frumoasa mea. Știi care este cel mai mare secret? Ingredientele trebuie să fie foarte proaspete.

După care trebuie să potriveşti foarte bine apa, sarea, piperul, condimentele. De exemplu, peştele... Să prăjeşti peştele prea mult este o crimă. Trebuie prăjit cel mult cincisprezece minute. Este de ajuns. Să zicem că faci tocăniță de legume... Dacă pui prea multă apă şi arunci toate legumele cum apuci, la ditamai focul, mâncarea aia n-o să fie bună de nimic. Gătitul necesită atenție, efort. Şi a face dragoste e tot la fel. Tu ai făcut vreodată dragoste până acum?

– Poftim? întrebă Aysel cu o expresie uimită.

– Te-am întrebat dacă ai făcut dragoste până acum. Pentru că văd cum îl priveşti pe Tarık...

Aysel roşi.

– Nu-l priveam, murmură ea.

Ethem râse cu un hohot ironic. Luă peştele, pe care îl sărase şi îl crestase, îl stropi cu un pic de vin alb şi îl puse pe grătar. În scurt timp, în casă se făcu un miros insuportabil.

– Va rămâne un miros greu în noaptea asta aici, zise el. Dacă era vară, găteam peştele afară, în faţa uşii.

Aysel se gândi cum o fi să prăjeşti peşte în faţa uşii. O cuprinse un sentiment de panică, fără să ştie de unde-i vine. Un sentiment de parcă şi-ar fi trăit zilele fără rost, ca şi cum viaţa i se scurgea printre degete... În viaţa ei nu existau peşti gătiţi în faţa uşii. Nu exista nimic făcut în faţa uşii, nu existase aşa ceva până acum. Pe când locuia cu tatăl ei, femeia care venea să le mai facă treburile prin casă intra doar de două ori pe săptămână în bucătărie, gătea nişte tocăniţă de legume fără gust şi o punea în frigider. Apoi, câte două-trei zile, mâncau din aceeaşi mâncare.

Ethem parcă înțelese ce-i trecea fetei prin cap.

– Nu te mai gândi, draga mea, a zis el. Eşti încă prea tânără. Omul, cât e tânăr, nu înțelege nimic din viață. Viaţa devine valoroasă pe măsură ce îmbătrâneşti. Iar dacă începi să simţi lipsa a câte ceva, înseamnă ca eşti pe drumul cel bun. Lucrul ăsta arată că te-ai maturizat.

În timp ce mâncau pălămidă la grătar şi orez cu legume, servite cu vin alb, pe fundal se auzeau melodiile lui Al Di Meola. Expresia fericită şi plină de mulțumire de pe faţa lui Tarık îi atrase

atenția lui Aysel. Mesteca mâncarea cu un calm de-a dreptul ritualic și foarte încet. Savura fiecare dumicat încet, cu poftă, bucurându-se de gust... Iar vinul îl sorbea câte puțin, degustându-l, de parcă era recunoscător pentru fiecare înghițitură.

După masă, amândoi deveniră mai vorbăreți. Indiferent cum începeau subiectul, sfârșitul era același.

– Revoluția este un vis, băiete. Atât cât este tânăr, omului îi fierbe sângele în vine, vede neregulile și nedreptățile din structura societății și crede că le poate îndrepta. Dar nimic nu este așa cum pare. În spatele acestor treburi se află puteri ascunse. Uite cum au reușit să-i dezbine pe tineri... În acei frumoși ani '60 se aștepta parcă să se întâmple ceva frumos, dar ei le-au tăiat imediat aripile. O mulțime de crime... Nici una nu a fost o întâmplare. Superputerea America și-a analizat foarte bine greșelile din acea perioadă și cu siguranță nu le va mai repeta. Tulbură apele în orice colț al lumii cu calcule foarte fine. Așa cum spuneam, conceptul de revoluție a decăzut. De acum, lumea se află în mâinile altor puteri. De acum, singura revoluție pe care o poate face omul este revoluția dinlăuntrul său. Poate că abia după aceea, adică datorită oamenilor care își vor finaliza cu succes revoluțiile interioare, se va putea trece la o viață socială dreaptă.

– Ai perfectă dreptate, Ethem. Fără revoluția dinlăuntrul fiecăruia, nimic nu se va întâmpla. Nici unul dintre cei care se plimbă de colo-colo spunând că sunt revoluționari nu-i musulman. Și pe vremuri, ca și acum, toți indivizii ăștia exagerau. Se lăudau tot timpul, de ziceai că urmau să salveze planeta. Dar după aceea i-am văzut pe toți de ce sunt în stare. Când s-a îngroșat gluma, s-au împrăștiat toți ca șobolanii. Făceau mișcările revoluționare ca niște copii care se jucau de-a hoții și vardiștii pe străzi. Păcat de cei care au rămas schilozi sau au murit în închisoare. Atâta suferință fără rost!

Supărarea din vocea lui Tarık și dezamăgirea lui erau parcă puțin exagerate.

– Sexualitatea înfrânată! strigă Ethem. În țările slab dezvoltate, sexualitatea tinerilor este înăbușită și astfel ia naștere o energie periculoasă. În țările subdezvoltate, acestor tineri li se dau

arme şi sunt asmuţiţi să lupte unii împotriva altora. Iar dacă nu e vorba de vreo ţară extrem de înapoiată, precum ţările Africii, atunci, pentru ca această energie să nu producă pagube umane, este canalizată către meciurile de fotbal. Însă energia produsă de tinerii care fac dragoste este cu totul diferită.

– Deci tu zici „Faceţi dragoste, nu război!".

Ethem zâmbi larg.

– Exact! Un popor care nu îşi trăieşte viaţa sexuală în mod liber nu va fi niciodată liber cu adevărat. Wilhelm Reich a văzut lucrul ăsta, a făcut experimente pe tema asta. Tot ce a spus era adevărat. Din cauza asta l-au închis într-un azil şi l-au abandonat acolo nebuniei şi morţii. E o realitate crudă: dacă sexualitatea ar fi trăită natural, în lume nu ar mai fi nici războaie, nici alte nenorociri! Ne-am reîntoarce la viaţa fericită a triburilor pe care astăzi le numim „primitive". Acesta este motivul pentru care a face dragoste e ceva privit ca un pericol. Din cauza asta religiile consideră păcat să faci dragoste şi să simţi plăcere. Omul care ştie ce este plăcerea nu poate fi controlat, nu poate fi condus, nu poate fi păcălit. De aceea l-au închis pe Reich într-un azil de nebuni. Ideile lui erau foarte periculoase. Teoriile lui au fost considerate chiar mai periculoase decât comunismul.

Îşi îndreptă privirea mai întâi către Aysel, apoi către Tarık.

– E musai ca libertatea sexuală să capete amploare, copii. E necesar să se vorbească despre sex, este nevoie ca sexul să fie trăit. Asta este singura cale de a scăpa de această cantonare în trecut, de mentalitatea de Ev Mediu.

Tarık râse cu o expresie stranie:

– Sunt întru totul de acord cu tine, Ethem. Sexualitatea trebuie discutată liber şi trăită. Mai ales trăită! zise el şi ridică paharul cu o expresie caraghioasă. Avea în ochi un licăr ciudat, neobişnuit.

În acest timp cineva bătu la uşă. Sosiseră Raşit, Tayfun, Nil, „Hanımeli" Memet, Simten şi alţi câţiva. Tremurau toţi în uşă. Ethem îi pofti în casă, cu hohote de veselie.

Pentru un răstimp totul a fost bine. Raşit stătea jos cu picioarele încrucişate şi cânta la chitară, fredonând melodii latino-americane. Fiecare se aşezase în câte un colţişor. În aer pluteau armonia şi buna dispoziţie.

Doar Tarık se purta bizar. Poate se supărase că îi rămăsese neterminată discuția cu Ethem. Sau poate că era amețit de la băutură. Mai întâi l-a luat peste picior pe Rașit, care începuse să cânte *We shall overcome*. Mai apoi l-a înțepat cu vorbe pe Tayfun, după care s-a așezat lângă Simten și a început să-i facă ochi dulci. La început Simten chicotea, dar când Tarık i-a luat mâna și i-a apăsat-o pe organul lui genital, s-a oprit din chicoteală și și-a tras mâna imediat. Tarık, cu un zâmbet nepăsător, a luat din nou mâna fetei și a pus-o în același loc. De data asta, fata păru iritată și îi șopti ceva lui Tarık.

– Nu-ți face griji, nu-ți vei pierde virginitatea dacă mi-o pipăi! zise Tarık cu glas tare. Ochii îi luceau de ranchiună.

Simten se ridică de la locul ei și se așeză bosumflată pe fotoliul din față.

– Lasă fata în pace! Dacă nu vrea, de ce o forțezi? mârâi Rașit.

– Nu e treaba ta! Păstrează-ți ideile învechite pentru tine! Sau o vrei tu pe fată și, pentru că nu reușești, faci pe cavalerul!

Rașit sări în picioare.

– Prietene... Nu fi necioplit! Care-i problema ta? Numai la asta-ți stă mintea! Pe lumea aceasta sunt războaie, foamete! Ceea ce trăim noi...

– Știu mult mai bine decât tine ceea ce trăim. Și, pe deasupra, eu nu sunt prietenul tău.

Își plimbă privirea prin cameră. Toți îl priveau cu ură.

– Nu sunt prietenul nici unuia din voi! Toți sunteți niște proști! țipă el deodată. Toți sunteți niște acoliți de nimic de-ai lui Reich. De fapt, nu vă gândiți decât la sex, dar pretindeți că aveți cu totul alte țeluri, foarte importante, sacre. Pe dinăuntru sunteți ca o latrină, dar susțineți că sunteți puri ca niște îngeri. Iar motivul revoluției voastre, ca și cel al poeziilor pe care le scrieți și al discuțiilor voastre filozofice, îl reprezintă doar ego-urile voastre umflate!

Memet țipă cu furie:

– Băi, tu de ce înjosești orice valoare în felul acesta? Arunci cu rahat în orice, nihilistule ce ești!

Tarık nici măcar nu îl luă în seamă. Își continuă discursul plin de venin:

– Veniți în fiecare seară la Mahzen, stați picior peste picior, vă aprindeți țigările și începeți să discutați despre Lacan, despre Freud, despre Nietzsche. Imbecililor! N-aveți habar de ce se-ntâmplă sub nasul vostru! N-aveți habar de ce se-ntâmplă pe străzi. Ceea ce înțelegeți voi prin a fi de stânga este să beți până vi se urcă la cap și apoi să recitați poezii.

Rașit își aținti ochii înroșiți asupra lui Tarık și zise cu voce de gheață:

– Tu... Știi ce o să se întâmple cu tine? Până la urmă ai să te sinucizi! Sfârșitul unui trădător ca tine este sinuciderea!

Ridică degetul arătător și, ducându-l la cap ca pe un pistol:

– Uite-așa ai să apeși pe trăgaci și creierul o să-ți zboare dintr-un glonte!

Tarık se clătină ca și cum ar fi primit o palmă, după care rămase cu ochii țintă la Rașit. După aceea își reveni și-și scutură umerii:

– Poate că ai dreptate! murmură el cu un chip împietrit și se îndreptă către ușă. Își luă pardesiul din cuier și plecă.

Ethem începu să-l certe pe Rașit, furios:

– Asta-i treabă, ce ai făcut acum? De ce îi spui omului asemenea lucruri de rahat? De ce s-ar sinucide Tarık?

– Dar, Ethem, nu vezi că ne calcă pe nervi?

– Nu mă interesează! Vorbiți aiurea cu toții, copii certăreți ce sunteți! Nu puteți să stați două minute liniștiți!

Nimeni nu mai avea chef de nimic. Unul câte unul, plecară. Chiar și Ethem își pierduse toată veselia. Își bea vinul dus pe gânduri.

În final rămăsese numai Aysel în casă, care se afla încă sub șoc. Nu putea să creadă că o noapte care începuse atât de frumos se terminase atât de urât.

– Să plec și eu, atunci, zise ea.

– Poți să rămâi, zise Ethem. Am o cămăruță aici. E miezul nopții, n-o să-ți fie prea ușor să pleci la ora asta.

– De fapt, m-aș bucura tare mult să rămân. Oricum nu prea aș vrea să mă întorc acasă în noaptea asta.

– Dacă vrei să dai un telefon, putem să-l rugăm pe vecinul de la etaj.

Aysel se gândi un pic la propunere, după care răspunse că nu-i nevoie.

– Mai vrei un pahar de vin?

– Da.

Ethem umplu paharele.

– De fapt, toţi sunt băieţi buni, dar sunt foarte stresaţi de împrejurări şi nu pot trece peste acest lucru. Şi e şi foarte greu să treacă, pentru că trăim într-o societate prea înapoiată. Dar eu sunt optimist.

Părea că nu vorbeşte cu Aysel, ci mai degrabă că îşi dădea singur explicaţii.

Aysel nu zise nimic. În ea se năştea un sentiment ciudat. Se gândea ce puţin îi cunoştea pe aceşti oameni, de fapt. Se întâlneau de atâta timp la Mahzen, îşi petreceau timpul împreună, dar cine erau aceşti oameni în realitate? Ce fel de trecuturi aveau? Ce trăiseră până acum? De exemplu, oare de ce Tarık fusese atât de marcat de cuvintele acelea prosteşti ale lui Raşit?

– Tarık este foarte ciudat, murmură ea. Parcă e împotriva tuturor.

– Băiatul ăsta a trecut prin multe chestii de tot rahatul. Dar părerea mea e că până la urmă o să reuşească să se salveze, pentru că este un tip foarte inteligent. De ce zici aşa? Te interesează, cumva?

– Nuu! se înroşise la faţă. Doar că este un pic cam ciudat. Pe frigul ăsta, el umblă cu pardesiul ăla subţire. Chiar nu-i este frig? Nici ghete nu-şi pune în picioare.

Ethem o privi puţin mirat. Parcă vorbea de nişte lucruri la care el nu se gândise deloc până acum.

În acest timp bătu cineva la uşă. Ethem se duse să deschidă. Era Tarık.

– Ce s-a întâmplat? Te-ai întors?

– M-am plimbat puţin, dar am îngheţat. E foarte frig afară! zise el în timp ce îşi scotea pardesiul. Faţa şi mâinile i se învineţiseră. Când observă că Aysel e încă acolo, ezită preţ de o clipă, mirat.

În timp ce îşi încălzea mâinile la sobă, părea a zâmbi în sinea lui. După ce se dezmorţi un pic, veni şi se aşeză lângă ea. Îşi umplu un pahar cu vin şi îl ridică spre Aysel.

– În cinstea ta, Aysel!

Aysel își îndreptă grăbită privirea în altă parte.

Îndreptă apoi paharul către Ethem:

– Noroc, Ethem! Persoană nobilă! Știi de ce îmi pare cel mai rău? Că porcăria de mai devreme s-a întâmplat în casa ta. Altminteri, haita asta de câini se leagă tot timpul de mine!

Ethem râse, dându-și ochii peste cap.

– Ce figură ești! De fapt, tu ești cel care s-a legat de ei!

– Ducă-se cu toții în iad! Nu în rai, ca să nu facă mizerie și pe acolo!

Pentru un moment, Ethem îl măsură din ochi pe Tarık cu seriozitate. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi și ridică din umeri. Apoi făcu semn cu ochii către Aysel:

– Tu lasă chestiile astea deoparte... Fata asta nu se uită cu ochi buni la tine!

Aysel strigă furioasă:

– Nu mă uit deloc la el!

– Așa e! spuse Tarık cu un zâmbet ironic. Nu se uită la mine. De două ori i-am propus să se culce cu mine și m-a refuzat de ambele dăți.

– Nesimțit mai ești! În primul rând ar fi trebuit să-i dai un buchet de flori fetei! Numai la sex te gândești!

Aysel nu-și dădea seama dacă vorbeau serios sau glumeau. Se foi, iritată.

– Glumim și noi! zise Ethem pe un ton serios.

Tarık oftă adânc.

– Vreau să plec din țara asta. Vreau să plec departe de oamenii ăștia rigizi. Vreau să fiu fericit, vreau să trăiesc inteligent.

– Unde vrei să mergi, băiete?

– Într-una dintre țările alea despre care povestești tu mereu: Italia, Franța...

– Da! Și ele și-au deschis brațele și te așteaptă pe tine!

– Găsesc eu o cale!

Ethem râse și ridică paharul:

– Să bem în cinstea frumuseții fetelor din Europa!

– Da! Pentru asta am putea să bem, într-adevăr!

– Cândva aveam o iubită pe care o chema Natalie. Ooo! Îi găteam mâncăruri delicioase, după care făceam dragoste în fiecare noapte. Era femeia-pisică. Feminitatea îi era acoperită cu păr roşiatic şi se deschidea ca un trandafir când făceam dragoste. Ce femeie mai era! Ooo... Chiar şi acum micuţul meu se trezeşte la viaţă când îmi amintesc!

Aysel se înroşi ca racul. Se înfuriase. Vorbeau ca şi cum ea nu ar fi fost de faţă.

– Atenţie, printre noi se află puişori, zise Tarık, ironic.

– Eu nu sunt un puişor, spuse Aysel.

Tarık râse cu un hohot fals.

– Vom vedea, murmură el printre buze.

Ethem se ridică în picioare râzând, se întinse şi-şi trosni oasele.

– Eu merg la culcare, copii. Dimineaţa la ora opt am ore. Să nu cumva să vă certaţi!

Se duse şi mai aruncă nişte lemne în sobă.

– Când te duci la culcare să închizi uşa de la sobă, îi spuse el lui Tarık. După care adăugă: În noaptea asta tu mulţumeşte-te cu fotoliul, pentru că în camera mică va dormi Aysel. Sau dormiţi amândoi acolo, ha ha ha!

Când rămaseră doar ei doi, în cameră se aşternu o linişte ciudată. Aysel nu îşi putea lua ochii de la paharul de vin pe care-l avea în mână, nu îl putea privi pe Tarık în faţă.

– Ce zici?

– Nu începe din nou! bombăni Aysel. Voia să pară supărată, dar pe dinăuntru focul începuse deja să ardă.

– Deci încă te încăpăţânezi! Sau eşti supărată pe mine?

– De ce-aş fi supărată?

Tarık râse ironic, dar nu spuse nimic.

– Nu pot să-mi pierd vremea cu prostiile astea. Mă duc la culcare, zise Aysel şi se ridică în picioare. În timp ce trecea pe lângă Tarık, acesta îşi întinse mâna brusc şi o atinse pe braţ. Cu atingerea aceasta, timpul se opri parcă în loc. Se priviră şi apoi, aproape instantaneu, se îmbrăţişară. Când buzele lor se atinseră, Aysel simţi ca şi cum ar fi fost spintecată în două cu o sabie chiar prin

mijlocul corpului. Era o plăcere atât de mare, încât o cuprinse o teamă nemăsurată, gândindu-se că o să moară, şi îl împinse pe Tarık, îndepărtându-l de ea. Crezu că Tarık se va încăpăţâna şi va insista, dar se înşelase. El îşi aranjă eşarfa şi, cu un zâmbet întunecat pe faţă, se îndreptă către camera mică. Înainte de a intra îi aruncă fetei o privire ademenitoare.

– Dacă vrei, vino după mine.

Apoi intră şi închise uşa. După ce el intrase deja în cameră, Aysel bombăni înfuriată: „Dar în camera aia eu trebuia să dorm, nu tu!"

Tarık se aruncă pe pat fără să aprindă lumina. Începu să aştepte. Aysel va veni. Era foarte sigur de asta.

Aysel rămase un timp în sufragerie, în linişte. Se simţea ca o proastă. Se ridică şi se duse lângă sobă; întredeschise uşiţa şi verifică flacăra, după care luă vătraiul şi scormoni în foc. Căldura pe care o emana soba parcă îi aprinsese faţa. Ce trebuia să facă? Îi era tare frică, dar, pe de altă parte... Se opri şi ascultă liniştea. Apoi se îndreptă hotărâtă spre uşă, o deschise şi intră.

În cameră era întuneric. Dar, îndată ce intră ea, se aprinse o veioză. Tarık stătea întins pe un pat de două persoane. Una dintre mâini şi-o pusese sub cap. Era îmbrăcat.

Aysel se duse spre el şi se opri pentru câteva secunde chiar în dreptul lui. Nu ştia ce să facă. Era chiar pe punctul de a se răzgândi şi de a se întoarce, când Tarık se întinse şi o prinse de mână. O trase încet şi o aşeză pe pat, lângă el. Apoi îi şopti la ureche:

– Ai încredere în mine. Ne vom simţi tare bine.

Se apleca şi o sărută pe Aysel pe buze, îi mângâie faţa. După aceea îşi scoase puloverul. Se ridică în picioare şi îşi dădu pantalonii jos, aruncându-i într-un colţ. Nu avea chiloţi pe el. Se opri în faţa patului şi o măsură din priviri pe Aysel cu o expresie stranie.

Aysel privi trupul gol al lui Tarık pentru un moment, după care îşi întoarse imediat capul. Se înroşise până peste urechi.

– E rândul tău, iubito.

– Mai întâi stinge lumina.

– Dacă sting lumina nu vom putea vedea nimic.

– Dar nici nu vreau să văd.

– Nu vorbi prostii! Trebuie să vezi tot.

O trase pe fată spre el și o îmbrățișă. Avea trupul cald.

– Ți-e teamă? întrebă el, cu o compasiune exagerată.

Aysel dădu din cap.

– Da, șopti ea.

– Nu-ți fie teamă. Mă pricep la asta. Am să te învăț și pe tine. Numai să nu te împotrivești cu nimic.

După aceea corpurile lor se prinseră într-un dans neobișnuit. Aysel nu se împotrivi cu nimic. Făcu tot ce-i spuse Tarık. În scurt timp, învățase. A face dragoste deveni ceva la fel de normal ca a respira, a merge, ca toate lucrurile care se învață de la sine. La un moment dat, se desprinse de realitate. Parcă devenise o frunză hoinară, zbura către cer. Nu putea să-și dea seama dacă erau pe pat sau zburau. Corpul i se descompunea, i se topea ca zahărul în apă caldă. La un moment dat, se gândi că trecuse în altă dimensiune. I se părea că nu va muri niciodată, posibilitatea neființei nu mai exista, parcă descoperise secretul vieții veșnice.

– Ce-mi faci... Ce mi-ai făcut... suspină ea.

Dinspre el se auzi un sunet ciudat, ca un râs înăbușit.

***

– Tot ce-mi doream era să-ți dau o lecție zdravănă. Am vrut să-mi etalez toată priceperea, să te înnebunesc, iar dimineața să te părăsesc și să nu te mai bag vreodată în seamă.

– De ce erai atât de crud?

– Pentru că te urâsem pe tine și prostia ta! Pentru că mă supărasem pe voi toți! Pentru că toți mă subestimați. Chiar și Ethem! Pe când eu ascultam tot ce zicea el cu mare atenție și încercam să înțeleg ceea ce spunea, el nu prea apleca urechea la spusele mele. Da, am învățat multe de la el, recunosc. Dar și el ar fi putut învăța câte ceva de la mine dacă ar fi vrut. Nu a vrut, pentru că se credea atoateștiutor. Habar nu avea însă ce înseamnă durerea și ce înseamnă să fii marginalizat. Nu știa ce înseamnă sărăcia, ce înseamnă să rămâi fără o lețcaie în buzunar. În loc să locuiască în vila părinților lui, alesese să ducă o viață boemă.

Când se plictisea, putea să plece din casa aceea dărăpănată, pe când eu nu puteam să fac asta. Dacă nu-mi puneam mintea la contribuție, aveam să rămân în mizerie la nesfârșit.

– Dumnezeule! Tu încă ești supărat!

La auzul acestor cuvinte, el o privi cu dispreț.

– Iubito, cunoști tu durerea de a fi singurul învățat într-o grămadă de ignoranți? De când mă știu, am încercat să învăț, să mă depășesc. Am citit fiecare carte care mi s-a părut utilă, i-am ascultat pe toți, am asimilat imediat ideile bune, le-am adoptat. Și de fiecare dată am ales să-mi folosesc creierul. Am gândit. Acesta este un lucru pe care cei mai mulți dintre voi nu-l faceți deloc, nu gândiți! Luați de-a gata niște expresii pe care le învățați pe de rost, fără a ști ce înseamnă versatilitatea. Trăiți pe lumea asta într-o rigiditate totală, fără a lăsa nimic de la voi. Pe când a fi flexibil, deschis, este prima condiție pentru a învăța ceva. Și până la urmă am ajuns la un punct în care deslușisem toate ecuațiile vieții. Am descoperit cauzele războaielor, ale masacrelor, genocidurilor, bogăției, sărăciei și s-au așezat toate în mintea mea. Și, cel mai important, am reușit să înțeleg ceea ce trăiam eu! Am descifrat codurile a tot ce se afla în jurul meu. Și tragedia atunci a început, de fapt. Să știi, dar să nu poți să faci nimic. Să fii condamnat să rămâi un simplu spectator. Anturajul în care am trăit eu era plin de oameni ignoranți, oameni de doi bani. Tot ce știau era ura și furia. Chiar și prietenii vechi, cu care mi-am petrecut atâția ani din viață numai pentru a fi revoluționar, nu erau altceva decât o turmă de proști. Sub tortură, toți au început să pălăvrăgească, spunând tot și chiar mai mult decât știau. Din cauza prostiei lor m-am chinuit eu atâta să scap de acuzațiile de jaf armat și crimă. Puteam să fiu închis pe viață din cauza unor crime pe care nu le comisesem. Dacă acum sunt liber, o datorez numai inteligenței mele.

Se bătu în cap cu degetul arătător.

– Și datorită calităților tale actoricești, spuse femeia, cu o voce joasă.

– Și ele fac parte din inteligența mea!

– Dar să îi păcălești pe oameni făcea parte tot din inteligența ta?

– Să-i păcălesc pe oameni, ha! Ce pot face eu dacă oamenii ard de nerăbdare să fie păcăliţi? Atunci când m-am apropiat de ei aşa cum sunt, m-au luat peste picior, m-au alungat. Peste tot m-au întrebat de diplomă, de limbile străine pe care le ştiam, de şcolile şi cursurile pe care le-am urmat. M-au întrebat cine este tatăl meu şi ce venit are. Dar nu m-au întrebat deloc despre ceea ce gândesc, ceea ce ştiu, despre părerile mele. Eu însă, cu cultura mea, eram de zece ori mai bun decât toată turma de ignoranţi care veneau în fiecare seară la Mahzen şi pălăvrăgeau fără rost.

– Refuzai categoric legile şi instituţiile societăţii, dar apoi aşteptai respect din partea ei.

– Bineînţeles că aşteptam respect, pentru că realizările mele meritau respect.

Îşi îndreptă privirea care licărea a nebunie către femeie.

– Din păcate, tot timpul am fost subestimat, zise el cu o voce supărată, după care, pentru un moment, păru că se înveseleşte. Pe de altă parte, să fii tot timpul înjosit contribuie la dezvoltarea inteligenţei. Înveţi să te răsuceşti, să te arcuieşti, să te adaptezi situaţiilor care apar. Şi eu am învăţat. Într-o dimineaţă m-am trezit şi am simţit, ca şi eroul lui Kafka, că m-am transformat total, dar nu într-un gândac, ci într-un înger. O perioadă am trăit ca înger pe lumea asta, dar m-am plictisit şi m-am transformat în ucenicul diavolului.

– Ce-ai simţit când ai făcut dragoste cu mine? întrebă femeia, rupându-i şirul vorbelor.

– Ce aştepţi să-ţi spun, iubito?

– Nu ştiu. Ai alergat după mine şi până la urmă ai obţinut ce ţi-ai dorit. Te-ai simţit ca şi cum ai fi repurtat o victorie?

– Uite cum stă treaba, draga mea... În perioada aceea sentimentele mele faţă de femei erau foarte amestecate. Pe de o parte, le iubeam, dar, pe cealaltă parte, încercam să stau departe de ele. Era o fată...

Pentru un moment ezită.

– Ce fată?

– O fată pe care o cunoscusem înaintea ta. În vara aceea mergeam des în portul de iahturi din Suadiye. Un prieten vechi muncea

acolo la o terasă. Avea şi o barcă şi pe seară mergeam la pescuit, iar nopţile dormeam în barăcile pescarilor. Fata asta venea în portul de iahturi împreună cu prietenii ei. Făceau o mare hărmălaie, se distrau, râdeau. Îi uram, dar, pe de altă parte, îmi doream să fiu nepăsător şi fără griji ca ei. Eram foarte confuz. Într-o noapte eram foarte trist, nu ştiu de ce. M-am dus şi mi-am cumpărat patru-cinci sticle de bere, m-am aşezat în faţa unei barăci de pescari şi am început să beau. Fata parcă a profitat de situaţia aceasta şi a venit lângă mine. Era o fată subţire, blondă, cu ochi frumoşi. A intrat în vorbă cu mine. Era curioasă cine sunt. Am tăcut, luând o înfăţişare misterioasă. Dacă eu nu am vorbit deloc, a vorbit numai ea. Povestea ceva, dar eu nu prea o ascultam. Preferam mai degrabă să-i admir chipul, decât să o ascult. Apoi, parcă am simţit ceva asemănător fericirii. Soarele urma să apună, orizontul devenise roşu ca focul, beam o bere rece ca gheaţa, iar lângă mine aveam o fată frumoasă. Mi-a venit să o sărut. M-am întins şi am tras-o spre mine. S-a mirat, dar nu s-a retras. Am sărutat-o lung. Am sărutat-o cu pasiune, din tot sufletul, de parcă singura mea treabă pe lume era să o sărut pe ea. A simţit lucrul ăsta. Ştiam ce însemna privirea ei. Era pregătită să mi se ofere. M-am prefăcut că nu înţeleg. I-am spus câteva vorbe romantice despre apusul soarelui şi despre păsări. Când ne-am despărţit, a propus să ne întâlnim a doua zi, la aceeaşi oră, în acelaşi loc. Ne-am întâlnit. De data aceasta se îmbrăcase cu o rochiţă scurtă cu bretele. A rămas cu mine toată noaptea. Se alinta pe lângă mine ca o pisicuţă, dar era foarte tăcută, de parcă ar fi cântărit ceva în minte. Am întrebat-o dacă ai ei nu aveau să se îngrijoreze pentru ea. Mi-a răspuns că nu, şi mi-a zis că mă doreşte. Răsufla greu. Ne-am dus în spatele barăcii. Am întins-o jos, pe pământ. Era foarte frumoasă. Nu am mai rezistat, i-am ridicat fusta şi a fost a mea. S-a supărat, dar devenise femeie. Suspina sub mine, era terminată de plăcere. După un timp, ne-am întors lângă barcă. Am privit stelele. În timp ce ne beam împreună ultima bere, m-a întrebat din nou cine sunt. I-am zis că nu sunt nimeni. Şi-a pus capul pe umărul meu şi nu m-a mai întrebat altceva. Pentru prima oară simţeam în suflet ceva ca o tristeţe. A doua

seară mă aştepta din nou. De data asta am ieşit cu o barcă pe mare şi am făcut dragoste în mijlocul mării. După o săptămână, mi-a zis că vrea să mă prezinte familiei ei. N-am vrut să merg, dar a insistat foarte mult. Locuia într-una dintre vilele scumpe cu o curte imensă de pe marginea mării, o casă pe care nici n-aş fi visat-o. Părinții ei erau surprinzător de tineri şi foarte amabili. Tatăl ei a început să mă ia la întrebări. Nu prea aveam chef să îi răspund, dar când omul mi-a zis „Fata mea te place mult, băiete", totul s-a schimbat. Eram curios ce îi povestise fata despre mine tatălui ei. Oare îi spusese şi că făcusem dragoste? Pentru un moment, mi-a venit să spun adevărul. Domnule, nu muncesc, nu am nici o diplomă şi sunt lefter, dar dacă mă veți lua să trăiesc în casa voastră ca soț al fetei, o voi face foarte fericită, voi avea grijă de ea în fiecare seară, iar în schimb voi îmi veţi da un post de director sau ceva de genul ăsta în fabrica, magazinul sau ce aveți voi... Era cât pe ce să spun toate astea, dar privirea fetei m-a oprit. Parcă înțelesese. Se uita la mine cu ochi rugători. Sunt arhitect, i-am zis omului. Biroul meu se află în Şişli, locuiesc în Nişantaşı, tatăl meu e doctor, iar mama farmacistă. Părinții ei erau foarte mulțumiţi de răspunsurile primite. Iată un candidat potrivit pentru a-i fi soț fiicei lor: prezentabil, bogat şi bun la pat. Când am ieşit din casă, eram foarte supărat. Fata m-a însoțit o bucată bună de drum. Zbura de fericire, proasta! „Spune-i familiei tale să vină în vizită la noi", mi-a zis. Am dat din cap. „Mâine, în acelaşi loc?", m-a întrebat. „Da", i-am răspuns. „Chiar eşti arhitect, nu-i aşa?", m-a întrebat de data asta. „Nu, am mințit. De fapt, sunt inginer", i-am zis. Am râs amândoi. Am sărutat-o şi ne-am luat la revedere. M-am întors în portul de iahturi, mi-am luat lucrurile şi am plecat de acolo. Pe vapor mă hotărâsem să n-o mai văd. Dar la sfârşitul verii nu am mai rezistat şi m-am întors. Pe când mergeam pe plajă, mi-a apărut în față. În fiecare seară se plimba în jurul barăcilor pescarilor şi mă aştepta. Când m-a văzut, a strigat „Te iubesc!" şi m-a îmbrățişat strâns. Părea nebună. M-a luat de mână şi m-a dus la ea acasă. Casa era goală. Ne-am dus în camera ei şi am făcut dragoste. După aceea m-a privit şi m-a întrebat direct cine sunt. De data asta i-am spus adevărul.

„Nu muncesc", i-am zis. „Nu am nici un ban. Tatăl meu este vânzător, iar mama mea e casnică, și, pe deasupra, umblă cu chipul acoperit de o feregea neagră. Știi zona Sulukule? Avem o casă sărăcăcioasă pe acolo. Partea din față are douăzeci de pași". S-a îndepărtat de mine ca mușcată de șarpe. Încerca să zâmbească în timp ce se îmbrăca. „Minți, nu-i așa?", a spus ea. „Nu mint. Aceasta este realitatea", i-am spus. „Dacă ai vedea unde locuiesc, ți s-ar face greață, ai vomita. Nici măcar câinele din curtea voastră n-ar sta acolo." A început să plângă. Țipa, spunându-mi că am păcălit-o. I-am zis că nu am păcălit-o, că nu am forțat-o cu nimic, că ea a vrut să facă dragoste cu mine... M-a plesnit peste față. „Nu te-ai simțit bine cu mine?", am întrebat-o. „Ba da", mi-a răspuns. „Prea bine!" „Atunci, ce contează sărăcia mea? Tu oricum ai bani. Ce contează dacă eu nu am?" A început să plângă în hohote. „Ce-o să se-ntâmple acum cu mine?", țipa ea. „Dacă vrei, mă pot căsători cu tine", i-am zis. A râs printre lacrimi, ca o nebună. „Să mă mărit cu tine? Ca să râdă toată lumea de mine?" Am prins-o de mâini. „Cu tine pot să iau totul de la capăt. Pentru tine mă pot schimba complet", i-am zis eu. După aceea i-am povestit prin tot ce am trecut. A făcut ochii mari. Am crezut că o să mă înțeleagă sau poate chiar o să mă consoleze... Dar m-a împins cu putere. Mă privea cu ură. „Vagabondule! Întoarce-te de unde ai venit! Pe cine crezi tu că păcălești?", a țipat. M-am ridicat, m-am îmbrăcat și am ieșit din casă. Țipa în urma mea: „O să mă sinucid, iar tu o să intri din nou la închisoare, o să te târăști din închisoare în închisoare!"

– Și s-a sinucis?

– Nu știu. Nu m-am mai dus niciodată pe acolo.

– O poveste frumoasă, zise femeia. Se pare că ai iubit-o.

– Nu în sensul în care te gândești tu, dar cu siguranță că n-o voi uita niciodată.

– După episodul cu fata asta te-ai hotărât să fii ucenicul diavolului?

– Cred că da. Înțelesesem foarte bine cât de josnici, cu două fețe și interesați sunt oamenii. Eu eram același Tarık. Dar când nu aveam bani și o etichetă, nimeni nu mă voia. În schimb, când

ziceam că sunt arhitect sau agent de publicitate, nu ştiau cum să-mi facă pe plac. Atunci care era problema, dacă eram atât de deştept şi cultivat încât reuşeam să-i conving pe toţi că am terminat asemenea studii? O bucată de hârtie? Certificatul ăla de doi bani care se numeşte diplomă?

– Dar pe tine tocmai lipsa acelei bucăţi de hârtie te deranja cel mai mult!

– Te înşeli!

– După părerea mea, ăsta-i adevărul. Gândeşte-te numai... De ce mergeai tot timpul la cafenelele pline de studenţi şi frecventai barurile la care obişnuiau să meargă intelectualii?

– Unde altundeva ai fi vrut să merg? În cafenelele îmbâcsite de fum de ţigară de pe străzile pline de noroi din cartierul nostru?

– Înseamnă că acele bucăţi de hârtie pe care tu le desconsideri atâta schimbă oamenii!

– Nu diplomele sunt cele care îi schimbă pe oameni, iubita mea prostuţă! Banii acoperă orice fel de urâţenie. Dacă tatăl meu fără creier ar fi spart o bancă în loc să-şi irosească viaţa printre materialele alea prăfuite susţinând că vrea să fie cinstit şi onorabil, le-ar fi oferit copiilor lui un viitor mult mai bun. Aaa, da, aici mai este un mic amănunt de care trebuie să amintim: crima devine legală numai atunci când e făcută cu succes. Adică, vreau să spun că dacă ar fi spart o bancă şi ar fi intrat la închisoare, atunci nu ne-ar fi fost de nici un folos. Dar există o mulţime de modalităţi de a sparge o bancă. Nu trebuie neapărat să o faci cu ajutorul unei arme automate.

– De ce nu te-ai gândit niciodată să munceşti cinstit?

– Dă-o dracului de cinste!

– Ceea ce te termina pe tine era ura. Nu ai putut sub nici o formă să înveţi să ierţi. Nici pe tine, nici pe ceilalţi! Mă oboseşti! Haide, pleacă!

– O să plec atunci când o să am chef.

– Atunci rămâi, dar nu mai vorbi.

ŞAPTE

Nu le rezista femeilor care plângeau,
Dar nici celor care nu plângeau.

Tarık fu primul care deschise ochii în camera rece ca gheaţa, cu perdelele bine trase. O privi pe fata care stătea întinsă lângă el. Chipul lui Aysel era perfect calm şi fără expresie, ca al unei statui. Nu i se mişcau nici genele, nici vreun muşchi al feţei. Parcă murise. Pe Tarık îl încercă o nelinişte. Ce se va întâmpla acum? Ştia bine că fetele, după ce fac dragoste pentru întâia dată, reacţionează foarte diferit. Ele nu voiau să fugă cât mai repede, să uite acea noapte şi cele întâmplate, aşa cum făceau bărbaţii.

„Când se va trezi mai întâi va plânge, apoi va face o criză de nervi şi va arunca vina pe mine", se gândi Tarık, lipsit de orice chef.

Se dădu încet jos din pat. În cameră era atât de frig, încât îi îngheţă pe loc fundul.

Întâi îşi găsi ciorapii pe jos şi-i încălţă în grabă. Vezica stătea să-i pocnească. Se strecură afară din cameră aşa cum era şi fugi la toaleta cea mică.

Când ieşi din toaletă, uşurat, ochii îi rămaseră aţintiţi la ceasul de pe perete, care arăta ora nouă. Probabil că Ethem plecase de mult.

Asta era bine. În cazul în care ar ieşi o ceartă, amândoi puteau ţipa în voie.

În faţa ochilor îi apăru imaginea lui Aysel, care plângea în hohote spunând „Dumnezeule, ce mă fac eu acum? Sunt terminată!". I se făcu pielea de găină.

Se întoarse în linişte în cameră şi începu să-şi caute pantalonii. Pe unde îşi aruncase oare pantalonii ăia nenorociţi? Fix în momentul acela observă ochii larg deschişi ai lui Aysel. Îi privea

goliciunea de parcă ar fi văzut un extraterestru. Era atât de captivată, încât un timp nici nu observă că Tarık se apropiase şi stătea chiar lângă ea.

Brusc, făcu o mişcare ciudată. Îşi scoase mâna de sub plapumă şi-i atinse bărbăţia, strângând-o uşor ca şi cum ar fi dat noroc cu ea.

Tarık râse.

Abia atunci îşi reveni Aysel. Îşi trase mâna cu repeziciune, şi-o ascunse sub plapumă şi încercă să-l privească nevinovat.

– Ce e? Ţi-a plăcut de micuţul meu?

– De ce nu porţi chiloţi?

– Al meu este tare pretenţios. Se sufocă în chiloţi.

Aysel râse în hohote. Tarık se aşeză lângă ea şi o privi cu mirare.

– Am pierdut pariul, zise el, cu un zâmbet uimit.

– Care pariu?

– Pariul pe care îl făcusem cu mine, gândindu-mă că o să plângi în hohote când te trezeşti.

Aysel îl privi fără să înţeleagă o iotă.

Tarık se vârî sub plapumă, o trase pe fată spre el şi începură să facă dragoste din nou.

– Mă faci ferfeniţă, spuse încet Aysel la un moment dat, apoi râse iar.

Din senin, Tarık încercă un sentiment asemănător cu teama.

Stăteau întinşi sub plapuma pe care şi-o trăseseră până sub bărbie, răsuflând greu.

– Bun venit într-o nouă lume, frumoaso, zise Tarık pe un ton ironic.

Aysel nu răspunse.

– Nu-ţi pare rău, iubito, nu-i aşa?

Aysel îl privi fix o bucată de vreme.

– Nu, nu regret, spuse ea. Ţi se pare că-s frumoasă? adăugă apoi.

Tarık râse.

– Asta te preocupă acum? Da, eşti frumoasă.

– Dar mi-ai spus că am nasul strâmb!

Tarık râse iarăşi.

– Chiar dacă ai nasul strâmb şi uneori te uiţi saşiu, mie îmi placi!

Fata îl privi cu furie. Observase şi asta.

– Îmbracă-te, să mergem să mâncăm ceva.

– Atunci ieşi puţin din cameră!

– De ce? Ţi-e cumva ruşine să te îmbraci de faţă cu mine?

Fata dădu din cap.

– Nu te prosti, iubito! Nu trebuie să ne fie niciodată ruşine de trupurile noastre. Haide, dă-te jos din pat!

Aysel se dădu jos cu cearşaful pe ea. Îşi luă fusta şi cămaşa de pe jos. Încercă să se ducă într-un colţ al camerei, dar Tarık se întinse, trase cu repeziciune cearşaful care o acoperea şi îl aruncă înapoi în pat. Atunci Aysel încercă să-şi acopere sânii şi sexul cu mâinile, însă zadarnic. Tarık nu-i dădea pace, o tot trăgea de mâini, aşa că până la urmă Aysel renunţă. Începuse să tremure de frig.

Tarık o trase spre oglinda îngustă şi lungă de lângă pat.

– Priveşte, spuse el. Acestea sunt trupurile noastre. Nu suntem frumoşi? Ce zici?

Aysel privi şi văzu în oglindă o fată cu picioare strâmbe şi pântec rotund şi un tânăr oacheş, fără nici un gram de grăsime. Îi veni să râdă. Arătau ca Adam şi Eva. Tarık puse mâna pe umărul fetei şi poză în faţa oglinzii. Acum păreau şi mai comici. Râseră în hohote.

– Acum lasă-mă să mă îmbrac. Mai am puţin şi mă congelez, zise Aysel.

Tarık se aruncă pe pat şi începu să o privească. De data asta, fetei nu-i mai păsa. Începu să se îmbrace fără a mai încerca să-şi ascundă vreo parte a corpului, ca şi cum el n-ar fi fost în cameră.

Când ieşiră din casă, afară ploua mărunt şi era încă foarte frig. Tarık încuie şi puse cu grijă cheia în nişa de deasupra uşii. Aysel, oprită în prag, îl privea cu o admiraţie nedisimulată. Tarık văzu în această privire semnul unei capitulări totale şi nu-i plăcu. O luă pe Aysel de mână şi începură să meargă. Aysel se lipise strâns de corpul lui.

– Aysel, mă uimeşti, zise Tarık. Adică, păreai atât de rece! Cine-ar fi zis că... Râse, bine dispus. Ascultă-mă. După părerea mea, vom petrece câteva săptămâni minunate. Poate chiar o lună. Mai bine zis, până când mă voi plictisi. Vom face dragoste din

plin. Asta îţi va face şi ţie bine, sexul le face mai frumoase pe femei. Ce zici? Aaa, sper că n-o să ai cine ştie ce aşteptări pentru că facem sex, nu-i aşa? Nu pari o fată de genul ăsta.

Aysel se opri brusc în mijlocul drumului. Privi ameţită în jur, de parcă abia ce s-ar fi trezit din somn. Admiraţia îi dispăruse din privire şi în loc apăruse suspiciunea.

– Ce fel de aşteptări? întrebă ea, pe un ton rece.

– Ştii tu... Să fim legaţi unul de altul, să fim iubiţi, chestii de genul ăsta.

– Poate că eu voi fi cea care se va plictisi prima, mai ştii?

Tarık râse, sigur de sine.

– Aşa ceva ar fi împotriva firii. Nici o femeie nu se plictiseşte de mine.

Aysel ezită. Ştia că trebuie să facă ceva, dar ce? Mai întâi se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse şi-l împinse uşor în piept. Tarık zâmbi ca un tată care-şi priveşte fetiţa făcând pozne.

Bătrânul tâmplar ieşise în faţa atelierului şi-i privea. Părea că vrea să vadă dacă-i vorba de o situaţie în care ar trebui să intervină.

Aysel se îndepărtă, lăsându-l pe Tarık în urmă.

Tarık o ajunse din urmă imediat.

– Ce te-ai supărat aşa? o întrebă el, cu glas voios.

– Mai întrebi!

– Da, întreb!

– Nu eşti tu cel care spune că o să mă părăsească în cel mult o lună?

– Ba da, frumoaso. Este adevărat. Sau poate chiar mai devreme. Până în ziua de azi nu am rezistat mai mult de două săptămâni alături de o femeie. Dar poate alături de tine o să rezist.

Aysel se opri şi-l privi în ochi. În chip ciudat, părea sincer, şi asta nu-i plăcu. Oftă.

– Ar fi bine să nu ne mai vedem niciodată.

Tarık râse.

– Nu vei putea să mai trăieşti fără mine de-acum.

– Crezi tu?

– Nu cred, sunt sigur.

Lui Aysel îi cedară dintr-o dată nervii şi începu să plângă.

– În sfârşit! murmură Tarık, cu satisfacţie. O apucă pe Aysel de bărbie cu un gest de bunătate exagerată.

– Nu mai plânge, iubito! Nu pot să le rezist femeilor care plâng, dar nici celor care nu plâng. Scoţând o batistă curată din buzunar, îi şterse ochii înlăcrimaţi, o luă de mână, o trase înspre el şi îşi continuară drumul împreună.

Când ajunseră în Taksim, o sărută uşor pe buze şi o mângâie pe obraz.

– Hai, du-te acum, îi spuse.

Când ajunse acasă era deja aproape amiază. Sună la uşă, dar nimeni nu-i deschise.

O cuprinse neliniştea. Era pentru prima dată când îşi petrecea o noapte întreagă afară şi nu putea să-şi dea seama cum avea să reacţioneze mătuşa ei. Pe deasupra, dacă ar mai şi afla ce a făcut... Ridică din umeri. Era straniu, dar nu regreta. Şi nici nu prea îi era frică.

Scoase cheia şi o vârî în uşă; o răsuci de două ori şi uşa se deschise. În timp ce o închidea în urma ei, strigă:

– Müzeyyen! Eşti acasă?

Se opri şi ascultă. Nu se auzea nici un sunet. Se duse şi ciocăni la uşa dormitorului. Tot nimic. Apăsă pe clanţă, dar uşa era încuiată. Zâmbi. Tot timpul îşi ţinea uşa dormitorului închisă. Cine ştie ce ascundea în biata cameră... O grămadă de bijuterii false, câteva scrisori de dragoste rămase din tinereţe, una-două poze cu foşti iubiţi... Probabil asta era tot. Mai mult de atât nu credea să fie. Şi poate un jurnal vechi cu scris şters şi pagini parfumate.

Îşi agăţă haina în cuierul din hol şi începu să se plimbe agitată prin casă.

Era a treia oară când se găsea singură în această casă. Până acum casa nu îi trezise deloc interesul, ba dimpotrivă, o înspăimântase. Fugea repede în camera ei şi nu ieşea până nu venea Müzeyyen. Dar acum, probabil şi sub influenţa sentimentului ciudat, de gol, pe care îl încerca, era pentru prima oară curioasă ce fel de femeie era mătuşa ei vitregă.

O singură dată văzuse dormitorul lui Müzeyyen. În primele zile, când abia sosise în casa asta, Müzeyyen o dusese în dormitorul ei să îi arate hainele din garderobă. Atunci când deschisese uşile dulapului care se întindea pe tot peretele şi văzuse mulţimea de haine agăţate în husele de nailon, ameţise. Avea o grămadă de haine cu paiete, cu mărgele, în cele mai stridente culori – roz, mov, violet. În partea de jos, o mulţime de pantofi a căror modă trecuse de mult. Toate aveau vârfurile şi tocurile ascuţite. Toate erau din lac, din piele de şarpe... Şi genţile, o grămadă de genţi. Pe partea interioară a uşii erau agăţate rânduri de eşarfe, şaluri, curele, coliere cu pietre cât oul de porumbel...

Müzeyyen, convinsă că ameţeala lui Aysel se datora faptului că rămăsese impresionată de ceea ce vedea, suspinase nostalgic şi îşi mângâiase încet, cu o afecţiune maternă, hainele şi genţile.

Aysel se opri în faţa vitrinei din sufragerie şi începu să privească înăuntru. Pe raftul de sus, printre multele farfurii chinezeşti cu desene albastre, se aflau şapte elefanţi de sticlă, aşezaţi în ordinea mărimii. Observase şi mai înainte aceşti elefanţi. Erau nişte statuete mici de sticlă, pictate cu mare grijă până la cel mai mic detaliu, până la păturica roşie ce-i acoperea. Se întinse şi-l luă pe cel mai mic dintre ei. Îi veni să-l arunce pe jos şi să-l spargă numai pentru a o supăra pe Müzeyyen. Dar nu putu să o facă, pentru că-i fu milă de elefănţel, aşa că-l puse înapoi în vitrină.

Apoi luă în mână o ramă de argint în care se afla poza bătrânului soţ. Apropiind-o, îl studie atent pe bătrânelul cel slab, zâmbitor şi elegant. Oare ce fel de relaţie avusese cu tânăra lui soţie? Pielea acelei tinere femei era astăzi plină de grăsime şi se îngroşase; se gândise ea oare, în vremurile acelea, că va deveni o babă înfricoşătoare?

Când privi mai îndeaproape, Aysel observă praful de-un deget ce se depusese pe lucruri. Deodată, o cuprinse spaima. Parcă rămăsese încuiată în pivniţa unei case bântuite de fantome. Vru să fugă, să iasă afară, să ia aer. Dar nu era aer. Nicăieri nu era aer. Nici în casa în care se născuse, nici aici, nici pe stradă...

Durerea dintre picioare o făcu să-şi revină. Trebuia să se spele. Intră în baie şi verifică dacă este apă caldă. Era călduţă. Se

dezbrăcă fără nici un chef. Își spălă repede chiloții sub jetul de apă de la robinet, îi dădu de câteva ori cu săpun, îi frecă, după care îi agăță pe frânghia din baie. Își scoase și sutienul și intră în cadă. În timp ce se spăla, își aduse aminte de tot ce trăise în noaptea aceea, de toate frumusețile și grozăviile. Aceste amintiri o copleșiră, picioarele i se înmuiară; îngenunche în cadă și rămase așa câtva timp. Deja i se făcuse dor de el. Strânse tare din dinți din cauza dorului și a furiei pe care le simțea. Apoi începu să vorbească, ca pentru ea: „Dacă ai ști tu, Müzeyyen, ce a făcut azi noapte proasta de Aysel... Să-ți povestesc? Ai vrea să asculți?"

Dădu drumul la apă la maxim și continuă să vorbească de una singură, acompaniată de sunetul apei. Vorbea pentru că îi era teamă că dacă nu ar face-o, ar țipa din toți rărunchii. Cele trăite erau mult peste cât putea duce.

Se înveli cu prosopul și, când ieși din baie, dădu nas în nas cu Müzeyyen. Avea în vârful capului o șapcă demodată, cu floricele aplicate, iar pe ea blana de vizon, învechită de-acum.

În timp ce-și scotea clamele cu care era prinsă șapca, o privi pe fată, puțin furioasă, dar și oarecum curioasă.

– Unde-ai fost azi-noapte? Nu puteai să dai măcar un telefon?

– Nu aveau telefon unde am stat. Am rămas la o colegă.

– Nu mai vreau să aud așa ceva! Până acum veneai târziu, iar acum ai început să nu mai vii deloc... Dacă ar auzi tatăl tău...

– Tatăl meu a plecat, zise Aysel pe un ton rece.

– O să se-ntoarcă! Doar n-a plecat pe lumea cealaltă!

– Nu. N-o să se mai întoarcă!

Aysel dădu să meargă în camera ei, dar femeia blocase tot holul cu trupul ei voluminos și nu se dădea la o parte.

Se priviră cu ostilitate. Brusc, pe Aysel o copleși un sentiment de înfrângere, se întoarse, intră în sufragerie și se așeză pe unul dintre fotolii, cu prosopul pe ea. Luă o țigară din pachetul de Eve de pe măsuță și o aprinse.

Müzeyyen se îndreptă amenințătoare către ea.

– Ai înnebunit?

– Nu.

– Te-ai apucat și de fumat, pe deasupra?

– Fumez de la o vreme încoace, dar nu mult, patru-cinci țigări pe zi.

Femeia se așeză pe fotoliul din fața fetei și își aprinse și ea o țigară. O studie atent pe Aysel și privi în jur ceva timp, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce se întâmplă cu Aysel. Deodată se ridică în picioare:

– Ai pus mâna pe elefanții mei!

– Da, replică Aysel. Elefantul cel mic mi-e tare simpatic. L-am luat și l-am mângâiat puțin.

Femeia nu știu ce să răspundă. Se întoarse și se așeză din nou pe fotoliu.

– Te porți ciudat astăzi. Nu cumva...

– M-am uitat la pozele bătrânului tău soț. Ce fel de cuplu erați voi?

Femeia râse în hohote. Un hohot dureros și isteric.

– De unde îți veni și asta în cap, așa, tam-nesam?

– De nicăieri. Sunt doar curioasă. Te făcea fericită?

Femeia o privi cu venin.

– Bărbații nu le fac niciodată fericite pe femei, se fac fericiți doar pe ei.

– Nici cu ceilalți iubiți nu ai fost fericită? Atunci când... Înțelegi tu...

Femeia o privi cu mânie. Era cât pe ce să zică o vorbă urâtă, dar văzu în ochii lui Aysel ceva ce o opri. Furia din ochii ei dispăru și în loc apăru o suferință adâncă.

– Ce înțeleg bărbații? Ei doar își termină treaba în două minute, după care cad pe spate și dorm.

– Nu-s toți așa, zise Aysel. Avea vocea calmă.

– Ce știi tu? Tu încă...

Femeia tăcu brusc și o privi pe Aysel, suspicioasă.

– Ai făcut-o, nu?

Aysel nu răspunse.

– Proasto!

– De ce-s proastă?

– Pentru că ai pierdut cel mai important lucru pe care-l aveai!

Aysel își stinse țigara și o privi absentă pe femeie.

Müzeyyen oftă cu durere.

– Ascultă-mă. Trebuie să-ţi găseşti un serviciu şi să începi să munceşti, fetiţo. Nu ai nici o ocupaţie şi ăsta-i motivul pentru care se întâmplă toate prostiile astea. Am înţeles. Tatăl tău a plecat fără să se uite în urmă, iar asta te-a zdruncinat... Te-am tolerat, dar cât o să mai dureze situaţia asta? A venit timpul să încetezi cu viaţa destrăbălată. Mă-nţelegi?

Aysel nu zise nimic, încă mai privea în gol.

– Tu auzi ce spun eu?

Aysel se ridică şi merse în camera ei, fără să rostească măcar o vorbă.

Faţa femeii se încordă. Ochii i se opriră pe ceasul din perete. Fumă trei ţigări una după alta fără să se mişte din loc.

***

– Chiar nu aveai de gând să mă cauţi?

– Nu. Aşa intenţionam.

– Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

– Ce s-a întâmplat? Hmm... Eram cam singur în perioada aceea. Adică faptul că nu te-am părăsit imediat nu a avut legătură directă cu tine. Puteam să scap de tine şi peste două zile, şi peste două luni. Pentru mine nu era o mare diferenţă. Nu voiam să mă forţez. A doua zi, când am venit la Mahzen, tu oricum erai acolo. Şi, cum nu puteam să rezist fără a merge la Mahzen şi tu erai mereu acolo... Cred că m-am gândit să las treaba să meargă până unde o merge. Pe deasupra, îmi plăcuse să o fac cu tine.

– Mulţumesc, eşti foarte drăguţ. Faţa i se încordase de furie. Când începu să vorbească din nou, vocea îi tremura.

– Mă enervezi, ştii? După tot ce s-a întâmplat, încă te mai lauzi cu tine şi cu ce ai făcut, când tu nu erai decât un bufon! Nimic altceva!

El râse cu un chicotit.

– Ai dreptate, iubito. Într-adevăr, eu eram un bufon. Eram bufonul regelui, iar regele era Ethem. Era atât de erudit, atât de sigur pe el, atât de fără griji, încât tot timpul voiam să fiu alături de el. Eu eram ecoul cuvintelor lui, eram primul care punea în practică

teoriile lui şi cel care îi dădea totală dreptate în tot ceea ce spunea şi făcea. Eram discipolul lui, eram tânărul pe care îl lua în casa lui, pe care îl cârpise la viaţa lui, tânărul deştept, practic şi descurcăreţ.

– Dar apoi ai început să-l urăşti şi pe Ethem, atunci când în viaţa lui a apărut acea femeie, Füsun. După ce a cunoscut-o pe Füsun, Ethem ne-a dat pe amândoi afară din viaţa lui fără să clipească.

– Ca orice om care se naşte mic-burghez, şi Ethem, când a venit vremea, şi-a dorit să-şi întemeieze o familie fericită.

– Ethem şi o viaţă de familie fericită! Ţi se părea normal aşa ceva?

– Ştii bine că s-a însurat pentru copil. Avea aproape patruzeci de ani. Doar nu era să se culce cu femeile în stânga şi-n dreapta şi să ne dădăcească pe noi până crăpa!

– Îmi susţin părerea. Dacă îţi era prieten adevărat, nu te-ar fi îndepărtat!

– Poate că nu am fost eu cel îndepărtat!

– Dar cine?

– Tu. Pe tine nu prea te plăcea.

– Pe mine mă plăcea!

– La început poate că da; dar mai târziu, nu.

– De ce crezi asta?

– Pentru că nu îi plăceau femeile care îngreunau viaţa.

– Eu nu eram o astfel de femeie!

– Ah! Se pare că ai uitat zilele acelea, frumoaso. Devenisem buimac din cauza pasiunii tale. Făceai crize în orice minut, nopţile plângeai, erai suspicioasă la orice făceam, erai înnebunită de gelozie. Nu-ţi aminteşti?

– Îmi amintesc că plângeam mult, dar nu mai ţin minte de ce.

OPT

Noi suntem oameni care nu știu ce înseamnă rușinea.
Am scos acest cuvânt din vocabularul nostru cu mult timp în urmă.

După ce se întâlneau la Mahzen, în general își petreceau serile în barul Entelektüel din Pasajul Çiçek. În fiecare seară luau aceleași feluri: bere, mezeluri, cartofi prăjiți și uneori midii. Aysel era cea care vorbea mai mult. Tarık nu răspundea la întrebările legate de el sau dădea niște răspunsuri sumare.

– Ce școală ai absolvit?

– DGSA[1]. Când răspundea, pe fața lui Tarık apărea o expresie de vulpe șireată și întotdeauna își îndrepta privirea în altă parte.

– Tare ciudat. Și eu am studiat tot acolo, dar nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată.

– Eu am absolvit acum patru ani. Știi doar, sunt mai mare decât tine.

Lua o înghițitură de bere și încerca să nu o privească pe fată.

– Știi... Nu te supăra. Dar nu pari deloc genul care să fi studiat la academie. La ce secție ai învățat?

Tarık punea cu zgomot furculița pe masă, se lăsa pe spate, își împreuna mâinile și o privea direct în ochi pe Aysel, cu o furie rece ca gheața.

– De ce pui tot timpul întrebări?

– Nu pun întrebări tot timpul. Am întrebat doar pentru că venise vorba.

– Tu ai deschis subiectul! Nu-mi place să-mi pui întrebări!

---

[1] Devlet Güzel Sanatlar Akademisi – Academia de Arte Frumoase din Istanbul (n. tr).

Aysel tăcea. Dar, de fapt, avea atâtea întrebări în minte. De exemplu, unde mergea Tarık în fiecare dimineață după ce o lăsa pe ea în Taksim? De unde își găsea puloverele acelea vechi cu mâneci scurte? De ce erau în fiecare noapte în casa lui Ethem? Tarık nu avea casa lui? Nici nu părea să aibă prea mulți bani. Când venea nota de plată, Tarık scotea din buzunarul sacoului doar o bancnotă de 500. Și oricum, cam atât venea și nota de plată. După ce scotea bancnota din buzunar, o îndrepta ținând-o de colțuri, o privea în lumină și o lăsa așa pe masă. În timp ce bancnota îi aluneca din mână pe farfurie, pe față i se ivea un zâmbet amar.

Nu pomenea deloc despre familia lui. Odată, când Aysel vru să-l întrebe, o privise cu așa o furie, încât fata fusese nevoită să tacă imediat.

Aysel, însă, îi povestise totul despre ea încă din prima zi. Despre mama ei pe care nu o văzuse și nu o cunoscuse niciodată, despre tatăl ei care bea tot timpul și nu le permitea rudelor din partea soției lui să se apropie de casa sau de fata lor, despre copilăria pe care și-o petrecuse în singurătate în magazinul de covoare de la parter, despre jocurile cu spiriduși și zâne pe care le juca printre sulurile de covoare prăfuite și, în sfârșit, despre plecarea tatălui ei și despre Müzeyyen.

În timp ce Aysel povestea, fața lui Tarık căpăta o expresie puțin îngrijorată, puțin cinică, dar cu siguranță plină de interes. Din când în când, mai punea câte o întrebare. Aceste întrebări erau parcă puse mai degrabă s-o facă pe Aysel să-și privească viața și din alte unghiuri decât pentru a-i satisface lui curiozitatea.

Tarık era o persoană foarte curată. Aysel nu-l văzuse niciodată cu unghiile sau cu mâinile murdare. Pielea îi mirosea întotdeauna a săpun. Nu fuma și nu consuma droguri. Îi ura atât de tare pe cei care luau droguri, încât nici măcar nu se apropia de ei. Avea grijă de sănătatea lui și dădea mare importanță alimentației și menținerii în formă. Avea obsesia tinereții. De fiecare dată când își amintea, se dădea cu cremă în jurul ochilor și pe mâini. Avea mereu în buzunarele pardesiului un tub de cremă ieftină. Aysel voise odată să facă o glumă în legătură cu această preocupare a lui, dar fusese cât pe ce să provoace un scandal.

De asemenea, avea două cărți pe care le purta mereu cu el, în buzunarele hainei. Una era *Ascultă, omule mărunt!*. De câte ori avea ocazia, scotea această carte din buzunar şi îi citea lui Aysel cu voce tare unele paragrafe subliniate dinainte. Urmărea reacțiile lui Aysel şi îi vorbea îndelung despre unele capitole. Cealaltă carte era romanul *Pasărea vopsită* de Kosinski. Acest roman era o adevărată carte sacră pentru Tarık. Uneori o scotea din buzunar şi o mângâia cu duioşie. În momente ca acestea, pe față îi apărea un zâmbet ciudat. „Marele Kosinski", murmura el. Îi povestise de nenumărate ori lui Aysel felul genial în care Kosinski scăpase de regimul comunist din Polonia şi fuga lui către libertatea din SUA.

Când se plictisea, obişnuia să se joace cu limba turcă. Citea cuvintele invers, schimba locul silabelor, muta locul adjectivelor din fața substantivelor la coada lor. Dacă în acest timp găsea ceva interesant, scotea o bucățică de hârtie din buzunar şi nota imediat.

O dată i se adresase lui Aysel astfel:

– Ştii de ce popoarele ca noi sunt în urmă? Pentru că nu au obişnuința de a scrie. Totul ar trebui notat, ar trebui luat în evidență. Asta fac eu. Îmi țin evidența vieții. Sau, mai bine zis, țin evidența vieților noastre.

După un timp începu să-i pună întrebări ciudate lui Aysel:

– Nu te-ai plictisit încă de mine? Nu îți doreşti să fii şi cu alți bărbați? Eu îmi doresc să fiu şi cu alte femei. Îmi doresc chiar să o fac în grup. Dacă aş organiza într-o zi aşa ceva, ai veni şi tu?

Se amuza când vedea privirea mirată a lui Aysel şi glumea pe seama ei.

O punea în situații dificile pe fată cu diferitele lui „jocuri". De exemplu, o punea să se dezbrace de tot, iar apoi se dezbrăca şi el. Stătea în pat cu picioarele încrucişate şi îi cerea lui Aysel să facă acelaşi lucru. Când stăteau față în față, o atingea în diferite părți ale corpului şi o mângâia. Îi măsura cu atenție reacțiile şi expresia feței. Odată îi ceruse lui Aysel să se joace cu corpul ei. „Nu pot, mi-e ruşine", îi răspunsese Aysel. Atunci îi şoptise la ureche cu o voce întunecată: „Noi suntem oameni care nu ştiu ce înseamnă ruşinea, am scos acest cuvânt din vocabularul nostru cu mult timp în urmă". Apoi o privise pe fată şi îi spusese: „A privi

este ceva diferit, iar căile de a obține plăcere din trupul omenesc sunt nesfârşite. Se întind la infinit".

Sexul lui era întotdeauna în erecție. Acasă mai treacă-meargă, dar uneori, pe stradă sau în baruri, îl punea în situații dificile.

– De ce eşti aşa? De ce nu te plictiseşti, nu oboseşti niciodată? îl întreba Aysel.

– Mi-am făcut o promisiune. Voi trăi făcând sex până la sfârşitul vieții, în ciuda tuturor celor ce m-au făcut să sufăr!

Viața lui Aysel era dată peste cap complet de când trăia această relație, pe care nici nu ştia cum o începuse. În sinea ei îl vedea pe Tarık ca pe un pervers, un fluşturatic ce nu se va cuminți niciodată, un om periculos. Dar toate aceste sentimente nu o împiedicau să se simtă bine în timpul pe care şi-l petrecea cu el. Chiar dacă uneori făceau lucruri foarte ciudate, se distrau împreună. Şi când erau cu Ethem totul era frumos. Ethem devenise mai simpatic de când ei doi începuseră să fie împreună. În casă începuse să se vorbească în fiecare noapte, la nesfârşit, despre sex. Ethem povestea fără nici o reținere despre cele trăite, despre experiențele lui.

– Ascultați, copii, v-am povestit până acum despre acea partidă experimentală de masturbare? Eram foarte tânăr pe atunci, în Franța. Eram cu o fată din facultate, înțelegeți voi, o făceam şi noi ca toți ceilalți, nimic anormal. Într-o zi m-a dus la o petrecere. Erau o grămadă de fete şi băieți de toate vârstele... La început totul părea normal. Beam, discutam. După aceea, au pus perne pe jos şi le-au aşezat în formă de cerc. O întreb pe fată ce urmează şi ea îmi spune să aştept, că voi vedea. M-am gândit că va avea loc o demonstrație. Nu m-am înşelat. Oh-la-la, şi ce demonstrație! Ne-am aşezat cu toții pe perne, iar în mijlocul cercului a venit mai întâi un tip tânăr. S-a dezbrăcat. Mie mai-mai să-mi iasă ochii din orbite. S-a aşezat şi tipul, cu mădularul sculat, şi a început să se mângâie. Pe de-o parte mă întrebam ce se întâmplă, iar pe de alta trăgeam cu coada ochiului în jur. Toată lumea era mulțumită de situație şi priveau liniştiți demonstrația. Bineînțeles că s-a sculat şi al meu, putea să stea la locul lui? Între timp, pe scenă a apărut o femeie. Dacă ați vedea-o pe stradă, ați

crede că este directoare de bancă. Avea părul alb şi scurt, în jur de cincizeci de ani şi o faţă aspră. Şi-a ridicat fusta şi s-a pus pe treabă. Copii, în ziua aceea am înţeles că sexul nu are nici o legătură cu tinereţea sau cu felul în care arăţi. Totul începe şi se termină în creierul nostru. Orice ne poate excita, poate fi corpul unei femei de 60 de ani sau o voce de la telefon. Iar văzul şi mirosul sunt doi factori foarte incitanţi. Plăcerea pe care am simţit-o când am privit-o pe femeia aceea am mai trăit-o de foarte puţine ori în timpul vreunei partide de sex.

Tarık îl asculta pe Ethem cu o oarecare invidie. Închidea ochii şi încerca să-şi închipuie că el însuşi trăia acea experienţă.

– Dar tu? Te-ai satisfăcut şi tu?

– Nu în aceeaşi zi. În altă zi.

– Povesteşte-ne, Ethem... Cum a fost?

– Eh... Dacă ar fi să vă spun adevărul, a fost cam ciudat. La urma urmei, te joci cu propriul mădular sub privirea tuturor. Să priveşti este cu totul altceva, însă atunci când te afli în mijloc, tu eşti în rolul principal. Dar trebuie să recunosc că din acea experienţă am învăţat multe. Eram foarte tânăr pe atunci şi credeam că mă depăşisem şi că eram foarte evoluat, mă credeam mare figură. Dar, în timp ce mă aflam în mijlocul cercului, am înţeles că nu era chiar aşa. Părerea celor din jur conta pentru mine mai mult decât îmi închipuisem. Eram foarte încordat, dar nu am renunţat. Şi ştiţi ceva? De la un moment dat încolo, nu-ţi mai pasă de cei din jur, eşti prins în joc şi nu te mai gândeşti la ceilalţi.

– Şi după aceea? Ce se întâmpla când te întâlneai cu acele persoane în altă parte? Vă puteaţi privi în ochi?

– De ce să nu ne putem privi? Dacă nu poţi privi înseamnă că eşti pervers. Noi nu eram perverşi! Acestea nu erau partide de sex obişnuit. Noi făceam sex experimental, noi căutam metode de a obţine plăcere.

Râse în hohote.

– A, că mai apoi am început să frecventez şi partidele de sex ne-experimentale, asta-i altceva!

Şi cum se face că după o astfel de viaţă ai ajuns să trăieşti atât de singur?

Vocea lui Tarık era plină de subînţeles, iar expresia feţei parcă sugera că e deschis oricărei propuneri.

– Ethem zâmbea şi el cu subînţeles.

– Băiete, astea sunt lucruri periculoase! Aceste lucruri trebuie făcute cu oameni pregătiţi pentru aşa ceva, şi ca educaţie, şi ca mentalitate. Dacă nu, s-ar sfârşi cu o tragedie. Noi trăim într-o ţară feudală. Chiar şi în ziua de azi în ţara noastră sexul este un motiv de crimă. Ce rost are să mă leg la cap dacă nu mă doare? Eu am trăit ce aveam de trăit. Nu are rost să întinzi coarda prea mult. Am zis să experimentez câteva aventuri cu câteva femei în oraşul ăsta, dar nu vă mai spun ce-am păţit. Femeile noastre vor imediat să se căsătorească, au înnebunit cu toatele. N-are nici un rost să te complici.

În acest timp Tarık o îmbrăţişase pe Aysel şi îşi vârâse mâna pe sub cămaşa ei, zâmbind.

– Pe când noi ne depăşim pe zi ce trece, nu-i aşa, iubito?

Aysel nu ştiuse ce să răspundă. Cele povestite de Ethem nu i se păreau anormale, ba chiar dimpotrivă. Dar numai ca idee. În practică nu îşi putea închipui ce s-ar fi întâmplat.

– Este o fată excentrică, zise Tarık. O educ foarte bine, deja vorbeşte cu mine despre toate.

– Comunicarea este foarte importantă, spuse Ethem. Dacă poţi să comunici, atunci poţi să faci orice.

– Şi aşa vom face, răspunse Tarık.

Când se retrăgeau în cameră după astfel de discuţii, făceau dragoste cu pasiune. Făceau atâta zgomot, încât Aysel era curioasă ce făcea şi ce gândea Ethem în camera alăturată.

Odată, când se trezise foarte de dimineaţă ca să meargă la toaletă, dăduse nas în nas cu Ethem în sufragerie. Ethem era gol, înfăşurat într-o pătură asemenea unui şef de trib indian. Stătea în picioare lângă soba care nu ardea. Când o văzu pe Aysel, nici măcar nu-şi schimbă poziţia. În pofida voinţei ei, ochii lui Aysel se aţintiră către sexul lui. Ethem zâmbi când văzu privirea ruşinoasă a lui Aysel şi, luându-l în mână, îl ridicase.

– Ai făcut cunoştinţă până acum cu micuţul meu?

Era o situaţie atât de comică, încât Aysel nu se putu abţine şi râse în hohote.

– Ce faci la ora asta, Ethem?
– N-am putut dormi. Mă învârt pe-aici. Dar tu ce faci?
– Mă duc la toaletă.
– În fiecare noapte, în fiecare noapte, fâţ, fâţ... Încă nu v-aţi plictisit unul de celălalt?
Ea îl privise, sfidător parcă.
– Nu ne-am plictisit.
– Foarte bine. Ferice de voi!
Apoi se dusese în cameră şi, în timp ce închidea uşa, îi făcu lui Aysel cu ochiul.
În altă dimineaţă, dar de data aceasta gol puşcă, dădu năvală în camera în care dormeau cei doi.
Sări pe ei cu corpul lui uriaş, iar când patul scârţâi îngrozitor, sări din el strigând cu vocea lui răsunătoare:
– Ridicaţi-vă! Patul acesta nu ne poate ţine pe toţi trei!
Pe toţi trei îi apucase atunci o criză de râs isteric.

***

– Ştii la ce mă gândesc uneori? Că se juca cu noi. Ne lua peste picior. Experimentase tot felul de extreme. Nu-i mai rămăsese nimic neîncercat şi noi deveniserăm jucăriile lui. Ne întărâta şi ne trimitea în pat. Oare ne privea? spuse ea.
– Avea vreo importanţă? Avea vreo importanţă pentru tine dacă erai privită?
– Nu.
– Nici pentru mine, chiar deloc.
Femeia îl privi cu o expresie stranie.
– Ce e, iubito? Văd că vrei să mă întrebi ceva.
– Sau eu eram jucăria voastră?
– De unde ai scos-o şi pe asta?
– Nu ştiu. Doar o senzaţie...
Şi continuă cu voce tristă:
– Oare Ethem se depăşise pe sine, aşa precum povestea?
– Nu ştiu.
– Nu te-ai gândit deloc la asta?
– M-am gândit, dar nu mi s-a părut important. Putea fi homosexual, bisexual sau chiar impotent. Trebuie să recunosc că până

la apariţia lui Füsun m-am gândit şi la lucrul ăsta. Dar ce importanţă avea? El epuizase totul, în mintea lui.

– Abia după atâţia ani îmi dau seama ce momente ciudate am trăit.

– Mi-a atras ceva atenţia. Ai scris că atunci când eram singuri sau împreună cu Ethem totul era bine. În rest nu era?

– Bineînţeles că nu.

– De ce?

– Atunci când mergeam la Mahzen erai mereu cu mâna pe sub fusta mea sau pe sânii mei, iar cei din jur ne priveau insistent, cu tupeu. Mă simţeam ca o femeie uşoară. Chiar şi pe stradă îţi ţineai mereu mâna pe fundul meu. Îmi era ruşine cu tine. Erai ca un pervers. În orice clipă sex şi iar sex! Organul tău nu se sătura şi nu se potolea niciodată!

– Ah! Eşti încă supărată! Dar nu părea să-ţi displacă.

– Da! Te doream, eram înnebunită după tine! Dar uram comportamentul ăsta al tău de faţă cu ceilalţi!

– Pentru că şi tu te gândeai la onoarea ta la fel ca orice femeie imbecilă din ţara asta!

– Nu înţelegi! Totul era nou pentru mine. Trebuia să o luăm un pic mai încet. Pe când noi ne rostogoleam la vale cu cea mai mare viteză.

– Pentru că îmi doream să fii total dependentă de mine, iubito. Ţi-am mai spus. Aveam de gând să te las şi să plec în punctul cel mai frumos. Tot ce-mi doream era să trăiesc această plăcere.

– Erai tare crud.

– Aşa am încercat să fiu. Dar, bineînţeles, nu pot spune că mă mândresc cu asta.

NOUĂ

Ochii lui se mişcau încontinuu, asemeni ochilor unei păsări de pradă, şi cerceta atent tot ce se întâmpla în jur, de parcă ar fi vrut să înţeleagă de unde ar putea veni primejdia.

Erau împreună de săptămâni întregi şi în tot acest timp, cu excepţia câtorva nopţi, nu rămăseseră deloc departe unul de celălalt. Aveau în casa lui Ethem nişte haine de schimb, periuţele de dinţi şi alte câteva mărunţişuri. Într-o zi, Aysel îi spuse, mai în glumă, mai în serios, că ar fi bine să-şi închirieze un apartament împreună, altfel Ethem îi va da în cel mai scurt timp afară pe amândoi. Tarık o privise atunci cu o expresie ciudată, greu de înţeles: prudentă, rece şi un pic dispreţuitoare.

În următoarele două zile, Tarık s-a schimbat. Era tot timpul tăcut. Părea că ar pune ceva la cale, că ar face diverse socoteli.

Într-o noapte, o duse pe Aysel la barul Entelektüel. Era foarte serios. Comandă una-alta, după care, lăsându-se pe spate, o măsură pe Aysel cu o privire veninoasă:

– În seara asta plăteşte tu nota, eu n-am nici un ban, zise el.

Aysel rămase surprinsă la auzul acestor vorbe.

– Bine, murmură ea. Se simţea şi prost, pe deasupra.

– Ce s-a întâmplat? Nu ţi se pare normal ca o femeie să plătească nota?

– Ba da. E cât se poate de normal..

– Atunci de ce ai rămas atât de surprinsă?

– Nu. Nu sunt surprinsă.

Apoi se aşternu o linişte adâncă.

Tarık nu mai scoase nici un cuvânt până la sosirea comenzii. Se întoarse cu faţa spre geam şi făcu ceea ce Aysel făcea mereu.

Adică el a fost de data asta cel care îl urmărea cu privirea pe vânzătorul gras de la magazinul de legume alăturat.

Şi Aysel tot pe vânzător îl urmărea. Profilul acestuia semăna cu al unei păsări de pradă, cu fruntea un pic bombată şi un păr des. Ochii i se mişcau continuu, la fel ca ochii păsării şi cerceta atent tot ce se întâmpla în jur, de parcă ar fi vrut să înţeleagă de unde ar putea veni primejdia.

Lui Aysel începură să i se pună noduri în gât, pentru că simţea până în oase răceala lui Tarık.

La un moment dat, privirea lui Tarık o străpunse pe fată.

– Eu m-am plictisit de relaţia asta, spuse el pe neaşteptate.

– Atât de repede?

– Nu e repede, zise el pe un ton rece. Ţi-am spus şi mai înainte. În general, nu rezist să stau cu aceeaşi femeie nici măcar o săptămână.

– Nu te cred. Eu simt că te simţi încă foarte bine în prezenţa mea.

– Eu mă simt întotdeauna bine când fac dragoste. Îmi place corpul tău, dar nu pot să mai pierd vremea cu tine. Pui prea multe întrebări şi îţi faci prea multe vise.

– Nu-i adevărat! În legătură cu tine nu mi-am făcut nici...

– Nu te amăgi! Nu mai departe de acum două zile spuneai să închiriem un apartament, când tu habar n-ai cine sunt. Dacă ai şti cine sunt, nu ai mai sta nici măcar un minut alături de mine!

– Atunci povesteşte-mi cine eşti!

– Nu e nimic de povestit, zise el. Ţi-am spus de la început că sunt un nemernic!

Apoi căzu într-o tăcere adâncă.

Nici unul din ei nu mâncă nimic. Ospătarul duse înapoi mâncarea neatinsă, iar Aysel scoase din buzunar o bancnotă de 500 şi o lăsă pe masă. Tarık o măsură pe fată cu un zâmbet cinic. Aysel se gândi pentru o clipă că o punea la încercare. Se străduia parcă să o înjosească.

Când ieşiseră din bar fusese pentru prima dată când nu se ţineau de mână.

Umiditatea de afară îi pătrundea până la oase. Aysel încercă să se apropie, dar el nu-i veni în întâmpinare.

Merseră până la Ethem fără să scoată nici o vorbă. Tarık luă cheia din tocul uşii şi descuie.

Când intrară în casă, Aysel se opri în mijlocul sufrageriei, neştiind ce să facă. Începu să plângă, dar Tarık nu o băgă în seamă. Se duse în cameră şi se întoarse cu o pătură groasă, pe care o întinse pe canapea. Se dezbrăcă fără a scoate un cuvânt şi se băgă sub pătură.

– Vino lângă mine, spuse el.

– Şi dacă vine Ethem? Aici nu se poate! răspunse ea, în timp ce-şi ştergea lacrimile cu mâneca.

– Ethem nu vine în noaptea asta, lipseşte o săptămână. A plecat într-o călătorie.

Aysel nu părea prea convinsă, dar nici nu insistă. Se dezbrăcă şi se strecură uşor sub pătură lângă el.

– Ar fi fost bine să fi făcut focul la sobă mai întâi, şopti ea. Mi-e frig.

– O să te încălzeşti numaidecât.

Şi când făcură dragoste fu diferit. Era în aer o tristeţe, o asprime, un rămas bun. De data asta Tarık nu mai era atât de sigur pe el aşa cum era în alte dăţi. Acum o îmbrăţişa pe Aysel şi îi şoptea la ureche „iubita mea, iubito", iar peste cinci minute devenea despotic şi barbar în mişcări.

Aysel nu-şi găsi liniştea până ce primele raze ale soarelui pătrunseră prin perdea. Ajunsese în stadiul în care nu mai simţea nimic în afară de durere fizică, dar îi era teamă să se plângă.

Nu şi-a dat seama când a adormit. Când deschise ochii, se afla singură în sufragerie. Pătura alunecase de pe ea, iar picioarele şi pântecul îi erau reci ca gheaţa. Se ridică tremurând şi începu să se îmbrace.

– Tarık! strigă ea cu o voce plângăcioasă. Ştia că nu va primi nici un răspuns, dar cu toate acestea se uită în toate camerele, îl căută chiar şi după tejgheaua din bucătărie.

– Tarık, unde eşti?

Tarık nu mai era. Plecase. Plecase de parcă nici nu fusese pe acolo, fără a lăsa în urmă vreo haină, vreo carte sau vreun bileţel de adio.

Aysel se opri în sufrageria rece şi încercă să înţeleagă ce se întâmplă. Fusese părăsită? Ăsta era răspunsul acelei nopţi de dragoste disperate? Tarık făcuse în acea noapte dragoste ca şi cum a doua zi urma să moară.

Brusc, Aysel se simţi ca un peşte pe uscat. Respiraţia i se tăiase. Se aruncă pe canapea şi începu să plângă în hohote. Ştia. Era sigură. Tarık plecase. Şi nici măcar nu avea cum să-l caute. Nu avea nici un număr de telefon de-al lui, nu ştia nici unde lucrează, nici unde stă. Îşi dădu seama că nu-i ştia nici măcar numele de familie şi zâmbi rece. Acesta era Tarık. Tarık şi atât. Un nemernic!

Nu găsi cheia de la uşă. Vroia să încuie uşa aşa cum o făcea Tarık şi să ia cheia cu ea, pentru ca la noapte, când se va întoarce, să-l găsească. Dar cheia nu era niciunde. Se tot învârti prin casă, căutând-o timp de jumătate de oră, după care trase uşa după ea şi plecă.

Când ajunse acasă, era epuizată. Nu avea nici măcar puterea de a-şi scoate cheia din traistă. Sună la uşă. Dinăuntru se auziră nişte paşi şi uşa se deschise. În faţa ei apăru Müzeyyen, cu machiajul ei strident, cu părul coafat şi un miros de parfum ce ar fi trezit şi morţii din mormânt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, uitându-se la Aysel. Te-a părăsit, până la urmă?

Aysel lăsă ochii în jos.

– Treci înăuntru! O să-l uiţi, cu timpul. Aşa-s bărbaţii. Ei sunt mereu cei care pleacă primii.

În primele nopţi când Aysel rămăsese la Ethem, femeia făcuse scandal mare. O săptămână întreagă ţipase şi o ameninţase pe fată, iar când văzuse că e tratată cu indiferenţă, o alungase de acasă. Însă atunci când Aysel începuse să-şi facă bagajul fără a se opune, înţelesese că exagerase şi o cuprinsese teama. „Bine! O să închid ochii o vreme la tot ce faci! Oricum o să-ţi vină mintea la cap în cel mult o lună!", zisese ea atunci. Era foarte clar că nu-şi dorea ca Aysel să plece definitiv. Pe deasupra, fratele ei ar fi putut veni în orice moment. Ce i-ar fi spus atunci? În felul acesta, măcar o avea sub ochi. Nopţile nu le petrecea acasă, dar dimineţile se întorcea cu ochii roşii şi cearcăne adânci... Cine ştie ce făcea?

Când Aysel nu era acasă, îi cotrobăise prin cameră, iar în timp ce dormea îi căutase și prin traistă de câteva ori, dar nu găsise nimic – nici un nume, nici un număr de telefon... Nu putuse descoperi unde își petrecea Aysel nopțile și, până la urmă, renunțase. Doar nu era să o urmărească!

Aysel se încuie în baie. Dădu drumul la apă rece și intră sub duș. La prima atingere a jetului de apă rece ca gheața, simți o durere fizică și inima parcă i se opri în loc. Apa rece parcă îi mușca trupul. După aceea se obișnui și rămase sub apă până ce începură să-i clănțănească dinții.

– Ce faci acolo? strigă femeia supărată de afară.

– Mă spăl.

– Să nu cumva să faci vreo prostie!

Se așternu liniștea. Se gândi la ce se referea Müzeyyen. „Să nu cumva să faci vreo prostie!" Oare ce fel de prostie? De exemplu, să-și taie venele? Bine, dar de ce? Oare de unde știa Müzeyyen de plecarea lui Tarık? Nu se știe. Poate că diseară, când se va duce la Mahzen, îl va întâlni din nou pe Tarık acolo. Având la gât una dintre eșarfele lui stupide, cu o halbă de bere în mână, cu degetul mic în aer și stând cocoțat la bar precum un șoim. Când avea să o vadă pe Aysel, avea să-i zâmbească cinic. „Ai văzut? Am avut dreptate! Femeile nu se pot despărți de mine. Devin dependente de mine", îi va zice el cu vocea lui duioasă. „Da!", urma să spună Aysel, plângând. „N-aș putea să mă despart de tine niciodată!" După aceea, va îngenunchea în fața lui și se va târî la picioarele lui ca un câine. Avea să accepte să treacă prin cele mai penibile situații pentru această iubire.

– Aysel, pe tine te strig!

– Poftim? Vocea îi era foarte calmă.

– Ieși de-acolo! Nu vreau astfel de prostii în casa mea!

Se ridică cu greu din cadă. Picioarele îi tremurau. Se înveli cu prosopul agățat de ușă și ieși.

– Nu-ți face griji, n-am nimic, spuse ea. Dar vorbele i se împleticeau în gură, ca și cum ar fi fost beată. Și tremura din tot corpul.

Müzeyyen o privi suspicioasă:

– Dacă nu mai veneai câteva nopți, jur că te lăsam în stradă! Dumnezeule, ce pacoste mi-am luat pe cap!

Aysel intră în camera ei, închizând bine uşa. Îşi aruncă prosopul de pe ea şi se băgă în pat, învelindu-se cu plapuma.

Ochii lui Müzeyyen se îngustaseră de supărare.

– Eu plec! Azi am multă treabă, iar la noapte o să vin târziu. Uită-te la mine, să nu faci vreo prostie! Mă înţelegi? Ajunge câte ai făcut! strigă ea din spatele uşii.

– Nu-ţi face griji, sunt bine! îi răspunse Aysel, nepăsătoare.

– Mă superi foarte tare!

Aysel auzi mai întâi paşii lui Müzeyyen depărtându-se, apoi uşa de la intrare închizându-se.

Ochii i se fixară pe perete.

Tarık plecase. Ştia asta. Era chiar sigură.

De ce toate persoanele din viaţa ei o părăseau una câte una? Şi oare unde se duceau?

***

– Plănuiseşi totul dinainte. Propunerea mea de a închiria un apartament era numai un pretext.

– Exact!

– Dacă ai fi plecat din primele zile, poate nu aş fi suferit atât de mult.

– Ăsta era şi motivul pentru care nu am plecat imediat. Iubito... Chiar ai suferit aşa de mult?

– Nici nu-ţi poţi închipui. Eu sunt alergică la a fi părăsită. Poate din cauza mamei mele. Ştii, ea a fost prima care m-a părăsit. După aceea Ufuk, tatăl meu... şi tu.

– De fapt, nici pentru mine nu a fost uşor. Treceam printr-o perioadă foarte grea pe atunci. Şi prezenţa ta nu-mi uşura deloc viaţa. Mă făceai vulnerabil şi mă făceai să nu mai pot scăpa de tot felul de gânduri ciudate.

– Când eram cu tine, nopţile nu mi se mai păreau înfricoşătoare. Mă obişnuisem cu mirosul tău. Era foarte frumos ca nopţile să dorm lipită de tine, iar dimineţile să mă trezesc cu mirosul tău. Când ai plecat, m-am simţit din nou de parcă aş fi fost închisă în depozitul acela întunecos. Depozitul se afla în spatele magazinului de covoare şi se ajungea la el coborând pe o scară de câteva trepte. Într-o zi, tatăl meu mă închisese acolo pentru

că îl înnebunisem cu plânsetele mele ore întregi. Nu înțelegea de ce plâng și își pierduse răbdarea, pe când eu aveam un motiv. Plângeam după femeia care mă părăsise, și, închisă în acel depozit, durerea mea parcă sporise înzecit. Am țipat în întuneric, chiar am urlat. Dar nimeni nu mi-a venit în ajutor.

– Așa-i. Uneori țipetele sunt zadarnice. Nu-ți vine nimeni în ajutor. Știu asta prea bine.

– În lipsa ta pur și simplu mă durea carnea de pe mine. Nu știam până atunci că se poate întâmpla așa ceva. Ziua era mai bine, dar nopțile îmi păreau fără sfârșit, iar patul pe care dormeam parcă mă ardea. Dacă reușeam să adorm vreun pic, te visam pe tine imediat. Erai lângă mine și eu râdeam în hohote de fericire și hohotele acelea mă trezeau. Ai fost vreodată trezit de propriile tale hohote? Este de o mie de ori mai rău decât să te trezești de propriul tău țipăt. Momentele fericite din vis devin niște coșmaruri.

– Cunosc toate sentimentele de care-mi povestești. Le-am trăit și eu pe toate atunci când ai plecat tu. Tu, care știai foarte bine ce înseamnă durerea, de ce m-ai făcut să trec prin asta?

– Pentru că fiecăruia dintre noi îi vine rândul. Nu putem trăi fără să trecem prin asta.

ZECE

Pe de o parte era un Tarık mânios, plămădit din speranțe deșarte, dezamăgiri și suferințe. Un om sfârșit, cu idealurile spulberate, un om care se murdărea pe zi ce trecea. Dar mai era și celălalt Tarık, un Tarık sigur pe el, descurcăreț, practic, un pungaș simpatic... Tu pe care Tarık îl căutai?

În noaptea aceea Aysel se duse la Mahzen cu o mare neliniște în suflet. Dar, așa cum se aștepta, nici Tarık, nici Ethem nu erau acolo. Se așeză alături de Tayfun și gașca lui. Barul era, ca de obicei, foarte aglomerat, dar Aysel se simțea singură, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unui deșert. Avea ochii ațintiți tot timpul pe ușă și pe mulțimea din bar. Când zărea pe cineva care aducea de departe cu Tarık, se ridica în picioare cu o speranță care îi tăia respirația, dar mai apoi se prăbușea la loc. La un moment dat, îl întrebă pe Rașit dacă știe unde este Ethem. Află că plecase pentru o săptămână la Bodrum.

– Și Tarık? șopti ea.

– De unde să știu eu? îi răspunse el răstit.

Aysel își feri privirea, rușinată. În același timp, simți și răceala celorlalți. O priveau și pe ea la fel cum îl priveau pe Tarık, ca și cum ar fi văzut un gândac de bucătărie scârbos.

– Eram doar curioasă, scânci ea, ca un cățel luat la șuturi.

– Altă treabă n-am decât să-i port de grijă golanului ăluia!

Apoi o lăsară pe Aysel cu grijile ei și începură să vorbească despre altceva. Râdeau și își beau berile cu poftă. Aysel, simțind că nu mai poate sta alături de ei, găsi un pretext și se ridică. Ar fi vrut să plece, dar, observând privirea insistentă a lui Cem Hadi, se îndreptă către bar.

– Ce faci, Aysel? Cam scumpă la vedere!

– De ce?

– De la o vreme dai destul de rar pe aici.

– Chiar aşa?

– Ia loc, să-ţi ofer ceva de băut!

Aysel se aşeză pe scaunul de la bar şi aşteptă în tăcere. Cem Hadi îi pregăti un martini şi, punând şi o măslină în el, i-l întinse lui Aysel:

– Din partea mea!

Aysel zâmbi. Duse băutura la gură, umezindu-şi vârful limbii. Acest gust însă îi aduse aminte de Tarık şi ochii i se umeziră.

– Nu arăţi prea bine, zise Cem Hadi, pe un ton oarecum întrebător.

Aysel ridică din umeri şi mai luă o gură de martini.

– Aysel, de ce-ţi pierzi timpul cu nemernicul ăla?

– Cu cine?

– Cu individul ăla, Tarık!

– Aaa! Nu! N-am nici o treabă cu el.

Un client comandă rachiu, iar Cem pregăti băutura şi o duse la masă împreună cu farfuriile de alune. Apoi reveni lângă Aysel.

– Eşti fată tânără. Ce treabă ai tu cu oameni de teapa lui?

– Dar ce-a făcut?

– N-a mai rămas pe aici nici o femeie cu care să nu se fi culcat sau vreo fată pe care să n-o fi dezvirginat, nemernicul! Credeam că tu eşti mai deşteaptă.

– Înseamnă că te-ai înşelat.

Aysel era total indiferentă, nu-i păsa decât de Tarık. Se aşezase astfel încât să poată vedea intrarea şi nu-şi desprindea ochii de la uşă.

– Am impresia că te-a lăsat şi a plecat.

Aysel nu-i răspunse. Continuă să-şi bea paharul, după care se ridică încet în picioare.

– Unde pleci? Mai stai, să mai vorbim.

– Trebuie să mă întorc acasă.

Ieşi din bar clătinându-se. Toţi oamenii aceia... Oare până atunci o vorbiseră pe la spate? O priviseră ca pe o nătângă, ca pe

una dintre acele biete fete care căzuseră în plasa vulpoiului Tarık? Şi de unde îşi dăduseră seama că s-au despărţit? Scria pe fruntea ei „Tarık m-a părăsit"?

Aşa cum plănuise încă de când plecase de-acasă, se îndreptă spre casa lui Ethem. Ştia că nu va da de nimeni, dar se ducea acolo. Era imposibil să se răzgândească.

Casa era cufundată în întuneric. Sună prelung la uşă, aşteptă, după care se întinse şi căută cheia. Nu era la locul ei. Se învârti un timp prin faţa casei, fără a şti ce să facă. Perdelele erau trase bine şi nu putea vedea înăuntru. Se uită la ceas. Zece şi jumătate. Era încă devreme. Tarık putea să apară în orice moment. Se hotărî să revină după o jumătate de oră. Se duse în Beyoğlu şi se plimbă fără ţintă. Când intră în pescărie, paşii o purtară mecanic către masa la care se aşezau mereu. În seara asta era goală. Vânzătorul gras de la aprozar era la locul lui. Luă un kilogram de mandarine. În timp ce cântărea mandarinele, vânzătorul se uita insistent spre masă, ca şi cum Tarık avea să apară în orice moment. Nu era foarte ciudat ca omul acela, care în fiecare seară, la aceeaşi oră, se afla în acel local, să dispară tam-nisam? Oare unde se putea duce? Trebuia să se întoarcă, negreşit.

În drum spre casă curăţă o mandarină şi o mâncă. Paşii o purtară din nou către casa lui Ethem.

Casa se afla tot în întuneric. Punga de hârtie cu mandarine îi alunecă din mână şi căzu pe jos. Scoase un icnet plin de durere. Nu ştia ce să facă. Rămase un timp prăbuşită în faţa uşii, după care scoase o bucată de hârtie din traistă şi începu să scrie:

„Te-am căutat pe aici. Am venit de două ori. Am fost şi la Mahzen. Nu te-am găsit. Unde eşti?"

Împinse hârtia pe sub uşă, apoi se întoarse şi plecă, fără nici o tragere de inimă.

Când ajunse acasă, răsuflă uşurată, pentru că pe stradă abia se abţinuse să plângă, să urle asemeni unui animal.

Müzeyyen nu era acasă. Se închise în camera ei şi se aruncă pe pat. „Proasto! Tot ce simţi e numai o pasiune! Nu-i dragoste! Nu-i iubire! Numai pasiune!", striga ea în timp ce se dădea cu capul de perne.

Brusc o apucă nebunia. Începu să dea de pereți tot ce-i ieșea în cale: cuverturile din cameră, pernele, cărțile. Cărțile se loveau de perete scoțând un zgomot înfricoșător, iar apoi cădeau pe jos precum o pasăre lovită de glonte. Fulgii din perne pluteau în aer. Peste tot erau pete uleioase împrăștiate dintr-un tub de cremă spart. Până la urmă răsturnă și noptiera. Cele câteva bibelouri aflate înăuntru se sparseră, lovindu-se unele de altele. Își aruncă și hainele prin toată camera, pe unele din ele sfâșiindu-le.

La un moment dat se opri, răsuflând greu. Camera arăta ca după război, dar ea încă nu se liniștise. Dădu cu pumnul în perete, strigând „E numai pasiune! Nimic altceva!". În urma loviturii, simți o durere intensă la încheietura mâinii, care o făcu să-și mai revină un pic în simțiri. Se aruncă pe covor și începu să plângă, țipând: „Unde ești? Știi că nu mai pot trăi fără tine. Unde ești? Nu ai dreptul să mă lași și să pleci așa!". La un moment dat, i se păru că-l aude pe Tarık râzând și deschise ochii, speriată. Nu, nu era nimeni, era singură în cameră. Dar râsul acela? Se gândi că Tarık era un vrăjitor hain. Se gândi că o văzuse cum se zvârcolea pe jos ca o râmă și că o urmărise pe ascuns.

„Asta voiai să vezi?", strigă ea către pereți. „Privește, atunci! Distrează-te văzând în ce hal am ajuns!"

***

– Te-am și urmărit odată. Vorbeai cu vânzătorul acela de la aprozar, spuse el.

– Când?

– Trecuseră patru zile de când ne despărțiserăm. Venisem la Mahzen, dar ceva mă reținea afară. Era noaptea târziu. Voiam să te revăd, dar în același timp îmi doream să nu te mai văd niciodată. După aceea, te-am zărit. Ieșiseși din bar și priveai împrejur. M-am ascuns imediat într-un colț întunecat, iar apoi am început să te urmăresc. Mergeai către Pasajul Çiçek. Strada Istiklal era foarte aglomerată și era imposibil să mă observi. Erai îmbrăcată cu o haină lungă și neagră, iar părul ți-l ascunseseși sub o căciulă, neagră și ea. Te uitai plină de speranță la fiecare bărbat ce ți se părea că seamănă cu mine. Vagabonzii, care îți înțelegeau greșit

privirile, se legau de tine. Dar ţie nu-ţi păsa. După aceea ai intrat pe strada pescarilor şi te-ai îndreptat direct către vânzătorul de la aprozar. Ţi-ai pierdut vremea pe acolo un timp. La masa la care stăteam noi tot timpul se afla un grup de turişti. Îi priveai insistent. Ai vorbit puţin cu vânzătorul, iar la un moment dat ţi-ai scos căciula. Părul ţi s-a revărsat pe umeri. Ţi-am văzut ochii pentru o clipă. Priveai atât de deznădăjduit, încât în acea clipă mi-a venit să alerg spre tine şi să te îmbrăţişez.

– Şi de ce n-ai făcut-o?

– Pentru că eu eram mai disperat decât tine. Într-adevăr, pe mine mă căutai, dar oare eu eram acela pe care îl căutai, în realitate? Oare din câţi „eu" eram alcătuit? Pe de o parte, era un Tarık mânios, plămădit din speranţe deşarte, dezamăgiri şi suferinţe. Un om sfârşit, cu idealurile spulberate, un om care se murdărea pe zi ce trecea. Dar mai era şi celălalt Tarık. Un Tarık sigur pe el, care le seducea pe femei, întotdeauna puternic, descurcăreţ, practic, un pungaş simpatic... Tu pe care Tarık îl căutai? Stăteai acolo şi adulmecai împrejur ca o căţea ce-şi caută masculul, încercând să-mi simţi prezenţa. Dar pe care Tarık îl căutai? Sexul este un fenomen foarte complex, iubito. Atunci când îmi dormeai în braţe, uneori te vedeam ca pe fata mea. Te lipeai de mine ca o fetiţă, nu ca o femeie. Parcă îţi doreai să completezi cu mine partea din tine ce rămăsese incompletă. Dacă te-aş fi lăsat, ai fi dormit la nesfârşit în braţele mele. Puterea pe care îţi închipuiai că o am îţi oferea linişte. Dar te înşelai. Eu nu eram atât de puternic precum îţi imaginai tu. În acele zile eram pe cale să mă scufund. De fapt, tu ştiai instinctiv lucrul acesta, pentru că aveai instinctele dezvoltate. Simţeai că nu sunt bărbatul pe care ţi-l închipuiai tu. Asta era şi motivul crizelor de plâns pe care le aveai în unele nopţi. Instinctele îţi spuneau totul, dar tu îţi astupai urechile. Eram într-o situaţie foarte grea, iubito. Foarte grea. Viaţa mea o lua pe un drum pe care nu-l cunoşteam. Eram aproape mutat în casa lui Ethem, îmi petreceam nopţile acolo, dar situaţia asta nu avea să ţină la nesfârşit. În orice moment viaţa lui Ethem se putea schimba. Şi avea să se şi schimbe. Atunci când avea să se plictisească de viaţa boemă pe care o ducea, urma să plece. Iar eu

aveam să rămân ca o figură lipsită de importanță în viața aceea boemă lăsată în urmă de el. Nu aveam bani să închiriez o casă. Ba mai mult, uneori nu aveam bani nici măcar să mă urc în autobuz. Mă certam rău cu mama. Iar cel care trebuia să-mi fie tată mă punea să aleg între a-mi câștiga existența vânzând la tarabă ca el și a părăsi casa. Să fiu vânzător? Ha! Preferam să mă târâi flămând pe străzi decât să fac asta! Cel puțin eram liber.

– În noaptea aceea... ce s-a întâmplat apoi? Ai plecat imediat de acolo?

– Nu. Te-am urmărit până la locuința mătușii tale. După ce ai intrat în casă, am pierdut vremea pe acolo un timp. Puteai fi tu, oare, scăparea mea? Erai o fată singură. Îmi povestiseși viața ta de nenumărate ori. În afară de mătușa ta cea bătrână nu mai aveai pe nimeni. M-am gândit ce bine ar fi dacă femeia aceea ar muri. Atunci ai fi rămas cu adevărat singură și eu aveam să fiu mereu alături de tine. Și astfel am fi scăpat amândoi de grijile pe care le aveam.

– Atunci te-ai hotărât să te întorci la mine?

– Da. Tu și cu mine am fi putut face lucruri mari și am fi putut ajunge undeva. Era de ajuns să ai încredere în mine și să fii de partea mea. Dar nu aveam de gând să apar imediat. Trebuia să te târăști pe brânci, să trăiești durerea provocată de lipsa mea până la sfârșit. Atunci când aveam să mă întorc, trebuia să fi învățat foarte bine cum să te porți cu mine pentru a nu mă pierde din nou.

UNSPREZECE

În tot acest timp cât fuseseră despărțiți, îl remodelase pe Tarık din cap până-n picioare, în imaginația ei, îl sculptase ca pe o statuie, îi dăduse forma pe care o dorea ea și se îndrăgostise cu pasiune de noua imagine gândită de ea însăși. Dar adevăratul Tarık era, de fapt, acest om antipatic și ciudat care stătea acum în fața ei.

Aysel mergea în fiecare seară, obsesiv, la Mahzen. Se așeza la bar pe un scaun cu vederea spre intrare și stătea acolo timp de o oră sau două. Cem Hadi se purta uneori rece cu ea, făcându-se că n-o vede. Dar de cele mai multe ori își lăsa toată treaba și se așeza lângă ea, flecărind întruna. Nu știm exact dacă vorbea cu Aysel sau cu el însuși.

– Merită să suferi atâta pentru amărâtul ăla? De ce sunteți voi, fetele, așa prostuțe? Dacă vă iese în cale un băiat bun, nu-l băgați în seamă, în schimb vă îndrăgostiți imediat de astfel de vagabonzi. Gândește-te la mine, de exemplu. Fiecare fată pe care am iubit-o m-a părăsit. Care-i vina mea? Că sunt de treabă? Mă port frumos cu fetele și nu le fac să sufere. Și, ca răsplată, mă calcă în picioare. Dacă ți-aș spune acum: „Uită-l pe nemernicul ăla, ești fată frumoasă, simpatică, eu te plac și am gânduri serioase cu tine"... Dau un exemplu, dacă ți-aș zice toate astea, te-ai uita la mine? Bineînțeles că nu, nu-i așa? Îl vrei neapărat pe pungașul ăla!

Aysel nu avea nici un fel de reacție. Nu puteai observa pe fața ei dacă auzea sau nu, dacă înțelegea sau nu vorbele lui. Își bea cu înghițituri mici cele două beri, plătea nota și apoi pleca.

După ce ieșea din bar se îndrepta direct către casa lui Ethem, făcea ture prin fața ușii încuiate, se lipea de geam încercând să vadă

ce se întâmplă dincolo de perdele, se zbătea fără speranţă. Apoi se îndrepta către Pasajul Çiçek, privea către „masa lor" în timp ce cumpăra câte ceva de la magazinul de legume, iar după ce-şi plătea cumpărăturile pleca de acolo fără nici o tragere de inimă.

Tortura aceasta dură timp de o săptămână.

Într-o zi, aproape de prânz, se trezi din cauza gălăgiei din casă. Din bucătărie se auzeau hohote de râs, zgomote de farfurii şi oale. Îşi puse pe ea un halat şi, ieşind din cameră, dădu nas în nas cu o fată albă ca laptele. Tresări speriată. Fata era albă la propriu: avea un ten alb ca zăpada, sprâncenele, genele şi părul galbene ca paiul, era înaltă, slabă ca un schelet şi cu nişte ochi verzi apoşi. Avea pielea atât de transparentă, încât venele i se vedeau limpede pe dedesubt. Era foarte tânără.

– Tantiii, asta e nepoata matale? strigă ea la vederea lui Aysel. Avea un fel grosolan de a vorbi, iar vocea îi era foarte ascuţită.

– Da, ea este! O cheamă Aysel! Faceţi cunoştinţă, spuse Müzeyyen scoţând capul pe uşa de la bucătărie.

– Încântată de cunoştinţă. Eu sunt Songül, spuse fata cea albă întinzând mâna subţire.

Aysel strânse într-o doară mâna fetei şi se duse repede direct la toaletă. Asta mai lipsea. Îi era imposibil să stea în casă în gălăgia aceea. Ce avea să facă? Să iasă pe străzi la ora aceea? Deodată realiză cât de goală îi era viaţa. În ultimele luni nu se mai întâlnise cu nimeni altcineva în afară de Tarık şi Ethem. Iar acum nu mai erau nici ei. Golul în care se afla o sperie, făcând-o să tremure ca varga.

Ieşind de la toaletă, vru să se întoarcă în cameră la ea, dar Müzeyyen îi tăie calea.

– Ajunge atâta doliu! Diseară avem petrecere. Intră şi tu în joc! Dacă ai şti ce pregătim!

– Ce sărbătoriţi? întrebă Aysel, fără pic de interes.

– Sărbătorim întâlnirea cu Songül. Doar ce ne-am cunoscut, dar ne-am apropiat foarte mult. În scurt timp se va muta aici. Spunând aceste cuvinte, o măsură pe Aysel pe furiş.

– Cum adică? Vom locui toate trei la un loc?

– De ce nu?

– Dar în casa asta nu mai este o altă cameră!
– Asta-i grija ta? Mai punem un pat în camera ta şi rezolvăm problema. Şi aşa în ultimele săptămâni nu prea ai dormit pe acasă, camera ta stă mai mult goală. În plus, fata asta se află într-o situaţie grea. Mai are doar un frate în viaţă şi el a plecat acum ceva timp la Londra. Unde ziceai că munceşte fratele tău, Songül? La un supermarket? Nu cumva a plecat ilegal la Londra? strigă ea apoi la Songül, care toca morcovi în bucătărie.
– Nu, tanti! Cum să facă aşa ceva?
– Atunci, dacă nu a plecat ilegal, de ce nu te-a luat şi pe tine?
– N-a avut destui bani, tanti! A zis să câştige el ceva bani mai întâi şi apoi mă ia şi pe mine.
– E fratele tău bun? Fraţii buni nu pleacă lăsându-şi surorile aşa, pe stradă.
Fata îşi plecă privirea şi murmură ceva.
– Nu este fratele meu adevărat... Este un prieten de-al nostru din sat.
– Aaa, deci situaţia e complicată... Lasă, în seara asta nu te mai gândi la nimic. Să ne distrăm!
– Bine, tanti!
Aysel se încuie din nou în camera ei. Simţea că-i alunecă pământul de sub picioare. Era sigură că mătuşa ei o punea la încercare, dar, chiar şi aşa, tot simţea o nelinişte. Dacă o lua într-adevăr pe fata aceasta la ea în casă? De-abia o suporta pe Müzeyyen, acum trebuia să o suporte şi pe Songül? Trebuia să iasă în cel mai scurt timp din starea asta depresivă şi să înceapă să facă ceva pentru ea însăşi. Trebuia să-l uite pe Tarık... Să-şi găsească un serviciu... Să se mute în altă casă... Ce-o fi, dar trebuia să facă ceva!
Însă ea nu avea energia necesară nici măcar pentru a-şi mişca un deget. Toată noaptea se gândise deznădăjduită ce ar trebui să facă. Urma să-şi petreacă din nou nopţile pe străzi? Avea să asculte aberaţiile lui Cem Hadi şi să plece capul în continuare la privirile înjositoare şi ironice ale celorlalţi?
Trecuse exact o săptămână de când nu-l mai văzuse pe Tarık şi nu îi mai simţise mirosul. Ethem trebuia să se întoarcă din vacanţă de la o zi la alta. Poate că ştia pe unde era Tarık. Presupunând că

ştia, la ce i-ar fi folosit? Ce putea să facă Ethem dacă Tarık nu dorea această relaţie?

Nu! În seara asta nu va ieşi din casă. În noaptea asta nu-l va mai aştepta şi nu-l va mai căuta disperată pe Tarık.

Se întinse pe pat şi începu să citească o carte. Adormi fără să-şi dea seama. Îl visă pe Tarık. Era îmbrăcat cu haina lui gri. Avea un zâmbet diavolesc pe faţă şi stătea foarte departe de Aysel. De câte ori fata încerca să se apropie de el, se îndepărta fără măcar să-şi mişte picioarele.

Când cineva bătu cu putere în uşă, se trezi. Era atât de fericită chiar şi numai când îl visa pe Tarık, încât nu-i făcu nici o plăcere să se trezească la realitate.

Se uită la ceas. Era aproape patru. Se ridică şi deschise uşa.

– Ce s-a-ntâmplat? E cutremur?

– Am bătut încet, dar n-ai auzit. De ce dormi la ora asta? Aduce ghinion. Haide, vino! Începem!

– Se poate să nu vin? N-am nici un chef.

– Nu te mai sclifosi! Vino! O să-ţi prindă bine şi ţie.

În ochii lui Müzeyyen era o fericire ciudată, care provoca milă.

– Ascultă... Să te îmbraci ca lumea, nu veni aşa! Doar avem musafiri.

Aysel o privi îndelung pe femeie, în timp ce aceasta se depărta. De zile întregi, era pentru prima oară când îi venea să râdă, şi, pe deasupra, în hohote. Doar avem musafiri! Femeia asta chiar a luat-o razna.

Brusc, simţi un entuziasm nebunesc. Îşi aruncă de pe ea cămaşa de noapte şi scoase din dulap o rochie pe care nu o purta prea des. Se aşeză în faţa oglinzii şi îşi studie faţa câtva timp. Rămase uimită să vadă cât de rece şi respingătoare era. Ochii umflaţi priveau lumea ca ochii unui peşte mort. Poate că Tarık avea dreptate să o părăsească, pentru că nu avea deloc faţa unei femei ce ar putea fi iubită. Răsturnă apoi pe pat, cu frenezie, trusa de machiaj pe care şi-o cumpărase odată din impuls, dar pe care nu o folosise deloc. Ochii mari, pe care şi-i contură cu negru, păreau acum mai mici şi parcă reveniseră la normal. Se dădu cu fard mov pe pleoape, combinându-l cu unul verde. Pe buze se

dădu cu un ruj roşu aprins, după care luă surplusul cu un şervețel. La urmă, îşi dădu şi genele cu mascara.

Se depărtă puțin de oglindă şi se privi din nou. De data aceasta văzu o Aysel plină de viață şi mai frumoasă. Exagerase un pic, dar nu era nimic. În felul acesta era în ton cu Müzeyyen şi Songül.

– Ce-i cu tine? Pleci la bal, cumva? comentă Müzeyyen, văzând-o.

– Nu, draga mea. Aveam nevoie de o schimbare, mă plictisisem de felul în care arătam.

Masa era plină cu de toate. Chifteluțe din linte, chiftele de carne, pilaf, sărmăluțe în foi de viță, salată *boeuf*, sos iute cu iaurt, ridichi cu maioneză, fasole bătută, două coşuri mari cu fructe, o sticlă mare de rachiu, alune de toate felurile.

Mai întâi îşi potoliră foamea, mâncară şi băură pe săturate. Müzeyyen şi Songül îşi băură rachiul destul de repede, astfel încât se binedispuseră înainte să se facă ora şapte. Chiar şi ochii verzi, inexpresivi, ai lui Songül deveniseră vioi şi chicotea întruna. Aysel observă că fata era foarte tânără într-adevăr. Nu s-ar fi mirat să aibă în jur de şaptesprezece ani. Îi povestea ceva lui Müzeyyen şi, din când în când, râdea în hohote cu vocea ei stridentă.

După trei porții duble de rachiu chiar şi Müzeyyen se înmuiase de-a binelea, iar ochii îi străluceau. La un moment dat, se ridică şi se îndreptă clătinându-se către camera ei.

– Şi tu joci în filme? o întrebă Aysel.

În ochii lui Songül apăru o expresie prudentă:

– Ce filme?

– Nu jucați în filme şi fotoromane?

– Hm... Cine ți-a spus? Tanti Müzeyyen?

– Să spunem că da.

– Aaa! E bine atunci, pentru că mi-a atras atenția să nu vorbesc despre asta.

Aysel îi zâmbi ironic acestei fete prostuțe.

Între timp, Müzeyyen se întoarse. Se îmbrăcase cu o cămaşă de noapte dintr-o dantelă spumoasă, albă ca laptele. Părea că îşi reîmprospătase şi machiajul, căci fața îi strălucea.

Merg să-mi pun şi eu cămaşa de noapte, spuse Songül veselă în timp ce se ridica de pe scaun.

Aysel o privi pe fată din urmă, cu mirare. Apoi simți privirea mătușii asupra ei.

– E o fată simpatică, nu-i așa?

– Un pic cam naivă, răspunse Aysel.

La început, femeia păru că se supără la auzul acestor vorbe, dar apoi, privind-o un pic ironic pe Aysel, adăugă:

– Arăți mai bine. Cred că ai început să-l uiți.

Aysel dădu din cap. Într-adevăr, în seara asta se simțea mai bine. Dar să-l uite? Nu. Nu avea să-l uite pe Tarık până la sfârșitul vieții.

Songül se apropie, mergând ca la o defilare de modă, și se așeză la masă, îmbrăcată cu o cămașă de noapte albă asemănătoare cu a lui Müzeyyen.

Continuară să bea. Terminaseră sticla, iar Müzeyyen și Songül erau amețite de-a binelea. Aysel nu era beată pentru că, de când se așezase la masă, băuse doar un rachiu dublu și încă mai avea din al doilea pahar.

Songül nu se mai oprea din flecărit. Povestea de o întâmplare de pe platoul de filmare, cu vocea ei ascuțită.

– Ești martoră, tanti, omul ăla se lega de mine încă de la începutul filmărilor. Îmi spunea că-s frumoasă, că-s așa și pe dincolo și că are intenții serioase cu mine. Atunci să se însoare cu mine, nu? Nu. Mai întâi cică trebuie să ne cunoaștem mai bine. Tanti, spune-mi, te rog. Arăt eu ca o femeie din alea?

Müzeyyen o asculta pe fată cu un zâmbet rece pe buze, dând din când în când din cap. Dar se vedea din privirea ei, care se încețoșa treptat, că naivitatea fetei începuse să o enerveze.

– Ajunge, Songül! Nu mai bea!

Deodată, fata începu să plângă în hohote.

– Tanti, nici măcar nu mă cheamă Songül! Numele meu e Pakize! Aahhhh... Ihhhh...

Plângea cu icnete, de parcă ar fi fost în chinurile facerii.

– Tanti, de ce bărbații ne consideră niște ușuratice? Pe mine nu m-a atins nici un bărbat până acum. Ticălosul ăla de Semih, regizorul, râde cu subînțeles de fiecare dată când mă vede. Drept cine mă ia? Tanti... Eu nu vreau să trăiesc așa! Vreau să mă mărit, să am și eu un soț, copii. Numai din cauza acelui netrebnic de frate vitreg am ajuns în situația asta! A luat bani de la Semih...

M-a vândut, ticălosul! Dar lasă, că o să mă duc eu după el la Londra şi am să-i arăt eu lui! A plecat ilegal, nemernicul! A plecat cu banii pe care i-a luat pe mine!

Supărată, Müzeyyen o trase pe fată de mână şi o duse în baie cu forţa. Uşa se închise şi dinăuntru începură să se audă bombăneli şi mustrări, acompaniate de zgomotul apei care curgea. Era clar că Müzeyyen îi deschidea fetei ochii asupra realităţilor vieţii. Se pare că o enervase din cale-afară faptul că fata pe care şi-o alesese ca prietenă de suflet se dovedise a fi atât de prostuţă.

Aysel se ridică de la masă, se şterse la gură şi merse în camera ei.

Trebuia să facă ceva, cât mai repede, pentru a scăpa din casa asta.

În seara următoare când se duse la Mahzen, observă că, în sfârşit, Ethem se întorsese. Alături de el stătea o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată ca o solistă de muzică pop, cu părul creţ, stil afro. Erau prinşi în conversaţie. Aysel se îndreptă bucuroasă către ei.

– Unde ai dispărut, Ethem?

– Aysel! Ce mai faci? Am fost la Bodrum. Nu ţi-a spus Tarık?

Lui Aysel îi îngheţă zâmbetul pe buze. Înseamnă că Ethem nu ştia nimic. Ethem, observând privirea lui Aysel întunecându-se, o trase de mână şi o aşeză lângă el.

– Ce s-a întâmplat, povesteşte-mi, spuse el blând.

– A dispărut. A dispărut fără o vorbă.

– Hmm... După părerea mea, se va întoarce.

– Ce tot şuşotiţi voi acolo?

Aysel îşi ridică privirea şi se uită cu mirare direct în ochii negri şi seducători ai femeii. Uitase cu desăvârşire de prezenţa ei. Ethem le făcu cunoştinţă.

– Aysel... Nuran, noua mea prietenă. Până la urmă l-am dat naibii de post şi am cucerit împreună Bodrumul. Băutură şi sex din plin! spuse el râzând în hohote.

– Ce are fata noastră? întrebă Nuran, cu vocea ei voalată.

– Era împreună cu Tarık al nostru. Omul a dispărut iar şi...

– Ah! Tarık mai vine încă pe aici?

Era imposibil să nu remarci buna dispoziţie din vocea lui Nuran. În timp ce Aysel o privea uimită pe femeie, Ethem se ridică în picioare.

– Fetelor, să vă aduc câte o bere, spuse el şi plecă spre bar.

Aysel îşi îndreptă ochii către femeie, suspicioasă. Nuran râse.

– Nu te uita aşa la mine, dulceaţă! Da, am petrecut un sfârşit de săptămână cu Tarık. Ah, ce specimen minunat! Dar tu ştii deja asta, nu-i aşa?

Aysel simţi o înţepătură dureroasă în inimă. Privea umerii înguşti ai fetei, sânii mici cu sfârcurile vizibile pe sub bluza strălucitoare, picioarele bronzate dezvelite de un şliţ al fustei şi vedea peste tot buzele lui Tarık. Deci o sărutase şi o mângâiase şi pe femeia aceasta.

Femeia păru că înţelege gândurile lui Aysel. Întinse mâna şi o atinse pe fată ca şi cum ar fi vrut să o prevină.

– Draga mea, pe Tarık nu-l poţi face să-ţi fie fidel. Nil a devenit isterică din cauza lui şi a încercat chiar să se sinucidă. Doar n-oi fi şi tu la fel de proastă?

Nil! Înseamnă că de asta se schimba la faţă de fiecare dată când îl vedea pe Tarık. Brusc, îi veni să verse. Găsi o scuză şi, ridicându-se, merse la bar. Ethem era încă acolo, vorbea cu Cem Hadi. Îl apucă de braţ şi-l trase într-o parte.

– Ethem, ascultă! Trebuie să-l găsesc. Te rog, ajută-mă. Dacă ştii unde-i, spune-mi.

– Dar nu ştiu! Dac-aş şti, nu ţi-aş spune? Mereu face aşa. Stă câte două-trei săptămâni pe la mine şi apoi dispare. După un timp apare din nou. Nu ştiu unde stă, n-am nici măcar un număr de telefon.

Lui Aysel îi scăpă un scâncet.

– De ce-ţi baţi capul atâta? Oricum o să se-ntoarcă! Nu poate să stea prea mult departe, golanul!

– Ethem... Dacă îl vezi cumva, spune-i că... eu... îl aştept.

Şi tăcu. Nu ştia ce să spună.

– Bine, o să-i spun. Şi acum unde pleci? Vino şi stai cu noi. Ţi-a plăcut de Nuran? Este o femeie foarte deschisă, mie îmi place mult de ea.

– Şi ea s-a culcat cu Tarık.

Ethem scoase un hohot de râs.

– Ce nemernic! Nu ştiu ce naiba vă face în pat de sunteţi toate topite după el!

Privirea înghețată a lui Aysel îi curmă brusc hohotul. Plecând de la bar cu berile în mână, Ethem îi strigă lui Aysel peste umăr:

– În seara asta poți să rămâi la mine!

Aysel dădu din cap în semn că nu. Se duse la bar și se așeză pe locul unde se așeza mereu. Avea de gând să-l aștepte pe Tarık. Îl va aștepta cu încăpățânare.

Astfel mai trecu o săptămână. Într-o seară, ajungând la Mahzen îl văzu pe Ethem cum îi făcea cu mâna, vrând parcă să-i spună ceva. Erau, ca de obicei, la o masă aglomerată. Merse direct către ei, fără a privi pe nimeni altcineva, pentru că nu-i plăceau privirile ironice ale celorlalți.

– Am vești bune pentru tine. Un pic mai devreme era aici. O să vină din nou, îi șopti Ethem la ureche.

Aysel simți că inima i se oprise în loc. Se făcuse albă ca varul de emoție.

– L-ai întrebat pe unde a umblat? De ce a dispărut? Din cauza mea?

– Ia-o încet, frumoaso! Nu l-am întrebat nimic. Nu arăta prea rău. Aș putea spune chiar că era vesel. Când am venit eu, el pleca. L-am întrebat unde pleacă. N-a răspuns, dar a spus că o să se întoarcă. Mesajul acesta cred că era pentru tine.

Aysel deveni confuză. Simțea că-și va pierde mințile din cauza bucuriei, a fericirii, a suspiciunii și neliniștii pe care le simțea. Îi era teamă să stea acolo și să-l aștepte. Dacă se făcea că nu o vede atunci când se vor întâlni? Ce-ar fi făcut? Îi era teamă să și plece. Oricum nu putea să plece. Nu putea să plece fără să-l mai vadă măcar o dată.

Încercă să-și adune mințile și să se liniștească, dar nu reuși. Nu-și putea stăpâni gândurile și, oriunde se uita, îl vedea pe Tarık. Se înspăimântase când văzuse starea jalnică în care o adusese pasiunea ei. Realiză subit că era în stare să facă orice pentru Tarık. Orice!

Se ridică brusc și se îndreptă spre bar. Dacă mai continua să stea așa, avea să o ia razna. Era mai bine să se ducă să stea de vorbă cu Cem Hadi. Poate că atunci timpul ar trece mai repede și Tarık ar veni și el mai repede. Își imagina momentul în care avea să-l revadă. Se va opri câteva secunde, uite, chiar acolo la intrare,

cu o mână în buzunar, cu o sclipire cinică în priviri şi cu un zâmbet veninos pe buze. În acel moment se întâmplă ceva ciudat. Chiar îl văzu pe Tarık la intrare. Era acolo exact cum îşi închipuise ea. Nu putu să creadă că e adevărat. Închise ochii, iar când îi deschise Tarık dispăruse.

Nu-i venea să creadă că începuse să aibă halucinaţii.

Când se trânti pe scaunul de la bar, Cem Hadi o privi oarecum cu milă, oarecum supărat.

- Ce s-a mai întâmplat?

- Nimic.

- Măi să fie, chiar nimic? Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie!

- Chiar am văzut.

Cem Hadi râse.

- Ce bei?

- Nu ştiu. Am nevoie de ceva tare. Vreau să mă îmbăt.

Cem Hadi îi pregăti o băutură şi i-o puse în faţă.

- Poftim. Să bei încet, altfel te ameţeşte rău.

Privirea lui Aysel rămăsese aţintită către uşă. Cem o privea cu coada ochiului şi dădea din cap deznădăjduit.

La un moment dat gândi ceva cu glas tare, fără să-şi dea seama. Aysel îl privi absentă.

- Ce-ai spus?

- Nimic. Mă doare un pic stomacul.

Aysel bombăni ceva, dar atenţia îi zbură imediat în altă parte. Nu putea să se gândească acum la Cem şi la stomacul lui.

Cem începu să pregătească un cocteil pentru un alt client. Amesteca băutura cu atâta furie, încât Aysel tresări. În acel moment, o mână o atinse pe umăr. Se întoarse iute, dar umbra din spatele ei trecu în partea opusă la fel de iute. Aysel îşi întoarse capul la loc, înnebunită, şi dădu nas în nas cu Tarık. O privea cu o expresie ciudată. Faţa îi era întunecată din cauza bărbii nerase de câteva zile. La gât avea o eşarfă de un verde lucios. Aysel, confuză, închise ochii şi-i deschise din nou. Nu, de data asta nu era o halucinaţie. Era în faţa ei, era Tarık, într-adevăr. Cât de mult visase Aysel la întâlnirea aceasta! Îşi închipuise că atunci când îl va vedea, va sări la gâtul lui, îl va îmbrăţişa strâns şi-l va săruta, dar acum rămase nemişcată. Nu simţea nici vreo bucurie năvalnică,

nici emoţii copleşitoare. Parcă paralizase. Simţea doar că se liniştise. Iată că se întâmplase şi asta. Îl mai văzuse o dată. Restul nu mai conta. Şi îşi dăduse seama de ceva. Cel care stătea în faţa ei nu era Tarık de care i se făcuse dor şi pe care aştepta cu nerăbdare să-l vadă de zile întregi. În tot acest timp în care fuseseră despărţiţi îl remodelase pe Tarık din cap până-n picioare, în imaginaţia ei, îl sculptase ca pe o statuie, îi dăduse forma pe care o dorea ea şi se îndrăgostise cu pasiune de noua imagine gândită de ea însăşi. Dar adevăratul Tarık era, de fapt, acest om antipatic şi ciudat care stătea acum în faţa ei.

Tarık fu surprins de răceala fetei, însă nu i-o arătă.

– Ce faci, frumoasa mea? Mi-a fost dor de tine.

– Chiar aşa?

Aysel nu-şi putea recunoaşte vocea, rece ca gheaţa. Ce se întâmplase cu ea? Cu doar cinci minute în urmă ar fi fost în stare de orice pentru a-l revedea pe Tarık, iar acum îi era ruşine de sentimentele care o copleşiseră.

Tarık, care băgă de seamă că şi Cem Hadi îl săgeta cu privirea, oftă şi o prinse de mână. Această atingere trecu în valuri prin tot sistemul nervos al lui Aysel, ajungându-i până în creier. Corpul ei îl recunoscuse pe Tarık.

– Hai, vino, să plecăm de aici.

Aysel se dădu jos de pe scaunul de la bar fără a se împotrivi şi îl urmă pe Tarık. În timp ce ieşea pe uşă, Tarık îi făcu semn lui Ethem, iar Ethem îi zâmbi, făcându-i cu mâna.

Pe drum nu vorbiră deloc, nici măcar nu se ţinură de mână. Când intrară în casă, Aysel îl măsură cu o privire ostilă, după care îi trase pe neaşteptate o palmă. Tarık râse cinic şi întinse şi celălalt obraz. Aysel turbă de furie şi sări pe el înfigându-şi unghiile în pieptul lui, îl lovi cu pumnii în umeri, urlă ce urlă, după care se aruncă pe canapea şi începu să plângă în hohote. Tarık se apropie şi o îmbrăţişă, acceptând tăcut pumnii pe care îi primea în piept. O ţinu în braţe până se linişti, o mângâie şi o sărută pe cap.

***

– Ce-ai făcut în tot acel timp în care am fost despărţiţi? întrebă ea.

– Mă trezeam dis-de-dimineață și colindam străzile. Așa cum zice Nietzsche, „totul e pe străzi". Lăsând la o parte vorbele lui Nietzsche, oricum era periculos să stau ziua acasă. În orice moment putea să sune cineva la ușă și să vină să mă ia persoane ale căror nume nici nu vreau să le pomenesc. O dată ce ți se pune o etichetă, greu mai scapi de ea. Plecam de la Karagümrük și străbăteam tot cartierul Fatih pe jos. Priveam, luând aminte la situația jalnică din jurul meu. Femei acoperite cu cearșafuri negre, bărbați cu barbă rotundă ce priveau lumea cu o ură absolută, case dărăpănate, cartiere sărace... Mă gândeam cum lipsa de educație poate reduce totul la absurd, poate urâți totul. Mergeam ore în șir, dar până la urmă ajungeam tot în Taksim, în inima orașului. Apoi mă plimbam prin Beyoğlu. Mă uitam la clădirile și magazinele de închiriat. Când găseam un loc care îmi plăcea foarte mult, vorbeam cu proprietarul. Aflam care era prețul și uneori chiar mă târguiam. Ha, ha! Îți imaginezi? Nu aveam bani nici măcar de-o pereche de pantofi, dar mă târguiam pentru locuri de milioane. La început erau suspicioși în privința mea, dar când începeam să vorbesc se dădeau pe brazdă. În două minute îi impresionam pe toți. Mă plăceau. Spuneau că nu-mi rămâne decât să mă hotărăsc și îmi vor oferi un preț bun. Le povesteam că am de gând să deschid un bar. Un bar ca Mahzen. Aveam în minte o tejghea de bar neagră, modernă, în formă de L. Proiectele din mintea mea erau șlefuite până la cel mai mic detaliu și erau atât de realiste, încât uneori chiar și eu credeam în ele și mă entuziasmam la gândul lor. Singura problemă erau banii. Le spuneam că îi voi contacta de îndată ce voi găsi bani, iar ei mă asigurau că mă vor aștepta trei zile și că nu vor închiria locul altcuiva. Plecam de acolo zburând de fericire. În momentul în care aveam să găsesc banii, viața mea avea să se schimbe și aveam să le arăt tuturor de ce sunt în stare. Aveau să înțeleagă până la urmă cine este Tarık! Dar, după câteva minute, dându-mi seama de caracterul imposibil al planurilor mele, locul emoțiilor era luat de disperare. N-aveam unde să găsesc bani. Nu aveam nimic ce putea fi prezentat ca garanție pentru a putea lua un credit de la bancă. Eram o nulitate. Un nimic. Pantofii mi se rupseseră de atâta mers și eu nu aveam bani nici măcar să-mi cumpăr o pereche nouă. Am și furat o pereche, în cele din urmă. Într-o vineri am intrat în

moscheea din Cihangir, chipurile să particip la slujbă, şi am pus ochii pe o pereche de pantofi. Erau zdraveni şi păreau să fie numărul meu. M-am îndreptat direct spre ei, i-am luat şi am fugit. Câteva străzi mai încolo m-am aşezat şi i-am probat. Mi-au venit perfect. Apoi m-am distrat copios, gândindu-mă ce faţă avea să facă proprietarul pantofilor când avea să observe că dispăruseră. Mi-am aruncat pantofii zdrenţuiţi într-un coş de gunoi. Oricum, nici ăia nu erau ai mei. Mi-i dăduse un prieten când ieşisem de la mititica.

– Păcat că nu ai furat şi o haină groasă. Mi se rupea sufletul când te vedeam cu pardesiul tău subţire în zilele alea reci de iarnă.

– Îţi place ţie să dramatizezi, frumoasa mea. Dar lucrurile nu stăteau chiar aşa cum crezi tu. Mie nu-mi era deloc frig în acel pardesiu. Era o obişnuinţă rămasă din zilele când zăcusem la răcoare. Atunci când eşti obligat să dormi pe ciment, uneori dezbrăcat, alteori doar cu o cămaşă ruptă, termenii de „temperatură“ şi „căldură“ îşi schimbă destul de mult sensul. Te poţi încălzi de ajuns şi cu un pardesiu subţire. Pe deasupra, aveam oroare de paltoane groase. Pe vremurile acelea preferam să fiu îmbrăcat mereu cu ceva uşor, pentru că mă puteam vedea în orice moment nevoit să alerg, mai bine zis să fug. Era o perioadă destul de imprevizibilă a vieţii mele.

– Şi nopţile? Le petreceai de unul singur?

– În general, da. Mă întorceam acasă foarte târziu pentru că asta era singura cale de a nu mă întâlni cu taică-meu. După atâta mers, cădeam în pat mort de oboseală.

– Alte femei?

– A, despre asta întrebai. Ei, am petrecut câteva nopţi pe afară, bineînţeles. În perioada aceea făcusem cunoştinţă cu o profesoară. Era un pic cam trecută, dar nostimă. M-a primit trei nopţi la ea acasă.

– Nu te cred.

– Nu eşti obligată să mă crezi.

Se priviră sfidător.

– Acea primă despărţire a noastră mă învăţase ceva. Prezenţa ta era asemenea unui pahar cu apă. Când erai lângă mine, nu îţi înţelegeam importanţa, dar lipsa ta mă ucidea, spuse femeia.

– Tu, însă, erai tocmai invers. Prezenţa ta mă ucidea.

DOISPREZECE

Aysel nu putea să înțeleagă frumusețea faptului ca un bărbat să se simtă ca o prostituată, dar își notă această întrebare într-un colț al minții pentru a-i găsi răspuns în viitor.

Actul II al relației.

Doi îndrăgostiți care se urau în taină. Constatări secrete, păreri ascunse.

Tarık: Prima mea impresie a fost corectă, fata asta e ruptă de realitate. Nu știe nimic despre lumea în care trăiește, nu e în stare să-și explice ceea ce se întâmplă în jurul ei, este lipsită de conștiință socială. Pentru ea, în mijlocul universului se află singurătatea ei și încearcă să umple golul în care trăiește cu ajutorul mădularului meu. Dacă ar putea, m-ar închide în corpul ei în momentul în care mă aflu înăuntru și am fi nevoiți să trăim ca niște siamezi până la sfârșitul vieții. Ha ha ha! Oare aș putea s-o schimb? Aș putea oare să-i explic că mai există și alte feluri de singurătate în afară de a ei? Aș putea să o învăț să mă poată împărți, pe mine și chiar și pe ea însăși, cu alții? Abia atunci va putea scăpa de egoismul ăsta exacerbat.

Aysel: Probabil cam asta înseamnă să fii dependent de droguri. Te injectezi cu ceva ce ar trebui să urăști, de fapt, cu o otravă ordinară care pe de o parte te omoară și pe de alta te face să plutești. Tarık este o otravă pentru mine. Orice ar fi între noi, până la urmă trebuie să scap de el. Mă înjosește, mă face să mă simt slabă. De ce îmi vine să plâng în fiecare clipă când este lângă mine? De ce mă liniștesc numai atunci când se află în mine? Și acesta este doar începutul, știu. Mă va răni și mai mult. Vreau să fug de el,

dar picioarele mele, îngreunate ca într-un vis, nu mă pot duce. Uneori, în mijlocul unei străzi aglomerate, mă privește în așa fel încât simt că se scurge toată vlaga din mine. Dar de ce mă privește așa, plin de pasiune, afecțiune și furie în același timp? Nu cred că nutrește pentru mine o dorință atât de arzătoare. Ce vede oare la mine? Eu reprezint toate femeile sau tot ceea ce urăște? Trebuie să am răbdare. Trebuie să aibă încredere în mine. Va veni ziua când va începe să vorbească cu mine. Atunci va fi ziua în care puterea aceasta monstruoasă pe care o exercită asupra mea va dispărea. Atunci îl voi părăsi.

Făcuseră anumite pacte între ei. Cel care dicta regulile era Tarık, iar Aysel trebuia să le respecte.

Mai întâi, Tarık făcu portretul material al relației lor. El nu avea nici un venit ba, mai mult, nu se întrezărea nici șansa să câștige vreun ban o perioadă de timp. În cazul ăsta, era o problemă ca Aysel să suporte cheltuielile atâta timp cât erau împreună? Aysel dădu din cap în semn că nu, nu era nici o problemă. Oricum nu aveau nevoie de mulți bani. Cele câteva beri pe care le vor bea la Mahzen și ciocolatele Beyoğlu cu alune pe care le mâncau noaptea în drum spre casă... Mica sursă de fericire care le amintea amândurora de copilăria lor. Puteau să meargă o dată pe săptămână și la barul Entelektüel. Banii pe care Aysel îi lua săptămânal de la mătușa ei le-ar fi fost de ajuns. Bine, dar Aysel de ce nu-și găsea ceva de lucru? Atunci nu s-ar mai pune problema banilor. Da, va munci. Și astfel, având o ocupație, va suporta trecerea zilei mult mai ușor.

Problema banilor o dată rezolvată, Tarık se întinse, o luă de mână pe Aysel și râse cât se poate de ironic.

– Mă simt ca o prostituată. Frumos, nu-i așa? întrebă el.

Aysel nu putea să înțeleagă frumusețea faptului ca un bărbat să se simtă ca o prostituată, dar își notă această întrebare într-un colț al minții pentru a-i găsi răspuns în viitor.

Apoi... Nu aveau să se mai întâlnească în fiecare noapte. Nu era drept să-l deranjeze prea mult pe Ethem și nu trebuia să-și forțeze norocul. De două ori pe săptămână ar trebui să fie de-ajuns. Trebuia să-și dea ocazia să li se facă și dor unul de celălalt. Pe

deasupra, în caz contrar, lui Tarık nu i-ar mai rămâne timp să se ducă şi la alte femei, nu-i aşa? Tarık mângâie cu afecţiune faţa încruntată a fetei şi îi şopti la ureche că ar trebui să cunoască şi ea alţi bărbaţi.

– Altfel cum mi-ai putea înţelege însemnătatea? Nu-i nimeni la Mahzen de care să-ţi placă şi cu care ai vrea să fii? Vă fac eu lipeala. Haide, spune, chiar nimeni?

Cu vârful degetelor, şterse cu afecţiune lacrimile ce se prelinseseră din ochii fetei pe obraz, iar pe cea de pe bărbie i-o sorbi cu buzele.

Zilele treceau greu, iar nopţile erau furtunoase. Tarık era cu toane, uneori o copleşea pe Aysel cu ironiile, alteori cu dragostea lui.

Într-una dintre nopţile în care nu rămăseseră la Ethem, o conduse pe Aysel până acasă. Era o noapte geroasă, plină de stele. Era aproape douăsprezece. În faţa apartamentului, o îmbrăţişă pe Aysel, sărutând-o lung. Aysel începu să plângă.

– Ce-ai păţit? o întrebă el.

– Vreau să vin cu tine, nu vreau să stau fără tine în noaptea asta, zise Aysel.

– În noaptea asta nu merg la Ethem, a zis că are o treabă, îi răspunse el.

Aysel continuă să plângă. Tarık începu să se enerveze şi o zgâlţâi uşor de umeri.

– Nu înţelegi? Nu avem unde să mergem, spuse el.

– Să mergem la hotel.

– Eşti copil? Crezi că ne vor primi la hotel fără certificat de căsătorie? îi răspunse el printre dinţi. A, dacă ai bani pentru Hilton, asta e cu totul altceva.

Fata începu să plângă şi mai tare.

– Să intru pe furiş în casa ta? Asta vrei? întrebă Tarık.

Fata se opri din plâns şi reflectă puţin asupra propunerii.

– Când mătuşa ta adoarme, îmi deschizi uşa, eu mă furişez înăuntru şi ne închidem în camera ta, ce zici? o întrebă Tarık.

– Dar mătuşă-mea nu doarme deloc, spuse Aysel. Mă pomenesc cu ea pe cap la orice oră din zi sau din noapte. Dacă te-ar vedea în casă ne-ar omorî pe amândoi.

– Bine atunci, spuse Tarık. Eu plec.

– Nu pleca, strigă Aysel şi începu să plângă în hohote.

– Ce vrei, să mă duc şi să o omor pe mătuşa ta?

– Du-mă acasă la tine, spuse Aysel. Tu nu ai casă? Unde locuieşti? Pe străzi?

Tarık se încordă ca un tigru, îşi arcui spatele şi, brusc, îi trase o palmă. Fu o mişcare atât de neaşteptată şi neobişnuită, încât fata rămase ţintuită în loc, ca şi cum ar fi fost înjunghiată în pântece, iar hohotele de plâns i se opriră în gât. Tarık privi mâna care o lovise pe fată. Privi mâna întinsă spre ea ca şi cum juca într-o piesă de teatru.

– Mă distrugi, strigă el către fată, dărâmi tot ceea ce eu clădesc cu atâta grijă! Şi o luă la fugă.

Aysel alergă după el. Alergară ce alergară, după care Tarık se opri la capătul străzii şi o aşteaptă pe Aysel strângând din pumni.

– Pleacă, nu veni, îi strigă el.

– Ba vin, răspunse Aysel.

În ochii ei se citea o hotărâre nestrămutată. Pumnii lui Tarık se desfăcură, expresia rece ca gheaţa de pe faţă îi dispăru, se întinse şi o trase pe fată spre el, îmbrăţişând-o şi mângâind-o pe cap.

– În noaptea asta nu putem fi împreună. Sunt în toane proaste, zise el cu o voce tremurândă.

– Ba trebuie să fim. Şi eu sunt la fel, spuse Aysel.

Tarık o privi în ochi. Erau plini de durere.

– Stai departe de mine în noaptea asta, îi spuse el încă o dată, încet. Nu vreau să te rănesc. Uneori devin un om rău, aşa sunt eu.. Te implor, pleacă.

De data asta Aysel înţelese.

– Bine, spuse ea şi, întorcându-se din drum, începu să se îndepărteze.

De data aceasta Tarık fu cel care alergă după ea şi o ajunse din urmă. O îmbrăţişă, o sărută pe cap şi începu să plângă în hohote. Aysel, care îl vedea pentru prima oară plângând, se înmuie. Simţi un amestec ciudat de fericire şi tristeţe. Plânge pentru mine, plânge pentru mine, plânge pentru mine! era refrenul pe care îl cânta în sine, cu satisfacţie. Simţea crescând în ea bucuria dar, pe

de altă parte, şi mâhnirea. Îi mângâie uşor părul negru. Tarık se rezemă de perete, o trase pe fată de mijloc şi îşi puse capul pe pieptul ei. Sânii fetei se încălziră de la respiraţia lui fierbinte. Apoi tăcu, suspinele încetară. O privi pe fată ca un animal sălbatic. Era ceva fatal în acea privire. Gurile lor se regăsiră, buzele li se încleştară şi începură să se sărute aprig, scoţând gemete sălbatice. Buza lui Aysel începu să sângereze, simţi gustul sărat al sângelui pe limbă. Tarık îşi vârî mâna pe sub fusta ei şi începu să o mângâie. Şi, astfel, făcură dragoste jumătate în picioare, jumătate pe peretele rece ca gheaţa din grădină. Apoi fata căzu în braţele lui.

– Acum pleacă, spuse Tarık. Mâine o să te fac să uiţi noaptea aceasta. Mâine o să te fac să uiţi tot, promit! Dar acum pleacă!

Când intră în casă, Aysel o găsi pe Müzeyyen în sufragerie, bând ceva. Femeia privi ochii roşii şi buzele sângerânde ale lui Aysel de parcă ştia tot ce se întâmplase afară. Aysel trecu nepăsătoare pe lângă ea, ca o fantomă, şi se duse în camera ei.

Următoarea noapte erau în casa lui Ethem. Ethem nu era acasă, erau singuri. Tarık nu mai era bărbatul melancolic de care se despărţise Aysel cu o seară înainte. Era foarte vioi, puternic şi extrem de sigur pe el.

– În seara asta am o mare surpriză pentru tine, zise el. Este cineva care vrea să facă sex cu tine. Un alt bărbat.

Aysel se îngrozi şi îl privi fără a-l crede. Ar putea el să-i facă aşa ceva?

– Te vei dezbrăca şi te vei întinde pe pat, zise Tarık. Te voi lega la ochi. Nu vei şti niciodată cine este pentru că nu vrea să ştii.

– Ethem? întrebă Aysel.

Văzu o sclipire în ochii lui Tarık, dar acesta dădu din cap.

– Nu pot să-ţi spun, zise el.

Aysel fugi spre uşă, vrând să plece, strigându-i că-l urăşte.

– Dacă pleci nu mă vei mai vedea niciodată, zise el. În seara asta îmi vei demonstra cât mă iubeşti. Şi nu-ţi fie frică, eu voi fi mereu aici.

– Ethem? întrebă ea din nou.

– Ai vrea să fie el? întrebă Tarık, ironic.

– Nu te vreau decât pe tine, spuse Aysel.

– Dar eu nu te vreau numai pe tine şi o să te fac să termini cu încăpăţânarea asta, spuse Tarık.

O dezbrăcă pe fată cu mâinile lui şi o legă la ochi cu eşarfa pe care şi-o scosese de la gât. Mirosul de pe eşarfa lui Tarık umplu nările fetei şi i se împrăştie în tot corpul. O împinse uşor pe pat şi îi şopti la ureche să aştepte. Se auziră paşi îndepărtându-se. Apoi se aşternu liniştea, o linişte care nu se mai termina. Aysel aştepta ca un miel la tăiere, fără a şti de unde va veni primejdia. În cameră nu se auzea nimic. Cu cât timpul trecea, realitatea şi imaginaţia începeau să se suprapună. Parcă simţea că ceva moale şi uşor o atinge pe picior, dar după o secundă nu mai simţi nimic. Un miros necunoscut îi gâdilă nările. Intră în panică. Oare sub privirea cui stătea întinsă în pat gol-goluţă? A cui privire putea fi? Şi dacă era cineva necunoscut, cineva pe care nu-l mai văzuse până atunci? O durea burta, îşi duse mâna la eşarfa de la ochi. Exact când să-şi dea eşarfa jos, se auzi un foşnet ciudat dintr-un colţ al camerei. Nu-şi dădu seama de la ce venea, era un sunet ameninţător. Tarık era în cameră! Cu siguranţă era în cameră. Oare ce făcea? Era, oare, un nou experiment? De câte minute stătea aşa întinsă? O fi trecut jumătate de oră? Cum putea să stea Tarık o jumătate de oră fără să se mişte, fără să scoată vreun sunet? Dintr-odată, corpul fetei se încordă, pentru că simţi pe ea un alt corp. Ceva ce o atingea pe burtă... După aceea, o atingere nedesluşită pe păr... O uşoară durere a sfârcului. O atingere rece pe genunchi. Ceva îi trecu printre picioare, atingând-o uşor. Aysel simţea că înnebuneşte. Se aruncă în stânga şi în dreapta şi încearcă să-l prindă întinzându-şi mâinile, dar oriunde îşi întindea mâinile dădea numai de gol.

– Te rog, suspină ea. Tarık, te rog! Vreau să mă dezleg la ochi. Dă-mi voie.

Din nou un foşnet zgomotos. Aysel simţi un miros voalat în aer. Mintea ei se lumină, pentru că recunoscu mirosul. Era un parfum pe care îl folosea Ethem din când în când. Un parfum cu iz de mare şi alge pe care îl adusese din Franţa. Aysel nu putea să se mişte, nu putea nici măcar să spună ceva. Îi era teamă. Deci era Ethem... O mână o atinse uşor pe burtă. Concentrându-şi

întreaga atenție, încercă să-și dea seama a cui era acea mână. Nu-i era familiară. Era grea și lipsită de sensibilitate. Începu să plângă. Nu era mulțumită de situația în care se afla.

– Du-te dracului, Tarık! zise ea, dându-și eșarfa de la ochi la o parte.

Tarık era lângă pat, îmbrăcat. Mâna lui se afla pe burta lui Aysel. O măsură pe Aysel cu privirea lui ironică.

– El unde e? strigă Aysel.

– Cine? întrebă Tarık cu un aer nevinovat.

– Ethem! L-am recunoscut după parfum!

În acel moment văzu sticla de parfum din mâna lui Tarık. Îl atacă, rușinată că fusese trădată și batjocorită. Tarık sări pe ea, îi lipi mâinile de pat și, aplecându-se, îi șopti la ureche:

– Vezi cum ne păcălește creierul? Simțind un alt miros, ai perceput mâna mea ca mâna unui străin. Chiar dacă făceam dragoste cu tine, nu ai fi înțeles că sunt eu, pentru că te-am indus în eroare.

– De ce te joci așa cu mine? suspină Aysel. De ce nu avem și noi o relație normală, ca toți ceilalți?

– Pentru că noi nu suntem ca toți ceilalți, spuse Tarık. Ceea ce am făcut astăzi a fost doar un început, adaugă el. Trebuie să continuăm. Trebuie să faci dragoste și cu altcineva.

– Dar eu nu vreau, zise Aysel.

– Pentru că mintea ta este îmbuibată de principiile aberante ale clasei de mijloc, zise Tarık. Însă totul se schimbă, vremurile se schimbă, lumea se schimbă ... Și noi ne vom schimba. De acum, nu vom mai fi îngeri.

În timp ce Aysel plângea, se întinse lângă ea cu ochii ațintiți spre tavan și cu un zâmbet amar.

– Într-o zi m-au legat și pe mine la ochi. Eram gol-goluț, la fel ca tine. În schimb, eu aveam și mâinile și picioarele legate. Și, pe deasupra, nu eram întins pe un pat așa de confortabil. Eram jos, pe ciment. Să fii bătut cu ochii legați este o experiență foarte ciudată. Nu poți ști din ce parte va veni un șut sau din ce parte te va lovi bastonul. În timp ce te târăști pe jos, plin de scuipat, muci și sânge, încerci să te gândești încotro e ușa. Dar nu ești în stare, totul e prea încurcat.

– Ce tot povesteşti acolo? Taci! strigă Aysel. În timp ce scena îi apărea în faţa ochilor, Aysel simţea că o apucă criza de nervi.

– Scopul meu nu este să te rănesc sau să te sperii, zise Tarık. Nici să exagerez toate porcăriile pe care le-am trăit pentru a le face material pentru literatură. A, dar am avut şi o asemenea perioadă, nu pot nega. Vreau şi eu să povestesc cuiva cum m-au bătut, m-au înjurat, m-au electrocutat. De parcă atunci când povesteşti durerea şi ruşinea se sfărâmă în bucăţele mici. Dar bineînţeles că asta este doar o iluzie. Durerea nu se sfărâmă, rămâne intactă.

– Atunci de ce povesteşti toate astea aşa, deodată? îl întrebă Aysel, pe un ton ridicat.

– Pentru a te enerva pe tine, zice el. Pentru că pe lumea asta sunt o mulţime de suferinţe. Atât de multe, încât nici nu-ţi poţi închipui. Trebuie să fii mai tare, înţelegi? Trebuie să ieşi din lumea de vise în care trăieşti!

– Te urăsc, ţipă Aysel şi, ridicându-se în picioare, începu să se îmbrace. Fugi din casă trântind uşa în urma ei. Tarık nu se mişcă de la locul lui. Stătea culcat în continuare, cu ochii aţintiţi în tavan.

***

– Două nopţi diferite, două personalităţi diferite de-ale mele, spuse el.

– În prima noapte erai un îndrăgostit disperat, iar în a doua un sadic care se juca cu mine într-un mod brutal!

– Un îndrăgostit disperat, aşa? De unde ai mai scos-o şi pe-asta?

– Din plânsul tău. În noapte aceea ai plâns pentru mine.

Tarık zâmbi subtil. O privi pe femeie, cu milă parcă.

– De ce te uiţi aşa? Greşesc?

– Un pic. E adevărat că pe urmă am devenit un îndrăgostit disperat, dar nu în noaptea aceea.

– Atunci de ce ai plâns?

El oftă.

– E atât de greu să-ţi povestesc despre asta. Cred că în noaptea aceea a fost pentru prima oară când am înţeles că reuşisem să devin într-adevăr un om rău. Te priveam. Plângeai ca o fetiţă. Te agăţaseşi de mine şi nu-mi mai dădeai drumul. Parcă eram tatăl tău

care te lăsase şi plecase. Parcă eram mama ta pe care nici măcar nu o cunoscuseşi. Ce drept aveam să-ţi fac atâta rău, m-am gândit eu atunci. Şi, mai ales, când m-am lăsat pradă nervilor şi ţi-am tras palma aia... Eu aveam o promisiune pe care mi-o făcusem mie însumi, şi anume să nu fac rău nici măcar unei furnici, dar iată că nu puteam să-mi respect promisiunea. Mă destrămam asemeni unui castel de nisip şi tu veneai ca valurile peste mine. Voiam să strig la tine: fugi, scapă de mine! Eu nu sunt un om bun, sunt supărat pe viaţă, o să te fac să suferi mult, când mă apucă nebunia o să-ţi fie greu. Dar ştiam că, orice aş spune, nu vei pleca. Nu plecai nici dacă te omoram. Şi atunci m-am hotărât să fac tot ce-mi stătea în putinţă pentru a te face să regreţi. Era un război şi eu eram cel care avea să câştige.

– Şi ai câştigat.

– Da, dar, în acelaşi timp, aceea mi-a fost şi înfrângerea. La finalul acestei lupte fără înţeles chiar m-am îndrăgostit de tine. Şi încă atât de mult, încât era să-mi pierd minţile.

Faţa ei se lumină, cu un zâmbet dulce.

– Chiar şi după ani de zile auzul acestor cuvinte mă face să mă simt foarte bine. Haide, mai spune o dată. M-ai iubit mult?

– Mult. Atât de mult încât atunci când ai plecat mi-am dorit să mor.

– Dar nu ai murit.

– Nu am murit, într-adevăr. Nici măcar asta nu am putut să fac. Cel puţin atunci... Şi o privi pe femeie cu un zâmbet diabolic.

– Mă provoci.

– Îmi face plăcere să te provoc. Ce vei mai scrie în continuare?

– Prima noastră vizită la tine acasă.

– A fost o noapte urâtă, spuse el, strâmbându-se.

– Mai mult decât urâtă.

– Tragică. Nu-mi amintesc să-mi fi fost vreodată mai ruşine decât atunci. Nu am uitat niciodată groaza ce ţi-a apărut în privire atunci când mi-ai văzut sărăcia. Pe de altă parte, şi pentru mine era pentru prima oară când priveam groapa de gunoi în care trăiam prin ochii altcuiva. Adică prin ochii tăi. Chiar şi eu am rămas şocat.

TREISPREZECE

Eu nu am învățat ca voi prin facultăți. Nu știu limbi străine. Nu pot decât să citesc cărți, de altceva nu sunt în stare. Nu sunt în stare nici să repar un robinet, nici să vopsesc ori să văruiesc. Și chiar dacă aș fi, tot n-aș face-o. Nu voi fi niciodată un muncitor de rând!

Era o noapte plină de stele, rece, dar frumoasă de început de februarie.

În fața barului Mahzen, un bețiv vomita pe caldarâm. În aer se simțea un miros acru.

Tarık ieșise din localul Mahzen plin de nervi. Ochii și buzele i se micșoraseră, devenind ca niște linii.

Aysel alerga tot împiedicându-se, încercând să se țină după el.

– Așteaptă! De ce mergi atât de repede? Nu pot să te ajung! Așteaptă!

Tarık nu o aștepta. Nici măcar nu se uita în urmă.

Ajungându-l, cu o ultimă putere, Aysel îl prinse de braț.

– De ce te-ai supărat așa pe mine?

– Mai și întrebi!

– Ce să fac dacă nu am bani! Săptămâna asta au apucat-o dracii pe mătușă-mea și nu mi-a mai dat bani de cheltuială.

– Găsește-ți ceva de lucru, du-te și muncește! Atunci nu vei mai fi nevoită să stai cu mâna întinsă la ea!

Aysel vru să-l întrebe: „Tu de ce nu muncești?" Se abținu însă cu greu. Nu putuseră să-și plătească cele trei beri pe care le băuseră la bar. De fapt, Aysel era sigură că avea o bancnotă de o sută în traistă, dar nu o găsise de nici un fel. Nici Ethem nu era pe acolo. Fusese nevoită să se ducă la Cem Hadi și să-l roage să-i scrie pe lista cu

datornici. Cem Hadi îl măsurase din ochi cu o privire răutăcioasă pe Tarık care o aştepta pe fată la ceva distanţă, apoi dăduse din cap. În timp ce Aysel se îndepărta stânjenită de bar, o atinsese de mână spunându-i: „Lasă-l de-acum pe individul ăsta! Nu vezi că nu are bani nici măcar să plătească trei beri?" Aysel se ruşinase mult.

Merseră spre Tunel. Tarık se rezemă de un perete, iar Aysel se aşeză tăcută alături de el.

– Tu du-te acasă în noaptea asta, spuse Tarık.

– Nu mă duc.

– Du-te dracului, Aysel! Şi tu, şi viaţa asta mizerabilă, şi sărăcia, ducă-se toate dracului!

– Amin!

Tarık o privi furios pe fată, după care se cufundă într-o tăcere adâncă. Şi Aysel era furioasă, dar se şi speriase. Dacă avea să plece iar? Aşteptă, parcă fiindu-i teamă să şi răsufle.

Trecură cinci sau poate zece minute. Tot Aysel fu cea care nu mai rezistă şi rupse tăcerea.

– Mi-e frig. De ce nu mergem la Ethem?

– Pentru că nu vreau.

– Dar de ce? Sunt atâtea zile de când n-am mai fost pe la el. Ce-o să fie dacă mergem în noaptea asta?

Tarık nu-i răspunse. Îşi plecase capul şi se gândea. Până la urmă se ridică în picioare şi începu să meargă. Aysel îl urmă fără să-l întrebe nimic.

Casa lui Ethem era în întuneric. Cu toate acestea, Tarık sună la uşă de câteva ori. Nedeschizându-i nimeni, întinse mâna să caute cheia. Pe faţa lui apăru o expresie de uimire. Aysel îl privi neliniştită.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Cheia nu-i la locul ei.

– De ce?

– De unde să ştiu eu? Nu e afurisita de cheie!

Întinse şi Aysel mâna şi căută în gaura de deasupra uşii centimetru cu centimetru. Într-adevăr, cheia nu era.

Tarık se aşeză pe scările din faţa uşii. Începu să-şi plimbe mâna prin păr, dându-l pe spate. Era atât de mânios, încât trăgea de păr de parcă vroia să şi-l smulgă din rădăcini:

– Înseamnă că domnul Ethem nu mai vrea să intrăm în casă fără știrea lui.

Aysel se așeză încet lângă el.

El o privi furios.

– Pleacă! îi zise. Întoarce-te acasă!

Aysel dădu din umeri cu încăpățânare. Tarık se înfurie și mai tare. Prinzând-o de umeri, începu s-o scuture.

– Ce-o să faci dacă nu pleci? O să rămâi aici? O să dormi pe stradă?

– O să rămân cu tine!

– Nu poți să rămâi cu mine, pentru că eu plec!

– Du-mă cu tine acolo unde mergi.

– Nu pot!

– Atunci să-l așteptăm pe Ethem. Oricum o să vină peste puțin timp.

– De unde știi? Și dacă nu vine?

– Vine.

– Dacă n-a mai lăsat cheia înseamnă că nu ne mai vrea aici. Și poate că a plecat din nou în Bodrum sau pe undeva, murmură Tarık. Vocea lui șuiera parcă de furie.

– Dacă ar fi fost așa, te-ar fi anunțat. Și în plus... Parcă înainte de-a se-nsera era la Mahzen... Da, l-am văzut. Adică sunt aproape sigură că l-am văzut. Vine el curând. Să-l așteptăm.

S-au pus pe așteptat. După cinci-zece minute, Aysel începu să tremure de frig. Tarık nu tremura, dar se ghemuise ca un arici în locul unde stătea. Părea să se fi calmat, dar arăta foarte îngrijorat.

Aysel nu rezistă să-l vadă atât de trist și, întinzând mâna, îl mângâie ușor pe față. Tarık ridică fruntea și o privi pe fată. Arăta ca un animal sălbatic rănit. Prinse strâns mâna lui Aysel și vru parcă s-o împingă pentru un moment, dar apoi renunță. Se întinse, o îmbrățișă și o trase spre el. Se sărutară până li se tăie respirația. Apoi Aysel își puse capul pe umărul lui. În același timp, Tarık sări în picioare trăgând o înjurătură. Dădu tare cu piciorul în coșul de metal ce se afla alături. În liniștea nopții, coșul de metal răsună într-un mod înfricoșător.

– Ce fac eu aici? La naiba cu mine! Ce caut eu aici?

– Ce s-a întâmplat, Tarık? Linişteşte-te!

– Mai şi întrebi ce s-a-ntâmplat! Îţi spun să te întorci acasă! Chiar o să rămânem pe stradă, nu pricepi?

– Nu mai ai nici un alt prieten? Un alt loc unde să putem merge...

– N-am nici un prieten! Parcă tu ai? Ea dădu deznădăjduită din cap, în semn că nu.

– La naiba cu mine! Cred că am înnebunit. Sunt curios ce mă opreşte să fug de aici!

Dădu furios cu piciorul în uşă. Apoi se uită speriat la casele din jur să vadă dacă e cineva care îl urmăreşte. Din fericire, nu era nimeni. Se prăbuşi pe scară.

– Te-aş putea omorî! murmură el.

– Omoară-mă! îi răspunse Aysel provocatoare.

Ochii lui Tarık luciră cu furie în întuneric asemeni ochilor de pisică.

– Mă iubeşti atât de mult?

– Da!

– Nu te cred!

– Dacă nu mă crezi, nu mă crezi!

– Dacă ai şti cine sunt cu adevărat, n-ai mai sta nici măcar un minut alături de mine.

– Atunci povesteşte-mi! Cine eşti? Spui mereu acelaşi lucru, dar nu-mi povesteşti nimic.

Tarık mai trase o înjurătură. De fapt, voia din tot sufletul să-i spună lui Aysel totul, să-i povestească amănunţit viaţa lui, dar nu putea. Atunci când voia să-i vorbească, o mână invizibilă parcă îl atingea, spunându-i să tacă. Numai în ziua în care o legase la ochi pe Aysel în casa lui Ethem fusese copleşit şi-i povestise fetei despre torturile pe care le suportase. Şi, de fapt, fata reacţionase aşa cum se aşteptase. Îl lăsase şi plecase. Atunci când se revăzuseră după acest incident, Tarık aşteptase cu o speranţă ascunsă ca fata să-l întrebe câte ceva, dar Aysel nu-l întrebase nimic. Preferase să se poarte ca şi cum ziua aceea nici nu existase.

Mai aşteptară un pic.

– Cât e ceasul?

– E aproape douăsprezece, zise Aysel.

– Ethem nu mai vine de-acum.

– De ce să nu vină? Toată lumea se întoarce acasă pe la ora asta.

De frig, se lipiseră strâns unul de celălalt. Aysel își pusese din nou capul pe umărul lui Tarık și privea cerul întunecat și stelele stinse ce se vedeau printre clădiri.

– Ridică-ți capul și privește un pic, Tarık. În orașul ăsta sunt mii de case, mii de case în care se aprind luminile, în care oamenii pot mânca, pot dormi, pot face dragoste. Noi nu avem. Suntem ca niște copii ai străzii. Numai noi și ei nu avem case. Oare de ce-i așa? Nu ți se pare ciudat?

– Nu e deloc ciudat. Eu sunt un golan sărac. Nici tu nu ești diferită de mine. Dar eu sunt mulțumit de situația asta. Pentru mine, a trăi într-o casă în care să te văd tot timpul sub nasul meu n-ar fi fost prea departe de iad.

Aysel se încruntă și trecu în fața clădirii de vizavi. Își puse capul pe genunchi și începu să plângă în tăcere.

Tarık o privi cu o furie ce-i încleștă inima. Dar nu înțelegea dacă această furie era față de slăbiciunea lui sau față de naivitatea lui Aysel.

Apoi crescu din nou în el un sentiment adânc de milă. Se duse și se așeză lângă Aysel. Își puse mâna pe umărul ei.

– Uite, iubito. Dacă situația asta te deranjează atât de mult, de ce nu începi să muncești undeva? Nu ești arhitect? Îți închiriezi o casă și eu voi veni în vizită din când în când. Apoi râse singur, ca și cum ar fi spus o glumă.

– Nu vreau să muncesc, spuse Aysel în timp ce-și ștergea lacrimile.

– De ce?

– Mi-e teamă. Nu mă simt bine alături de alte persoane. Și pe deasupra… Tu de ce nu muncești?

– Nu ne înțeleseserăm să nu-mi mai pui întrebări?

Aysel oftă adânc.

– Da, așa ne-a fost înțelegerea.

Apoi spuse cu o voce ca un foșnet:

– Haide, scoală-te, să te las acasă.

– Și tu ce-o să faci?

– Nu știu. Mă descurc eu.

– Tarık... Chiar nu ai nici un ban la tine?

Fața lui se încruntă de furie.

– Nu am, nu am, nu am! De ce ți-e atât de greu să înțelegi? Unii oameni sunt săraci! De ce mintea ta de mic-burgheză nu pricepe realitatea asta simplă?

Sări în picioare.

– Ridică-te! În noaptea asta ai fost o adevărată pacoste pe capul meu!

– Nu vreau să plec și să te las așa!

– Aysel, ascultă-mă... Abia mă abțin să-o iau razna. Vezi în ce stare suntem. Ethem nu-i acasă și nici n-avem un loc în care să putem merge împreună. Înțelege odată!

– După ora asta mătușă-mea nu mă mai primește în casă. Și, pe deasupra, dacă tu ai rămas pe stradă, rămân și eu cu tine. Îl îmbrățișă. Și, știi? Am o presimțire că peste scurt timp Ethem o să vină și noi o să ne întindem în patul nostru și-o să ne încălzim învelindu-ne cu păturile, la fel ca până acum.

Aproape în același timp amândoi priviră spre geamul întunecat al camerei mici. Prin mintea lor trecea parcă același lucru.

– Dacă nu erau gratiile, aș fi spart geamul și am fi intrat înăuntru, zise Tarık cu o voce sumbră.

Așteptară. Din păcate, Ethem nu veni. Dar nici unul din ei nu știa că Ethem profitase de faptul că era vacanță, urcase în autobuz și plecase la Abant.

Au petrecut toată noaptea tremurând, ca deținuții din curtea unei închisori, făcând ture de la un perete la celălalt. Până la urmă, s-au înghesuit obosiți pe pragul ușii. Când începu să se lumineze de ziuă, Tarık o trase de braț pe Aysel, care adormise pe umărul său:

– Trezește-te! Plecăm!

Se învârtiră prin Taksim să găsească o cafenea deschisă. Intrară în primul loc pe care-l găsiră deschis și se așezară la masa cea mai apropiată de sobă, încercând să se încălzească. În timp ce-și așteptau ceaiurile comandate, Tarık o privi serios pe Aysel.

– Nu vom mai trăi niciodată o noapte ca asta. Mă auzi? Când îți spun să pleci, pleci!

Aysel dădu din cap deznădăjduită. Oricum nu se simţea bine. O ardeau şi gâtul şi ochii.

Tresări de teamă când auzi înjurătura lui Tarık.

– Ce este? Ce s-a întâmplat iar?

– Cu ce plătim ceaiurile?

Aysel rămase privindu-l înmărmurită.

– Caută-ţi în geantă! Trebuie să ai ceva mărunţiş!

Aysel îşi luă geanta agăţată de scaun şi răsturnă pe masă tot ce se afla în ea. Căută câteva monezi printre toate mărunţişurile ce-i ieşiră din geantă. Nu era nici măcar un ban. Exact când să-şi piardă speranţa, dintre foile unei cărţi micuţe zbură pe masă o bancnotă de o sută.

– Iată! Ai văzut? Am avut dreptate! Mi-am găsit suta! strigă Aysel.

– Uită-te în ce hal suntem! murmură Tarık printre dinţi. Suntem la cel mai jos nivel al sărăciei. Sări în picioare. Eu plec. Ne vedem peste două zile sau poate peste câţiva ani! Sau poate că n-o să ne mai revedem deloc!

Şi plecă.

Dar după numai trei zile erau din nou împreună. Erau tot fără bani şi aflaseră că Ethem plecase în vacanţă. Toată noaptea s-au învârtit pe străzile din Beyoğlu. Tarık arăta ca un vagabond. Părea că nu se mai bărbierise de trei zile, faţa lui fiind acoperită de barbă ca o umbră. Pardesiul de pe el era boţit de-a binelea.

– Te-ai supărat pe Ethem, nu-i aşa? întrebă Aysel.

– Nuuu! De ce să mă supăr? Este obligat să mă anunţe de câte ori pleacă?

– Dar în ultima perioadă s-a schimbat mult.

– Toată lumea se schimbă. Ce contează dacă s-a schimbat şi el?

– Tarık... Noi ce vom face? Îmi... Mi-e tare dor de tine. Mi-e atât de dor, încât... Şi, neputând să continue, începu să plângă.

Tarık păru mai întâi că se supără, dar se răzgândi. O îmbrăţişă pe fată.

– Nu plânge. Şi mie mi s-a făcut dor de tine, dar relaţia asta nu poate continua aşa. Dacă nu ai bani, nu mai sunt nici eu. Aşa ne-am înţeles.

– Te rog, du-mă acasă la tine. Ai o casă în care locuieşti, nu-i aşa? Nu trăieşti pe străzi, nu-i aşa?

Tarık nu-i răspunse imediat, apoi îi spuse cu o voce ciudată:

– Bineînţeles că nu trăiesc pe străzi!

– Tarık, te rog, nu mă trimite acasă în noaptea asta! Nu mai pot sta fără tine!

Tarık o privi absent pe fata care plângea. Părea foarte disperată.

– Cât e ceasul? întrebă el.

– E aproape douăsprezece. Te rog... Nu-mi cere să plec! Te rog!

– Bine, iubito. Vii cu mine! Dar o să-ţi pară foarte rău, să nu zici că nu ţi-am spus.

Faptul că Tarık fusese convins atât de repede o făcu pe fată să ezite. Ce fel de loc era acela care o va face să regrete atât de mult? Se sperie un pic. Dar nu putea să mai reziste încă o noapte fără el.

– Nu-mi pasă! zise ea dând din umeri.

Începură să aştepte la staţia de unde plecau autobuzele spre Fatih şi Edirnekapı. Faţa lui Tarık era inexpresivă ca a unei statui. Nu o privea deloc pe fată. La douăsprezece fix, un autobuz foarte vechi se apropie încet de staţie şi deschise uşile. Un şofer gras, cu faţa galbenă, urmări cu ochi obosiţi cele câteva persoane care urcau în autobuz.

Rabla de autobuz mergea cu viteză destul de mare pe străzile goale, zdruncinându-se din când în când din cauza frânelor bruşte pe care le punea şoferul.

– Unde mergem?

– În Karagümrük.

– Unde e asta?

– O să vezi când ajungem.

După ce trecură de Fatih, în autobuz rămaseră numai ei.

În cele din urmă, coborâră într-o staţie goală, luminată numai de un bec slab. Cu toate că de două zile nu plouase, pe jos erau mormane de noroi.

– Ascultă-mă! spuse Tarık. Vorbea în şoaptă, dar vocea lui era foarte aspră. Din momentul ăsta nu mai vorbeşti fără rost. Faci numai ce spun eu. Dacă suntem prinşi, iese scandal mare. Ai înţeles?

– Am înţeles.

– Pe stradă sunt gropi. Mergi exact în urma mea să nu ne murdărim.

Scoase din buzunar o lanternă. Începură să meargă cu atenție pe strada întunecată. Drumurile erau într-adevăr pline de gropi, Aysel era cât pe-aci să cadă de vreo două ori. La un moment dat le ieși în cale un câine vagabond care mârâia la ei. Tarık nici nu-l băgă în seamă și, trăgând-o pe fată de mână, își continuă mersul.

– De ce-i atât de întuneric?

– Curentul e tăiat. Nu vezi? Pe-aici curentul se taie mereu.

Până la urmă, se opriră în fața unei uși de fier. Tarık își duse degetul la buze, făcându-i semn lui Aysel să tacă. Scoase cheia din buzunar, descuie ușa și o împinse ușor pe Aysel înăuntru. Pe holul mic în care abia încăpeau două persoane, îi arătă cu lanterna o ușă:

– Toaleta e aici. Dacă ai nevoie la toaletă, intră acum. După aceea nu mai coborâm, îi șopti el la ureche. Dă-mi și haina de pe tine.

În timp ce ea își scotea haina, Tarık deschise ușa și îndreptă lanterna spre toaletă. Toaleta pe care i-o arătase era îngustă ca o cutie.

– Încet!

Aysel reuși cu greu să se ușureze în cămăruța rece ca gheața cu pereții văruiți.

– Scările scârțâie un pic. Trebuie să ne mișcăm foarte repede! îi șopti el.

Își scoase pantofii și îi luă în mână. Aysel făcu la fel. Urcară scările repede și fără zgomot. Acum se aflau în fața ușii cu geam a unei camere. Tarık deschise dintr-o singură mișcare ușa care scârțâi puternic. O clipă se opri și așteptă nemișcat. Aysel își dădu seama că deasupra mai era un etaj, deoarece de sus se auzi un sunet nedeslușit.

Se văzu lumina tremurândă a unei lămpi cu gaz și cineva începu să coboare în liniște pe scări. Tarık o împinse cu repeziciune pe Aysel în cameră, trase ușa, dar nu o închise de tot.

Mama lui Tarık, îmbrăcată cu o cămașă de noapte din finet, cu vârful basmalei de pe cap tras peste gură, se apropie cu pași timizi de Tarık. În lumina lămpii, părea că avea o mie de ani.

– Tarık, fiule... Astăzi a întrebat cineva de tine, şopti ea.
– Cine era? Un poliţist?
– Nu ştiu. Era îmbrăcat civil. Era tânăr.
– I-ai zis că nu vin deloc pe aici, da?
– I-am zis, dar nu m-a crezut. Fiule, iar...
– Taci acum! Du-te şi dormi. Nu-i nimic, nu te îngrijora.
Femeia oftă, îl privi încă o dată pe fiul ei cu neîncredere, după care se îndreptă spre scări.
Tarık intră în cameră. Închise uşa uşor şi o încuie. De fapt, era fără sens ceea ce făcea, pentru că era o încuietoare ce se putea deschide numai cu o lovitură de umăr.
Aysel, observând în lumina lămpii faţa abătută a lui Tarık, vru să spună ceva, dar, când îi văzu privirea ucigătoare, tăcu imediat.
Camera era rece ca gheaţa.
– De ce nu-i soba aprinsă aici?
– Şşşt!
Frigul intrase în pereţi şi parcă ningea prin ei.
Tarık se dezbrăcase, se băgase în pat şi îşi trăsese deja plapuma până la nas. Aysel însă rămase în picioare neclintită.
Îi făcu semn fetei:
– Hai, vino!
Aysel se aplecă la urechea lui.
– Se poate să dorm aşa? Mi-e frig.
– Nu se poate! Dezbracă-te! Te încălzesc eu.
Peste puţin timp, Aysel era sub plapumă. Plapuma şi cearşafurile emanau un miros insuportabil de umezeală. Tarık încălzise un pic partea pe care era întins, dar cealaltă parte a patului era rece ca gheaţa. O trase pe Aysel spre el şi o lipi de pieptul lui.
– Aici nu putem face dragoste, ştii, nu? Ne vom mulţumi să dormim îmbrăţişaţi.
– Nu-i nici o problemă. E de-ajuns că suntem împreună.
– Iar dimineaţa trebuie să ne trezim foarte devreme şi să plecăm.
– Bine.
Aysel îşi puse capul pe umărul lui şi închise ochii. În întuneric nu putea să vadă prea bine, dar locul acela era oribil. Pentru

un moment îi păru rău că-l forţase pe Tarık. Îi veni în minte camera ei caldă de acasă. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să-l ducă pe Tarık acolo.

Tarık deschise ochii exact la ora la care trebuiau să se trezească şi sări ca o săgeată din patul care se încălzise bine cu căldura corpurilor lor, apoi o înghionti pe Aysel.

– Grăbeşte-te! Întârziem...

– Ce e? Ce se-ntâmplă?

– Îmbracă-te imediat! Plecăm!

Aysel nu-şi putea reveni din uimire. Nu mai ştia cine este şi unde se află. În timp ce Tarık se îmbrăca, ea cerceta stânjenită în jurul ei. Era o cameră cât o cutie. Podeaua din lemn era goală şi scârţâia la fiecare pas al lui Tarık. Pereţii erau gol-goluţi. Un geam mic era acoperit cu o bucată de pânză. Faţa i se schimonosi de nemulţumire.

Dintr-o dată îşi aminti totul. Ieşi tremurând de sub plapumă.

Scările parcă scârţâiau mai mult decât noaptea. Când coborâră la parter, Tarık deschise uşa ce dădea spre drum şi o împinse pe fată în gerul tăios al dimineţii.

– Repede!

În primele orele ale dimineţii şi în lumina nemiloasă a zilei, Aysel văzu mai bine în ce groapă de gunoi se aflau. Case înşirate asemeni unor cutii de chibrituri, nevopsite, nevăruite, lăsate în paragină... Gropi, drumuri pline de noroi... Un cartier fără flori, fără copaci, un cartier arid.

Casa din care ieşiseră era înghesuită între două clădiri de beton, avea trei etaje, o faţadă îngustă, era o clădire foarte veche din lemn. Stătea rezemată de cele două clădiri de lângă ea şi părea atât de deteriorată, încât aveai impresia că dacă nu ar fi acestea, s-ar prăbuşi pe loc.

În timp ce mergeau spre staţia de autobuz, trecu pe lângă ei un tânăr cu turban pe cap şi cu barbă rotundă, bombănind ceva.

– Du-te dracului! zise Tarık. Bărbatul se îndepărtă scuipând.

În staţie aşteptară destul de mult. În jur era încă linişte. Tarık intrase în haină cu totul. Faţa lui era lipsită de expresie, de parcă ar fi fost şlefuită în piatră.

– Nu-ţi place deloc sărăcia, nu-i aşa? o întrebă pe Aysel cu o voce stinsă.

– Ăăă ...

– Nici mie nu-mi place. Până la urmă ne-am întâlnit într-un punct comun!

– E pentru prima oară în viaţa mea când văd locurile astea, spuse Aysel.

– Frumos! Ai început să cunoşti oraşul în care trăieşti. Aici e Karagümrük, iubito. Ceva mai încolo e Edirnekapı. Ai auzit vreodată de Sulukule? Chiar la sfârşitul acestei străzi începe cartierul Sulukule. Într-o parte rămăşiţele culturii bizantine, într-alta ţiganii... Şi cartierele astea fără viaţă rămase la mijloc.

– Locurile astea parcă nici nu fac parte din Istanbul. Sunt foarte diferite.

– Da, nu suntem în Istanbulul pe care-l ştii tu. Aşa-i.

Aysel vru să mai spună ceva, dar, când văzu tristeţea de pe chipul lui Tarık, renunţă. Îşi puse capul pe umărul lui, dar Tarık se retrase imediat.

– Nu face asta! Mă bagi în belea de dimineaţă.

– Dar ce-am făcut? Am vrut numai...

– Animalele din cartierul ăsta nu înţeleg. Nu mă face să mă iau la bătaie dis-de-dimineaţă cu vreunul.

– Dar...

Şi o privi pe Aysel în aşa fel, încât fata se făcu roşie ca racul şi tăcu imediat.

De staţie se apropie uşor un autobuz care mergea la Beşiktaş şi opri deschizând uşile. Urcară şi se aşezară undeva în spate.

Tot drumul Aysel privi Istanbulul acesta nou pentru ea. Cu toate că era destul de devreme, pe străzi era deja agitaţie mare. Bărbaţi cu fruntea încruntată alergau de colo-colo. Gratiile se ridicau, magazinele se deschideau. Cei care vindeau colaci şi plăcinte ieşiseră de mult pe stradă. Femeile diforme ce-şi inveliseră capul cu fulare grosolane formaseră deja cozile de la autobuze.

– De ce oamenii sunt atât de urâţi pe aici? murmură ea.

– Pentru că le este interzis să facă dragoste, spuse Tarık.

– Cine le-a interzis?

Tarık râse pentru prima oară în dimineaţa aceea.

– Religia le-a interzis. Tu nu ştii ce înseamnă religia? Dacă am fi trăit în Epoca Medievală, pe tine te-ar fi ars pe rug acuzându-te că eşti vrăjitoare, iar mie mi-ar fi sucit testiculele. În unele părţi ale lumii încă se mai face aşa ceva. Se schimbă doar numele religiilor, cruzimea rămâne aceeaşi.

Când o văzu pe Aysel privind suspicioasă, râse din nou.

– Nu te-au învăţat lucrurile astea pe la şcolile pe unde ai fost?

– Ştii, ai vorbit exact ca tatăl meu.

– Şi el se supăra pe cei învăţaţi?

– Îhî... Atunci când bea se supăra pe tot. Obişnuia să bea foarte mult, ţi-am zis.

– Al meu nu bea deloc. Îi este tare teamă de păcate, însă nu ştie că, dacă există un loc care se numeşte iad, el va fi primul care va arde acolo.

– Ce-ar fi făcut dacă ne-ar fi prins în casă?

– Ar fi curs sânge.

– Exagerezi.

– Nu exagerez. E un om care o ia razna când e vorba de onoarea unei femei. Dacă ar fi ştiut că dormim în acelaşi pat...

Aysel chicoti.

– Dar nu am făcut nimic. Am dormit ca fraţii.

– Ei nu cred că o femeie şi un bărbat pot dormi unul lângă celălalt fără a face nimic. Sunt atât de înfometaţi de sex, încât atunci când rămân singuri cu o femeie într-o cameră sar imediat pe ea. Măcar de-ar face-o ca lumea, nu mi-ar părea rău! Femeia stă întinsă ca un lemn dedesubt, iar bărbatul se hâţână în sus şi-n jos de două ori şi se descarcă gemând. Până şi poziţia în care trebuie să facă dragoste este o regulă strictă.

Coborâră în Beşiktaş şi luară un alt autobuz până la Hisar. Cafeneaua lui Ali Baba de-abia se deschisese. Hayri Dede, care era responsabil de ceai şi sobă, aprinsese focul pentru ceai şi acum se chinuia cu soba cea veche.

Traseră două scaune şi se aşezară lângă sobă. Hayri Dede, pe jumătate supărat, pe jumătate în glumă, se minună:

– Voi n-aveţi casă? Nici nu s-a luminat bine de ziuă şi aţi şi apărut, Doamne Dumnezeule!

Râseră din politețe. Tarık luă doi covrigi și își astâmpărară foamea în timp ce-și băură ceaiul.

– Până la urmă ai văzut și unde stau. Cum ți s-a părut sărăcia mea?

Aysel ridică din umeri.

– Ce te aștepți să spun?

– Ai dreptate. Nu-i nimic de spus.

Aysel aprinse o țigară. Tarık privi cu poftă parcă pentru o clipă țigara din gura fetei.

– Ce-i? Sau vrei și tu una?

– Nu. Doar pentru o clipă... Am nevoie să uit un pic de mine. Zilele astea viața mă pune la grea încercare, dar nu o voi face. Dacă îți pierzi o singură dată controlul, apoi totul se destramă ca un ciorap. Râse de unul singur. Era un râs trist și obosit.

Se lăsă pe spate pe scaun și o privi cu atenție pe Aysel.

– M-am hotărât. Vreau să-ți povestesc ceva, Aysel. Ascultă-mă și după aceea fă cum vrei. Adică, dacă vei vrea să pleci și să mă lași, te voi înțelege.

Aysel îl privi tulburată.

– Nu se poate să nu vorbim acum?

– Nu, iubito. Trebuie să mă asculți. Eu... M-am lăsat de școală în clasa a șaptea.

– Poftim?

– M-am lăsat de școală în clasa a șaptea.

– N-ai terminat la Arte?

– Fetițo, ești proastă? Semăn eu cu unul care să fi terminat la Academia de Arte?

Aysel îl privea fără să înțeleagă nimic. Apoi cuvintele s-au așezat la locul lor și și-au căpătat înțeles. S-a lăsat de școală în clasa a șaptea! Așa deci...

– Adică m-ai mințit.

– Da. Dar nu te-am mințit numai pe tine, am mințit multe alte fete în legătură cu subiectul ăsta.

Aysel încerca să înțeleagă ce însemnau vorbele acelea, dar nu putea să gândească nimic. Mintea ei parcă paralizase.

– Eu sunt un om fără nici un ban, care s-a lăsat de școală în clasa a șaptea! Sunt un nemernic mincinos! Încă mă mai iubești?

Aysel îi răspunse fără să se gândească.

– Da!

– N-ai să fugi de mine?

– De ce să fug?

– Dumnezeule! Tu eşti chiar ciudată. Nu mă înţelegi, fetiţo? Eu n-am învăţat ca voi prin facultăţi. Nu ştiu limbi străine. Nu pot decât să citesc cărţi, de altceva nu sunt în stare. Nu-s în stare nici să repar un robinet, nici să vopsesc ori să văruiesc. Şi, chiar de-aş fi, tot n-aş face-o. Nu voi fi niciodată un muncitor de rând! Şi, pe deasupra, asta nu-i singura mea problemă. Am făcut tot felul de şmecherii pentru a nu pleca în armată şi toate au ieşit la iveală, iar acum sunt căutat. Pot fi prins în orice moment. Dacă mă prind, mă trimit imediat într-unul din colţurile cele mai îndepărtate ale ţării şi, sub pretextul armatei, mă bat până-mi sună apa-n cap şi mă chinuiesc până nu mai pot. Pentru că eu am fost deţinut politic. Să-ţi mai povestesc?

Cum adică? Ai fost în închisoare?

– Da, iubito. Nu am fost închis o perioadă lungă de timp, dar am intrat şi am ieşit de multe ori.

– Adică... Cele povestite în ziua aceea... Adică torturile acelea... Erau adevărate?

– Da.

– Dumnezeule! De ce? Pe ce motiv?

– Fără motiv. Aşa e viaţa. Aşa cum ţie ţi-a fost scris să fii părăsită atunci când erai doar un bebeluş, şi mie viaţa mi-a rezervat să trăiesc toate astea.

Aysel începu să râdă de nervi.

– Ce-i? De ce râzi?

– Râd că dintre atâţia bărbaţi te-am găsit tocmai pe tine.

Pe faţa lui apăru un zâmbet satisfăcut.

– Nu tu m-ai găsit pe mine, iubito. Eu te-am găsit pe tine. Lăsând toate astea deoparte, spune-mi, mă părăseşti sau nu? întrebă el cu o voce destinsă.

– Nu pot să plec, Tarık. Nu pot să mă despart de tine, spuse ea oftând.

– Ciudat. Până în ziua de azi toate femeile cărora le-am povestit ce ţi-am povestit şi ţie m-au părăsit. Foarte interesant. Ei, ce-o să se-aleagă de noi?

– Nu ştiu. Ştiu doar că te iubesc.

Tarık se enervă pe neaşteptate şi dădu un pumn în masă.

– Aaa! Te iubesc, te iubesc! Tu altceva nu ştii? Uite-te la mine. Eu ţi-am destăinuit întâmplări adevărate din viaţa mea, iar tu m-ai ascultat. Să nu te gândeşti că dacă nu mă părăseşti îmi faci un favor! Şi să nu crezi că, din cauza asta, de-acum voi fi la cheremul tău în semn de recunoştinţă. Eu sunt în continuare acelaşi Tarık, aşa cum m-ai cunoscut în prima zi! Dacă te scoli şi pleci chiar în momentul ăsta, mie mi-e indiferent. O să fiu trist pentru cinci-zece minute, dar apoi îmi trece.

În timp ce vorbea, o privea înfricoşător pe Aysel pe sub sprâncene.

Aysel se retrase supărată.

– De ce eşti aşa? De ce încerci tot timpul să mă îndepărtezi de tine?

– Pentru că sunt plin de ură. Urăsc nesinceritatea, ipocrizia creaturii ce se numeşte om. Ignoranţa nechibzuiţilor care se cred intelectuali îmi întoarce stomacul pe dos. Mi se face greaţă de fetele care fac atâta caz de virginitate, de fetele care îşi păstrează locul dintre picioare ce-a prins deja rugină ca pe o mare comoară. Vomit! Şi tu... Dacă tot nu te desparţi de mine, dacă creierul acela mic al tău este încărcat cu tâmpenii de dragoste... O să te fac să regreţi. O să-ţi arăt ce înseamnă dragostea! O să te ofer altui bărbat chiar cu mâinile mele. Iar apoi am să stau să privesc.

Aysel rămase cu gura căscată de uimire. Dar îşi veni în fire.

– De ce vorbeşti aşa cu mine? Să te ia dracu'! strigă ea în timp ce-şi închidea traista şi ieşi val-vârtej din cafenea.

Când ajunse în staţia de autobuz plângea de furie. O cuprinse un regret enorm şi blestemă noaptea în care intrase în viaţa lui Tarık. Dar ce păcat că nu va mai reuşi sub nici o formă să trăiască fără el. De fiecare dată când se va supăra, va fugi de el, dar apoi se va întoarce înapoi aşa cum se întoarce câinele la stăpânul său. Întotdeauna.

***

– Îmi amintesc foarte bine dimineaţa aceea din cafeneaua lui Ali Baba, spuse el.

– Şi eu. Ce frumos începuse, dar ce urât se terminase. Plânsesem tot drumul până acasă.

– Pentru că aflaseşi realitatea crudă?

– Nu ştiu. Eram foarte confuză.

– Ştii, de fapt, când îţi destăinuisem că mă lăsasem de şcoală din clasa a şaptea îmi asumasem cel mai mare risc din viaţa mea. Mai ţii minte când îţi zisesem că dacă pleci nu-mi va păsa? Era o minciună. Mi-ar fi părut foarte rău dacă m-ai fi părăsit.

– După părerea mea, ştiai că nu te voi putea părăsi. Oricum ar fi fost, între noi era dragoste. Chiar dacă era vorba de o dragoste abjectă, o dragoste animalică sau o dragoste imposibilă, până la urmă era dragoste!

– Oricum ar fi fost, între noi era dragoste, repetă el ca un ecou cuvintele femeii. Dragoste... O dragoste fără speranţă. O speranţă fără dragoste. Îndrăgostiţii săraci. Săracii fără dragoste. O dragoste. O singură dragoste. Dragoste multiplă. O dragoste imposibilă. O dragoste posibilă. O dragoste ucigătoare.

– Ce faci?

– Caut melodia din cuvinte. Vreau să scriu chiar în acest moment un cântec. Un cântec care începe cu „între noi era o dragoste"...

Femeia râse. Împrejurul ochilor se văzură sute de riduri.

El deveni deodată serios. Se aşeză în faţa femeii. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât feţele lor mai aveau un pic şi se atingeau. Femeia nu se mai tulbura ca altă dată. Cu toate acestea, se dădu un pic înapoi.

– Încă sunt curios... Încă sunt curios ce simte o femeie absolventă de facultate atunci când află că iubitul ei cu care iese de luni întregi n-are decât şapte clase. Spune-mi, te rog!

– În momentul acela n-am simţit nimic. Dar apoi am început să mă gândesc încet-încet ce înseamnă lucrul ăsta. În ziua aceea când m-am întors acasă ... Se opri nesigură.

– Da?

– Müzeyyen era foarte nervoasă. A ţipat toată ziua, iar când a venit seara m-a tras lângă ea şi mi-a zis că a venit timpul să-ţi fac cunoştinţă cu ea, m-a întrebat cine eşti, unde munceşti, ce avem

de gând să facem, dacă avem gânduri serioase sau nu şi multe altele. Atunci m-am gândit... Şi s-a oprit din nou.

– La ce te-ai gândit, frumoasa mea?

– Ce reacţie ar fi avut Müzeyyen dacă i-aş fi spus că ai cazier, că nu munceşti şi că te-ai lăsat de şcoală în clasa a şaptea. Bineînţeles că n-am putut să-i spun. Mi-a fost frică şi... Adică... Cred că nu mai e nici o problemă dacă spun asta acum... Îmi fusese şi ruşine. Vreau să spun de situaţia ta.

Pe faţa lui se citi mâhnirea, dar ştiu să-şi pună imediat masca ironică.

– Şi după aceea?

– După câteva zile am vorbit cu Ethem despre asta. Eram la Mahzen, tu nu erai.

– Da? Şi ce-a zis Ethem?

– Cred că ştia. Nu părea mirat. A zis doar că eşti un om dificil, atât.

– Da. Ştia. Îi povestisem această parte din viaţa mea în nopţile frumoase şi boeme când abia ne cunoscuserăm şi stăteam la taifas cu orele. Tu încă nu erai. Eram doar eu şi Ethem. Vorbeam despre orice.

– Apoi am venit eu, spuse femeia aproape regretând.

– Ai venit tu şi n-am mai putut vorbi cu Ethem orice. Dacă era vreun subiect care nu-ţi făcea plăcere, te strângeai ca un arici, îţi croiai o cuşcă din ţepi şi te retrăgeai în ea.

– Pentru că mi-era frică de orice. De ceea ce ai fi putut să spui, de ceea ce ai fi putut să faci, de ceea ce făcuseşi, de ceea ce gândeai...

– De orice! În zilele acelea trăiam fiindu-mi teamă chiar şi de umbra mea. O teamă continuă de a fi părăsită, un sentiment permanent de înstrăinare. Faţa ei se lumină deodată cu un zâmbet larg. Dar acum nu-mi mai este frică de nimic pentru că nu mai am nimic de pierdut.

– Cunosc bine sentimentul ăsta, dar este înşelător. Întotdeauna apare ceva nou şi-atunci începe din nou să-ţi fie teamă că ai să-l pierzi.

Femeia îl privi pentru prima oară în ochi fix şi lung fără teamă, pe de o parte cu admiraţie, pe de alta cu afecţiune.

PAISPREZECE

Cea mai mare problemă a acestei țări o reprezintă frații care-și bagă nasul în orice, care stârnesc frica în inima celorlalți, care bat, care omoară... Frații ce trebuie șterși de pe fața pământului.

Ethem se întoarse acasă și îi îmbrățișă cu atâta căldură pe Tarık și Aysel, încât parcă nu el era cel care plecase neanunțat încuind ușa.

Dar de acum nu mai era singur. Venea la Mahzen cu o femeie mai ciudată pe care o cunoscuse în vacanța de la Abant. Femeia aceasta, pe care o chema Füsun, era directoarea unui butic din Nişantaşı. Nu era prea tânără, fiind doar cu câțiva ani mai tânără decât Ethem, dar era foarte atrăgătoare. Era asemeni unui manechin din vitrină ce se însuflețise pe neașteptate. Era înaltă, subțire și avea un corp bine proporționat, de o frumusețe răpitoare. Sânii ei erau perfecți, nici mari, nici mici, iar șoldurile erau la fel, cu rotunjimi ideale. Cu un astfel de corp, i-ar fi stat bine îmbrăcată și cu un sac, dar Füsun era pe deasupra și de o eleganță excepțională. Când intra în Mahzen împreună cu Ethem, deodată se făcea liniște și toată lumea se uita cu interes să vadă cum se îmbrăcase, ce purta în seara respectivă creatura aceea interesantă. Le făcea pe toate femeile din bar să crape de invidie cu șepcile ei, hainele din piele, colierele și inelele interesante pe care și le potrivea după moda zilei.

Fața ei nu era chiar atât de frumoasă, dar știa foarte bine să-și ascundă defectele cu ajutorul unui machiaj strident. Și, oricum, părul blond vopsit îi acoperea o mare parte din față. Singura parte din corp pe care Füsun nu și-o putea ascunde erau ochii

spălăciți, cu gene false, care priveau reci și fără pic de dragoste lumea din jur. Dar lucrul acesta nu îl deranja pe Ethem, deoarece femeia îl lovise exact în punctul lui slab; Ethem nu putea rezista eleganței. Felul ei rafinat și cochet de a se îmbrăca, corpul ei frumos din cale-afară îl înnebuniseră.

– Füsun seamănă cu franțuzoaicele, copii. Urâtă, dar foarte sexy. Ați observat obrajii ei lăsați? Și franțuzoaicele sunt la fel, pentru că le place să facă sex oral.

De-acum se întâlneau în patru. Erau tot timpul împreună, atât la Mahzen cât și acasă. Cele două femei, Aysel și Füsun, erau diferite una de cealaltă ca ziua și noaptea, neavând nimic în comun de discutat. De multe ori se făceau că nu se observă una pe cealaltă. În nopțile în care mâncau împreună, când Tarık și Ethem se încingeau la vorbă și râdeau, cele două femei stăteau tăcute așteptând momentul în care aveau să rămână singure cu bărbații lor.

Nopțile, Aysel auzea din camera alăturată vocea groasă a lui Ethem, hohotele, cuvintele lui rostite fără nici un fel de cenzură, suspinele, urletele, pe scurt, toate sunetele pe care le scoate un bărbat în timpul unei partide de sex. Se întorcea și se uita la Tarık pentru a-i vedea reacția. Pe fața lui Tarık nu putea să vadă însă nimic altceva în afară de un zâmbet căruia nu-i deslușea înțelesul.

Vocea lui Füsun însă nu se auzea niciodată. Probabil zăcea alături de Ethem rece și tăcută ca o păpușă gonflabilă.

Până la urmă, într-una din zile, Ethem le-o spuse pe față:

– Copii, să nu mai veniți pe-aici timp de câteva săptămâni. Casa e mică și Füsun nu poate face dragoste când sunteți voi aici. Stă alături de mine ca o scândură.

– Ce treabă ai tu, Ethem, cu o femeie care stă alături de tine ca o scândură? îl întrebă Tarık cu o voce ironică.

– Nu mai vorbi așa. Femeia asta e altfel. Mă atrage. E un pic cam retrasă, dar o voi schimba eu în scurt timp. Pentru asta însă trebuie ca voi să plecați. Nu vă supărați, copii, dar eu sunt un om egoist. De-acum trebuie să vă purtați singuri de grijă. Nu vă e de-ajuns? V-am oferit atâta timp și ajutor, și cameră de hotel. E timpul să vadă și al meu lumina soarelui!

Ethem își lovi mădularul râzând în hohote.

Tarık se forță să zâmbească cu înțelegere, dar se vedea că vorbele lui Ethem îl afectaseră destul de mult.

Într-o noapte se duseră din nou la el acasă, în casa aceea neprimitoare, în care se refugiau de nevoie. Apoi din nou și din nou, nopți nenumărate.

Locul fricii din primele nopți era luat încet-încet de obișnuință. De acum știau pe de rost ce trebuia să facă. În fiecare noapte urmau același ritual și doar atunci când ajungeau în camera mică de la primul etaj și închideau ușa în urma lor se linișteau.

În primele nopți nu putuseră să facă dragoste din cauza tensiunii, dar până la urmă pasiunea învinsese totul și începuseră să facă dragoste sub plapumă, încet, tăcuți și cu mișcări lente.

Atunci când ieșea cel mai mic sunet sau scârțâit în timpul acestor nopți de dragoste tainice, Tarık își ascuțea urechile ca un câine de pază și asculta în liniște. În asemenea momente în ochii lui apărea o fermitate ucigătoare, de parcă, dacă ar fi venit tatăl lui peste ei, era în stare să-l ia de mână și să-l azvârlă pe geam sau să-l împingă pe scări în jos.

După ce pericolul trecea, continua de unde rămăsese cu aceeași pasiune.

Deveniseră păsări de noapte; nu dormeau aproape deloc. Oricum, pentru a putea intra în casă trebuia să aștepte să treacă de miezul nopții, iar după ce ajungeau în pat făceau dragoste cu o pasiune implacabilă, neștiind să se mai oprească, și abia reușeau să doarmă câteva ore înainte de ivirea zorilor când porneau din nou la drum. În unele nopți veneau acasă morți de foame. În nopți ca acestea Tarık urca încet la etaj, aranja pe o tavă ceva mâncăruri rămase de cu seară sau câte ceva pentru micul dejun și le aducea jos. Era precaut din cale afară. Pentru a nu face simțită prezența lui Aysel aducea puțin din fiecare fel, iar o furculiță o ținea mereu ascunsă în cameră.

Într-o noapte se întâmplă ceva destul de ciudat. La puțin timp după ce intrară în cameră, cineva bătu ușor la ușă. Tarık se ridică din pat neliniștit. Avea pumnii pregătiți.

– Cine-i? întrebă el în șoaptă cu o voce amenințătoare.

– Deschide, fiule, zise o voce tremurândă de femeie. Mama.

Tarık deschise brusc ușa și o întrebă cu furie:

– Ce vrei?

În mâna ei era o tavă. I-o întinse lui Tarık fără să scoată o vorbă și plecă.

Aysel reușise să-i vadă numai ochii negri ca tăciunele, pentru că femeia își acoperise fața cu o pânză albă până la ochi. Era o femeie micuță și slabă.

Tarık puse pe pat tava pe care se aflau supă de linte, pilaf, tocană de cartofi și halva. Pusese câte două farfurii din fiecare fel și două pahare cu apă.

– La naiba! Știe că ești aici!

– Oare cum și-o fi dat seama? Doar am fost foarte atenți.

– M-aș fi mirat să nu-și fi dat seama de atâta timp.

– O să-i spună tatălui tău?

– Nu. Dacă-i spune, o să iasă scandal mare și eu o s-o fac să-i pară rău, iar ea știe asta.

– De ce? Ești chiar așa de ranchiunos?

– Da. Sunt chiar așa de ranchiunos. Încă nu mi-a trecut supărarea pentru țeapa de data trecută.

– Țeapa de data trecută?

În ochii lui apăru o sclipire plină de ură.

– Prima oară când am fost închis a fost din cauza prostiei ei.

– Poftim?

– Proasta de ea a adus polițiștii în casa în care mă ascunsesem! Din cauza ei am fost prins la colț ca un șoarece. În timp ce mă rezolvau înăuntru, i-a părut rău până la Dumnezeu, dar era în zadar, bineînțeles.

– Da, dar...

– Șșșt... Gata. Vorbim cam mult. O să se trezească individul și o să dau de belea!

– Nu mă speria! Chiar s-ar trezi?

Tarık râse.

– Nu. La fel ca toți proștii și ca toți oamenii răi, nopțile doarme ca un bolovan. Dar, oricum, noi trebuie să fim precauți.

Tarık încercă să nu-i arate lui Aysel, dar el se neliniștise destul de mult. În noaptea aceea nu vru să facă dragoste și nu dormi de-

loc. Stătu toată noaptea cu ochii la uşă. Se aştepta la orice de la tatăl său. Şi, dacă avea un pic de minte, trebuia să se şi aştepte. Putea să vină la uşă, să urle, să ţipe şi să-i spună tot felul de vorbe lui Aysel. Putea chiar să facă şi mai mult de-atât, pentru că tatăl lui era un astfel de om. Un om care îşi ura fiul foarte mult. Cine ştie de ce?

Nici Aysel nu putu să doarmă. Se gândi toată noaptea la femeia de la etaj. Oare ce fel de femeie, ce fel de mamă era? Era o femeie calmă sau nervoasă? Era frumoasă? Oare nici ea nu dormea? Oare se ruga la Dumnezeu să-l ierte pe fiul lui care îşi adusese o femeie în pat? Sau tremura de frică gândindu-se că bărbatul ei se putea trezi în orice clipă şi putea coborî la Tarık?

Dimineaţa încercară să se încălzească într-o ceainărie. În timp ce-şi sorbeau ceaiurile calde, amândoi erau tăcuţi.

– La ce te gândeşti? întrebă Aysel.

– Mă gândesc că am exagerat, nu mai putem merge la mine acasă de-acum.

– De ce?

– Nu vezi că mama şi-a dat seama?

– Dar nu s-a supărat. Dacă s-ar fi supărat, nu ne-ar fi adus mâncare.

– Problema nu e ea. Problema e taică-meu. Dacă mă gândesc bine... cred că mama şi-a dat seama de noi încă de la a doua noastră intrare în casă. Dar de ce nu ne-a arătat că ştie până azi noapte? Ce s-a întâmplat azi-noapte de ne-a adus mâncare? Sau cel ce trebuie să-i fie bărbat s-a îmbolnăvit în sfârşit în aşa hal încât să nu se mai poată ridica din pat?

– Tatăl tău e un om chiar atât de rău?

Tarık nu-i răspunse imediat. Îşi micşorase ochii şi se gândea.

– Poate că nu e rău, dar e ignorant până în măduva oaselor. E acelaşi lucru. E în stare de orice când e vorba de virginitate. Şi, conform conceptului său, un bărbat nu poate nici măcar să se uite cu coada ochiului la o femeie în afară de soţia lui. Adică ceea ce facem noi, în ochii lui, este de-a dreptul prostituţie. Râse nervos. Şi dacă ar afla că o facem în casa lui, chiar în camera de dedesubt...

– Şi mama ta? În legătură cu ceea ce ai spus aseară... Faptul că ea a adus poliţia.

– Ce, eşti curioasă?

Aysel aprobă din cap.

– După revoluţie eram căutat. După ce am schimbat câteva case, m-am stabilit în casa unui prieten care nu avea nici o legătură cu treburile astea. Era un loc sigur. Bineînţeles că nu aş fi putut rămâne acolo la nesfârşit, dar era un loc prielnic pentru a mă ascunde o perioadă şi a evalua situaţia. Între timp, poliţiştii veniseră des la noi acasă şi o speriaseră bine pe mama, spunându-i că, dacă nu mă predau imediat, voi fi tratat ca un vinovat şi condamnat la închisoare pentru o perioadă lungă. Mama, fiind, bineînţeles, sigură că eu n-aş face aşa ceva şi cu gândul că oricum dreptatea divină va scoate adevărul la iveală, i-a luat pe poliţişti şi i-a adus direct la mine. Eu îi spusesem unde mă voi afla cu gândul să nu-şi facă griji pentru mine. Ce prost am fost! Bineînţeles că după ce m-au închis şi nu m-a mai văzut timp de zece zile a înţeles ce prostie făcuse, dar era prea târziu. Între timp, pe mine m-au bătut de mi-a sunat apa-n cap, mi-au frânt oasele. După ce-au trecut două săptămâni, mama a făcut gălăgie mare la secţie, spunând că vrea neapărat să-şi vadă fiul. Atunci m-au luat pentru câteva zile la odihnă, mi-au oblojit rănile şi mi-au dat să mănânc. După o săptămână eram pregătit să ies în faţa ei. Eram foarte slab, dar cel puţin nu mai înotam în sânge. Cu toate astea, la vederea mea, mama a leşinat. Când am văzut-o în halul acela, cu toată mânia mea, mi s-a pus un nod în gât şi abia m-am abţinut să plâng, dar în faţa poliţiştilor m-am făcut că nu-mi pasă. Când şi-a revenit s-a scuzat, mi-a cerut să o iert, şi-a îngropat faţa în mâinile mele şi a început să plângă. Eu m-am abţinut tot timpul şi am privit-o de parcă aş fi vizionat un film. În ziua aceea pentru mine era o femeie străină. Mă durea să o văd aşa, dar era imposibil să uit prostia pe care o făcuse. Întreba fără oprire dacă îmi făcuseră ceva şi, de câte ori mă întreba, poliţistul se uita cu coada ochiului la mine să vadă ce răspuns îi dau. Îi răspundeam că nu, că nu-mi făcuseră nimic şi că eram destul de bine acolo... Că aveau grijă foarte multă de mine.

Deodată Tarık tăcu. Ochii lui se umpluseră de lacrimi.

Aysel respiră adânc. Povestea asta era cam mult pentru ea. Nu voia să mai asculte.

Dar el continuă cu o voce ciudată, înspăimântătoare.

– Apoi mama a plecat. M-au bătut mai rău decât până atunci, scoţându-mi şi hainele de pe mine. M-au băgat iar într-o celulă de-o persoană. Atunci am plâns. Şi încă ce plâns. Am plâns înecat, ca un copil mic. Nu-mi dispărea din faţa ochilor imaginea mamei care plecase tristă, ca o pasăre cu aripa ruptă, strângându-şi cearşaful negru cu care era învelită.

– Taci! Nu mai vreau să ascult povestea asta!

Tarık tăcu imediat. Arăta de parcă ar fi primit o palmă.

Aysel se întinse regretând şi îl atinse pe mână. Tarık îşi trase mâna cu repeziciune. Privea departe, foarte departe. Îşi ridicase bărbia în aer şi stătea drept. Se vedea foarte bine că îi fusese rănită mândria.

Aysel se ruşină. Îl mângâie uşor pe păr.

– Bine, continuă... Te ascult.

Pe faţa lui Tarık apăru un zâmbet obosit.

– Lasă! Nimeni n-ar vrea să asculte poveştile astea de rahat! Să-ţi povestesc ceva mai vesel... De exemplu, despre bunica din partea mamei. Era o femeie extraordinară. A avut o copilărie frumoasă, fiind una dintre doamnele Istanbulului vechi. Bunicul meu a fost angrosist de fructe şi legume, iar treburile se zice că-i mergeau bine, dar a făcut atac de cord la o vârstă foarte tânără şi hop, pe lumea cealaltă! Bunica a rămas singură cu trei fete şi cu timpul au fost nevoite să vândă tot ce aveau. Din tot ce aveau le-a rămas doar casa asta prăpădită. Pe mătuşa mea cea mare a reuşit să o mărite cu un avocat cu situaţie bună, dar pentru fata cea mijlocie, adică pentru mama, nu a fost în stare decât să îl găsească pe tatăl meu. Adică un vânzător de rând. Bunica mea nu a fost deloc de acord cu această căsătorie, dar tatăl meu s-a rugat zile întregi de ea, spunându-i că o iubeşte mult pe mama. În final blestematul a reuşit să păcălească pe toată lumea şi s-a însurat cu ea. Şi ce dragoste! Nici măcar nu pot să-mi amintesc când a început să o bată pe mama. Atât de repede i s-a sfârşit dragostea. De

câte ori era supărat pe ceva, o bătea. Şi, pe deasupra, a şi obligat-o să se acopere cu un cearşaf negru. Cu cât sărăcia lor creştea, cu atât el devenea mai îngust la minte. Iar mama a devenit din ce în ce mai supusă cu trecerea anilor. În sufletul ei s-a înrădăcinat o mare teamă de lumea de apoi...

– Tu nu puteai să-l opreşti pe tatăl tău?

– Când am mai crescut, bineînţeles că m-am opus, dar când eram mic mă bătea mult şi pe mine. Cu cureaua, cu bâta... Cu ce-i venea la mână. Eu şi mama nu ne puteam apăra unul pe altul. Toată lumea trebuia să se descurce pe cont propriu. Pe Tülay, nu ştiu de ce, n-a bătut-o deloc. De ea nu a putut să se atingă.

– Cine este Tülay? Sora ta?

– Da. Faţă de ea avea o dragoste specială. Râse cinic. S-a mulţumit doar să o bage în cearşaf, iar acum se ofileşte pe zi ce trece asemeni unui mac.

– Câţi ani are?

– Optsprezece. Este foarte frumoasă, dar ce păcat că nimeni nu poate să-i vadă frumuseţea rară.

– Brrr... Nu pot să înţeleg cum se pot întâmpla asemenea lucruri. Dacă cineva m-ar fi obligat să mă acopăr cu un cearşaf cred că aş fi fugit.

– Cum să fugi dacă n-ai unde?

Aysel nu-i răspunse.

Tarık râse chicotind.

– Cu toate astea, situaţia nu-i chiar atât de înspăimântătoare. Are un iubit. Un tânăr care munceşte la brutăria din cartierul nostru. Îl cheamă Ilyas. Se iubesc. De o vreme îi ajut să se întâlnească pe furiş.

– Vorbeşti serios?

Tarık râse din nou.

– Şi încă ce serios! Înainte de a ieşi din casă Tülay se îmbracă pe dedesubt cu ceva normal: blugi, un pulover, ceva... După aceea îşi pune cearşaful pe deasupra şi plecăm împreună de acasă pentru că îi este interzis să meargă undeva singură. Are voie doar cu mama. Tatăl meu nu vrea ca Tülay să iasă afară nici măcar cu mine. Am rezolvat-o însă cu mama. Nu ne dă de gol când ieşim

împreună. În general, se întâlnesc pe la Sultanahmet sau Beyazît. Tülay încă din autobuz își dă jos cearșaful și îl bagă în geanta pe care o aduce cu ea. În două minute se transformă într-o fată frumoasă, ai cărei ochi râd, o tânără atrăgătoare. Apoi o las cu prietenul ei și plec. După două-trei ore mă duc și o iau, își pune iar cearșaful pe ea și mergem acasă. În ultima vreme asta e treaba pe care o fac cu cea mai mare bucurie. Țeapa cea mai tare pe care i-o trag tatălui meu! Păcat că nu sunt un pic mai deschiși și nu fac și dragoste! Dar nu ar putea să facă pentru că au creierele spălate atât de bine în privința virginității, încât le este frică până să se și sărute. Tot ceea ce fac este să se țină de mână. Dacă ar vrea să facă dragoste, aș sta și de pază pentru ei.

– Ești tare ciudat!

– Așa sunt?

– Da! Eu nu am un frate, dar chiar dacă aș fi avut cred că n-ar fi stat de pază în timp ce eu aș fi făcut dragoste.

– La naiba cu toți frații! Ei sunt cea mai mare problemă a acestei țări, știai? Frații care își bagă nasul în orice, care stârnesc frica în inima celorlalți... Frați care trebuie șterși de pe fața pământului. Și tații. Adică toți bărbații.

– Nu ești și tu bărbat?

– Dar eu sunt diferit. Sunt un bărbat cu suflet de femeie. Râse din nou chicotind.

Afară începuse să ningă. Aysel îl privea pe omul acesta neobișnuit care stătea în fața ei încercând să-l înțeleagă, dar îi era imposibil. Nu putea să-și dea seama nici măcar ce era minciună și ce era adevăr din tot ceea ce povestea. Poate că totul era o minciună. Poate că Tarık era cu totul altfel. Când era vorba de Tarık, realitatea își pierdea sensul.

– Și mai aveam și o mătușă, sora mai mică a mamei, zise Tarık cu un zâmbet puțin trist. Era nebună. Acum patru ani s-a sinucis. Locuia împreună cu noi. Într-o zi s-a spânzurat de tavan. Eu am fost primul care i-am găsit trupul neînsuflețit.

– Ce înfiorător!

Era nebună, dar, pe de altă parte, era o femeie foarte deșteaptă. Îmi povestea chestii foarte interesante: despre umbre, despre

fantome, despre împărații ce trăiesc în nori, despre oamenii negri... Și cel mai mult despre căpcăuni. Toată copilăria mi-am petrecut-o cu poveștile ei vesele. Biata de ea, a fost împreună cu noi până în ultimele momente ale vieții. Râse mâhnit. De la ea am învățat eu să fiu nebun.

– Tarık... De ce nu-ți găsești ceva de lucru și nu îți întemeiezi o viață separată de familia ta?

O privi pe Aysel cu dispreț.

– Nu înțelegi, fetițo? Eu n-am nici măcar o carte de identitate și tu mă întrebi de ce nu intru la un serviciu!

– Nu ai nici carte de identitate?

– Lasă-mă pe mine și găsește-ți tu un serviciu. Ai început să-ți cauți de lucru?

Aysel dădu din cap.

– Și este vreo schimbare?

– Nu. Acum câteva zile am fost la două interviuri pentru două posturi pe care le-am găsit în ziar, dar...

– Și ce s-a întâmplat?

– Nimic. M-au întrebat ceva, eu le-am răspuns și mi-au zis că mă vor contacta ei.

– N-ai vreo cunoștință, vreo rudă care să-ți găsească un loc de muncă?

– Eu n-am pe nimeni în afară de Müzeyyen.

– La naiba, Aysel! Tu ești chiar ruptă de realitate!

***

– Nu pot să uit diminețile de după nopțile pe care le petreceam în casa aceea. Lenjeria mea înghețată de frig, o strângeam între picioare, mă ghemuiam sub plapumă și mă chinuiam să o încălzesc măcar un pic. După aceea mă îmbrăcam cu mare greutate sub plapumă.

– Da, țin minte că tremurai tot timpul și te plângeai de frig.

– Ce săraci eram! În frigul acela năprasnic al diminețilr, vântul ne lovea fețele fără milă și tremuram prin stații ca niște câini de stradă.

– Exagerezi!

– Dar, cu toate acestea, eram fericiți, nu-i așa?

– Nu știu. Erai fericită?

– Tu nu erai?

– Nu știu. Am uitat.

– Ce înseamnă am uitat? Erai fericit sau nu? E o întrebare simplă!

– Nu eram nici fericit, nici nefericit... Eram neliniștit pentru că treburile luaseră o altă întorsătură. Nu plănuisem să mă apropii atât de mult de tine. Mă prosteai, îmi luai din puteri... Dintr-o persoană, împreună cu tine devenisem două persoane și nu-mi doream asta...

– Dar nu puteam să mă opun mersului relației noastre.

Femeia se afla în fața geamului. Privea copiii ce se așezaseră în fața clădirii de vizavi și mâncau de pe o tavă plină cu pepene. Mâncau veseli asemeni mieilor de pe câmp, împingându-se unul în celălalt.

– Copiii știu cum trebuie trăită viața. Sunt sinceri, dar încet-încet societatea îi omoară și, cu cât cresc, uită cum trebuie să trăiască. Se întoarse și se uită la el. În ochii lui se observa nostalgie. În acele vremuri și noi eram asemeni acestor copii.

– Dintr-un punct de vedere așa eram, într-adevăr.

– Eu nu mi-am trăit deloc copilăria. Cu tine am reușit să fiu copil. Am devenit unul dintre copiii străzii din marele Istanbul.

Se apropie și el de geam. Priviră afară împreună, dar fără a se atinge unul de celălalt.

– Am aflat că tatăl meu îmi era dușman la vârsta de șase ani, zise el. Ceea ce înțelegi și afli în copilărie nu se mai uită niciodată.

– Vârsta de șase ani nu e prea mică pentru a descoperi ceva atât de important?

– După părerea mea, nu. Îmi amintesc foarte bine în ce an eram. Eram în anul o mie nouă sute șaizeci. Tatăl meu se afla la masă și asculta știrile de la radio. Asculta cu mare atenție, fumând țigările una după cealaltă. Mama se afla în fața chiuvetei și toca ceva. Tülay încă nu se născuse. Bunica era întinsă pe divan fiindcă nu se simțea prea bine în ziua aceea. Din când în când se auzeau țipetele mătușii mele ce veneau de la etajul de jos, iar eu

mă jucam cu maşina de pompieri pe care bunica tocmai mi-o cumpărase. Era o maşinuţă superbă din metal roşu cu roţi negre. O luase din Piaţa Mîsîr. Făceam manevre pe covor şi făceam vrum, vrum. În imaginaţia mea în momentul acela mergeam cu viteză pe munţi, luam viraje periculoase pentru a ajunge la un incendiu. Tatăl meu era nervos. Îl auzeam că ţipa la mine, spunea ceva, îmi făcea semn cu degetul din când în când, dar nu înţelegeam ce-mi zicea. În timp ce-mi făcea semn cu degetul, faţa lui se încrunta, iar dinţii îi ieşeau la iveală. Mă speria şi din cauza asta încercam să nu mă uit la el. Doar mă jucam cu maşina mea. Dintr-odată l-am văzut lângă mine. Era parcă un uriaş cu suflet rău. Din ochi îi ieşeau scântei. Mi-a tras maşina cu piciorul şi a călcat pe ea. S-a auzit un zgomot înfricoşător. După aceea a mai călcat o dată. Roţile maşinii au zburat toate în acelaşi timp în patru părţi. Maşina mea era strivită, cu uşile rupte. Devenise ceva nedefinit, strâmb şi urât. Am strâns-o de pe jos de parcă ar fi fost o pasăre moartă. Plângeam. Tatăl meu a împins-o şi pe mama care venise alergând şi mă îmbrăţişase. Mă privirea rece. Era parcă un duşman fără inimă, fără milă. În acel moment am înţeles... Am înţeles că toată viaţa va trebui să mă feresc de el. Tatăl meu nu mă iubea. Şi nu mă iubea chiar deloc.

– În timp ce povesteşti eşti parcă tot un copil.

– Copiii uită greu. Cu cât creştem, devenim mai insensibili, dar nu uităm niciodată ceea ce am trăit în copilărie.

Se făcu linişte.

– După trei zile mi-a adus o maşină identică. Probabil că îi păruse rău pentru ceea ce făcuse, dar a fost în zadar, pentru că nu l-am iertat niciodată.

– Eşti într-adevăr ranchiunos.

– Poate că da. N-ai avut copii? Vreau să spun, după...

– Nu am avut, zise femeia.

– Ţi-a părut rău?

– Nu. Nu mi-a părut rău deloc.

– De ce?

– Copiii mă sperie. Sunt foarte curajoşi şi foarte deştepţi. Înţeleg totul. Şi cel mai rău este că... Te gândeşti că este imposibil ca

aceste creaturi atât de mici să sufere, totuşi parcă ei sunt cei care suferă cel mai mult.

– Îi invidiezi pe copii, nu-i aşa?

– Poate că da. Are vreo importanţă?

– Ai dreptate. De acum nu mai are nici o importanţă.

– Dar tu? Copiii tăi?

– Nu pot să vorbesc despre asta.

– Dar de ce?

El nu-i răspunse. Doar zâmbi trist.

– Vei scrie şi despre cum am omorât-o pe fiica noastră?

– De unde ştii că era fată?

– Nu ştiu de unde, dar ştiu! Dacă i-am fi dat şansa să trăiască, ar fi fost o fată cu părul negru şi ondulat şi cu ochii negri ca tăciunele. Ar fi iubit, ar fi făcut dragoste, ar fi suferit, ar fi fost fericită, ar fi râs în hohote... Ar fi plâns în hohote... Ar fi jucat şi ea rolul ce i s-ar fi oferit în frumosul fragment din ceea ce se numeşte viaţă.

CINCISPREZECE

Cei ce pretind că sunt sentimentali sunt insensibili; sau știu doar să se mâhnească.

Când Aysel îi dăduse vestea că era însărcinată, erau la barul Entelektüel. Era la început de aprilie. Deasupra Istanbulului plutea o primăvară veselă, plină de speranțe, pitorească, o primăvară cu iz de libertate.

Tarık nu mai purta de mult pardesiul gri. De-acum umbla cu un sacou care era tot gri. Slăbise mult parcă. Ochii lui străluceau bolnăvicios deasupra obrajilor trași.

Când auzi vestea rămase șocat, fără a putea spune măcar o vorbă. Era năucit.

– Cum s-a întâmplat?

– De unde să știu eu... S-a întâmplat!

– Spuneai că tu nu poți rămâne însărcinată?!!

– Așa credeam.

– Credeai? Ce înseamnă „credeam"? Lucrurile de genul ăsta se știu sigur. Nu așa ți-a spus doctorul?

– Nuuu!

– Atunci de unde ai scos-o că nu poți avea copil, femeie zăpăcită?

– Pentru că nu vreau copil! Și credeam că atunci când nu îți dorești, nu rămâi însărcinată. De unde să știu eu!

Și apoi începu să plângă. Tarık încremenise ca o statuie, cu ochii ațintiți asupra lui Aysel. Pe fața lui se citeau pe rând furia, mirarea, îngrijorarea, compasiunea, teama.

O luă pe Aysel de bărbie.

– Adică vrei să spui că... Noi de atâta timp nu folosim metode de contracepție... Doar pentru că ai aruncat tu o vorbă în vânt... Așa e? Dumnezeule, simt că înnebunesc!

Aysel începu să plângă și mai tare.

În acel timp Irfan trecea pe lângă ei cu un platou plin cu mezeluri. Se legă de Aysel fredonând cântecul „Nu plânge, fata mea, lacrimile sunt fără rost în viața ta" și apoi le întinse o farfurie cu macrou.

– Este din partea mea, copii! Nu plângeți, mâncați! Uite în ce hal ați slăbit!

– Ce ne facem acum? întrebă Tarık după ce Irfan se îndepărtă.

– Nu știu.

– Dar trebuie să știi, pentru că din cauza ta ne aflăm în situația asta!

– Am auzit că femeile care nu vor copii avortează, zise ea cu voce tremurândă. Voi avorta și eu.

– Vei avorta! Ce liniștită o spui! Acolo se află un suflet. Cine îți dă ție dreptul de a-l ucide?

– Ce rost are să trăiască dacă nu va avea o viață decentă?

– Nu poți să hotărăști tu asta!

– Atunci ce vom face? Îl voi naște? Îl vom crește pe străzi?

Tarık își trase scaunul cu zgomot și se ridică în picioare. Fața lui se înnegrise de furie.

– Să nu cumva să pleci! Nu mă lăsa în felul ăsta aici! strigă Aysel. Ochii îi ieșiseră din orbite.

Tarık o privi de parcă voia s-o omoare. Buzele i se subțiaseră ca tăișul unui cuțit. Înaintă câțiva pași, apoi se opri. După aceea, acceptându-și parcă soarta, umerii i se lăsară, se întoarse și se prăbuși pe scaun. Într-o secundă parcă îmbătrânise cu zece ani. În ochii lui se vedea disperarea. Privi un timp spre Aysel, în gol.

– Cred că ai dreptate. Singura soluție este avortul, zise el.

Aysel dădu din cap cu tristețe.

Din ochii lui începură să curgă deodată lacrimi. Și le ștergea cu dosul mâinii, dar ochii i se umpleau imediat la loc.

– Lua-te-ar naiba! Până la urmă mi-ai făcut-o și pe asta!

– Îmi pare rău, zise Aysel. Era năucă de parcă primise o lovitură în cap. Nu știa ce să zică, ce să facă.

– La naiba cu scuzele tale! Din cauza ta o să fiu ucigaşul unui prunc!

– Atunci o să-l nasc. Găseşte-ţi un loc de muncă şi ai grijă de noi, iar când va creşte copilul, îmi voi găsi eu ceva de muncă şi voi avea grijă de voi.

Tarık începu să râdă printre lacrimi de parcă înnebunise.

– Tu eşti încă un copil, Dumnezeule! Am luat în serios vorbele unui copil, te-am crezut femeie adevărată. Ce tâmpit sunt!

Aproape de miezul nopţii merseră la Ethem. Acasă la Ethem era petrecere mare. Grupul de la Mahzen era acolo: Raşit, Nil, Tayfun, Memet, Burhan... Şi Füsun.

– Ne căsătorim! zise Ethem cu vocea ridicată când îi văzu în uşă. Voi deveni soţ. Soţ! Oh-la-la! continuă el în timp ce-o îmbrăţişa pe Füsun, umflându-se în pene ca un curcan.

– Mă bucur! spuse Tarık cu o dezamăgire vizibilă.

După ce-i trase o palmă la fund lui Füsun şi o trimise înăuntru, cu o mână îl îmbrăţişă pe Tarık, iar cu cealaltă pe Aysel şi îi pofti în casă.

– Oameni buni! Mi-au venit şi copiii, acum grupul e complet.

Băură până la ivirea zorilor. Până la urmă plecară toţi unul câte unul, în afară de Raşit şi Burhan. Rămăseseră adormiţi unul pe canapea, unul pe pernele de pe jos. Füsun, nemairezistând să stea trează nici ea, îl îmbrăţişă pe Ethem înainte de a se retrage în dormitor.

– Să nu întârzii, da? îi şopti la ureche, alintându-se cu vocea ei joasă.

– E o femeie foarte sofisticată, prietene. Are un corp de zeiţă... Nu mă satur nici să o privesc, nici să i-o trag, şopti Ethem în timp ce Füsun se îndepărta.

– Ea a fost cea care a vrut să vă căsătoriţi? întrebă Tarık.

– Da. M-am tot gândit dacă ar fi vreo problemă pentru mine să mă căsătoresc şi am ajuns la concluzia că nu. Dacă lucrul ăsta o face pe ea fericită, de ce să n-o fac?

– Cred că nu veţi sta aici.

– Glumeşti? Crezi că femeia asta ar trăi într-un asemenea gunoi? Voi găsi o casă frumoasă, o voi aranja, iar pe la sfârşit de vară

ne vom căsători. Aşa e viaţa, puişorii mei... Vine ziua în care simţi că ai obosit, înţelegi că-ţi doreşti o viaţă mai ordonată şi...

– Adică până la urmă te pierdem şi pe tine, Ethem!

– De ce spui asta? Vom continua să ne întâlnim!

În loc de răspuns, Tarık se mulţumi doar cu un zâmbet amar.

– Voi ce mai faceţi? întrebă Ethem amintindu-şi până la urmă şi de ei.

– Avem nevoie de ajutorul tău, zise Tarık.

– Ce s-a întâmplat?

– Aysel e însărcinată.

– Oau! Ha ha ha! E, în cazul ăsta să vă dau şi eu o veste... Şi Füsun e însărcinată. Ăsta e şi motivul principal pentru care ne căsătorim.

– Da?

– Şi ce veţi face? Sau vă căsătoriţi şi voi?

– Ethem, glumeşti? zise Aysel.

Veselia lui Ethem dispăru brusc.

– A, da... Situaţia voastră e mai dificilă. Dar nu vă pierdeţi speranţa, prieteni. Voi sunteţi încă tineri. Veţi mai avea mult timp şansa de a face copii. Veţi putea face chiar şi o echipă de fotbal din urmaşi.

– Trebuie să-l avortez, zise Aysel.

– Am înţeles, copii. Bine. Am un prieten care e doctor. Mâine să mergem şi să vorbim cu el. Aveţi bani?

Tarık îşi feri privirea, iar Aysel dădu din cap disperată.

– Am înţeles. Nu-i nimic. De data asta rezolv eu, dar de-acum încolo să fiţi atenţi să nu mai faceţi aceeaşi greşeală.

– Bine, Ethem. Îţi mulţumim mult, zise ea în şoaptă.

Tarık nu scoase o vorbă.

Se închiseră în cameră şi dormiră câteva ore. Era un somn ciudat, neliniştit. Aysel, care se trezea din cinci în cinci minute, îl privea pe Tarık şi, chiar dacă îi vedea ochii închişi şi respiraţia uniformă, era convinsă că nu dormea. Îl împingea uşor şi îi mai spunea câte ceva, dar Tarık nu-i răspundea.

– Ştiu că nu dormi. De ce nu vorbeşti cu mine? Apoi începea să plângă şi aţipea pentru scurt timp. Se trezea, dar Tarık era la fel, nemişcat ca un cadavru şi rece ca piatra.

În cele din urmă, când se trezi deranjată de razele soarelui ce îi veneau direct în ochi, văzu că Tarık se îmbrăcase demult şi stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă aşezată la marginea peretelui, privind-o. Faţa lui parcă prinsese coajă. Într-o singură noapte, dintr-un tânăr devenise un om de vârstă mijlocie, obosit şi nefericit.

– De ce mă priveşti aşa? îl întrebă Aysel în timp ce se ridica. Capul o durea foarte tare.

– Ne aşteaptă Ethem. Îmbracă-te să plecăm, zise Tarık. În vocea lui se simţea o afecţiune înveninată.

Doctorul la care se duseră avea în jur de patruzeci-cincizeci de ani, cu o privire de vulpoi. O luă pe Aysel într-o cameră mică şi o studie asemeni unui negustor ce-şi studiază marfa înainte să o cumpere.

– E simplu, zise el. Este încă foarte mic, îl putem scoate imediat.

Doctorul şi Ethem păreau prieteni vechi, pentru că glumeau şi râdeau împreună.

În timp ce făceau programarea, Tarık stătea într-un colţ, galben la faţă. Îşi îndrepta ochii ce-i străluceau de ostilitate când spre Aysel, când spre doctor, privindu-i cu o expresie greu de desluşit. Aysel era foarte neliniştită. Nu înţelegea de ce Tarık exagera atâta în legătură cu întâmplarea asta. Şi, pe deasupra, ea era cea speriată. Nu ştia ce avea să-i facă omul acesta care se numea ginecolog. Nu ştia ce înseamnă avortul.

Se programară pentru a doua zi dimineaţă şi părăsiră cabinetul.

Se întoarseră pe jos acasă la Ethem. Tarık stătu tot drumul departe de Ethem şi Aysel.

– O să mor? întrebă Aysel în timp ce-şi beau ceaiurile pregătite de Ethem. Ea şi Ethem stăteau la capătul mesei, iar Tarık se refugiase pe canapeaua cea mai îndepărtată de ei, în umbră.

Ethem o mângâie pe Aysel pe faţă şi râse.

– Nu exagera, iubito! Vor scoate fătul cu aspiratorul şi gata. Vei avea nişte sângerări şi atât. Doctorul va face operaţia cu ustensile de ultimă generaţie.

– Aspirator? Aysel îl privea îngrozită pe Ethem.

– Doar nu crezi că e vorba de aspiratorul cu care aspiri prin casă! E un aparat care funcţionează pe acelaşi principiu. Trage imediat şi gata.

Tarık se ridică brusc de la locul lui. Dintr-o săritură era la uşă.

– Eu plec, zise el, ferindu-şi ochii de privirile celor doi. Îşi desfăcuse nasturii de la cămaşă de parcă aceasta îl sugruma, şi tot mai trăgea de ea.

– Unde pleci? Aşteaptă-mă şi pe mine, zise Aysel.

– Nu, nu veni! Am treabă! Ne întâlnim diseară la Irfan, răspunse el.

Trase uşa după el repede şi dispăru.

– Nu înţeleg ce are! murmură Aysel neliniştită.

– Îi pare rău, zise Ethem. Poate că-şi dorea copilul ăsta.

– Cum să şi-l dorească? Doar ştie în ce situaţie suntem!

– Ai dreptate. Nu te mai gândi, o să treacă!

Aysel era la barul Entelektüel de la ora şapte şi jumătate seara... Trecuse mai mult de o oră de când stătea singură şi aştepta. Chiar când îşi pierduse speranţa, îl văzu pe Tarık intrând pe uşă.

Tarık se aşeză la masă fără a scoate o vorbă şi comandă o bere. Faţa lui era incredibil de întunecată.

– Ce ai? Arăţi groaznic!

– Nu putem să omorâm copilul ăsta, zise el cu hotărâre în glas. Dintre milioane de semeni şi-a deschis un drum ca să vină pe lumea asta. Nu putem să-l omorâm.

– Nu pot să te înţeleg, se miorlăi Aysel.

– Noi nu suntem ucigaşi. Ai să naşti copilul ăsta!

– Ceee?

– Ascultă-mă... Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar ai intrat într-un fel în viaţa mea. Dacă tot ai intrat, rămâi. Vom fi bebeluşul, tu şi eu... Găsim noi o cale. De multă vreme plănuiesc să deschid un bar. Dacă mă voi gândi un pic mai serios la asta, voi reuşi. Voi munci mult şi voi reuşi. Dacă vei avea încredere în mine, voi reuşi. Mă înţelegi?

– Tarık... Ai zis că ai fugit de armată. Ai zis că nu ai nici măcar o carte de identitate. Cum vei deschide barul? Cu ce bani?

– Vom găsi noi o cale. Banii ăia pe care ţi i-a lăsat tatăl tău... Nu putem să-i folosim?

– Müzeyyen nu-mi dă banii aceia. Şi nici nu mai sunt sigură. Poate că Müzeyyen spune adevărul, poate că tatăl meu nu mi-a lăsat nici un ban când a plecat... Poate că m-a minţit de ruşine.

– Atunci trebuie să găsim o altă cale. Copilul ăsta trebuie să se nască.

– Tu ai înnebunit!

– De fapt, tu ai înnebunit! Nu credeam că eşti atât de lipsită de inimă!

– Uite... Nu am vrut să fie aşa. Iartă-mă, dar... Nu pot să-l nasc. Te rog, iartă-mă! Nu pot să fac asta. Eu nu pot să fiu mamă! N-aş fi în stare să mă descurc. Nu vreau. Înţelege!

Tarık îşi ridică mâna cu hotărâre şi lovi cu pumnul în masă.

– Ajunge! Taci! Eşti dezgustătoare! Fă cum vrei! Te urăsc!

După ce ieşiră în noaptea răcoroasă de primăvară, merseră ca doi străini spre Taksim.

Aysel privea profilul lui Tarık ce semăna cu cel al unei păsări răpitoare şi se neliniştea din ce în ce mai mult. Teama din ea creştea cu fiecare clipă. În momentele astea avea nevoie de atenţie şi afecţiune, dar Tarık parcă îşi pierduse minţile. În faţa ei nu mai era Tarık pe care îl ştia, pe care îl cunoscuse.

Aysel întinse mâna şi-l luă de braţ temătoare, dar Tarık îşi trase nervos braţul.

– De ce mă iei de braţ de parcă am fi căsătoriţi de-o viaţă? se răsti el la fată.

– Nu te mai purta urât cu mine! ţipă şi Aysel. Şi-aşa mi-e frică!

– Ţi-e frică, aşa e? Dar ţi-e frică numai pentru tine, nu şi pentru pruncul din pântecele tale.

Pe neaşteptate, Tarık o luă la fugă. Trecea printre oameni strecurându-se ca un şarpe şi se îndepărta cu rapiditate. În două minute deja dispăruse, nu se mai vedea.

„Cred că glumeşte", se gândi Aysel. „E o glumă! Nu poate fi adevărat."

Aysel îşi continuă mersul liniştită până la Taksim. Se gândi că oricum îl va găsi ori în staţia de autobuz, ori în faţa hotelului

Etap. Așa făcea mereu când era supărat. După ce se liniștea, o aștepta pe acolo pe undeva. Dar întotdeauna o aștepta.

De data asta Tarık nu mai era în fața hotelului Etap. Aysel se îndreptă apoi către stația de autobuz, dar Tarık nu era nici acolo. Privi derutată în jur. Știa că trebuie să fie pe acolo pe undeva. Cu siguranță se ascunsese și privea disperarea lui Aysel, pentru că acesta era Tarık. Era un om care, când voia, putea fi rău.

Aysel îl căutase făcând un ocol mare prin Piața Taksim, iar acum se afla din nou la intrarea în Beyoğlu. Nemaiștiind ce să facă, se îndreptă spre Pasajul Çiçek. Se uită de afară în barul Entelektüel, dar nu-l văzu. De ce să-l vadă aici? De ce să se întoarcă el aici?

Bine, dar unde în altă parte putea să se ducă?

La Ethem? Bineînțeles că da! Se simți ca o proastă pentru că nu se gândise de la început la varianta asta. Parcă ar fi avut unde să se ducă în altă parte!

Casa lui Ethem era cufundată în întuneric. Căută deasupra ușii, dar cheia nu era acolo.

Deodată simți o teamă atât de mare, încât i se făcu pielea de găină. Parcă era o fetiță care-și pierduse tatăl într-o piață aglomerată. Nu știa în ce parte s-o ia pentru a-l găsi. Se pierduse. Era în pericol. Rămăsese singură într-o lume plină de monștri.

Se întoarse alergând în Taksim. Se așeză în fața hotelului Etap și începu să-l aștepte.

„Haide, Tarık, știu că ești pe aici. Vino, te rog, vino", murmura ea de una singură, plină de deznădejde.

Apoi merse în stația de autobuz și așteptă și acolo vreme îndelungată. Era aproape de miezul nopții și Aysel nu mai știa ce să facă, unde să meargă. O voce din ea îi spunea „nu face vreo prostie, întoarce-te acasă", dar o altă voce, mai sălbatică, mai puternică, o îndemna să se ducă să-l caute pe Tarık. Găsește-l! Nu ar trebui să te lase singură și să plece într-o astfel de noapte. Nu are dreptul să facă asta!

Ultimul autobuz spre Karagümrük intră încet în stație și deschise ușile. În umbra luminii galbene, plăpânde de dinăuntru, fața șoferului părea de ceară.

Aysel urcă în autobuz calmă şi se aşeză pe un scaun. Până la urmă înţelese. Tarık trebuia să se fi întors la el acasă; iar ea se va duce după el şi-l va surprinde.

Dintr-un colţ îndepărtat al minţii ei o voce încă îi mai murmura: şi dacă Tarık s-a dus în altă parte? Ce vei face în acel cartier întunecat în toiul nopţii dacă nu îl vei găsi pe Tarık? Nici autobuz de întoarcere nu vei găsi şi nici bani de taxi nu ai... Ce vei face atunci? Vei hălădui pe străzi până dimineaţa?

O cuprinse o teamă pe care o simţea în fiecare centimetru din corpul său. Exact când se hotărî să coboare, autobuzul porni. Aysel rămase nemişcată. Se aşeză apoi la loc încet, greoaie ca o statuie de plumb, şi începu să privească pe geam umbrele întunecoase de afară. În momentele acelea se simţea de-a dreptul străină pe planeta pe care trăia. Totul şi toţi îi era ostili, inclusiv Tarık. Îi era atât de teamă, încât stătea încremenită.

Fu singura care coborî la ultima staţie. Era ultimul călător. Rămase un timp în staţia părăsită fără a şti ce să facă. Era întuneric beznă, dar bine că învăţase drumurile pe de rost.

Din apropiere se auzeau câinii lătrând.

Începu să meargă cu paşi repezi. Abia mai respira şi transpirase de-i curgeau apele pe spate.

În momentul în care auzi voci de bărbaţi şi înjurături, i se făcu părul măciucă. Privi cu frică înainte, în întuneric. Din faţă veneau trei oameni ale căror feţe nu se desluşeau.

– Ia uitaţi-vă la curva asta! rosti unul dintre ei printre dinţi. Ce caută la ora asta pe străzi?

– O să ardă în iad! zise celălalt.

– Necuratul îmi zice să o prind şi... Iartă-mă, Dumnezeule! Iartă-mă! spuse al treilea cu voce tare.

În vocea lui se simţea o dorinţă atât de arzătoare încât Aysel, înfricoşată, se lipi de perete asemeni unei şopârle şi aşteptă ca bărbaţii să treacă. În timp ce se înghesuia în perete, observă o nişă întunecată lângă peretele casei şi se strecură în ea.

Cei trei se opriră din mers şi priviră în jur.

– Unde a dispărut? întrebă unul din ei.

– Cred c-a intrat într-una din case.

– Cine era? Ați văzut-o la față? Să nu cumva să fie cineva cunoscut.

– Nu se poate! Din cartierul nostru nu ies curve!

Se certară un pic, apoi plecară.

Aysel mai stătu câteva minute acolo unde se afla pentru a se asigura că plecaseră. După aceea ieși încet și se îndreptă spre casa unde stătea Tarık. Căută deasupra ușii din fier cu geam soneria clădirii strâmte, îngropate în întuneric, dar n-o găsi. Rămase uimită. Bătu încet în geam. Așteptă. Nimeni nu-i răspunse. Bătu din nou, un pic mai tare. I se păru că de sus se aude o voce foarte slabă. Inima începu să-i bată cu speranță.

Geamul mic de la etaj se întredeschise și o voce de femeie plină de teamă întrebă în șoaptă cine este.

– Eu..., începu Aysel, dar tăcu imediat. Femeia n-o cunoștea pe Aysel. Nici n-o văzuse și nici vocea nu i-o auzise până atunci. Ce se va întâmpla acum?

Geamul se închise la loc. Se făcu liniște. După puțin timp pe scări se auziră niște pași ușori. Poarta se deschise încet. În fața lui Aysel apărură doi ochi negri plini de teamă.

– Tarık este aici?

– Nu este, răspunse ea. Avea gura acoperită cu basmaua de la gât.

Amândouă erau speriate.

– Vă rog frumos, lăsați-mă înăuntru. Am rămas pe străzi, zise Aysel încet.

Femeia rămase nemișcată pentru un moment, apoi se dădu la o parte, făcându-i loc lui Aysel să intre. După ce închise ușa încet, o privi pe Aysel neliniștită. Făcu semn cu mâna spre scări și începu să le urce. Aysel o urmă. Deschise ușa camerei de la primul etaj și îi făcu semn cu capul lui Aysel să intre.

De sus se auzi o voce brutală de bărbat.

– Cine-i? Unde ești, Hayriye?

– Nu-i nimic. Am coborât la toaletă, zise ea cu glas tremurat, uitându-se în sus.

– A bătut cineva la ușă?

– Nu. Ți s-a părut.

Omul mai comentă câte ceva, după care tăcu.

Aysel și femeia intrară în cameră. Femeia aprinse lumina. De data asta Aysel văzu fața femeii înconjurată de părul alb și creț și îmbătrânită cu mult înainte de vreme. După oasele ei fine, după nasul mic și conturat și după buzele ei parcă desenate se putea observa cât de frumoasă fusese în tinerețe. Dar părea foarte, foarte obosită. Obosită, tristă și foarte îngrijorată.

– Unde-i Tarık? o întrebă ea pe Aysel în șoaptă.

– Nu știu. Am crezut că-i aici.

Femeia oftă cu teamă și tristețe.

– M-a lăsat în mijlocul străzii și a plecat. S-a supărat foarte tare... Pe... Adică...

Aysel făcu semn spre burta ei. Pe fața ei se vedea o tristețe adâncă.

Femeia rămase încremenită. Apoi își duse mâna la cap și începu să se legene înainte și înapoi de parcă o durea ceva, iar cu cealaltă mână își acoperi gura pentru ca nu cumva să-i scape țipătul pe care încerca să-l înăbușe.

Aysel începu să plângă. Umerii îi săltau odată cu suspinele tăcute. Abia atunci femeia își reveni. O privi pentru prima oară cu atenție pe Aysel. O privea dezaprobator, cu milă și în același timp cu înțelegere.

– Nu-i și el bărbat? Toți sunt la fel! comentă ea în șoaptă.

– Nu e vina lui Tarık, spuse Aysel.

De data asta femeia o privi pe Aysel cu o milă și mai mare.

– Ți-e foame? întrebă ea în șoaptă, de parcă atunci și-ar fi amintit.

– Nu.

De sus se auzi iar un zgomot. Cineva coborâse parcă din pat. Femeia sări speriată din loc și stinse lumina, după care ieși afară. Aysel o auzi cum urca pe scări parcă zburând. Se deschise o ușă la etaj și se auziră comentariile unui bărbat nervos și vocea tremurândă a unei femei, după care se așternu liniștea.

După o jumătate de oră femeia veni iar. Nu aprinse nici lumina și nici nu intră în cameră.

– Dimineața la ora șase o să te trezesc, să pleci imediat, da? șopti ea prin ușa întredeschisă.

– Bine, zise Aysel.

Aysel se înveli cu o pătură, se întinse în pat și se puse pe așteptat. Nu știa ce aștepta. La un moment dat se uită la ceas. Era aproape ora trei. Dimineața se va duce singură la doctor? Sau se va duce cu Ethem? Doctorul îi spusese să vină cu cineva care va putea să stea două ore alături de ea. Cu cine se va duce? Cu Müzeyyen? Pentru un moment se gândi și la această variantă. Sau poate că cel mai bine era să amâne treaba asta.

La un moment dat ațipise, dar se trezi din cauza zgomotului scos de poartă. Așteptă în întuneric, cu un sentiment de speranță amestecat cu teamă. Cineva se duse mai întâi la toaletă, apoi urcă scările încet. Deodată ușa se deschise și cineva intră în cameră. Aysel aștepta cu respirația tăiată. După ce închise ușa cu grijă, umbra întunecată aprinse lumina. Era Tarık. Când o văzu pe Aysel în pat rămase șocat pentru un moment. O privi nedumerit. Cu un reflex spontan deschise ușa, privi afară și ascultă dacă se aude ceva de la etaj. Închise imediat ușa la loc. Se opri pentru un moment, suspină de parcă se afla în mijlocul unui coșmar, apoi se repezi cu furie asupra ei. O prinse de umeri și o scutură bine.

– Cum ai intrat aici? Cum? Cum? Vorbea în șoaptă, dar vocea îi era plină de furie.

– Mama ta... Mi-a deschis ușa mama ta.

– La naiba!

Stinse lumina.

Dintr-o săritură ajunse la ușă vrând parcă să plece, dar nu plecă. Așteptă puțin, neștiind ce să facă. Aysel îl văzu în întuneric cum se lăsă în jos și se așeză. Stătea cu spatele rezemat de ușă și cu genunchii strânși la piept. Îl auzi plângând. Umerii îi săltau la suspinele abia auzite.

– Tarık, vino lângă mine, spuse Aysel în șoaptă.

El nu-i răspunse.

Aysel se ridică din pat, se duse lângă el și-l trase de mână. Mâna lui parcă neînsuflețită alunecă din mâna lui Aysel, căzând în jos.

Aysel se aşeză lângă el şi-şi rezemă capul pe umărul lui.

– De ce te porţi aşa? Arată-mi un pic de afecţiune. Am nevoie de tine, şopti ea.

Tarık o privi cu ochii înlăcrimaţi. Era foarte trist. Se întinse şi o îmbrăţişă pe Aysel.

– Bine, îi şopti el la ureche. Nu-ţi fie teamă, iubito, ai dreptate, eu sunt un mitocan. Nu-ţi fie teamă, de-acum sunt alături de tine.

Se ridică în picioare şi o ridică şi pe Aysel. Se întinseră în pat. Scoase una câte una hainele de pe Aysel.

– Gata, tot repeta el în timp ce făceau dragoste. S-a terminat. A trecut. Sunt din nou vechiul Tarık. Să vezi ce-o să-ţi fac eu acum. N-ai să mă mai vezi niciodată plângând.

Dimineaţa plecară ca de obicei devreme de acasă. Amândoi, cu feţele albe ca varul, aşteptau într-o cafenea de pe faleză ora la care trebuia să meargă la doctor.

În timp ce Aysel era condusă înăuntru, se întinse şi o strânse încet de mână. Zâmbi cu regret. Zâmbi cu durere de parcă spunea: regret totul, regret că ne-am cunoscut, regret că am făcut dragoste, regret tot ce-am făcut.

Când se trezi Aysel, el era la capul ei. Stătea nemişcat ca o statuie şi o privea neîndurător.

Opri un taxi ce trecea prin faţa clinicii şi zise „Kabataş" cu o voce tristă.

O lăsă pe Aysel exact în faţa casei ei. În timp ce o săruta rece pe obraz, spuse „La revedere" cu o voce distantă, apoi întorcându-se către şofer, îi zise încet „Taksim." Plecă fără să o mai privească pe Aysel.

Aysel rămase ceva vreme privind după taxiul ce se îndepărta. Se simţea de parcă îi fusese scos sufletul, de parcă fusese golită pe dinăuntru şi se usca.

***

– De data asta se terminase cu siguranţă, zise el. Nu mai existai pentru mine.

– Eram conştientă. Dar eram atât de obosită încât nu eram în stare să fac ceva, să alerg după tine sau nici măcar să strig. Mă durea burta. Eram terminată. Următoarele trei zile nu am fost în stare să ies din casă. Stătusem într-un colţ, învelită într-o pătură ca un bolnav la pat. Nu puteam să mă gândesc la nimic. Mintea mea se uscase parcă. Stăteam şi ascultam bătăile ceasului din perete sau vocile negustorilor ce treceau pe stradă. Toată lumea mea o reprezentau sunetele. Îmi ascuţisem auzul la maxim să aud lumea, numai pentru a nu mă gândi la tine. Dar situaţia asta a durat numai trei zile. Când mi-a trecut durerea de burtă, m-a copleşit durerea provocată de lipsa ta. Eram atât de tristă de parcă muriseşi, de parcă nu aveam să te mai văd niciodată.

– Eu eram de o mie de ori, de zece mii de ori mai trist decât tine. Dar nu eram trist că nu te voi revedea, ci eram trist pentru mine. Tot ceea ce construisem cu atâta efort fusese distrus cât ai clipi din ochi. Şi de cine? De o fată cu studii superioare, dar complet ignorantă. De o zăpăcită care credea că puterea minţii este o metodă de contracepţie! Atunci când am scăpat pentru a doua oară de poliţie am luat o hotărâre: să iubesc toate femeile, dar să nu mă apropii prea mult de nici una. Acest lucru era obligatoriu pentru a putea fi puternic. Dar tu m-ai păcălit. M-ai înşelat cu imaginea ta confuză, ruptă de lume, inocentă. Ce păcat că mult timp nu am înţeles că în locul inimii aveai o cărămidă.

– Nu mă insulta. Eram cel puţin la fel de sentimentală ca şi tine.

– Tu erai sentimentală numai când era vorba de tine. Şi ceea ce înţelegeai tu prin afecţiune era să-ţi faci griji numai pentru tine. Nu voiai să împărtăşeşti durerile, problemele altora. Voiai doar să iei, nu să şi dai!

– Nu era vina mea că nimeni nu mă învăţase să împart ceva cu cineva.

– Nu era nici vina mea. Ce-mi erai tu, de trebuia să mă chinui atâta, o dată cu tine?

– Dar nu te-ai chinuit! De câte ori ai fost la strâmtoare, m-ai părăsit şi m-ai lăsat singură. Mereu ai plecat! Pleacă şi acum! Nu te vreau! Dispari din faţa ochilor mei!

– Acum nu mai ai nici o putere asupra mea, frumoaso!

Femeia își astupă urechile cu mâinile și închise ochii. Începu să se legene înainte și înapoi.

Când deschise ochii după mai mult timp, văzu că el era încă acolo. Nu se mișcase nici măcar cu un centimetru. Din pieptul ei scăpă un suspin neputincios.

El continuă să vorbească de parcă nimic nu se întâmplase.

– După ce te-am lăsat acolo, m-am dus în Taksim. Am coborât din taxi și am mers către Tunel. Am trecut de Karaköy și am intrat într-o berărie. În buzunar aveam restul rămas din banii pe care mi-i dăduse Ethem. Timp de două ore am băut neîntrerupt. Dar în zadar. Nu mă puteam liniști. Apoi am mers până în Eminönü și după aceea până în Beyazıt. Simțeam că voi omorî pe cineva dacă nu mergeam pe jos să-mi descarc nervii. Mi-era frică de mine. Știi ce mă deranjase cel mai mult? Dacă în fața ta ar fi fost alt bărbat, poate că ai fi folosit sarcina ta ca pe un atu și ai fi vrut să te căsătorești cu el. Exact așa cum îi făcea Füsun lui Ethem. Dar tu nici măcar nu binevoiseși să te gândești la varianta asta. Pentru că în fața ta mă aflam eu, Tarık! Un om fără nici o ocupație, un om care se lăsase de școală din clasa a șaptea. Un candidat care nu avea să primească niciodată aprobare ca soț, ci doar ca armăsar bun la pat.

– Nu-i nimic adevărat din tot ce spui! Nu-mi doream un copil, asta era tot! La naiba, e atât de greu să pricepi? Ești atât de buimăcit încât nu poți să vezi realitatea de sub nasul tău!

El o privi un moment cu atenție și apoi dădu ușor din umeri.

– Se poate. Poate că-i adevărat ce spui. Nu știu. Poate că în zilele acelea te-am nedreptățit. Dar ce puteam să fac? Eram foarte supărat și furios. Aș fi plecat în celălalt colț al lumii dacă ar fi fost nevoie, numai să mă îndepărtez de tine, să-mi pierzi urma.

– Măcar de-ai fi plecat! Ce bine ar fi fost dac-ai fi plecat și nu te-ai mai fi întors!

– N-am putut, iubito. Am vrut mult să plec, dar n-am putut.

ŞAISPREZECE

Încă mai crezi că dragostea înseamnă a pune stăpânire pe cineva? Dragostea nu înseamnă cumva exact inversul, adică a nu pune stăpânire pe cel iubit, a-l lăsa liber?

La o săptămână după chiuretaj, Aysel găsi în cutia poştală o scrisoare pe care nu era scrisă nici o adresă. Deschise plicul cu degetele tremurânde şi scoase un bileţel: „Diseară să vii la Mahzen".

Bileţelul nu era semnat, dar Aysel recunoscu scrisul lui Tarık şi se simţi cuprinsă de emoţie. La finalul propoziţiei era notată data acelei zile. În timp ce mângâia uşor scrisoarea, Aysel tremura cu totul. Înseamnă că venise până acolo, intrase în bloc şi lăsase plicul în cutia poştală. Cine ştie ce făcea ea în momentele acelea. Dacă ar fi ştiut că Tarık se afla imediat de partea cealaltă a uşii, n-ar fi ieşit şi n-ar fi sărit în braţele lui? Nu s-ar fi supărat pe el strigând „De ce nu m-ai căutat timp de-o săptămână"? Faptul că era legată cu o pasiune intensă de un bărbat şi pe de altă parte îl ura o înnebunea pe Aysel. Iată! Scrisese pe hârtie numai „să vii". Pur şi simplu îi ordona. Şi Aysel bineînţeles că avea să se ducă alergând, pentru că era dependentă de el.

În timp ce se pregătea să meargă în acea seară la Mahzen, observă că faţa ei se micşorase, ajunsese cât un pumn. Slăbise mult. Părul ei se uscase şi-şi pierduse strălucirea de-a binelea. Ochii ei mari ca de peşte aveau o privire ciudată, lipsită de speranţă, de încredere, priveau parcă în gol.

– Ce-i cu tine? Te uiţi în ce hal ai ajuns? zise Müzeyyen din locul în care stătea. Nu ştiu ce fel de fată eşti! Umbli neîngrijită, cu

părul răvăşit. Uite-te la mine... La vârsta mea arăt mai bine decât voi toate.

Privi fără tragere de inimă părul blond platinat, abia vopsit al femeii, oja roşie, strălucitoare cu care era dată pe unghiile de la mâini şi picioare, halatul din dantelă galbenă de pe ea, papucii cu tocuri şi fundiţe din picioarele mici, dar umflate ale lui Müzeyyen. Apoi se întoarse la înfăţişarea ei de fantomă din oglindă.

– Am impresia că ţi-ai revenit, nu-i aşa? întrebă Müzeyyen cu o voce acidă. Se pare că-şi dăduse seama de avortul lui Aysel, dar nu-i arătase. Aysel îi spusese că răcise puţin şi că din această cauză avea durerile de burtă.

– Da. Mă simt mai bine.

– Îţi faci mult rău, dar ştiu că vorbesc degeaba. Oricum faci tot cum vrei tu. Eşti încăpăţânată ca taică-tu. Ştiam de la început că luându-te să stai cu mine aveam să-mi fac probleme, dar nu mă aşteptam la atâtea.

– Te rog, Müzeyyen... Mă doare capul foarte tare.

– Aysel, Aysel... Până unde-o să meargă treaba asta aşa? Ce-o să se aleagă de tine? Taică-tu văd că nici nu te caută, nici nu se interesează de tine. Pe deasupra, trebuie să-mi împart şi salariul de trei parale cu tine! De acum găseşte-ţi şi tu un loc de muncă! Ce-i cu indolenţa asta! De luni de zile...

Aysel îi tăie vorba femeii:

– Nu cred că tata nu-ţi trimite bani.

– Doar nu crezi că mint! Şi dacă ar fi să-ţi trimită bani, ţi i-ar trimite direct ţie. Dar nici măcar nu te sună! Nici măcar nu ştim prin ce colţ de ţară este!

Aysel oftă cu tristeţe. De fapt, tot ceea ce spunea Müzeyyen era adevărat.

– Cine ştie ce-o fi făcând... E aşa ciudat omul ăsta! Nu-l poate cunoaşte nimeni mai bine ca mine! Nu e deloc greu de înţeles de ce-a fugit maică-ta, zău aşa!

Când auzi şi această ultimă afirmaţie, Aysel simţi că se sufocă de amărăciune şi ieşi imediat afară. În timp ce ieşea pe uşă, femeia continua încă să spună vorbe urâte despre fratele ei vitreg.

Aysel se gândi tot drumul la vorbele lui Müzeyyen. Se plictisise foarte mult de viaţa asta. De casa aranjată cu prost gust, de

singurătate, de viaţa ei goală, se plictisise de tot ce-o înconjura. Regreta că se hotărâse aşa repede să avorteze. Poate că trebuia să aducă pe lume acel copil şi să ofere o şansă relaţiei dintre ea şi Tarık. Se grăbise prea tare, intrase imediat în panică.

Trebuia să-i ceară iertare lui Tarık. Pentru tot ce făcuse. Chiar atunci.

Cu cât se apropia de Mahzen, cu atât inima ei bătea mai tare. Cum putuse să trăiască fără Tarık timp de o săptămână? Când intrase pe strada barului începuse deja să alerge, dar i se tăie respiraţia. Era încă foarte slăbită. Când ajunse în faţa barului, de data asta o cuprinse teama. Scoase din geantă o ţigară cu mâinile tremurânde, o aprinse şi începu să se gândească ce avea să spună şi cum avea să se poarte atunci când îl va vedea pe Tarık.

Se plimbă prin faţa uşii până-şi termină ţigara. Simţea o nelinişte în ea, fără nici un motiv. Abia acum se întreba... Oare de ce o chemase Tarık? De ce scrisese pe foaia goală propoziţia aceea atât de scurtă? Nu părea să fie de bine.

Până la urmă intră.

Îl observă pe Tarık de îndată ce intră în bar, dar în acelaşi timp simţi şi că ceva nu era în regulă.

În jurul lui se adunaseră o grămadă de tineri şi el le povestea ceva. Era acelaşi Tarık pe care-l cunoscuse în primele zile: cu masca lui cinică, cu mişcările lui teatrale...

Când o văzu pe Aysel făcu o plecăciune adâncă:

– *Madame*! În sfârşit! Am rămas cu ochii pe drumuri şi urechile ni s-au lungit asemeni pânzelor unei corăbii!

Prinse mâna lui Aysel, o duse la gură şi în două secunde i-o şi linse cu vârful limbii. De la masă se auziră râsete. Aysel încremenise. Îl privea pe Tarık cu mirare şi încerca să înţeleagă comportamentul lui.

– Ethem nu este? întrebă ea numai pentru a spune ceva.

– Domnia sa este ocupată să i-o tragă lui Füsun în diverse poziţii. Nu vor da pe aici o perioadă de timp. Vă pare rău, *Madame?* Altă întrebare?

– Tarık... Tu... Şi nu mai putu continua. Vocea începu să-i tremure.

– Voiați să spuneți ceva, *Madame*, dumneavoastră și buzele dumneavoastră tremurânde?

– Putem să vorbim între patru ochi?

– Să încercăm, să vedem dacă putem să vorbim între patru ochi. La care masă preferați să fim singuri? La cea din dreapta sau la cea din stânga? Sau singurătatea de la bar v-ar atrage mai mult?

Cei de la masă râseră din nou.

Aysel ridică din umeri.

– Nu contează!

Apoi se îndreptă pe una dintre canapelele ce se aflau la marginea peretelui. Se așeză și așteptă. După două minute Tarık se afla în fața ei. Scăpase de masca aceea a lui de bufon, iar acum o privea pe fată rece ca gheața.

– Ce se întâmplă, Tarık? murmură ea.

– Cum adică?

– De ce te porți așa?

– Trebuie să-ți dau ție socoteală?

– Dar...

– Noi ne-am despărțit, fetițo. S-a terminat. *Finito*. Ești conștientă, nu?

– Ne-am despărțit? Dar...

– Te-am chemat cu gândul că poate n-ai înțeles. Eu nu mai exist, începând de acum. Să nu cumva să mă mai cauți. Și mai ales să nu îndrăznești să mai vii la mine acasă pentru că o să te fac să-ți pară rău.

– Dar...

– Dar, dar, dar ... nu te mai bâlbâi atât, femeie zăpăcită!

Vorbea pe un ton atât de zeflemitor și răutăcios, încât lui Aysel îi veni să vomite.

– Te iubesc, zise ea cu o voce ștearsă, care abia se auzea.

Tarık râse isteric.

– Tu mă iubești? Ha, ha, ha! Nu mă face să râd, iubito! Și chiar așa de-ar fi, nu mă interesează!

– Tarık...

În momentul acela, de Tarık se apropie o fată foarte frumoasă. Se îmbrăcase ca un bărbat: o cămașă largă, o pereche de

blugi rupţi şi o curea lată cu cataramă argintie... Părul ei negru tăciune era tuns scurt şi îi cădea pe ochi în şuviţe lejere.

O privi mirată pe Aysel. Cu toată imaginea ei băieţoasă, ochii îi erau obosiţi şi avea un aer de fată trecută prin multe. Şi pe deasupra părea şi beată. Se legăna ca o salcie. Pe neaşteptate îşi lipi buzele de buzele lui Tarık şi îl sărută cu foc. Tarık răspunse sărutului şi o luă în braţe. În timp ce-i mângâia încet sânii, o privi sfidător pe Aysel.

Aysel se simţea de parcă se afla în mijlocul unei torturi din Evul Mediu. Otrava geloziei începuse să-i distrugă toate organele interne. Plămânii o ardeau, inima o înţepa. Privea cu groază mâna care mângâia sânii fetei, mâna lui Tarık. O voce dinlăuntrul ei striga cât putea de tare: Mâna aceea este a mea! Bărbatul ăsta îmi aparţine! Îmi aparţine cu totul!

Dar nu putea spune nimic. Limba i se încleştase.

– Să vă fac cunoştinţă: Hediye, Aysel. Aysel, Hediye locuieşte în Danemarca. E o fată extrem de şmecheră. De pat nici nu mai pomenesc! Nu ştie să se mai oprească. Nu seamănă deloc cu înapoiatele noastre care o ţin una şi bună cu virginitatea. N-a mai rămas nici o poziţie pe care să n-o fi încercat de când am început să facem dragoste. Jur că s-ar alimenta jumătate de oraş cu electricitatea produsă de energia noastră sexuală.

Hediye chicoti.

Aysel se clătină de parcă mai avea puţin şi leşina. Simţea că pământul îi fugea de sub picioare.

– Este nedrept, şopti ea. Abia acum o săptămână... Eu... Şi pe deasupra încă nici nu mi-am revenit... Cum poţi să-mi faci aşa ceva?

– Ce zici acolo, iubito? Nu te aud. Şi de ce eşti aşa albă la faţă? N-ai grijă deloc de tine?

După cuvintele acestea sarcastice, Tarık se ridică în picioare ţinând-o pe Hediye de mijloc.

– Noi plecăm, iubito. Găseşte-ţi şi tu pe cineva! E plin de tipi care arată bine pe aici. Şi pe deasupra majoritatea sunt şi absolvenţi de facultate! Ţi s-ar potrivi! Îi aruncă lui Aysel o privire veninoasă şi plecă.

Aysel îi privi din urmă uitând parcă să mai respire. Urechile şi gâtul îi ardeau. Gelozia îi invada venele ca un acid. Dacă ar fi avut puterea să se ridice din loc, s-ar fi dus după ei şi i-ar fi... pe amândoi. Ce le-ar fi făcut? Nu ştia. Trebuia să facă ceva în situaţia asta, dar ce? Şi, pe deasupra, toate astea nu puteau fi adevărate! Aşa este, e doar un coşmar. Se va trezi şi situaţia asta dezgustătoare va lua sfârşit.

Nu ştia de cât timp stătea acolo, aşa. Privea în jur fără a putea vedea ceva şi aştepta parcă să se întâmple un miracol. Cu siguranţă Tarık se va întoarce. „Am glumit, nu-i aşa că te-am speriat de moarte?", va spune el cu zâmbetul acela perfid, dar dulce pe buze... O va îmbrăţişa pe Aysel şi îi va şopti: „Cum să te înşel eu pe tine? Nu eşti tu păpuşa mea, iubita mea?"

Când îl văzu pe Cem Hadi că îi făcea semn cu mâna îşi reveni, se ridică din loc cu greu şi se îndreptă spre bar. Se aruncă apoi pe unul dintre scaunele de la bar asemeni unui sac gol.

– Ce faci acolo de una singură de jumătate de oră? Ţi-a făcut ceva homosexualul ăla?

– În seara asta ia-mă şi pe mine când pleci.

– Unde?

– Du-mă acolo unde mergi tu. Vom face tot ceea ce vrei tu.

– Eu... Cum adică?

– Vom face dragoste.

Paharul plin cu gheaţă din mâna lui Cem Hadi alunecă şi se sparse cu zgomot. În timp ce vru să prindă paharul cu gheaţă, lovi cu cotul şi tava pe care se aflau paharele cu vin şi căzură şi ele, lovindu-se cu zgomot de podea. Cem Hadi privea cu spaimă când grămada de cioburi de la picioarele lui, când faţa lui Aysel. Aysel părea că nu era conştientă de nimic. Tremura.

Cei de la bar priveau dezinteresaţi tot ce se întâmpla. Cem Hadi îşi reveni în scurt timp şi strânse repede cioburile. Apoi pregăti o băutură amestecată cu gin şi o puse în faţa fetei.

– Bea puţin! Tremuri. Şi... Îţi stă bine să vorbeşti aşa? Ca o... Ca o prostituată.

– Dacă tu nu mă vrei, o să plec cu primul bărbat care-mi iese în cale!

– Taci! Îţi spun să taci! Ai înnebunit?
– Hotărăşte-te! Dacă nu vrei, o să ies afară şi...
Cem Hadi o prinse pe Aysel de mână şi o strânse tare.
– Bine! Vii cu mine în noaptea asta! Acum taci!

Tarık o ţinea strâns de mijloc pe Hediye în timp ce mergea cu paşi repezi şi parcă o sălta în aer din când în când.
– Mai încet! Unde mergem aşa grăbiţi?
Turca ei era stricată şi vorbea cu un accent grosolan.
– Unde să mergem, iubito? Acasă la tine, bineînţeles! La cuibuşorul nostru de nebunii!
– Cine era fata aceea? întrebă Hediye.
– O zăpăcită! Dă-o dracului!
– Aaa! Dar nu trebuie să zici aşa! E ruşine! Trebuie să zici *fuck! Fuck!*
– Bine! *Fuck!*
– De ce mergem atât de repede?
– Pentru că vreau să ţi-o trag cât mai repede! În picioare, pe jos, în toate poziţiile posibile!
Hediye râse în hohote.
– Eşti un tip tare haios!

Aysel mergea alături de Cem Hadi de parcă i-ar fi fost smuls sufletul din ea. Era aproape trei noaptea. Drumurile erau goale. Se aflau pe una din străzile mai curăţele din Cihangir.
– Aici, zise Cem oprindu-se în faţa unui bloc vechi poate de jumătate de secol, dar curat şi îngrijit.
Scoase cheia, descuie uşa şi îi făcu loc lui Aysel să treacă. Urcară încet pe scările largi până la etajul şase.
Apartamentul se afla la mansarda blocului. Era un apartament mic, iar din salonul parcă în miniatură se vedeau luminile oraşului.
– Îţi place? E apartamentul unchiului meu. De o vreme locuiesc eu aici.
– E frumos, zise Aysel fără a fi conştientă de ceea ce zicea.
– Să-ţi fac o cafea, zise Cem Hadi.

– Nu vreau cafea, zise Aysel. Îşi scoase puloverul de pe ea şi-l aruncă într-o parte. După aceea vru să-şi scoată bluza, dar Cem Hadi o prinse de mâini.

– Nu face asta! Nu se poate aşa! Ceea ce simt eu faţă de tine... Sentimentele mele faţă de tine sunt foarte sincere.

– Nu vreau sentimente sincere! Nu mă face să râd! Doar fă dragoste cu mine! Poţi să faci asta? Dacă nu ştii, te învăţ eu.

– Aysel, taci! Nu mă obliga să fac lucruri urâte.

– Ce-o să se întâmple dacă te oblig?

Cem Hadi încremenise.

– Aysel, nu mă înţelegi. Eu te... Eu te iubesc!

– Ce iubeşti la mine, neghiobule? De luni de zile mi-o trag cu Tarık, acela căruia tu îi spui homosexual! Despre ce vorbeşti tu?

Mâna lui Cem Hadi se ridică în aer vrând parcă s-o lovească pe Aysel, dar se opri în ultimul moment, stăpânindu-şi furia.

– Fetiţo, eu sunt bărbat din Anatolia, nu mă mai provoca atât! ţipă el.

Starea aceasta de furie a lui Cem parcă îi băgă un pic minţile în cap lui Aysel. Se aruncă pe o canapea şi îşi luă capul între mâini.

– Iartă-mă, murmură ea. Sunt o tâmpită. Cel mai bine ar fi să plec.

– Nu, nu pleca. Rămâi aici. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat. O să te simţi mai bine.

Se aşeză alături de ea. O îmbrăţişă cu o oarecare reţinere şi îi mângâie uşor părul.

Aysel începu să plângă pe neaşteptate în hohote. Cem Hadi îşi trase mâna speriat.

– Ce s-a întâmplat? Ce ai?

– Sufăr foarte tare! Fă-mă să uit durerea din inimă! Nu vreau afecţiune din partea ta! Fă-mă să-mi uit durerea! Ăsta e singurul lucru pe care-l vreau!

***

– După ce am ieşit de la Mahzen am gonit ca un nebun. Pramatia aia din Danemarca mă întreba de ce mergem atât de repede. Nu puteam să-i spun că s-ar putea ca Aysel să ne ajungă din urmă. Nu puteam să-i spun că, dacă vei veni, nu voi putea rezista

şi o voi lăsa baltă şi voi pleca cu tine. Nu-mi ieşeau din minte ochii tăi obosiţi şi trişti. Ce dor mi se făcuse de tine în săptămâna aceea în care nu te văzusem deloc... Şi în ce hal te urâsem...

– Ce-aţi făcut în noaptea aceea? Vocea ei se auzea în şoaptă.

– Aparţine trecutului, am uitat. Dar bineînţeles că n-om fi jucat lapte gros. Ce-i? Sau încă mai eşti geloasă?

– Da!

– Gelozia... zise el. Este otrava cea mai chinuitoare, cea mai ucigătoare.

– În noaptea aceea eu am murit pentru prima oară, ştii? zise femeia cu o voce stinsă. La un moment dat Cem Hadi m-a lăsat singură şi s-a dus să facă o cafea în bucătărie. Am deschis geamul şi m-am uitat în jos. Pe trotuar v-am văzut pe tine şi pe fata aceea. Corpurile voastre se încolăciseră unul de celălalt asemeni unor şerpi şi făceaţi dragoste. Te auzeam râzând. Nu mai puteam rezista. Am închis ochii şi m-am aplecat, m-am aplecat... Eram exact pe punctul de a zbura în jos când tontul de Cem a ajuns şi m-a prins.

– Ah! Mureai pentru nimic! Gelozia este aşa o stare bolnăvicioasă, frumoasa mea. Mai întâi te zăpăceşte, apoi te omoară. Iar realitatea este cât se poate de simplă: nu poţi fi singurul stăpân al unei persoane. Trupurile sunt mereu în căutarea altor trupuri. Nu poţi să ţii sub lacăt obiectul dragostei. Cu cât accepţi mai devreme realitatea asta, cu atât vei suferi mai puţin.

– Stau şi mă gândesc... Oare este posibil să te urăsc încă? Este posibil aşa ceva?

– Este posibil, bineînţeles! În ochii lui se aprindeau şi se stingeau sclipiri ironice. În cazul în care încă nu ai reuşit să-ţi aduci personalitatea aproape de perfecţiune... În cazul în care încă mai crezi că dragostea înseamnă a pune stăpânire totală pe un bărbat... Dacă nu ai învăţat încă să-l împarţi pe cel iubit cu alte persoane...

Femeia râse cu un hohot înecat.

– De parcă tu ai depăşit toate astea! Nu mă face să râd! Nu uita că tu ai fost cel care a plâns ultimul! Şi, pe deasupra, iată că eşti tot aici, lângă mine!

– Tu ești cea care m-a adus aici! Poate că în momentul ăsta eu sunt un om foarte fericit care se află în celălalt colț al lumii. Sau poate că sunt mort. Poate că sunt un morman de oase și dorm la un metru sub pământ. Poate că m-am făcut scrum și m-am amestecat în praful din aer. Poate că nu am plecat deloc din Istanbul. Poate că încă locuiesc în Karagümrük. Poate că m-am schimbat de mult și am și eu o soție cu fața acoperită și cinci copii cu muci la nas. Poate că sunt proprietarul unui chioșc și miros a ulei și ceapă. Poate că nu mai fac dragoste deloc, nu mă mai înfurii, nu mai sper nimic. Nu poți să știi... Nu poți să știi care este realitatea, de unde pornește, unde se termină.

– Poate că eu sunt doar în imaginația ta... Poate că această casă este a ta, poate că tu ești cel care scrie acest roman. Mă însuflețești în mintea ta și mă aduci aici. Poate că sunt o femeie care acum trăiește în altă parte a orașului, duce o altfel de viață, o femeie cu un bărbat plictisitor și niște copii leneși...

Pe fața lui apăru un zâmbet distant, dar plin de compasiune.

– Ai dreptate. Poate că eu sunt cel care scrie acest roman.

– Uneori mă gândesc că sunt pe cale de a înnebuni.

– Poate că ai înnebunit de mult. Poate că ne aflăm într-un azil în care sunt închiși bolnavi ca noi.

– Ajunge cât ai vorbit. M-ai zăpăcit. Pleacă!

– Dar mă voi întoarce.

– Bineînțeles că te vei întoarce. Ne vom tachina unul pe celălalt până când pământul va exploda și se va transforma într-o minge de foc.

– Exact așa!

Făcu o plecăciune în fața ei.

– *Je voudrais vous aimer, madame.* Aș vrea să te iubesc... Acum și-ntotdeauna. Exact ca pe vremuri.

ŞAPTESPREZECE

Cărţile nu trebuie citite în timpul liber. Cărţile trebuie citite atunci când suntem mai ocupaţi ca oricând. Ar trebui chiar întemeiate în ţară birouri, ateliere, fabrici de citit cărţi, astfel încât oamenii să meargă în locurile acestea de la nouă dimineaţa la şase seara şi să citească, să dezbată ceea ce citesc, astfel încât cititul să reprezinte o zi lucrătoare pentru ei.

Tarık, care ieşise într-o dimineaţă pentru ultima oară din casa lui Hediye, plecă fără să se uite măcar înapoi. Aşa era viaţa, când de o parte se termina ceva, de cealaltă începea altceva. Imediat după ce făcuseră dragoste în noaptea aceea, în timp ce-şi fuma ţigara de marijuana, Hediye îl rugase să vină cu ea în Danemarca. „Vei rămâne în casa mea, te vei duce la un curs şi vei avea o meserie; viaţa de acolo nu este ca asta de aici, acolo statul te protejează", îi spusese Hediye. Tarık o ascultase cu mare durere în suflet. „Nu pot să vin, eu nu am paşaport", îi răspunsese Tarık. „Îţi scoţi, asta nu-i o problemă", îi răspunsese Hediye. „Nu-mi vor elibera paşaport. Am interdicţie să ies din ţară. Sunt un fost deţinut politic...", îi răspunsese Tarık. Hediye plânsese mult văzând ca nu poate să-l ia cu ea. După ce fata adormise, Tarık se gândise mult dacă ar putea exista o cale de rezolvare a situaţiei sale. Bineînţeles că ar fi putut să-şi scoată o carte de identitate falsă şi un paşaport fals, dar pentru asta avea nevoie de mulţi bani. Nici fata nu avea atâţia bani, vorbiseră despre asta. Hediye era o simplă muncitoare la o fabrică de ambalaje. Era o fată care trăia de azi pe mâine, nici turcoaică, nici europeană, dezorientată, de altfel, ca alte sute de fete care erau în situaţia ei, o fată ciudată.

Tarık ieşise din casă înainte ca fata să se trezească. Nu voia să piardă timpul şi cu ceremoniile de adio. Se plimbă pe străzi toată ziua. Până la urmă se întinse pe o bancă de lângă moscheea Sultanahmet, închise ochii şi se întoarse cu faţa la soare. În sfârşit vara se apropia. Vara era un anotimp tocmai bun pentru cei săraci. Cel puţin scăpa de grija tremuratului. Putea petrece cele trei, patru luni ale verii cu o pereche de blugi şi un tricou.

Stomacul îi dădu alarma, i se făcuse foame. Atâta timp cât fusese împreună cu Hediye nu cheltuise nici un ban, nu-şi făcuse griji în privinţa mâncării. Dar iată că acum era din nou singur şi din nou lefter. Unde-şi va petrece noaptea? Asta era de fapt problema cea mai importantă. Pe Ethem nu-l mai văzuse de mult. Nu mai trecuse pe la Mahzen de teamă că ar putea să se întâlnească cu Aysel. Cu Ethem se întâlniseră o dată din întâmplare pe stradă. Alături de el era tot idioata aceea de Füsun. „Pe unde umbli, domnule?", strigase el când îl văzuse pe Tarık, uitându-se chiorâş la Hediye, iar apoi îi spusese că închiriaseră o casă împreună cu Füsun în cartierul Ihlamur şi că se apucaseră să o mobileze. Era pentru prima oară când Tarık simţea o furie nestăpânită faţă de Ethem. Tare ar fi vrut atunci să-l prindă şi să-l zgâlţâie, întrebându-l „de ce s-a prostit atât de mult". Dar nu putuse. Nu putuse pentru că el era încă un amărât care nu avea nimic. Nu ar fi fost bine să supere un prieten ca Ethem. Avea nevoie de el. Şi, în timp ce-l înjura în gând, afişă un zâmbet de simpatie.

Se urcă în autobuz la o oră târzie din noapte şi plecă spre casă. Se întorcea din nou la primul etaj al casei lor vechi, în camera cu pereţii goi şi perdele din pânză americană.

Când ajunse, toată lumea dormea. Se strecură în casă ca o pisică, urcă fără a face gălăgie, intră în camera lui, închise uşa şi aşteptă. Ştia că mama lui va apărea imediat. De fiecare dată când intra în casă, parcă îi simţea mirosul.

Nu după mult timp cineva bătu încet la uşă. Se ridică din pat, deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu ochii strălucitori, dar neliniştiţi ai mamei lui. În mâna ei se afla, ca de obicei, o tavă cu mâncare.

Femeia privi mai întâi grijulie în stânga şi-n dreapta de parcă ar fi căutat pe cineva care se ascundea prin cameră.

– Nu-ţi face griji, sunt singur, zise Tarık.

– Ce s-a întâmplat cu fata aceea?

– Nu ştiu.

– Era însărcinată.

– A avortat. Şi ce te interesează pe tine? De ce pui atâtea întrebări?

– A avortat? Vai, vai! Aţi făcut păcate. De unde aţi găsit bani, fiule?

– De unde să ştiu eu? I-a găsit de pe undeva. Termină cu asta acum!

– Fiule... Tarık...

– Vorbesc serios. Nu mă face să-mi pară rău că am venit în casa asta. Până la urmă o să plec de tot... Până şi în iad cred că e mai bine decât aici!

Femeia tăcu imediat. Lăsă tava pe masă şi se retrase. Se aşeză pe vine lângă perete şi îşi privi fiul. În ochii ei se puteau citi şi duioşia, şi dezamăgirea.

– Nu te uita la mine aşa, zise Tarık mâncând din ciorba cu orez.

Femeia îşi lăsă ochii în jos.

Când trecu la tocăniţa de cartofi, Tarık se uită la mama lui cu o privire interesată.

– Ai bani? o întrebă el. Poţi să-mi faci rost de nişte bani de undeva? Iar sunt lefter.

– Nici eu nu am, zise femeia cu o voce cât se putea de moale. Nu ne mai ajung banii câştigaţi de tatăl tău. Nu ştiu ce să mai fac.

– Nu te plânge! Nu am cum să mă gândesc şi la tine!

– Tarık... Intră şi tu să munceşti pe undeva, fiule. Oriunde... În construcţii, ca muncitor, numai să munceşti şi tu. Viaţa e grea...

Tarık împinse tava şi sări în picioare.

– Eu nu voi deveni muncitor. Nu mai vorbi prostii! Şi-aşa numai din cauza voastră am ajuns în halul ăsta. Cel care se cheamă tatăl meu, tică...

– Taci! Te rog, taci! Oricum ar fi, este tatăl tău.

– Şi ce dacă este tatăl meu?

Femeia îşi vârî mâna în sân şi scoase ceva. Lui Tarık nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Cartea mea de identitate! Unde ai găsit-o? Cum ai reuşit să... Se întinse şi, luând cartea de identitate, o privi atent.

– Ştii, unchiul tău avea la poliţie un prieten cu influenţă. El a rezolvat. Aveam nişte bani puşi deoparte, dar toţi s-au dus acolo.

Cartea lui de identitate era la secţie de multă vreme. O reţinuseră ultima oară când fusese închis. Tarık nu îndrăznea să meargă s-o ia, pentru că în momentul în care l-ar fi văzut, l-ar fi trimis imediat în armată. Şi Dumnezeu ştie ce-ar mai fi avut de tras pe acolo. Toată lumea ştia foarte bine ce li se întâmpla celor care erau însemnaţi.

Îşi studie cu mare atenţie cartea de identitate. Pe faţa lui apăru o expresie de mulţumire. O puse apoi cu mare grijă în buzunarul din interior al sacoului.

– Trebuie să mai ai tu nişte bani, îi zise el femeii.

Ea dădu din cap cu vehemenţă.

– Am nevoie de bani pentru paşaport.

– Paşaport? Despre ce vorbeşti, fiule? Vrei să pleci prin alte ţări? Nu se poate! Să nu cumva să faci asta, fiule! Dacă pleci, eu cum te mai văd?

– Chiar dacă îmi dai bani sau nu, oricum într-o zi o să plec. Dar dacă ai bani... Crede-mă că acum este un moment foarte potrivit. Dacă mă iubeşti măcar un pic, rezolvă-mi şi treaba cu paşaportul.

– Fiule... Jur că nu mai am alţi bani. Jur. Vocea ei se înmuiase de-a binelea. Aş face orice şi ţi-aş da, numai ca tu să scapi! Dar nu am! Şi, pe deasupra, dacă ar afla tatăl tău despre toate astea...

– Doar ţi-am mai zis. La naiba cu el!

– Nu face asta, Tarık! Religia noastră spune că orice ar fi, trebuie să-ţi iubeşti părinţii...

– Nu începe acum cu religia! Hai, du-te acum. Mi s-a făcut somn.

Femeia lăsă capul în jos şi se îndepărtă mergând cu spatele. Deschise uşa şi tocmai când dădea să iasă pe uşă, Tarık şopti: „Mamă!"

Femeia se întoarse. Ochii ei erau plini de lacrimi. Tarık se întinse şi o trase spre el. O strânse la piept. Mama lui se făcuse

mică, ca o fetiță în brațele lui. Simți cum îl trece un fior. Îi sărută părul albit.

– Mulțumesc, îi șopti el la ureche. De fapt, nu vreau să te supăr, dar... Dar te supăr. Știi... Nu pot să uit deloc.

– Știu, fiule, tu ești un om bun, dar asta ți-a fost soarta. Și noi am greșit mult. Suntem neștiutori. Nu am știut...

– Nu-i nimic. Haide, du-te.

Femeia ieși din cameră ștergându-se la ochi.

Tarık se întinse pe pat și începu să plângă. Lacrimile îi intrau în urechi, i se prelingeau pe gât. Camera asta îi provoca durere. Era simbolul copilăriei lui nefericite, al vieții trăite fără nici un rost, un simbol al suferințelor sale deșarte. Camera asta era martorul relației lui cu Aysel. În camera asta rămăsese Aysel însărcinată cu copilul pe care-l omorâseră.

Greutatea singurătății îl apăsa din ce în ce mai tare. Ce va face? Avea aproape treizeci de ani și era un nimic. Încercase să devină un ticălos, dar nici asta nu-i reușise.

Se simțea de parcă s-ar fi prăbușit pe el un bloc mare de beton. În inima lui creștea o teamă înspăimântătoare.

Se ridică și încuie ușa. Își scoase hainele și rămase gol-goluț. Se întinse jos pe scânduri cu fața la pământ. Își puse obrazul pe dușumeaua umedă. Închise ochii și-și închipui că se transformase în fum și că zbura. Se înălța încet, încet. Ieșea pe hornul casei lor ponosite și se îndepărta de cartierul acesta ce împingea omul la sinucidere înălțându-se, înălțându-se cât mai mult.

A doua zi se trezi cu un tonus pozitiv dis-de-dimineață. Era ciudat, dar îl acaparase o dorință nouă de viață, mai puternică. Nu va renunța. Era hotărât. Nu va renunța sub nici o formă! Va sparge balonul pe care-l făcea să zboare tâmpitul de Rașit și nu va sfârși prin sinucidere! Va reuși să rămână în viață și pe deasupra va fi de neînvins. Va renaște din nou din propria-i cenușă. Dacă va muri de o mie de ori, de o mie de ori va reînvia.

Așteptă ca tatăl lui să plece de acasă. După aceea coborî și, în urma multor încercări, reuși în cele din urmă să aprindă boilerul de la baie. În timp ce aștepta să se încălzească apa, se duse și o trezi pe Tülay și stătură un pic de vorbă. Fata era foarte tristă pentru că nu se mai întâlnise cu Ilyas de ceva timp. Plânse chiar,

neputând să se abțină. Tarık avu remușcări pentru că în ultimul timp se gândise numai la el și uitase cu totul de sora lui.

– Tu nu-ți face griji, îi spuse el surorii sale. Mă duc imediat să-l anunț și vă aranjez o întâlnire chiar astăzi.

Ochii ei străluciră de recunoștință. Se întinse și-l îmbrățișă.

Tarık ieși imediat afară. Brutăria nu se afla la mare distanță de casa lor. Se duse într-o fugă și-l găsi pe Ilyas. Tânărul blond era cu o lopată mare de lemn în mână și scotea din cuptor pâinile rumenite. Când îl văzu pe Tarık aruncă imediat lopata.

– Tarık! Mi-ai adus vreo veste? Ce mai face Tülay?

– Dacă poți să te învoiești în după-amiaza asta, o voi scoate afară. E bine?

– Mă învoiesc, sigur. Nu ne-am mai văzut de zile întregi.

– Haide, eu am plecat. La ora unu în același loc, da?

Ilyas dădu fericit din cap.

După ce se întoarse acasă, Tarık făcu o baie pe cinste, se bărbieri, se dădu cu cremă pe față, își îndreptă sprâncenele, își pili unghiile și se îmbrăcă cu mare grijă. Își puse pe el tricoul albastru, o imitație Lacoste, pe care îl primise de la Tülay de ziua lui și o pereche de blugi curați. Își legă în jurul gâtului o eșarfă micuță, albastru-aprins, și își vârî vârfurile eșarfei sub gulerul tricoului. După ce-și puse și sacoul pe el, se privi în oglindă. Deci tânărul acesta cu ochi strălucitori și plin de speranță era el? În trecut, din aceeași oglindă îl privise un Tarık ce semăna mai degrabă a cerșetor. Pe atunci era un cadavru cu cearcăne adânci, cu părul mat și încâlcit și care mirosea oribil.

Se scutură. Zilele acelea se sfârșiseră de mult, trecuseră acele vremuri. Acum își revenise. Nimeni n-ar putea să-l învingă. Era în stare să înfrunte lumea întreagă. Și așa avea să și facă!

Plecară de acasă la orele 12. Sora lui își acoperise părul cu o eșarfă gri legată ca un turban și se îmbrăcase cu un pardesiu subțire de culoare verde.

Imaginea ei îl întristă. Dacă ar fi câștigat niște bani, ar fi luat-o și pe ea și ar fi plecat din cartierul acela învechit, s-ar fi îndepărtat de oamenii aceia cu mințile înapoiate, lipsiți de dragoste.

– Ce s-ar întâmpla dacă nu te-ai îmbrăca astfel, Tülay? Ce s-ar întâmpla dacă i te-ai opune un pic tatălui tău?

– Tarık... Tu nu eşti mereu aici. Nu vreau să mă cert cu el. El vrea să mă îmbrac aşa şi eu îi respect dorinţa.

– Bătu-l-ar Dumnezeu pe şarlatanul ăla!

– Nu vorbi aşa Tarık... E păcat!

„La naiba cu toate păcatele", îşi zise în sinea lui şi strânse iar pumnii fără să-şi dea seama.

O lăsă ca de obicei pe sora lui alături de Ilyas în faţa chioşcului din Beyazıt şi se îndepărtă fără să piardă vremea.

De o vreme avea în minte o idee. La început era ceva vag, dar cu timpul această idee luase amploare. Astăzi avea de gând să pună această idee în practică. Dacă totul avea să meargă cum îşi propusese, viaţa lui putea intra pe un făgaş nou.

Se duse mai întâi la Karaköy, apoi ieşi spre Tunel. După ce trecură de Pasajul Çiçek, se opri în faţa unei librării nou deschise. În ultimele zile, de câte ori trecuse prin faţa acestei librării, activitatea dinăuntru îi atrăsese atenţia. Se montau rafturi şi pe ele se aşezau cărţile cu grijă. Cu toată treaba se ocupa un bărbat cam de vârsta lui, cu faţa luminoasă, un pic grăsuţ şi cu barbă. Probabil că el era proprietarul librăriei.

Deschise uşa şi intră înăuntru. Deocamdată nu erau prea mulţi clienţi. Mai întâi se învârti un pic prin librărie cu bărbia sus, cu umerii ridicaţi şi cu o mină serioasă, studie cărţile, pe unele le luă şi le răsfoi şi citi câteva pasaje.

Se îndreptă sigur pe el către bărbatul cu barbă. Acesta stătea la masa pe care o aşezase în colţul cel mai îndepărtat al librăriei, sorbindu-şi ceaiul şi analizând listele pe care le avea în mână.

– Aţi creat un loc foarte cochet. Vă felicit!

Ochii bărbatului se luminară de bucurie.

– Mulţumesc.

– Librăriile sunt locurile în care se simte pulsul vieţii. Eu am convingerea că şi cărţile sunt nişte făpturi vii. În ţări ca ale noastre de multe ori oamenii nu le observă, pe când cărţile încearcă să ne povestească tot timpul câte ceva, fără a obosi şi fără a se

plictisi. Sunt de o mie de ori mai bune, de o mie de ori mai afectuoase decât un tată despot şi lipsit de iubire, decât o mamă lipsită de cultură şi dezinteresată sau decât un profesor rigid şi nebun după disciplină.

Omul rămase un pic surprins şi îl măsură pe Tarık cu interes şi suspiciune.

– Sunteţi cumva scriitor?

– Nuu! Deocamdată încerc doar să fiu un bun cititor.

– Ce fel de cărţi vă plac? Aici avem cărţi de aproape toate...

– Nu, nu! Eu nu împart cărţile în genuri. Citesc tot ce îmi trece prin mână. Din unele câte două rânduri, din altele câte douăzeci de pagini, iar altele le citesc în întregime. Dar să nu desconsideraţi acele două rânduri. Uneori doar şi o frază dintr-o carte poate schimba viaţa unui om. Ştiţi ce mă amuză cel mai mult? Ştiţi întrebarea şi răspunsul acela clişeu... Ce obişnuiţi să faceţi în timpul liber? Citesc, ascult muzică... Ha! Ce punct de vedere greşit! Cărţile nu în timpul liber trebuie citite, ci atunci când suntem mai ocupaţi ca oricând. Ar trebui chiar întemeiate în ţară birouri, ateliere, fabrici de citit cărţi, astfel încât oamenii să meargă în locurile acestea de la nouă dimineaţa la şase seara şi să citească, să dezbată ceea ce citesc, astfel încât cititul să reprezinte o zi lucrătoare pentru ei. Ce părere aveţi despre această idee? Aaa... Mă numesc Tarık!

Întinse mâna.

– Eu sunt Cezmi. Încântat de cunoştinţă. Ia loc, te rog. Un ceai?

– Nu pot să refuz niciodată un ceai!

Cezmi ridică receptorul şi comandă două ceaiuri, apoi îşi îndreptă cu entuziasm privirea plină de interes către Tarık.

– Când întâlnesc pe cineva căruia îi plac cărţile şi care înţelege cărţile, mă bucur ca un copil.

– Ai mai lucrat până acum în librărie? îl întrebă Tarık.

– Nu. Este pentru prima oară când fac aşa ceva. Să vedem ce o să fie. Să-ţi spun ceva comic... Eu de fapt sunt farmacist. Aveam o farmacie în Muğla şi... Mai bine să trecem peste subiectul ăsta! Este o poveste tristă şi lungă. N-aş vrea să-ţi stric dispoziţia. Tu cu ce te ocupi? Se vede că nu eşti străin de lumea artei.

– Eu hoinăresc fără țintă.

Cezmi rămase surprins pentru un moment, dar văzând sclipirea poznașă din ochii lui Tarık începu să râdă.

– Ha ha ha! Ești tare glumeț, Tarık!

– Nu glumesc. Treaba mea e să studiez avantajele trândăviei. Luna trecută, când am fost la Paris, am observat că...

– Deci ai fost la Paris?!

– Eh... Merg o dată, de două ori pe an. Petrecem cu prietenii pe ici pe colo. Am un prieten, Rıfat, care are o cafenea pe Saint-Michel... Când stăm la cafeneaua lui, adică la Chez Rifo, spunem mereu că...

Tarık povestea acum întâmplările pe care le ascultase nopți în șir de la Ethem, de parcă ar fi fost trăite de el.

– Din păcate, eu nu am fost deloc la Paris.

– Ar trebui să mergi și să vizitezi librăriile de acolo, acum că ai pus atâta suflet în treaba asta. Librăriile de acolo reprezintă un stil de viață. Sunt locurile unde se întâlnesc scriitorii și cititorii și unde vorbesc, își susțin ideile... De ce crezi că francezii sunt revoluționari? Pentru că se adună des și se provoacă, se întărâtă unii pe alții.

– Te rog, să nu abordăm subiecte periculoase acum! Și-așa doar ce am scă... Cezmi tăcu imediat. Se uită pentru prima oară la Tarık cu o oarecare suspiciune.

Tarık scoase un hohot ingenuu:

– Asta-i bună! Semăn eu a polițist în civil? Ha ha ha!

Pentru un moment, Cezmi își plimbă privirea peste eșarfa lui Tarık și peste părul lui frumos, bine pieptănat. Apoi începu să râdă.

– Pentru un moment, am crezut că... Știi... Adevărul este că au trecut zilele acelea, dar omul încă mai are anumite rețineri.

Tarık făcu un semn de parcă dorea să schimbe subiectul și spunea „Mai bine să uităm zilele acelea". Întoarse capul și începu să studieze rafturile cu cărți.

– Librăria asta ar putea fi schimbată în scurt timp într-un loc minunat! Te-ai putea remarca într-un mod extraordinar și în același timp ai putea câștiga și bani. Ai pe cineva care te ajută?

– Cineva care să mă ajute? Nu... Mă gândesc că aş putea să mă descurc de unul singur.

– Am foarte mulţi prieteni din lumea literară. Dacă vrei, am putea organiza dialoguri, întâlniri cu scriitori şi sesiuni de autografe. Am putea crea un pic de mişcare în această librărie.

– Ooo! M-aş bucura mult, Tarık! Pe cine cunoşti?

– Cunosc aproape toată lumea artei.

– Ar veni?

– De ce să nu vină?

– În fond, este o librărie nou deschisă. Ce să zic...

– Acestea sunt amănunte, prietene. Cel mai important este să reuşeşti să te diferenţiezi de ceilalţi. Şi eu ştiu cum poţi face acest lucru.

– Vorbeşti serios?

– Da...

– Cum?

– Pentru început...

Cezmi începu să-l asculte pe Tarık cu o mare atenţie. În timp ce asculta, pe faţa lui se observa o expresie plină de mulţumire.

***

– Ah! În ziua aceea eram în formă. Prostul de Cezmi mai avea un pic şi-mi mânca din palmă. Când ieşisem afară după două ore, aveam un loc de muncă. Bineînţeles că nu începeam să câştig imediat bani. Omul crezuse că eu sunt bogat şi că mă voi duce pe la librăria lui numai pentru a-mi petrece timpul. Dar asta nu era important, pentru că părea o persoană uşor influenţabilă. Nu mi-ar fi fost greu să mă descurc cu el. Şi, pe deasupra, dacă aş fi adus câţiva poeţi sau scriitori şi aş fi organizat câteva sesiuni de autografe, atunci m-ar fi crezut de-a binelea. Şi după aceea...

Femeia râse înecat.

– De ce râzi?

– Cât de ciudate erau treburile acestea pe atunci. În ziua de azi peste tot e plin de scriitori şi dacă vrei, poţi să organizezi o sesiune de autografe chiar şi în faţa unei toalete publice. Acum cărţile se vând bine. Dar nu ştiu cum se întâmplă că oamenii citesc

mai puțin în ziua de azi. Sau mai bine zis nu citesc deloc. Sunt doar câteva persoane care citesc și ele povestesc ceea ce au citit altora mai departe.

Râse și el.

– Era o treabă ce mi se potrivea ca o mănușă!

– Chiar, cu ce îi spuseseși lui Cezmi că te ocupi?

– Evitasem răspunsul spunându-i că hoinăresc, dar, cum m-a întrebat cu insistență despre educația mea... Râse scoțând un sunet ciudat. I-am spus că eram cartograf.

– Cartograf?

– Da. Cartograf. Pentru că nu se știau multe despre această meserie în acele vremuri, nu exista nici riscul de a mi se pune prea multe întrebări. Ziceai că ai studiat cartografia la o universitate tehnică și atât.

Femeia se ridică de la capul mesei, își puse mâinile la spate și începu să se plimbe prin cameră. Zâmbea de una singură.

– Ce-ți trece prin minte?

– Inginer, arhitect, agent de publicitate și cartograf... Mai aveai și alte meserii false? Ai numărat vreodată câți oameni ai păcălit de-a lungul vieții?

El ridică din umeri.

– Să păcălesc oamenii este treaba pe care am făcut-o cel mai ușor și cu cea mai mare plăcere în viață.

– Dar nu puteai duce nici o minciună până la capăt. În ochii ei se citea și milă, dar și dispreț.

– Da, înțeleg ce vrei să spui. N-am reușit să fiu un șarlatan adevărat. Bine, sunt conștient de lucrul acesta! Eram destul de înzestrat, dar cred că nu aveam destulă ambiție. Ce păcat că o parte din mine a insistat mereu să rămână un biet sărman, un nătărău!

Femeia râse iar.

– Librăria în care intraseși în ziua aceea într-o doară a fost punctul de plecare al călătoriei mele către libertate. Ce coincidență stranie, nu-i așa?

– Da. A reprezentat motivul intrării în viețile noastre a marelui scriitor Korhan Sönmez. Avea o soție minunată, îți amintești? Pictorița, doamna Gülgün.

– Da. Era o femeie foarte frumoasă.
– De aproape era şi mai frumoasă.
– Ce vrei să spui?
– Ne întâlniserăm o dată sau de două ori.
– Nu te cred.
– Poate că ai dreptate. Poate că mint. Ştii, eu sunt un mincinos.
– Taci!
El râse cu amărăciune.
– Încă mai eşti geloasă. Încă mă mai iubeşti. Atunci de ce ne-am despărţit? Pentru un mare nimic?
– Faptul că încercai să te culci cu orice femeie care îţi ieşea în cale e „un nimic"?
– A face sex este ca şi cum ai mânca. Mănânci de ici nişte cartofi prăjiţi, de colo un copănel şi astfel ţi se face poate poftă de nişte murături sau o cafeluţă... Şi peste toate astea un pic de ciocolată sau un pumn de căpşuni. Toate îşi au locul lor. Pe când dragostea e diferită. Nu este un act care să-ţi ofere plăcere asemeni mâncatului. Atunci când iubeşti o femeie te prosteşti, plângi pentru ea, devii un câine, te faci de râs. Atunci când te respinge, îţi poţi pierde minţile şi te poţi transforma într-un fascist. Devii într-un moment omul care toată viaţa te-ai chinuit să nu fii. Este foarte periculos să te îndrăgosteşti.
– Te rog, nu face asta! Mă faci să plâng!
– După părerea mea, ar trebui să plângi! Pentru că m-ai pierdut pentru totdeauna. Cine a putut să te facă fericită după mine? Cine a putut să te vadă cu ochii mei? Cine...
– Pleacă! Am treabă. Trebuie să termin romanul.
– Atunci când vei sfârşi romanul, şi viaţa ta va fi sfârşită, iubito. Toate astea au fost o dată trăite şi o dată scrise. Nu va mai rămâne nimic de făcut. Dacă aş fi fost în locul tău, n-aş fi terminat romanul ăsta niciodată. Aş fi scris în fiecare zi câte două pagini. Într-o lună s-ar fi făcut şaizeci de pagini, iar după un an ar fi devenit o carte mare de şapte sute douăzeci de pagini. În fiecare an aş fi trecut la alt capitol. Astfel aş fi putut trăi ani de zile.
Apoi adăugă cu o voce tristă:
– Mai sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine! De exemplu, nu ţi-am povestit niciodată de ce port eşarfă. E o întâmplare

interesantă. Aminteşte-mi mâine, când vin, să-ţi povestesc. La revedere, frumoasa mea! Tarık, care te-a iubit mereu, ceva mai mult decât pe celelalte femei, în seara asta se retrage de pe scenă. Te las în voia sorţii tale, în camera asta învechită împreună cu singurătatea ce-ţi sfarmă sufletul. Dar nu uita! Asta a fost alegerea ta!

– Stai, nu pleca!

– De ce?

– Spune-mi, de ce porţi mereu eşarfă?

El râse cu o figură mârşavă.

– Ha ha! Ştiam că vei întreba asta. De fapt, e o simplă întâmplare. Îmi amintesc despre o carte foarte veche... O carte care povestea despre revoluţie. Mi-o dăduse cineva pe când eram un mic copil. Pe coperta cărţii se afla poza unui muncitor cu mâna întinsă, ţinând o seceră, şi la gât avea un fular roşu. Era o poză atât de frumoasă încât şi acum, când mi-o amintesc, ochii mi se umplu de lacrimi. Eu trăiesc cu impresia că dacă noi, toţi cei care facem parte din pătura inferioară, ne-am strânge şi am trece la atac cu eşarfele noastre roşii legate la gât şi cu secerile în mână, am putea schimba orânduirea din lumea asta de rahat. Apoi chicoti. Un vis prostesc de copil!

Femeia râse.

– Să atribui o semnificaţie atât de mare unei eşarfe este o chestie care ţi se potriveşte perfect.

– Eşarfele pe care le purtam erau furate, ştii?... Aveam un prieten într-o perioadă, era actor de teatru. I le luasem din vestiar o dată când mă dusesem în vizită la el.

OPTSPREZECE

Eram doar un om care încerca să-și facă un rost în viață. După toate câte mi se întâmplaseră ori aveam să decad total și să devin un drogat, ori un om meschin ca tatăl meu. Adică fricos; pentru că era fricos era perfid, în fața celor mai puternici decât el era un câine, iar în fața celor mai slabi, un tiran...

Dragi cititori, între timp trecuseră zile întregi și chiar săptămâni întregi. Era în iulie sau poate în august când personajele noastre principale s-au întâlnit din întâmplare în miezul zilei la cafeneaua lui Ali Baba.

De când sosise vara și vremea se încălzise, toată echipa de la Mahzen migrase asemeni păsărilor călătoare la Hisar și începuseră să frecventeze „Țara lui Ali Baba". Barul fusese închis până în luna octombrie.

Acum veniți să facem împreună o călătorie înapoi la acea zi.

Era o zi frumoasă de vară, marea de un albastru închis, pescărușii erau veseli, căldura soarelui, ideală. Vântul mângâia fețele asemeni mâinii unei mame, iar în aer plutea un miros de alge, de mare.

Aysel tocmai ieșea din cafenea tristă și îngândurată. În spatele ei se afla un grup numeros: Cem Hadi și alții de la Mahzen.

În același timp, printr-o curioasă întorsătură a sorții, Tarık era pe cale să intre în cafenea. Se întâlniseră exact la mijloc. Pentru Aysel timpul se oprise parcă în loc. Nu se știe dacă era doar o coincidență, dar în același timp cineva din cafenea a început să cânte la chitară. A început să se audă o melodie veche a Beatles-ilor. *She loves you yeah yeah...*

Tarık întinse mâna și o mângâie ușor pe față. O întrebă ce face.

Aysel nu putu să-i răspundă pentru că un fior ce-i pornise din vârfurile degetelor de la picioare i se răspândea în tot corpul. Nu putea să-şi ia ochii de la el. Îl privea doar. Îl privea de parcă aştepta să se întâmple o minune.

Cem Hadi nu observase situaţia. Era deja în stradă împreună cu cei de lângă el. Deodată, îşi dădu seama că Aysel nu mai e lângă el. Întoarse capul şi se uită înapoi. Aysel se afla încă sus în capătul scărilor, iar Tarık în faţa ei.

Lui Cem îi pieri tot cheful. O strigă pe Aysel cu nerăbdare:

– Aysel, haide, vino! Plecăm!

Aysel nici măcar nu-l auzi. Rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui Tarık.

– Eşti împreună cu prostul ăsta? o întrebă Tarık ironic.

Aysel stătea împietrită de parcă ar fi primit o lovitură şi îl privea pe Tarık fără să poată respira măcar.

– Mă bucur că nu eşti singură. Ţi s-a făcut dor de mine?

Buzele lui Aysel se mişcară, dar nu se auzi nimic. Tarık îşi apropie urechea de faţa ei şi îi ceru să repete, fiindcă nu auzise.

– Te iubesc, îi şopti Aysel.

Tarık râse în hohote.

– Întoarce-te la mine, zise Aysel fără nici o speranţă şi cu o voce terminată.

Tarık râse şi mai satisfăcut. O luă pe neaşteptate de bărbie şi o sărută cu pasiune. Aysel nu mai putu să reziste, se rezemă de perete ca să nu cadă, îşi lăsă capul în jos şi începu să plângă ca un copil.

Cem Hadi era deja alături de ei.

– Ticălosule, ce i-ai făcut iar?

– Ticălos este neamul tău, spuse Tarık cât putu de calm.

Apoi Cem se întoarse către Aysel:

– Ce se întâmplă, Aysel? Spune! De ce mai vorbeşti cu individul ăsta?

Aysel plângea în continuare, fără să-şi ridice măcar capul şi să se uite la Cem.

Tarık plecă mândru şi sigur pe el.

Cem Hadi o luă de mână ca pe-o fetiţă care plânge şi o făcu să plece de-acolo. Se duseră pe malul mării. Orice ar fi încercat

Cem Hadi să facă, să spună, nu reuşi s-o facă pe Aysel să se oprească din plâns. Se smiorcăia asemeni unei fetiţe căreia îi fusese luată păpuşa. Până la urmă Cem se enervă, o luă pe Aysel de umeri şi o scutură.

– Nu-ţi ajunge prietenia mea? ţipă el. Uite, eu te iubesc! Nu-ţi ajunge?

– Nu-mi ajunge, nu-mi ajunge, strigă Aysel.

Reuşi să scape din mâinile lui Cem şi o luă la fugă. Alergă, alergă, alergă. Când respiraţia i se tăie, se opri din alergat şi începu să meargă cu paşi repezi, foarte repezi... Atât de repezi, încât ai fi zis că era urmărită de diavoli.

Când îşi reveni, era deja în apropiere de Kuruçeşme. Se opri speriată şi neajutorată. Ce va face acum? Unde se va duce? Tarık era în ea o rană care în momentele acelea sângera fără oprire. Va muri. Dacă nu va fi împreună cu el, va muri. Durerea pricinuită de el era atât de mare, încât se gândi că ar vrea să moară şi să scape cât mai repede de ea.

Privea acum marea cu aceeaşi dorinţă cu care privise cândva trotuarul, din casa lui Cem Hadi, cu dorinţa de-a muri. Dacă ar sări în apă şi ar înota, ar înota, ar înota până când respiraţia i s-ar opri... Oare este uşor să te îneci?

În timp ce se gândea la toate astea, auzi o voce ce venea din spatele ei.

– Hei, Aysel!

Se întoarse. Era un automobil american vechi, o maşină mare de culoare roşie. La volan era un tânăr cu părul lung şi răvăşit, căzut în dezordine pe faţa palidă, şi cu o privire de animal rănit.

Aysel nu-l recunoscu. Îl privi mirată.

– Sunt Salih, nu m-ai recunoscut?

Salih? Prin mintea ei trecură toate feţele şi numele cunoscute, dar nu exista nici un Salih. Sau oare exista?

– Salih de la facultate! Tot nu-ţi aminteşti?

– Acum mi-am amintit, spuse Aysel.

Tânărul acela chipeş de la secţia de sculptură! Era doar cu doi ani mai mare decât Aysel. Ce se întâmplase cu chipul lui frumos, cu tenul fin?

– Vino, o chemă el pe Aysel, aşteptând-o cu uşa deschisă.

Aysel se urcă în mașină fără a sta pe gânduri. Zâmbi un pic speriată. Tânărul mirosea a băutură, țigări și alge. El se întinse și o sărută pe Aysel pe obraz.

– Ce frumos, ești caldă, zise el după care apăsă pe accelerație și trecură prin Arnavutköy, Bebek, Baltalimanı, Tarabya... Drumul era gol și mergeau cu viteză.

Mașina era foarte veche și neîngrijită. Peste tot erau chiștoace și murdărie. Înăuntru era un aer închis cu iz de mucegai. Și Salih era în aceeași situație. Cine știe când se spălase ultima oară pe cap. Părul încurcat și ondulat îi atârna pe umeri. Arăta slăbit la față și cu oasele ieșite în afară, de parcă era Isus răstignit pe cruce. Ochii îi ardeau ca tăciunele de la focul ce venea din adâncurile lui.

– Ce mai faci, Aysel?

– Nimic deosebit. Tu?

– Și eu tot nimic. Aceeași viață de rahat.

– Unde mergem? întrebă Aysel în timp ce treceau de Sarıyer.

– Ne plimbăm, zise el, după care se întoarse spre Aysel și o privi într-un mod ciudat. De zile întregi mă plimb așa. Mă face să mă simt bine. Dacă este un loc unde vrei să mergi, spune-mi, să mergem.

– Este, zise Aysel destul de liniștită. Vreau ca la una dintre curbele acestea să zburăm în mare. Asta-mi doresc cel mai mult. Ce crezi, mașina s-ar scufunda imediat?

Salih râse.

– Nu știu, zise el. Vrei într-adevăr să zbori în mare?

– Da.

– Atunci ține-te bine.

Accelera ca un nebun, astfel încât în curbele de pe drumul spre Rumeli Kavağı mașina își pierdea stabilitatea. Cei care veneau din față claxonau disperați și înjurau mașina roșie a lui Salih. Și totuși autoturismul american mare și roșu nu zbura în mare.

– Ia-o direct la vale! zise Aysel.

– Ai înnebunit. Dacă fac asta, o să murim.

– Foarte bine!

Salih o privi pentru prima oară foarte serios.

– Tu chiar vrei să mori?

– Da.

– De ce? Să ne mai plimbăm un pic. Ce grabă avem să murim așa de repede? Mie-mi place să conduc. Dacă vrei, putem să mergem și în afara Istanbulului. Apăsăm pe accelerație și mergem încotro vom vedea cu ochii fără să ne oprim. Mergem la Siirt, la Van, la Mardin.

– Vreau să ne oprim. Am obosit de atâta mers, zise Aysel.

Salih râse. Se opri și parcă mașina la marginea drumului, nu departe de Rumeli Kavağı. Se întinse și o trase pe Aysel spre el, o așeză în brațele lui și începu să o privească. Îi atinse cu degetele pleoapele, vârfurile genelor, nasul. După aceea sânii, burta. După aceea picioarele. Doar o atingea, atât. Parcă uitase cum e pielea unei femei. O atingea pe Aysel cu curiozitatea unui om ce a stat izolat într-o pădure ani de zile.

– Ce ți s-a întâmplat? o întrebă el pe Aysel până la urmă.

– Ce s-a întâmplat de fapt cu tine? întrebă Aysel. Ce s-a întâmplat cu Salih acela frumos și chipeș de la Academie?

– Nu știu, îi răspunse Salih în timp ce îi mângâia îngândurat părul. În mintea mea e un gol imens. Nu-mi vine să fac nimic. Mă plictisesc foarte tare. Mă simt bine doar când conduc.

– Și sculpturile? Când eram la școală, tuturor le plăceau sculpturile tale. Toată lumea încerca să fie ca tine.

– Nu mai pot să sculptez. Și mâinile, și mintea mi-au împietrit. Lutul îmi rămâne în mână numai ca lut, nu ia formă, nu prinde viață în nici un fel.

– Sau vrei și tu să mori la fel ca mine?

– Să mor? Nici gând! Nu știu ce se întâmplă după ce mori. Poate că moartea e mai plictisitoare decât viața. Tot ce vreau este să scap de plictiseala asta nesuferită. Dar nu pot, nu știu de ce. Înainte mă mai entuziasma câte ceva. Mi-e dor de zilele acelea.

Luă o bere de sub scaun și începu s-o bea. După aceea îi zâmbi lui Aysel. Într-o doară. Gura i se deschise asemeni unei răni, scoțându-i la iveală dinții mari și galbeni.

– Hai să ne continuăm drumul! Nu-mi prinde bine să mă opresc.

Se plimbară prin toate cartierele Istanbulului până la apusul soarelui. Seara erau din nou pe malul mării. Salih se duse și luă de la un

chioşc două sticle de vin şi o sticlă de coniac. Parcă maşina undeva pe faleză, se aşezară apoi pe o bancă şi începură să bea. Orele trecură. Vorbiră foarte puţin. Salih povesti despre tatăl lui care era profesor universitar şi despre plecarea lui de acasă de dragul relaţiei cu o studentă şi despre mama lui care din ziua aceea începuse să-l răsfeţe prea mult. Povesti cum până la urmă ajunsese să o urască pe mama lui şi răsfăţurile ei interminabile, despre singurătatea lui, despre dependenţa lui de alcool. Povestea cu propoziţii scurte şi sărea de la o întâmplare la alta de parcă vorbea în somn. Priveau mai mult marea strălucitoare, luna palidă şi stelele ce tremurau.

Orele treceau. Era aproape patru dimineaţa. Li se făcu frig şi începură să tremure pe bancă. Se urcară în maşină. După atâtea ore petrecute în aer liber, lui Aysel i se păru că maşina mirosea ca o cocină de porci.

Salih porni maşina şi intră în parcarea unui complex de blocuri din Ulus. Parcă maşina şi rămase aşa privind întunericul.

– Unde suntem?

– Aici locuiesc eu. Sus. La etajul patru, apartamentul numărul doisprezece. Un apartament cu patru camere. Într-una dintre ele stă mama mea. Faţa ei e mereu încruntată şi tristă.

După aceea se frecă la ochi şi căscă. Se întinse şi luă o pernă murdară de pe bancheta din spate şi şi-o puse sub cap.

– Am să dorm un pic. Am obosit.

– Aici?

– Da.

– Şi eu?

– Dacă vrei te duc sus, în camera mea.

– Nu, nu vreau. Pot să rămân aici cu tine?

– Da.

– Pot să-mi pun capul pe umărul tău?

– Da, vino.

Dormiră amândoi încolăcindu-se asemeni unor pisici pe bancheta din faţă, care era largă şi făcută dintr-o bucată.

Când Aysel se trezi soarele răsărise de mult. Salih nu era. Era singură în maşină. Se uită nedumerită în stânga şi-n dreapta. Îl văzu pe Salih care se uşura pe roata unei maşini italiene ce părea

destul de scumpă. Pe Aysel o apucă o criză de râs. Deschise uşa şi ieşi afară.

– Nici eu nu mai pot să mă ţin.

– Apleacă-te aici!

Aysel privi suspicioasă locul arătat de Salih.

– De fapt, pot să mă mai ţin. Tu mereu îţi faci nevoile pe stradă?

– Da. Ce-i? Ţi se pare foarte ciudat?

– De ce nu dormi la tine acasă?

– Nu pot să intru între patru pereţi, zise Salih. Casa mi se pare ca o închisoare. Pereţii parcă se mişcă şi tind să se prăbuşească pe mine.

– Ce zice mama ta despre asta?

– Despre ce?

– Despre halul în care-ai ajuns.

– De unde să ştiu eu?

Deodată o privi pe Aysel cu alţi ochi. Aysel se nelinişti.

– Ce-i? De ce te uiţi la mine...

– Vino un pic.

O rezemă pe Aysel de maşină, o prinse cu ambele mâini de faţă şi o privi lung.

– Ce ai? îl întrebă Aysel.

– Pentru un moment am simţit ceva faţă de tine, spuse Salih. Un sentiment de parcă între noi ar putea fi ceva special...

– Dar ţi-a trecut imediat, nu-i aşa?

– Da.

Se îndepărtă de ea.

– Trebuie să merg sus să mă schimb, spuse el apoi. Vii cu mine?

– Vin.

Mama lui era o femeie înaltă, osoasă, în jur de cincizeci de ani. Greutăţile vieţii îi lăsaseră urme adânci pe faţă.

Îi privi îngrijorată pe fiul ei şi pe fata de lângă el, se dădu într-o parte să le facă loc să treacă, dar nu le spuse nimic. Nici bună ziua, nici bine aţi venit.

Nici Salih nu vorbi. Intră în casă fără nici măcar să o privească pe mama lui şi, înaintând pe hol, se făcu nevăzut. Femeia o privi pe Aysel.

– Tu cine mai ești? o întrebă ea până la urmă, nemairezistând, când văzu că Aysel se purta de parcă femeia nici nu era acolo.

– Aysel.

– Care Aysel?

– De la școală.

– Aaa! Și tu ești cu probleme?

– Poftim?

– Te întrebam dacă ai probleme la cap. Băiatul meu are, de-asta te întreb!

– Nu știu. Probabil că am.

Femeia râse aspru, scoțând din piept un hârâit.

– A dormit tot în mașină?

Aysel aprobă din cap.

– Erai și tu cu el?

Aysel aprobă din nou din cap.

De data aceasta femeia începu să plângă.

– Îmi permiteți să vă folosesc toaleta? întrebă Aysel în timp ce o privea rece pe femeie.

Printre sughițuri, femeia îi arătă lui Aysel o ușă de pe hol.

Timp de o săptămână își petrecură timpul împreună. În ceea ce privește banii, nu aveau nici o problemă. Salih avea în buzunare teancuri de bani. Cumpăra mereu benzină pentru că uriașul automobil american nu se mai sătura.

Și mai cumpăra și băutură mereu. Tot ce făceau era să se plimbe toată ziua, mergând cât de departe puteau de Istanbul, după care se întorceau. Salih parca mașina la o oră înaintată din noapte și dormeau amândoi în ea. În fiecare dimineață Salih se ușura pe roata unei alte mașini. Uneori, după ce își făcea nevoile, lătra. Aysel râdea de nu mai putea.

Aysel începuse să înțeleagă de ce Salih nu intra în locuri închise. Libertatea pe care o trăiau era amețitoare. Erau liberi asemeni unor câini vagabonzi. Nu voia nici măcar să se gândească la ce se va întâmpla când avea să se întoarcă acasă. Era fericită că nu o vedea pe Müzeyyen. Dacă va fi nevoie, va trăi astfel până la sfârșitul vieții.

Dar într-o zi, în timp ce treceau prin Küçük Bebek, îl văzu pe malul mării pe Tarık. Se plimba singur.

În timp ce treceau pe lângă el, Tarık întoarse capul şi o văzu şi el pe Aysel. Ochii lui străluciră de uimire şi de dor. Strălucirea din ochii lui îi luă minţile lui Aysel.

– Opreşte maşina! ţipă ea la Salih.

– De ce?

– Eu cobor!

– Dar de ce? Ne simţeam bine împreună.

– Ţi-am spus să opreşti maşina! Vreau să cobor!

Se aruncă din maşină în Aşiyan şi începu să alerge înapoi spre Tarık. Alergă, alergă... Exact când ajunse în faţa lui, se opri. Se priviră. Tarık părea foarte trist. Nu-i zise nici măcar o vorbă lui Aysel. Începură să meargă împreună. Când ajunseră în Hisar, Tarık, în loc să intre în cafenea, începu să urce dealul. Aysel nu-l întrebă nimic pentru că nu o interesa nimic. Era atât de dezinteresată de tot, încât, dacă Tarık s-ar fi urcat pe bastionul cetăţii şi s-ar fi aruncat de acolo, l-ar fi urmat.

Trecură printre tufişuri şi ajunseră pe o pajişte ce aparţinea universităţii. Nu se afla nimeni prin împrejurimi.

Merseră ceva. Se afundară adânc, în mijlocul ei.

Tarık se aşeză la umbra unui copac uriaş. Aysel se aşeză şi ea puţin mai încolo.

Tarık se uită în ochii fetei pentru prima dată. Nu avea supărare sau mânie în privire, în ochii lui puteai vedea numai tristeţea şi sentimentul de a fi fost învins.

– De ce alergi încă după mine?

– Te iubesc.

– Nu vorbi aiurea!

Tarık se întinse cu mâinile sub cap şi începu să privească cerul.

Aysel aşteptă.

– Eşti nebună, ştii? zise Tarık.

Aysel ridică din umeri.

– Întinde-te lângă mine, priveşte şi tu cerul, zise Tarık.

Aysel se întinse lângă el, pe iarba uscată. Albastrul cerului îi deranjă ochii la început, dar se obişnui repede.

– De câte ori privesc cerul astfel, am impresia că voi cădea de pe pământ, spuse Tarık. Gravitaţia parcă dispare.

– În momentul ăsta am aceeaşi impresie, zise Aysel cu bucuria unui copil în glas.

– Cum adică? Ai avut impresia că vei cădea?

– Da. Cerul se află parcă jos, iar noi ne aflăm sus şi suntem pe cale să cădem.

Tarık o trase pe Aysel pe neaşteptate sub el şi îi ridică fusta. Aysel nu scoase nici cel mai mic sunet. Îl îmbrăţişă pe Tarık şi se lăsă în voia lui.

Rămaseră vreme îndelungată întinşi pe iarba uscată. Tăcerea continuă. În depărtare se auzeau claxoanele maşinilor, forfota oraşului... Dar în apropiere se auzeau numai ciripiturile păsărilor şi foşnetul vântului ce săruta frunzele.

– Ce-ai făcut în lipsa mea? întrebă Tarık.

– N-am trăit.

Nu se ştie cum reuşea, dar faţa lui Tarık se îmblânzi, cu un zâmbet şi trist şi vesel în acelaşi timp.

– Tu ce-ai făcut?

– Am început să muncesc, zise Tarık.

– Serios? Unde?

Aysel se ridicase pe coate şi îl privea pe Tarık plină de speranţă.

– La o librărie.

– Ca vânzător?

– Ce spui tu! Nu, iubito, sunt un fel de specialist în proiecte. Eu sunt cel ce vine cu ideile.

O privi pe Aysel aşteptând parcă să-l întrebe ceva, dar Aysel nu-l întrebă.

– Mă bucur, îi spuse doar.

Tarık o privi lung pe Aysel.

– Nu mă crezi, aşa-i?

– În cazul ăsta, de ce nu eşti acum acolo?

– Azi am avut o treabă în Bebek.

Aysel îl privi suspicioasă.

Tarık râse şi schimbă subiectul.

– Iubito... Am zis să nu-ţi spun, dar eşti conştientă că arăţi groaznic? Miroşi de parcă ai fi dormit într-o groapă de gunoi.

Aysel ridică din umeri.

– Sunt zile întregi de când n-am mai dat pe acasă.

Tarık vru să o întrebe de ce, dar se răzgândi imediat. Nu simțea nevoia să afle.

Oftă.

– De ce nu pot să stau departe de tine?

Asta nu era o întrebare, era o confesiune.

Ochii lui Aysel sclipiră.

– Adică... Adică suntem din nou împreună?

– Ai vrea?

– Da!

– Dar regulile vor rămâne aceleași. Fără gelozie, fără să-mi ceri socoteală, fără să te crezi stăpâna mea.

– Am înțeles.

– Bine, atunci suntem împreună.

– Îîî... Poate că într-o zi... În legătură cu copilul... Poate că într-o zi vom face din nou un copil, cred că tu aveai dreptate...

Tarık întinse mâna cu o mișcare bruscă și închise gura fetei. Ochii lui se transformaseră parcă în două găuri negre.

– Taci! Să nu mai deschizi niciodată subiectul ăsta... NICIODATĂ! M-ai auzit?

Aysel dădu din cap cu teamă.

Tarık se lăsă din nou pe spate. Suspină de parcă mai avea un pic și plângea.

Nu mai vorbiră nimic altceva. Rămaseră tăcuți întinși pe iarbă până când soarele dispăru, iar orizontul se înroși.

***

– Cu toate astea, a fost una dintre cele mai frumoase zile din viața mea, zise femeia.

Una dintre sprâncenele lui se ridică ironic.

– Când stăteam atunci, întinsă, am văzut pe cer un nor... Nu ți-am spus nimic, cu gândul că mă vei lua peste picior, dar semăna leit cu tine.

– Norul semăna cu mine?

– Da. Ochii erau două dungi tăioase, nasul ca semnul întrebării, iar buzele ca un pescăruș în zbor. Părul i se încurcase în vânt.

Tu erai. Mă priveai de sus. Puteam să văd până şi sclipirea atroce din ochii tăi. În momentul acela mă gândisem că poate tu erai Dumnezeul meu şi că ar trebui să mă închin numai ţie şi să cred numai în tine. Da... Exact aşa am gândit în ziua aceea.

– Sărmana mea iubită... N-ar fi trebuit să înnebuneşti aşa din cauza mea. Dar numai o clipă, o clipă! Aberez... Din cauza mea înnebuniseşi tu atât? Eu, Tarık, aveam vreun rol în dragostea aceea pasională în care erai prinsă? Sau totul începea şi se termina în mintea ta tulburată?

– Şi eu mi-am pus mult mai târziu întrebările astea, dar n-am găsit nici un răspuns. De câte ori îmi aminteam de tine, în mintea mea se suprapuneau imaginea unui om sărman peste imaginea unui rege puternic şi nemilos. Nu ştiu cum reuşeai să pari atât de sărac şi totodată atât de mândru. Îmi era frică, dar în acelaşi timp eram înnebunită după tine. Asta era o povară mai mare decât puteam duce.

– De fapt, eu nu eram o persoană atât de complexă. Eram doar un om care încerca să-şi facă un rost în viaţă. După toate câte mi se întâmplaseră, ori aveam să decad total şi să devin un drogat, ori să ajung un vânzător ca tatăl meu, care era fricos, era perfid şi meschin, în faţa celor mai puternici decât el era un câine, iar în faţa celor mai slabi, un tiran, adică un om de rând. „Omul mărunt" al lui Reich. Pe când eu nu voiam să devin un om mărunt, nu voiam nici să devin un drogat. În ciuda a tot ce mi se întâmplase, aveam în mine o speranţă, o speranţă interminabilă, o speranţă ale cărei rădăcini nu puteam să le smulg şi să le alung din mine...

– Pentru că tu erai, de fapt, un om bun.

El o privi cu ochi trişti.

– Da, iubito. Am impresia că aşa eram, dar nu voiam să fiu bun. Să fii om bun într-o lume atât de josnică mi se părea ceva nesemnificativ. Eu trebuia să fiu excentric şi rău, pentru că nu aveam o altă armă. Mă înţelegi? Eram lipsit de apărare şi foarte slab în faţa celor ca voi. Dacă m-aş fi mulţumit doar să fiu un om bun, în împrejurările acelea nimeni nu m-ar fi luat în serios, toată lumea m-ar fi călcat în picioare.

– Te înţeleg.

– Bine. E bine că mă înţelegi mai târziu, decât deloc.

NOUĂSPREZECE

Tarık era expert în a-i păcăli pe alții. Era foarte inteligent. Poate că nu avea atâtea cunoștințe și experiență, dar știa să le folosească foarte bine pe cele pe care le avea.

Pe când vara nu se terminase încă de-a binelea, deasupra Istanbulului se așternuse o minunăție de toamnă. Într-o zi strălucitoare și călduroasă pe la mijlocul lui septembrie, Ethem și Füsun se căsătoriseră. La cununia oficială din Taksim era invitată aproape toată echipa de la Mahzen.

Ethem era un alt om. Își pieptănase părul lung cu mare grijă și-l prinsese în coadă de cal, își îndreptase mustățile cu mare atenție. Se îmbrăcase în costum, dar pentru a părea nostim își legase la gât o lavalieră din dantelă, haioasă, precum cele purtate pe vremuri de nobilii francezi.

Füsun era atrăgătoare în rochia de mireasă scurtă de culoarea șampaniei, asemănătoare unei rochii de seară, chiar și în ciuda burții care de-acum începuse să se cunoască. Invitații șușoteau despre sarcina lui Füsun, care ajunsese deja în luna a cincea.

De-a lungul ceremoniei, Aysel și Tarık rămaseră pe undeva prin spate. Aysel se afla într-o stare pe care nu o înțelegea exact și nu și-o putea explica. Probabil că era vorba de invidie. În fața ei se aflau două persoane pe cale să se căsătorească, ochii lor străluceau de fericire, râdeau în hohote. Ea nu va putea fi niciodată așa. Nu se va căsători niciodată asemeni oamenilor normali, nu va avea niciodată un soț și copii. Știa asta. Îl privea pe Tarık cu coada ochiului. Și el trăia parcă aceleași sentimente. Buzele lui se strâmbaseră într-un zâmbet cinic și înjositor. Îl urmărea numai

pe Ethem; privirea îi aluneca de pe Füsun de parcă femeia ar fi o umbră ştearsă, sau de parcă nici n-ar fi acolo.

După cununie merseră să sărbătorească într-o cofetărie cu trecut istoric din Sultanahmet. Erau în jur de douăzeci de persoane. Ethem îşi afişă toate abilităţile. Cântă arii, recită poezii, îngenunche în faţa soţiei lui însărcinate şi făcu jurăminte, dădu sfaturi comice copilului din burtă, făcându-i pe cei ce ascultau să râdă cu lacrimi. Pe scurt, făcu tot ce era posibil pentru a-şi distra prietenii. Şi reuşi. Numai pe Tarık nu-l putu înveseli. Se lega des de el, îl înţepa cu vorbe, îl lua peste picior, dar în zadar! Zâmbetul acela trist de pe faţa lui Tarık nu dispărea. Aysel, nemaiputând rezista, îl întrebă la un moment dat, în şoaptă:

– Ce ai? De ce te întristează atât de mult căsătoria lui Ethem?

– Căsătoria asta o să-l ruineze.

– De ce?

– Pentru că proasta asta nu-i deloc o soţie potrivită pentru el. Aşteaptă şi-o să vezi.

Dragi cititori, cum aş putea să vi-l descriu pe Tarık din zilele acelea?

Era de parcă pregătea cea mai mare escrocherie din viaţa lui. Ochii îi străluceau ca niciodată. Iar mişcările lui erau pline de încredere în sine. Devenise de nedespărţit de Cezmi. De acum venea la Mahzen împreună cu el şi cu prietenul său apropiat, Ihsan, un tânăr actor de teatru.

Aysel stătea în fiecare seară alături de cei trei ca un coş ornamental. Tarık îi băgase lui Cezmi în minte ideea de a deschide o firmă de organizări de evenimente şi în fiecare seară discutau pe tema asta: unde ar putea închiria un loc, dacă ar fi mai bine să înceapă cu organizarea de concerte sau de spectacole de teatru, ce ar mai putea face în legătură cu librăria... Discutau tot timpul. După cum se vedea, Ihsan avea o situaţie bună. La fel şi Cezmi. Familia lui avea în Muğla o livadă de măslini şi deţineau diverse proprietăţi. Locuia în Maçka, într-o casă ce aparţinea familiei sale.

Doar Tarık era sărac, dar Cezmi şi Ihsan nu ştiau asta.

În serile acelea în care Aysel ieşea împreună cu ei, dar în care era de fapt singură, îl urmărea pe Tarık de parcă ar fi urmărit un film. Tarık era expert în a-i păcăli pe alţii. Era foarte inteligent. Poate că nu avea atâtea cunoştinţe şi experienţă, dar ştia să le folosească foarte bine pe cele pe care le avea. În timp ce vorbea, dădea des citate din scriitori şi filozofi, avea un aer de parcă ar fi citit toate cărţile importante, de parcă ar fi văzut toate filmele bune, de parcă ar fi ştiut pe de rost toate teoriile filozofice. Era exact copia lui Ethem. Dar până la urmă era numai o copie, nu originalul.

Şi cu toate acestea, cu noua lui imagine, reuşea să-i impresioneze până şi pe cei de la Mahzen cu care pe vremuri era la cuţite. Nimeni nu-l mai acuza că se foloseşte de femei sau că ar fi gigolo şi nu-l mai vorbeau urât pe la spate. De-acum se vorbea că se ocupa cu proiecte foarte importante de artă şi cu organizarea unui festival de teatru. Aysel era sigură că Tarık însuşi era cel care răspândea aceste zvonuri.

De când Ethem se mutase din locuinţa aceea, rămăseseră fără un loc unde să poată înnopta. Mergeau tot pe furiş, o dată sau de două ori pe săptămână, la Tarık acasă şi făceau dragoste cu aceeaşi pasiune, cu aceeaşi dorinţă. În celelalte nopţi, Aysel se întorcea la ea acasă. Era obligată să suporte cuvintele veninoase ale mătuşii ei, care de acum umbla mereu beată şi se gândea ce ar trebui să facă pentru a scăpa de situaţia asta care o înnebunea. De o vreme îşi căuta foarte serios de lucru. Dar, poate pentru că simţeau că nu avea tragere de inimă, sau cine ştie din ce alte motive, nu primea nici un răspuns afirmativ.

Stând întinsă pe spate, după ce făcuseră dragoste, Aysel gândi cu voce tare şi un râs amar:

– Dacă ar şti Cezmi casa asta, camera asta, cine ştie ce-ar gândi despre tine.

Tarık sări din pat ca muşcat de şarpe şi o strânse pe Aysel de mână de parcă ar fi vrut să i-o rupă.

– Dacă-i sufli lui Cezmi o singură vorbă despre mine, te omor! îi spuse el foarte dur. Părea serios.

– Nu vorbi prostii! Aysel se strădui să râdă. Nu mă interesează deloc şmecheriile tale.

– Bineînţeles că nu te interesează! Numai să te intereseze, că o să-ţi arăt eu din câte bucăţi e făcută lumea!

Aysel se simţi jignită, dar tăcu şi înghiţi neajutorată acele cuvinte.

O altă schimbare care surveni în perioada aceea fu intrarea în vieţile lor a scriitorului Korhan Sönmez.

Într-o zi, pe la amiază, se întâlniseră la librăria lui Cezmi, apoi hotărâseră să meargă în Taksim pentru a mânca ceva. La un moment dat, pe lângă ei trecu un bărbat. Avea faţa brăzdată de riduri, dar trupul îi era drept. Era slab şi înalt, cu o privire inteligentă şi părul grizonant. Un bărbat chipeş. Şapca neagră de pe cap era aranjată într-o parte ştrengăreşte. Îşi ridicase gulerul hainei de culoare pământie, din piele întoarsă. Parcă era un tânăr rebel de vreo şaizeci de ani. În timp ce trecu pe lângă ei, o privi lung pe Aysel, iar după ce trecu de ei se mai întoarse de câteva ori şi se uită la ea.

– Cine mai este şi ăsta? E cineva cunoscut? întrebă Aysel curioasă.

– E Korhan Sönmez, nu vezi?

– El? Dar... strigă Aysel mirată.

Se emoţionase. Korhan Sönmez era unul dintre cei mai cunoscuţi scriitori.

– Nu ştiam că a îmbătrânit aşa de tare, spuse ea încet. Îi văzusem fotografiile din tinereţe... Acum, că mi-ai atras atenţia, l-am recunoscut. Da, este el în persoană!

– Am impresia că s-a îndrăgostit de tine. Încă se mai uită încoace.

Aysel se înroşi.

– Baţi câmpii!

– Nu bat câmpii. Ştiu foarte bine ce înseamnă privirile unui bărbat. Omul acesta s-a îndrăgostit de tine la prima vedere.

Aysel râse. Îi făcuse plăcere să audă aceste cuvinte.

Tarık se întoarse brusc şi începu să meargă către el.

– Unde te duci? strigă Aysel.

– Aşteaptă!

Îl ajunse pe Korhan Sönmez din doi paşi. Îi spuse ceva, Korhan Sönmez mai întâi rămase surprins, după care zâmbi şi dădu mâna cu Tarık. Mai vorbiră un pic, apoi Tarık arătă spre Aysel. Korhan o privi pe Aysel cu entuziasm. Se îndreptară către Aysel. Fata rămase şocată. Oare ce plănuia Tarık de data asta? Oare ce mai învârtea?

– Salut, zise Korhan luând-o pe Aysel de mână în semn de salut.

Mâna lui era uscată şi caldă. Pentru un timp nu-i dădu drumul, ţinându-i mâna prizonieră în pumnul lui. Aysel îl privea pe Tarık cu disperare, iar Tarık zâmbea cu neruşinare.

– Am înţeles că sunteţi admiratoarea mea, domnişoară.

Aysel zâmbi neputincioasă, neştiind ce să-i răspundă. Nu era un fan, şi pe deasupra nu prea înţelegea mare lucru din romanele lui. Încercase să citească unele din ele, dar se plictisise şi nu le terminase. Korhan Sönmez scria romane prea fictive şi greoaie.

– Maestre, Aysel v-a citit toate romanele! Şi încă de câteva ori.

– Da? Mă bucur foarte mult. Korhan o măsura pe Aysel cu ochi şireţi.

După aceea se întoarse către Tarık.

– Librăria dumneavoastră este prin apropiere?

– Da. Un pic mai în faţă. Şi partenerului meu Cezmi i-ar face mare plăcere să vă cunoască. Dacă doriţi, să mergem.

– La sfârşitul acestei luni îmi va mai apărea un roman, ştiaţi?

– Mă bucur să aud asta, maestre. Vom putea organiza imediat o sesiune de autografe.

– Da, se poate. Mai vorbim.

După această întâlnire de pe stradă, Korhan Sönmez intră, în sensul adevărat al cuvântului, în viaţa lor. Venea des pe la librărie şi discuta îndelung cu Tarık şi Cezmi despre literatură. Dacă se întâmpla ca Aysel să fie şi ea acolo în timp ce vorbea, n-o slăbea din priviri de parcă în toate discuţiile astea singura lui dorinţă era să-i atragă ei atenţia, să-i câştige admiraţia. Încerca să o includă şi pe Aysel în discuţiile lor cu întrebările pe care i le punea, dar Aysel se ţinea mereu la distanţă.

Tarık reuşise – într-un fel sau altul– să citească toate romanele scriitorului. Inteligent cum era, îi descifrase cu iscusință cărțile și reușea să-l și surprindă, să-l și bucure pe Korhan cu observațiile lui. Se vedea foarte bine că scriitorul era impresionat de inteligența ascuțită și ideile interesante ale lui Tarık și că-l plăcea mult. Într-o zi îi aduse chiar un roman, pe care nu reușise să-l termine, un roman de care nu fusese mulțumit și-l lăsase doar sub formă de ciornă, pentru a-i cere lui Tarık să-l citească și să-l critice.

Neajungându-i întâlnirile din librăria lui Cezmi, Korhan începu să vină și serile pe la Mahzen. Și, pe deasupra, în unele nopți, după ce ieșeau de acolo mai luau la rând câteva baruri. Toată consumația era plătită de Korhan.

Oriunde mergeau discuta mereu cu Tarık, dar în același timp nu-și lua ochii de la Aysel. Cei doi bărbați, unul tânăr, unul bătrân, parcă jucau șah. Dirijau cu iscusință acest joc ciudat al dragostei, aruncându-și unul altuia pase elegante. Amândoi erau mulțumiți de situația lor, în schimb nimeni nu-i cerea părerea lui Aysel.

De cealaltă parte, Aysel, cu cât îl cunoștea mai bine pe Korhan, cu atât regreta mai mult că-l întâlnise. Nu-i venea să creadă că omul acesta era scriitorul faimos căruia pe vremuri îi știa doar numele. Korhan era un om nespus de egoist, narcisist și un maniac al sexului. Era inteligent, vorbea foarte frumos, era rafinat, se îmbrăca bine, dar era respingător, antipatic. Era enervant faptul că discuta mereu despre romanele lui, despre atracția lui față de femei, despre sex. Și Ethem vorbea mult despre sex, dar naturalețea și șarmul lui nu se puteau regăsi la Korhan.

Bineînțeles că Tarık era patronul acestui joc. Oare nu el înscenase toate astea? De câte ori Korhan era curios în legătură cu relația lui cu Aysel, Tarık venea cu explicații care-l umpleau de speranță pe Korhan.

– Maestre, eu și Aysel avem o relație deschisă. Facem dragoste, dar suntem liberi să facem dragoste și cu altcineva. Adică nu ne purtăm ca și cum ne-am aparține unul altuia. Să zicem că lui Aysel i-a plăcut de un alt bărbat și vrea să fie împreună cu el. Ce-aș putea să-i spun? Îi spun: du-te, iubito, trăiește din plin, dar când te întorci înapoi să-mi povestești tot. Pentru că încrederea

este un punct esențial. Atâta timp cât ne povestim unul celuilalt despre relațiile trăite în afara relației noastre, nu s-ar numi că ne-am înșelat unul pe celălalt, nu-i așa? Dar să vă spun adevărul. Aysel este o fată timidă. Nu are încă încredere în aripile ei, nu a reușit să-și ia zborul de nici un fel, mă înțelegeți, nu-i așa?

Korhan, auzind aceste cuvinte, era deja copleșit de plăcere. Își îndrepta ochii arzând ca două flăcări către Aysel și îi studia obscen buzele, gâtul, corpul.

În timp ce stăteau la vreun bar, Tarık dispărea adesea. Uneori lipsea chiar și o jumătate de oră. Când se întorcea, găsea o scuză de genul că se întâlnise cu un prieten și stătuseră de vorbă, apoi se așeza la locul lui cu un zâmbet ciudat pe buze. În situații ca acestea se făcea că nu vede privirile pline de furie ale lui Aysel. Doar o singură dată când Korhan se ridicase pentru zece minute să dea un telefon, o luase pe Aysel de mână și i-o strânsese ca într-un cleşte:

– Netoato, nu-l mai privi pe om atât de sălbatic! Plec de la masă numai ca să rămâneți în doi, dar tu continui cu încăpățânare să te porți rece cu el. Ești proastă sau ce, iubito?

– Dar, Tarık... Îl urăsc pe omul ăsta. Când se uită la mine parcă salivează.

– Ascultă-mă bine! Vei face tot ce-ți va cere omul acesta! Tot ce-ți va cere! Mă înțelegi?

– Tu nu mă iubești deloc! Chiar așa, pe față...

– Termină! Omul ăsta e o șansă mare pentru noi. Trebuie să profităm foarte bine de ea!

Într-o zi Korhan îi invită acasă la el, în Yeniköy. În fața casei cu două etaje se afla o grădină mare. Grădina cu copaci mari și crengi dese ce acopereau aproape tot cerul i se păruse lui Aysel tare întunecată, sumbră.

În schimb, casa nu era deloc sumbră. Parterul avea o vedere superbă la mare. Toate lucrurile din cameră erau în tonuri de albastru și bleumarin. Aysel se simți într-o lume de poveste.

Și femeia care coborâse de la etaj și venise în liniște alături de ei era o femeie care se potrivea perfect atmosferei de poveste, o

femeie misterioasă. Era soția lui Korhan, Gülgün. Era o binecunoscută pictoriță și era la fel de interesantă ca și picturile ei. Își strânsese părul de culoarea cărbunelui într-un coc frumos la ceafă. Era o femeie minionă, subțirică și drăguță. Începând cu eșarfa de la gât și până la pantofii eleganți cu toc pe care-i purta, emana prin toți porii rafinament și noblețe. În ciuda vârstei înaintate, era o femeie foarte frumoasă.

Aysel nu înțelegea ce căuta la alte femei omul acesta cu o soție atât de atrăgătoare.

Era o vizită stânjenitoare. Doar Tarık se străduia să încălzească atmosfera și să deschidă un subiect de discuție. Se vedea că venise de acasă cu temele făcute. Îi lăuda picturile lui Gülgün, își spunea părerile. În scurt timp reușise deja să atragă atenția femeii.

Aysel, de câte ori își ridica ochii, întâlnea privirea lui Korhan. Acei ochi cu pleoape lăsate și cu sute de riduri împrejur o priveau pe Aysel cu o mare pasiune.

Atunci când Gülgün îl privea pe soțul ei, în ochii ei se întrezărea o expresie vizibil disprețuitoare. Era cert că femeii nu-i scăpa nimic. Și se vedea că era obișnuită cu flirturile soțului ei. Dar ceea ce nu înțelegea încă era rolul lui Tarık în toată treaba asta și de aceea îl studia cu mare atenție pe tânăr.

Din combina muzicală scumpă care se afla într-un colț al salonului se auzea vocea moale a lui Chet Baker. Părea că lui Tarık îi făcuse mare plăcere să converseze în acest salon în tonuri de albastru, în timp ce priveau Bosforul și își beau cafelele. Fața lui se înmuiase ca în momentele în care ajungea la orgasm, iar vocea lui devenise mai dulce ca mierea.

Stătură la Korhan până la lăsarea serii. Korhan îi conduse până la poartă și îi zâmbi ciudat lui Tarık. Zâmbetul acesta o deranjă cumva pe Aysel.

În timp ce coborau spre plajă pe strada pustie, Aysel nici măcar nu-l privi pe Tarık. Era furioasă.

– De ce te uitai așa la soția lui Korhan? zise ea la un moment dat, supărată.

Tarık râse.

– Când Korhan te dezbracă din priviri, eu zic ceva?

– Nu zici! Tocmai asta e problema!

Tarık râse din nou. Se întinse și o trase pe Aysel spre el. O îmbrățișă, o sărută pe păr. Apoi pe față, pe buze... O săruta cu o pasiune din ce în ce mai mare. O sărută, o sărută.

Lui Aysel îi trecu toată supărarea. Își puse capul pe pieptul lui.

– Tu și eu... îi șopti Tarık la ureche. În viitor putem să avem și noi o astfel de casă, haine elegante. Dacă ne punem mintea la contribuție, putem să reușim. Mă înțelegi?

– Cum? murmură Aysel.

– Profitând de toate ocaziile care ne ies în cale.

– După părerea ta, maimuțoiul ăsta bătrân care ne-a ieșit în cale e o ocazie bună?

– Este un om important. Are multe cunoștințe. Îmi poate fi de mare folos în treburile pe care le plănuiesc.

– Și ce-o să facem?

– Mâine după-amiază o să vii iar aici. Korhan te așteaptă.

– Fără tine?

– Da. Fără mine.

– Și soția lui? se bâlbâi Aysel.

– Soția lui n-o să fie acasă. Mâine dimineață pleacă la Ankara și de acolo în Italia pentru o expoziție. Rămâne acolo o lună. Doar am vorbit un pic mai înainte despre asta. Nu ne-ai auzit, nu-i așa? Ești tot cu capul în nori, Aysel!

– Ce... Ce să fac eu cu omul ăsta?

– Fetițo, tu ești proastă? Distrează-l, fă-i pe plac! E foarte important să fim prieteni cu el. Nu înțelegi?

Aysel dădu din cap aproape plângând.

– Nu ești deloc gelos?

– Nu mă gândesc deloc dacă sunt gelos sau nu! Pentru că nu mă interesează! Nici eu nu sunt proprietatea ta și nici tu nu ești proprietatea mea. Nici dacă te-ai culca cu o sută de persoane n-ar conta pentru mine. Dacă te iubesc, te iubesc, dacă nu, nu. Mintea ta nătângă nu pricepe asta? Nu poți să scapi o dată de concepțiile prostești din creierul tău?

– Și dacă nu vreau să vin?

Chipul lui Tarık împietri.

– Făcusem o înțelegere cu tine, Aysel. Ori faci așa cum ne-am înțeles, ori nu. Dar dacă n-ai de gând să respecți înțelegerea, pleacă exact în momentul ăsta de-aici. Dar să nu-mi mai ieși niciodată în cale. Mă înțelegi? Relația asta se termină.

Aysel lăsă capul în jos. Înțelegea.

– Bine, spuse ea cu o voce ștearsă. O să vin.

– Bravo!

***

– Cea mai mare greșeală din viața mea a fost să te dau cu mâinile mele lui Korhan.

– Sunt de aceeași părere, spuse femeia cu o voce obosită.

– De unde să știu că va face o obsesie pentru tine?

– N-aveai de unde să știi.

– Încă sunt curios ce-ați făcut în ziua aceea. Nu mi-ai povestit niciodată.

– Pentru că nu m-ai întrebat niciodată. Chiar așa... De ce nu m-ai întrebat?

– Poate pentru că n-am vrut să știu. Din ce alt motiv ar putea fi? Dar acum te întreb!

DOUĂZECI

Și înainte era tot așa. Nu își pierdea deloc timpul alături de cineva care era trecut de anii tinereții. De parcă bătrânețea era microbul ciumei, de parcă, dacă ar fi stat alături de o persoană bătrână, ar fi luat imediat microbul bătrâneții...

Aysel se opri neliniștită în fața porții. Nu voia deloc să intre, dar când se gândea cât de tare se va înfuria Tarık, înțelegea că nu putea să dea înapoi.

Ușa se deschise îndată ce apăsă pe sonerie. Poate că lupul bătrân o aștepta pe Aysel în spatele ușii. Părea curat, dinamic și foarte sănătos. Pe sub maleta elegantă, subțire, de un verde deschis, i se reliefau mușchii fermi ai pieptului.

– Vino, îi zise el lui Aysel.

Când întinse mâna, în aer se simți un miros fin de parfum...

– Vrei să bei o ceașcă de ceai?

– Da, zise Aysel în timp ce se așeza pe marginea fotoliului pe care stătuse cu o zi înainte. Era neliniștită de parcă se afla în cabinetul unui doctor. Era supărată pe ea însăși pentru că era atât de speriată.

Korhan se întoarse cu două cești de cafea și se așeză în fața ei. Începu să o privească pe Aysel cu insistență.

– De ce mă privești așa?

– Îmi place mult de tine, Aysel.

– De ce?

– Chiar nu știi de ce?

– Nu.

– Vino să-ți arăt. Se ridică în picioare și întinse mâna către Aysel.

– Ce să-mi arăţi?

– Vino!

– Nu, nu! Stau bine aici!

– Dragă, nu te speria! Nu te mănânc!

O duse pe Aysel într-o cameră mică. Camera care se afla în partea din spate a clădirii era întunecoasă, era un loc în care razele soarelui nu prea pătrundeau. În cameră se aflau un pat de două persoane, o oglindă mare şi un fotoliu care părea destul de confortabil, iar pe raftul montat în perete se aflau două rânduri de cărţi.

Aysel se sperie. Îl privi mirată. Cum adică, se gândea să o bage aşa, tam-nisam, direct în pat?

O trase pe Aysel în faţa oglinzii.

– Priveşte-te! îi spuse el. Iar apoi priveşte-mă pe mine!

Se afla alături de Aysel, un pic în spatele ei.

– Priveşte feţele noastre. Nu observi asemănarea?

Aysel privi. Îşi văzu faţa mică şi părul despletit. Bărbatul era înalt şi Aysel nu-i ajungea nici măcar până la umeri. Aysel îi privi pleoapele umflate şi lăsate, ochii de culoare verde-căprui care străluceau ca ochii unui tânăr de douăzeci de ani, buzele bine conturate, urechile destul de mari, părul deschis la culoare şi ondulat.

– Eu nu văd nici o asemănare, zise ea încet.

– Pentru că nu ştii cum să te uiţi. Însă eu am observat asemănarea dintre feţele noastre încă de prima oară când te-am văzut pe stradă. O faţă care nu aparţine acestei lumi, ci unei lumi îndepărtate, o faţă nobilă, dar care te nelinişteşte.

Apoi o îmbrăţişă strâns pe Aysel pe la spate.

– Dumnezeule, este un mare noroc că te-am întâlnit!

Aysel murmură de parcă se afla într-un vis:

– Şi Tarık îmi spune la fel. Îmi spune că nu fac parte din lumea asta.

– Tarık este un tânăr foarte inteligent. Îl iubeşti?

– Da.

Ea se desprinse din mâinile lui şi se îndepărtă. Apoi îl privi ironic.

– Spuneţi astfel de vorbe ciudate fiecărei fete pe care o aduceţi în casa asta?

El râse rece.

– Poate că o să te surprindă, dar eu nu aduc pe nimeni în casa asta. Fetele se țin după mine pe motiv că vor un autograf, iar apoi mă roagă să ies cu ele. Sunt un bărbat atrăgător, după cum vezi.

– Adică vreți să spuneți că fetele s-ar fi ținut după dumneavoastră chiar dacă nu erați un mare scriitor?

Râse răutăcios ca un copil.

– Vrei să-ți arăt și camera mea de lucru?

– Da.

– Haide, vino!

Urcară scările din lemn până la următorul etaj, apoi mai urcară câteva trepte și intrară într-o cameră puțin ieșită spre mare, cu un acoperiș în formă de triunghi. Era o cameră luminoasă, toată făcută din lemn. Prin geamul mic se vedea Bosforul. Camera mirosea a bețișoare parfumate și a tutun de pipă.

În cel mai îndepărtat colț de geam se afla un birou imens, iar unul dintre pereți era acoperit de la un cap la altul cu o bibliotecă.

Aysel atinse ușor lucrurile de pe masă: câteva pipe de diferite mărimi, punguțe cu tutun, câteva trabucuri subțiri, teancuri de coli albe, diferite creioane, cești, ierburi uscate și flori...

– Sunteți un om foarte fericit, nu-i așa?

Întrebarea asta îi ieșise din gură fără a se fi gândit.

Korhan râse.

– De unde ai scos-o?

– Din camera asta. În această cameră plutește fericirea. Simt că de la capătul acestei mese scrieți cu dorință și pasiune. Dar asta-i foarte straniu. Eu credeam că a scrie este o acțiune dureroasă.

– Așa și este, îți provoacă durere.

– Dar camera asta... Confortul de aici...

– Camera aceasta nu a existat întotdeauna. Pentru a putea atinge acest confort, eu și soția mea am fost nevoiți să luptăm mult. Și noi am avut zile grele, ne întrețineam greu. Ziua munceam la o bancă, aveam o viață grea de funcționar. Numai seara aveam timp să scriu.

Aysel aruncă o privire pe foile ce se aflau pe masă.

– Ce scrieți? Un roman nou?

– Da.

– Care este tema romanului?

– Unui scriitor nu i se pune întrebarea asta.

– De ce?

– Pentru că în romane nu se povestește un singur subiect. Într-un roman se poate regăsi tot ce ține de viață. Apoi adăugă pe un alt ton: Și, bineînțeles, dragostea.

Când veni vorba de dragoste, Aysel se neliniști din nou. Se îndepărtă de el.

– Ești sălbatică, zise Korhan.

– Așa sunt?

– Da. De parcă nu te culci cu Tarık.

Aysel ridică din umeri:

– Ne culcăm împreună.

– Vrei să te culci și cu mine?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că nu simt nimic față de dumneavoastră.

– Ce te aștepți să simți?

– Nu știu.

– Dar eu te doresc mult. Ești foarte tânără. Așa de tânără, încât... Ah, oare ești conștientă de asta? Îți știi valoarea?

– Nu cred. De multe ori îmi doresc să mor odată și să scap de viața asta.

Pe fața lui se ivi un zâmbet inexpresiv. O trase pe Aysel spre el și o îmbrățișă.

– Copilă! Ești încă o copilă! spuse el.

Era o experiență ciudată pentru Aysel să-și pună capul pe pieptul lui. Nu-i oferea siguranță, ba dimpotrivă, o speria. Pieptul lui era prea osos. Îl împinse încet și se îndepărtă de el. Pe fața lui Korhan apăru un zâmbet trist.

– Mai sunt câteva lucruri pe care vreau să ți le arăt.

Din dulapurile de jos ale biroului scoase un teanc cu foi de desen. Le împrăștie pe masă. Pe toate erau desenate sexuri femeiești. Organul sexual feminin desenat din diverse unghiuri. Unele în creion, unele cu guașă...

– Cum ți se par? Să vedem ce părere ai despre desenele mele.

Aysel privea sexurile desenate, răsfirate pe masă, fără măcar a clipi. Nici un desen nu semăna cu altul.

– Pentru a le... Pentru a le desena ați folosit modele?

– Bineînțeles. N-am nici o problemă din punctul ăsta de vedere. Ai vrea să-mi fii și tu model?

– Nu!

El râse. Se așeză pe scaunul de lucru și o trase pe Aysel de mână în brațele lui. O strânse tare de mijloc. Aysel simțea sub fundul ei cum sexul bărbatului se trezea la viață, cum se mărea.

– Nu se poate, zise Aysel încet alunecând din brațele lui.

– De ce? O ținea pe Aysel de mână și nu-i dădea drumul.

– Sunteți foarte bătrân. Nu pot să mă culc cu dumneavoastră!

Pentru un moment, pentru un moment foarte scurt, omul încremeni. După aceea se relaxă. Râse cu poftă, cu un hohot scurt.

– Nu sunt chiar atât de bătrân.

– Ba sunteți!

– Ce copilă ești! Eu îți spun că sunt îndrăgostit de tine, iar tu ce-mi spui!

– Care dragoste? Doar v-am spus că nu simt nimic față de dumneavoastră!

– Dar mă jignești. Și de ce te ferești? De Tarık? Nu el a fost cel care te-a trimis aici?

Aysel reuși să-și elibereze mâna din mâna lui și se îndepărtă de el, așezându-se cu spatele la fereastră. Îl privi de parcă se scuza.

– Nu pot s-o fac! Înțelegeți-mă, nu pot s-o fac!

Bărbatul suspină:

– Aysel, te doresc foarte mult... Vino lângă mine!

– Nu pot!

I– ubito... Te rog... Vreau să te sărut o dată... Doar să te sărut!

Mârâia asemeni unui copil. Aysel simți că prinde curaj.

– Nu pot, spuse ea încă o dată, cu o voce sigură.

– Bine, spuse bărbatul. Nu veni lângă mine, bine. Scoate-ți cămașa de pe tine. Măcar atâta ai face? Îmi dai voie să te privesc?

Aysel reflectă puțin asupra acestei propuneri. De ce să n-o facă? Dacă n-ar face nimic, atunci l-ar înfuria pe Tarık, iar acest lucru nu și-l dorea deloc.

Își desfăcu nasturii de la cămașă fără a-și lua ochii de la bărbatul care se răsucea pe fotoliu ca o râmă, ezită o clipă, după care își scoase cămașa. Bărbatul suspină adânc. O puse să-și scoată și sutienul. Aysel își lăsă mâinile în jos, stând asemeni unui model care poza nud.

Korhan se lăsase pe spate în fotoliu, iar mâna îi alunecase în pantaloni. Nu putea să-și ia ochii de pe sânii lui Aysel. Fața lui lua o mie și una de înfățișări, se înroșea cu fiecare clipă ce trecea și parcă se umfla. După câteva minute ejaculă, tremurând și zdruncinându-se.

Își rezemă capul de fotoliu, respiră adânc și tuși o dată sau de două ori.

Aysel se sperie că bărbatul va face atac de cord și va muri.

El zâmbi de parcă înțelesese gândurile lui Aysel.

– Sunt mai puternic decât crezi, spuse el cu o voce ironică.

Aysel își puse în grabă sutienul și cămașa pe ea. Era roșie ca racul.

– Acum ar fi bine să plec, murmură ea.

– Nu pleca, zise bărbatul. Dacă vrei, putem să mergem undeva să mâncăm ceva sau putem să bem într-un bar.

Aysel se gândi la această propuneri. Era ciudat, dar nu voia să plece imediat din casa aceea. Știa că dacă va pleca se va gândi fără-ncetare la ceea ce se întâmplase un pic mai devreme și se va simți prost.

Korhan, care observase nehotărârea ei, se ridică din fotoliul pe care stătea tolănit vădind o agilitate neașteptată pentru un om de vârsta lui.

– Așteaptă-mă aici. Mă schimb și vin imediat, zise el.

Se plimbaseră toată noaptea. Nu rămăsese nici un bar pe malul Bosforului și prin Taksim la care să nu fi intrat. Korhan știa toate cluburile de jazz de la subsoluri și deasupra și o trăgea pe Aysel după el, intrând și ieșind din ele cu o energie interminabilă. În locurile în care mergeau se întâlneau cu multe celebrități: producători de filme, actori de cinema, actori de teatru, scriitori, poeți, oameni de afaceri atrași de viața boemă... Korhan

îi cunoştea pe toţi. Îi făcea lui Aysel cunoştinţă cu ei şi se purta de parcă fata-i era iubită. La început parcă o deranjase pe Aysel purtarea asta a lui, dar se hotărî apoi să nu o ia în seamă. Poate că după experienţa ciudată dintre ei deveniseră un fel de iubiţi.

În ultimul bar din Taksim în care intrară, un bar select, Aysel se trezi în mijlocul unui grup interesant: un cunoscut creator de modă, un producător de filme străine, trei compozitori francezi care locuiau în Istanbul, un pictor faimos care trăia în Franţa şi încă multe alţi oameni de acest fel.

În timp ce stătea la aceeaşi masă cu toate aceste persoane interesante, în barul acesta scump, viaţa sărăcăcioasă pe care o trăia cu Tarık rămăsese departe. Aici oamenii erau liniştiţi, relaxaţi, drăguţi. Încrederea în sine, faptul că aveau bani, faptul că aveau reuşite în viaţă, că se depăşiseră pe ei înşişi, toate acestea le dădeau o strălucire aparte.

Chiar şi Korhan i se părea mai puţin respingător. De fapt, el nu se schimbase deloc, era la fel de antipatic. De câte ori deschidea gura pentru a spune ceva, vorbea numai despre noul lui roman. Nu-l preocupa nimic altceva sau altcineva. Chiar de s-ar fi sfârşit pământul, nu i-ar fi păsat. Numai romanul lui! Şi, cu toate acestea, se purtau respectuos cu el. Înseamnă că îl acceptaseră aşa cum era.

În cele din urmă se urcaseră într-un taxi şi se întorseseră în casa din Yeniköy. Era aproape trei dimineaţa.

Când intrară în casă, Korhan vru să o îmbrăţişeze pe Aysel, dar fata se îndepărtă imediat.

– Nu s-a schimbat nimic.

Bărbatul oftă dezamăgit.

– Măcar dormi alături de mine? Să dormim împreună.

– Nu.

– Eşti tare încăpăţânată.

– Probabil.

– Şi unde ai vrea să dormi?

– Nu ştiu. Unde credeţi dumneavoastră că ar fi potrivit...

Korhan o duse pe Aysel în camera cu oglindă unde o dusese şi în cursul zilei. Apoi urcă la etaj şi se întoarse purtând în braţe un cearşaf, o pernă şi o pătură.

Aranjară patul împreună. În timp ce îi spunea noapte bună lui Aysel, o privea ca un căţel ascultător, care la cel mai mic zâmbet era gata să-şi scoată limba şi să-i lingă mâinile.

Aysel însă era foarte distantă şi rece. Bărbatul ieşi din cameră fără tragere de inimă. Aysel îl auzi cum urcă la etaj. Se dezbrăcă şi se băgă în pat. Se tot răsuci o vreme în stânga şi-n dreapta, se foi prin pat şi era pe cale să adoarmă, când văzu faţa lui Korhan în lumina ce bătea de pe hol. Se afla în faţa uşii. Aysel nu fu prea surprinsă, dar se nelinişti.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

– Vreau să dorm lângă tine, zise el cu o voce tremurândă.

– V-am spus că eu nu vreau.

– Ascultă-mă, Aysel...

Se apropie de pat clătinându-se şi îngenunche. Acum se aflau faţă în faţă. Aysel îi privi cu interes ridurile adânci de pe faţă, care semănau cu craterele unei planete. Bărbatul simţi parcă asta şi oftă. Apoi întinse mâna uscată şi începu să o mângâie pe Aysel pe gât.

– Nu pot să mi te scot din minte.

– Ar fi bine să mă scoateţi.

– De ce eşti atât de crudă?

– Nu sunt crudă. Şi nu e vorba nici de onoare. Doar că... Doar că nu simt nimic pentru dumneavoastră. Dacă aş fi simţit, am fi făcut dragoste.

Era pur şi simplu o provocare. Bărbatul suspină cu durere şi îşi apropie gura de urechea fetei:

– Viaţa e grea pentru o fată tânără, şopti el. Cu cât vei înainta în viaţă, va fi şi mai grea. Ar trebui să-ţi faci nişte iubiţi potriviţi pentru tine.

– Ca dumneavoastră adică?

– Da. Iar când va veni vremea, va trebui să faci o căsătorie potrivită.

Aysel râse rece.

– Mă surprinde să aud clişeul acesta de la dumneavoastră.

– Asta e realitatea, zise Korhan. Astea sunt vorbele unui om care trăieşte de multă vreme pe acest pământ. Tarık e un tânăr bun, e inteligent şi curajos, dar nu-i potrivit pentru tine. Mă înţelegi?

Aysel nu putu să-i răspundă. Înghiţi doar în sec. Ar fi trebuit să se enerveze în urma acestor vorbe, dar nici măcar nu se supără.

Korhan se întinse şi o sărută pe Aysel pe buze. Buzele lui erau aspre ca o coajă de copac. Aysel se încordă.

Bărbatul dădu din cap într-o parte şi în alta deznădăjduit.

– Copilă năucă! Dacă aş fi putut să-ţi povestesc... Ah, mă chinui în zadar. Eu mă duc în camera de lucru. Trebuie să scriu. Trebuie să scriu despre tine şi despre noaptea asta. Despre răceala ta, despre neajutorarea ta, despre faptul că eşti o copilă...

Se ridică pe picioarele sale lungi, o măsură pe Aysel câteva secunde gânditor şi ieşi din cameră.

Aysel nu putu să doarmă. Somnul îi pierise. Mintea ei era plină cu întâmplările zilei destul de încărcate. Era neliniştită. Simţea mirosul lui Tarık în cameră. Trăi încă o dată acelaşi sentiment absurd; Tarık era parcă un vrăjitor şi poate că în momentul acela se afla în camera aceea şi ascultase cele spuse de Korhan cu un zâmbet amar pe buze, iar acum o privea pe Aysel, aşteptând să vadă ce va face.

Apoi auzi râsul ironic al lui Tarık. Vocea pe care o auzise părea atât de adevărată, încât i se făcuse pielea de găină. Se dădu jos din pat cât putu de repede şi aprinse lumina. Cercetă toată camera. Bineînţeles că era singură. Nu se afla nimeni în cameră. Ce credea, că Tarık se ascunsese sub pat?

Nervii îi cedaseră. Tremura ca o frunză. Ajunse la etaj urcând scările câte trei, câte cinci. Intră în cameră ca o ghiulea, fără să bată la uşă. Korhan se afla la masă şi scria ceva. Între degete avea un trabuc subţire, iar în faţă un pahar cu vin roşu.

O privi mirat pe Aysel, care tremura în uşă.

– Ce-ai păţit?

Aysel nu-i răspunse.

– Vino lângă mine!

Aysel se apropie şi se opri în faţa lui. Korhan o trase pe Aysel în braţele lui şi îşi lipi capul de sânii ei.

– Mi-e frică, zise Aysel. Era foarte speriată.

– Ai avut un coşmar?

– Am impresia că da.

– Linişteşte-te un pic. Bea din vinul ăsta. Îi întinse lui Aysel paharul lui.

Aysel termină vinul dintr-o suflare. O ardea pe dinăuntru, dar se simţea bine.

– Am scris câte ceva în legătură cu tine. Ai vrea să-ţi citesc?

– Da.

Bărbatul trase de pe masă una dintre foi, cea pe care o scrisese ultima, şi începu să o citească. Să audă cele scrise din vocea lui îi oferi lui Aysel un sentiment ciudat de linişte. Îşi rezemă capul de umărul lui uscăţiv şi începu să asculte.

Korhan citi vreme îndelungată. Vocea lui îi părea lui Aysel un cântec de leagăn. Nici măcar nu încerca să înţeleagă sensul cuvintelor, asculta doar muzicalitatea lor.

***

– O situaţie clasică. Bărbatul bătrân şi fata tânără. Boşorogul face şi pe tatăl, dar i-o şi trage fetei. Pentru că are un iz de incest, această relaţie este periculos de atrăgătoare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru fată. Să găseşti la un bărbat afecţiunea unui tată şi în acelaşi timp să te şi culci cu el...

– Nu m-am culcat niciodată cu el, zise femeia cu o voce inexpresivă...

– Cred că nu te aştepţi să şi cred. Aţi umblat împreună luni întregi.

– Ba chiar câţiva ani, zise ea. Am continuat să mă întâlnesc cu el şi după ce m-am despărţit de tine. Dacă m-aş fi culcat cu el s-ar fi plictisit imediat de mine. Atâta timp cât îl refuzam, eram interesantă în ochii lui. Nu voiam să se plictisească de mine pentru că după acea noapte începuse să-mi placă prietenia lui. Mă distra, mă ducea în diverse locuri, îmi făcea cunoştinţă cu oameni interesanţi. Alături de el începusem să ies din stările acelea depresive, începusem să mă simt puternică.

– Adică n-a sărit deloc pe tine? Vrei să cred asta?

– Nu mă înţelegi! Tocmai tu ar fi trebuit să înţelegi situaţia asta. Pentru el nu conta câtuşi de puţin cine sunt sau ce fel de

femeie sunt! Ce importanță putea să aibă o fată simplă în fața unui bărbat care se îndrăgostise de o grămadă de femei, care se culcase cu sute de femei? Ceea ce îi ofeream eu era cu totul altceva și din cauza asta nu putea să renunțe la mine. Îl făceam să trăiască durerea provocată de dragoste. Ăsta era un joc. Amândoi știam că era un joc și îl jucam cu mare plăcere. El era în rolul unui bătrân îndrăgostit cu pasiune, iar eu eram tânăra nemiloasă, libertină, care nu-i accepta dragostea. Dar, de fapt, nici el nu era un biet bătrân și nici eu o tânără nemiloasă și libertină.

– Ce te atrăgea atât de mult la prietenia lui?

– Era un om fericit. Era egoist și, asemeni tuturor egoiștilor, avea o viață liniștită. Știa foarte bine cum poți trăi fericit.

– Romanele lui sunt foarte ciudate. Chipurile povestește despre lucruri care aparțin acestei lumi; formulează fraze pretențioase alăturând cele mai frumoase cuvinte, dar ceea ce iese la sfârșit este cu totul lipsit de sens. Romanele lui sunt asemeni unor picturi false copiate cu iscusință după picturile unui pictor faimos. Au estetică, dar nu și suflet. După un timp observi că singura preocupare a lui o reprezintă cuvintele. La fel ne-a văzut și pe noi doi, ca pe niște cuvinte; noi nu existam pentru el în afara greutății noastre expresive. Nu trăiam pentru el. Și, dacă aș merge și mai departe, pentru el întreaga lume era parcă un loc orânduit pentru ca el să poată scrie, ca un platou de filmare. Totul era numai un decor: oamenii, păsările, cerul, soarele și stelele. Singurul scop al existenței lor era să ofere inspirație marelui scriitor. Orice sentiment specific omului era interpretat de Korhan ca specific persoanei lui, trăia numai pentru el. Nu știa ce înseamnă compătimirea, iubirea, dorul, cu sensurile pe care le știm noi. Îi spusesem odată aceste gânduri ale mele. În timp ce asculta ajunsese pur și simplu la orgasm. Vroia să-i povestesc mai mult, mai în detaliu. Cred că trăia plăcerea de a fi înțeles de către altcineva pentru prima oară în viața lui.

– A văzut mereu femeile ca pe niște sexuri umblătoare. Nici eu nu reprezentam altceva în ochii lui.

– L-ai văzut în ultima vreme?

– Da. Anul trecut ne-am întâlnit din întâmplare în Taksim. Trecuseră ani întregi de la ultima noastră întâlnire. Îmbătrânise de-a binelea și devenise un om uscățiv. La început nu m-a recunoscut. Dar apoi, memoria i-a revenit și în ochii lui a apărut o sclipire. „Ce mult te-am iubit", a murmurat. Dar apoi privirea lui s-a răcit imediat. „Ai îmbătrânit", mi-a zis, de parcă îmbătrânirea ar fi o faptă rea. „Da", i-am răspuns eu și i-am zâmbit sfidător. S-a strâmbat cu scârbă. „Urăsc bătrânețea", a spus. Dumnezeule, era atât de dureros să auzi vorbele astea de la un om atât de bătrân! Parcă nu era deloc conștient de situația în care se afla el însuși. Mă privea oarecum și cu un aer de răzbunare. „Cu ani în urmă mi-ai spus că sunt bătrân, dar iată că și tu ai îmbătrânit până la urmă și pe deasupra eu încă sunt în picioare și încă în putere", voia parcă să-mi spună. După un minut, două s-a îndepărtat imediat de mine. Și înainte era la fel. Nu-și pierdea deloc timpul alături de cineva care era trecut de anii tinereții. De parcă bătrânețea era microbul ciumei, de parcă, dacă ar fi stat alături de o persoană bătrână, ar fi luat imediat microbul bătrâneții.

DOUĂZECI ŞI UNU

Măscăricii şi bufonii! Eu am împărţit
aceeaşi soartă cu ei.

Prezenţa lui Korhan începuse să influenţeze viaţa lui Aysel întru totul. După noaptea aceea, între ei doi se crease o prietenie ciudate, dar adâncă. Aysel părea că găsise până la urmă figura tatălui înţelegător şi interesat căruia îi simţise lipsa toată viaţa. Şi pe deasupra descoperise că Korhan nu era atât de egoist precum credea ea. Atunci când voia, putea să fie şi amuzant.

De acum nu prea îl mai includeau pe Tarık în plimbările lor târzii. Această idee venise din partea lui Korhan.

– Oricum îl văd mereu la librăria lui Cezmi. Nopţile vreau să fiu numai cu tine. Şi, pe deasupra, atunci când Tarık se află alături de noi, tu devii ciudată, îţi ies ţepii. Te porţi urât cu mine. Când nu este el, nu mai eşti aşa. Devii o fetiţă mică şi dulce, îi spunea el.

Ceea ce îi plăcea cel mai mult la Korhan era că nu o forţa să facă dragoste cu el. Într-adevăr, îşi repeta dorinţa de nenumărate ori fără a se plictisi, dar ştia să accepte cu multă răbdare fiecare refuz al fetei.

În unele nopţi când o ducea la el acasă îi cerea lui Aysel să se dezbrace. Lăsându-şi capul într-o parte asemeni unui copilaş, spunea „Măcar atât fă pentru mine". Aysel se dezbrăca. Se aşeza într-un colţ îndepărtat şi îi dădea voie bărbatului să o privească sau să o deseneze.

Şi Korhan juca atât de bine rolul unui îndrăgostit pasionat! Aflase unde locuia Aysel. Uneori, când ieşea de-acasă, Aysel îl găsea pe Korhan stând pe gardul unei curţi la capătul străzii. În mână ţinea un buchet mic de flori.

– Atunci când nu te văd mă neliniştesc, îi spunea el. În astfel de momente era emoţionat ca un adolescent şi ochii îi străluceau.

Odată, după ce se certase cu Aysel în mijlocul străzii, îngenunchease în faţa ei cerându-şi scuze sub privirile mirate ale celor ce treceau pe stradă. Altă dată plânsese cu hohote tot în mijlocul străzii.

– Mă omori cu refuzurile tale, îi spusese el cu o voce înecată.

Totul era teatru, Aysel ştia asta. Korhan ar fi putut fi un bun actor. I s-ar fi potrivit mai mult decât să scrie, pentru că el putea să trăiască numai atunci când juca teatru. Aysel se implica şi ea în joc, încurajându-l astfel pe Korhan, pentru că şi ea se distra în felul acesta. După relaţia dezastruoasă, distrugătoare, periculoasă pe care o trăise cu Tarık, relaţia ei cu Korhan era asemeni unui balsam, asemeni plimbărilor sub clar de lună pe o apă liniştită.

Şi îi spunea mereu lui Aysel fără a se plictisi că ar trebui să se despartă de Tarık.

– Nu este o persoană potrivită pentru tine", îi spunea el cu încăpăţânare.

Şi, poate numai pentru ca această despărţire să se realizeze cât mai repede şi cât mai uşor, insista ca Aysel să înceapă să lucreze.

Într-o seară, într-unul dintre barurile în care merseră, îi făcu cunoştinţă lui Aysel cu un prieten de-al lui, arhitect. Bărbatul de vârstă mijlocie pe nume Alp avea nevoie de un asistent şi se pare că o plăcuse pe Aysel. Şi astfel Aysel începu să lucreze în biroul lui din Maçka.

După ce începu să lucreze, viaţa ei se schimbă cu totul. Nu mai avea timpul şi tendinţa de a cădea în depresie. Viaţa ei era foarte agitată. Ziua era la birou, iar în multe dintre seri împreună cu Korhan. Se duceau la cinematograf, la teatru, la spectacole de balet, la concerte.

De bine, de rău, făcuse ordine în viaţa ei. Plănuia să mai câştige ceva bani şi să închirieze un mic apartament. Atunci ar fi putut scăpa de Müzeyyen şi, lucrul cel mai important, ar fi putut fi împreună cu Tarık ori de câte ori îşi dorea. Ar fi putut face dragoste fără teamă şi fără să fie nevoiţi să şuşotească, ar fi putut face gălăgie după voie. Ar fi putut găti împreună, s-ar fi putut

întinde amândoi pe o canapea să se uite la televizor. Ar fi putut face împreună atâtea lucruri mărunte pe care nu le putuseră face pentru că nu aveau un loc al lor, un apartament al lor.

Aceste vise o făceau fericită, dar o întrebare din adâncurile minții ei nu-i dădea pace. Dacă ar fi avut o casă a ei, și-ar fi dorit într-adevăr să trăiască împreună cu Tarık? Se gândea la întrebarea asta până simțea că-i plesnește capul și ajungea la concluzia că, de fapt, nu voia. Tarık însemna durere, gelozie și lacrimi. Tarık nu putea să ofere nici unei femei o relație liniștită, bazată pe încredere. Aysel însă, la fel ca multe alte femei, își dorea să aibă încredere în bărbatul împreună cu care avea să fie.

Și totuși încă nu era atât de puternică încât să poată renunța la Tarık. „Încă puțin", își spunea ea. Să mai continue un pic, după aceea vom mai vedea...

Tarık nu era prost și bineînțeles că era conștient de întreaga situație. Când se ducea serile la Mahzen, Aysel nu mai era acolo. Se întâlneau doar o dată pe săptămână sau chiar o dată la zece zile. Aysel începuse să lucreze și parcă pe zi ce trecea se îndepărta din ce în ce mai mult de el. Tarık se enerva în sinea lui; știa că schimbarea lui Aysel i se datora lui Korhan, dar nu putea să înțeleagă exact ceea ce se întâmpla.

Nu o întreba niciodată nimic pe Aysel de teamă să nu fie greșit înțeles. Dacă ea ar fi crezut că este gelos, ar fi început să se umfle în pene.

Desigur, era curios dacă Aysel și Korhan se culcau împreună, dar asta era pură curiozitate. Aysel însă nu avea cum să înțeleagă lucrul acesta. Ar fi vrut ca Aysel să vină și să-i povestească din proprie inițiativă, să-i împărtășească totul despre viața ei de acolo. Dar Aysel nu-i povestea nimic.

Și, astfel, Tarık devenea din ce în ce mai înverșunat și se lega des de Aysel, adresându-i vorbe cu subînțeles. De ce nu-mi povestești și mie pe unde te plimbi nopțile? De ce nu mă chemați și pe mine când mergi pe undeva cu Korhan? Sau nu mai ai nevoie de mine, iubito? Așa este?

Și pe deasupra nici treburile nu-i mergeau bine. Ca întotdeauna. După mult timp, când s-au dus împreună într-o noapte la barul Entelektüel, i-a spus:

– Tu plăteşti nota, frumoaso! În seara asta sunt lefter.

– Bine, zise Aysel nepăsătoare. Cum merg treburile? întrebă ea apoi, după câteva minute, cu o voce prudentă.

– Eh... Am putea spune că nu merg prea bine. Ihsan s-a răzgândit să mai investească bani în afacerea cu organizări de evenimente. Mai găsisem şi un birou frumos în Tunel. După ce a renunţat el, a-nceput şi Cezmi să facă fiţe. Mă întreabă mereu cu câţi bani voi contribui eu. De luni de zile îl duc cu zăhărelul, spunându-i să mai aştepte puţin, că am o casă pe care trebuie s-o vând. Dar a început să-şi piardă răbdarea. Mă întreabă unde este casa şi se oferă să mă ajute la vânzare. Pe scurt, sunt în rahat până în gât.

– Dacă nu-i minţeai atât, toate astea...

O privi furios pe Aysel.

– Nu vorbi prostii! Ce puteam să fac dacă nu-i minţeam? Crezi că dacă le spuneam adevărul aş fi putut să mă apropii de ei? Atunci Cezmi m-ar fi angajat doar ca vânzător!

– Şi aşa parcă ce se întâmplă? Adevărul tot iese la iveală! Cât poţi să-l ascunzi?

– Trebuie să găsesc bani pe undeva. La naiba! ţipă el nervos.

– De ce nu-i ceri lui Ethem?

– Ethem nu are atâţia bani. Şi mai e şi foarte zgârcit.

O privi pe Aysel cu o expresie ciudată.

– Korhan Sönmez ne-ar putea ajuta. Are o grămadă de bani, dar nu trebuie să ştie că-i vreau eu. Trebuie să-i ceri în numele tău. Inventezi tu ceva şi...

– Vorbeşti prostii! Nu pot să-i cer nici un ban.

– Cică nu poate să-i ceară! Toanto! De cât timp umbli cu el! E pe degeaba?

– Ce sunt eu, prostituată?

– Măcar de-ai putea fi o prostituată!

Pentru prima oară... Pentru prima oară în Aysel se rupse ceva, se sparse, se împrăştie. Pentru prima oară îl privi pe Tarık nu cu ochi orbiţi de pasiune, ci cu ochii unui străin. În faţa ei văzu un amărât panicat. Un bărbat care umbla cu o haină a cărei modă trecuse de mult, sărac, ciudat; cu o privire nebună, un om dominat de furie de la degetele picioarelor până la firele de păr...

Tarık înţelese parcă gândurile lui Aysel. Se înnegri la faţă.

– Scuză-mă, murmură el. Sunt un animal!

Se întinse, luă mâna lui Aysel şi o duse la buze.

– Sunt dat peste cap zilele astea, Aysel. Şi tu nu mă ajuţi deloc.

Aysel îşi trase mâna nervoasă.

– Pentru a te ajuta trebuie să scot bani de la Korhan? Sau să pun în băutura mătuşii mele otravă de şoareci? Eşti conştient că o iei razna?

În ochii lui se aprinse parcă o flacără neagră, iar vocea lui deveni ascuţită.

– Ai dreptate, vorbesc prostii! Bineînţeles că noi nu putem face aşa ceva! Nu putem, pentru că noi suntem nişte oameni mărunţi! Dacă nu eram nişte oameni mărunţi, nu ne-ar fi fost teamă nici să comitem o crimă, nici să ne aventurăm în furturi mari! Curajul nostru nu ar fi avut limite. Am fi mizat mult şi am fi câştigat mult. Ori am fi pierdut mult. Ce contează? Dacă cel mai important este să trăieşti pe picior mare...

Se lăsă pe spate pe scaun şi se uită la Aysel cu o furie pe care îi era greu să şi-o stăpânească.

– Tu nu eşti potrivită pentru mine, fetiţo! murmură el. Chipurile, împreună urma să învârtim treburi frumoase... Când colo, singura ta grijă era să-ţi construieşti o viaţă măruntă şi sigură. Pentru că ţi-ai găsit un serviciu de doi bani şi te-ai lipit de-un aşa zis scriitor, acum mă dispreţuieşti? Dispari! Eu n-am nevoie de tine!

Aruncă furios pe masă şerveţelul cu care se ştersese la gură, se ridică şi plecă.

Irfan se apropie de masă sub pretextul că voia să strângă farfuriile.

– Of, fata mea, de-atâta timp nu reuşiţi în nici un fel să vă rezolvaţi problemele! Tot ceartă, ceartă! Ce-aveţi atâta de-mpărţit? zise el mai în glumă, mai în serios.

Aysel simţi mai întâi o linişte în suflet. Ce bine, Tarık plecase! Scăpase de el! Nu-l va mai căuta niciodată şi relaţia lor se va termina! Dar imediat pasiunea aceea înspăimântătoare, arzătoare îşi iţi capul în inima ei ca un şarpe şi începu să simtă cum începe să-i ardă cumplit sufletul. Nu! Nu putea trăi fără Tarık. Nu era posibil aşa ceva! Nu încă!

Plăti nota, ieşi în grabă din bar şi începu să alerge pe stradă. Îl ajunse din urmă pe Tarık înainte ca el să ajungă în Taksim.

– Te iubesc, îi zise ea şi, aruncându-se în braţele lui, îl sărută de nenumărate ori pe faţă.

Faţa şi ochii lui Tarık erau umezi. Rămase foarte surprinsă văzându-l că plângea. Cu durere în suflet, îi şterse lacrimile:

– Nu plânge, zise ea. Nu suport să te văd plângând.

Merseră de mână până în staţie. Urcară în autobuzul pe care-l luau de fiecare dată şi se aşezară ca de obicei în spate.

– Mi s-a făcut tare dor de tine, murmură Aysel în timp ce se lipea de el. Cum am reuşit să stăm atâta vreme departe unul de celălalt? Ce s-a întâmplat cu noi?

– Nu ştiu, zise el. O trase pe Aysel şi o lipi de pieptul lui.

Autobuzul înainta în întuneric, clătinându-se cu zgomot. Ochii lui Tarık erau roşii. La un moment dat, o mângâie pe Aysel uşor pe faţă.

– Ce reprezint eu pentru tine, spune-mi, Aysel? şopti el cu o voce tristă.

– Ce reprezinţi pentru mine?

– Tu trebuie să spui!

– Eşti iubitul meu.

– Altceva?

– Altceva... Eşti prietenul meu.

– Altceva?

– Altceva... Nu ştiu!

– Apleacă-te la urechea mea şi spune-mi că sunt soţul tău!

– Poftim?

– Fă ce-ţi spun.

Aysel ezită pentru o clipă, dar apoi se aplecă la urechea lui şi îi şopti:

– Eşti soţul meu.

Ochii lui Tarık se umplură cu lacrimi.

– Ce ai, Tarık? murmură Aysel. Începuse să-i fie frică.

– Am pierdut jocul... Treaba mea e pe cale să se termine. Punându-şi capul pe umărul lui Aysel, închise ochii şi oftă adânc. Orice ni s-ar întâmpla, să nu uiţi un lucru: tu eşti soţia mea. Chiar

dacă nu ne vom căsători vreodată, tu eşti soţia mea. Să nu uiţi asta niciodată!

După două săptămâni, ceea ce era de aşteptat se întâmplă. După o ceartă zdravănă, Tarık plecă din librăria lui Cezmi. Totul se terminase.

Se simţea obosit, jignit şi fără speranţe. Şi, mai presus de toate, era nebun de furie! Clocotea! Se gândea cum luni de zile se zbătuse fără speranţe, îi părea rău pentru munca sa care se dusese pe apa sâmbetei. Se abţinea cu greu să spargă, să distrugă ceva. Se înroşea de câte ori se gândea la bufoneriile pe care le făcuse pentru a le fi pe plac oamenilor. Strângea din pumni şi-i venea să strige către cer: „Eu sunt un măscărici". Blestema torturile pe care le suportase, îi blestema pe tatăl şi pe mama lui, pe prietenii lui vechi cu care fusese implicat în manifestaţii, pe toţi bogaţii, pe intelectuali, pe Cezmi, pe Ihsan. Chiar şi pe Ethem! Toată lumea, toţi îi erau duşmani.

Doar Aysel nu ştia ce era pentru el. Îi era prietenă sau un duşman ascuns? Sau chiar mai rău: era oare o femeie căreia, de fapt, nu-i păsa deloc de Tarık?

Acum, când viaţa lui ajunsese din nou în punctul zero, îşi dădea seama că singurul lucru care i-a mai rămas era Aysel. În el creştea o frică imensă. Dacă va pleca şi Aysel? Nu era de-ajuns ca omul să cadă, ca să vină toate necazurile unul după altul?

În ultima perioadă se purtase prosteşte. Nu făcuse deloc bine neglijând-o atât de mult pe Aysel.

Simţi un mare regret. Trebuia să îndrepte tot ce stricase, trebuia să-şi recupereze greşelile. Nu ar fi fost în stare să mai sufere o lovitură în perioada aceea, nu putea să permită aşa ceva. Picioarele îl purtară spre Kabataş. Nu informaţia e cea mai bună armă?... Cea mai bună cale de a fi mereu cu un pas înaintea lui Aysel era să afle cât mai multe în legătură cu ea. În cazul acesta ar putea începe prin a o cunoaşte pe faimoasa ei mătuşă.

Intră în blocul în care Aysel locuia împreună cu mătuşa ei. În timp ce trecea pe lângă cutiile poştale, observă că în cutia cu plăcuţă de metal pe care scria Müzeyyen Çelik erau câteva

plicuri. Veniseră oare pentru Aysel? Încercă să ia plicurile, dar degetele nu-i intrară în cutie. Scoase din buzunar o sârmă groasă și forță lacătul care abia se mai ținea. După ce se chinui un pic, deschise lacătul și luă plicurile. Nu, nici unul nu era pentru Aysel. Puse plicurile înapoi în cutie.

Coborî la demisol.

Se opri în fața apartamentului numărul doi. După un moment de ezitare, sună. În timp ce aștepta ca ușa să se deschidă, își îndreptă gulerul și eșarfa.

– Cine-i? se auzi dinăuntru o voce bătrână.

– Caut pe cineva, doamnă, zise el cât se putea de politicos.

Ușa se deschise. În pragul ușii se zări Müzeyyen cu bigudiurile în păr, îmbrăcată cu o cămașă de noapte galbenă ca lămâia și cu o pereche de papuci împopoțonați în picioare, ținând între degete o țigară Eve.

Îl privi mirată pe Tarık.

– Aici locuiește Güner Tamer? întrebă Tarık.

– Güner Tamer? Cine mai e și Güner Tamer?

– Nu locuiește în apartamentul acesta?

– Nu numai că nu locuiește în apartamentul ăsta, în toată scara nu locuiește cineva cu acest nume.

– Cred că am greșit scara atunci! Mă scuzați.

Se întoarse și se îndreptă spre scări.

Din spate se auzi vocea rece a lui Müzeyyen:

– Ce număr căutați dumneavoastră?

Tarık o privi cu un zâmbet simpatic:

– Nu vă faceți probleme, găsesc singur adresa.

Când ieși afară scăpă un fluierat. Femeia chiar era o pacoste pe capul omului. Tipul de femeie care ar fi trebuit trimisă pe partea cealaltă cu otravă de șoareci. Asta era deci mătușa lui Aysel. Zâmbi de unul singur.

Zâmbetul lui dispăru încetul cu încetul. Ce va face acum? Se simțea foarte obosit. Ce rost avea oare să se chinuiască atâta pentru niște vieți de doi bani? Ce-ar fi dacă ar încerca niște căi mai scurte... De exemplu, dacă s-ar căsători cu Aysel și ar locui în apartamentul acela... Aysel ar fi oare de acord să se căsătorească?

Merita să încerce. Bine, dar ar fi putut să o convingă pe mătuşă? Ştia o cale foarte eficientă de a o convinge pe mătuşă, dar probabil Aysel nu ar fi fost de acord. Îl bufni râsul.

Trebuia să o găsească pe Aysel. Poate, dacă ar vorbi puţin cu ea, s-ar mai calma. Trebuia să se descarce, fiindcă simţea că plesneşte dacă nu povesteşte cuiva despre cearta lui cu Cezmi.

Urcă într-un microbuz şi plecă spre Maçka. Ştia unde se afla biroul la care lucra Aysel. Merseseră împreună de câteva ori de la Taksim până acolo. Tocmai când se apropie de birou o văzu pe Aysel venind. Se bucură pe moment, dar îi pieri repede cheful, pentru că Aysel nu era singură. Era împreună cu arhitectul acela înalt alături de care lucra, cu bărbatul acela pe nume Alp cu care îi făcuse cunoştinţă peştele de Korhan.

Intră într-un chioşc şi-i privi de după geam în timp ce treceau. Nu se ştie de ce, dar de data asta Tarık o văzuse pe fată nu ca pe Aysel cea pe care o ştia el, ci ca pe o cu totul altă femeie. În timp ce mergea, haina ei lungă şi neagră se deschidea şi se închidea provocator. Cizmele ei negre şi lungi erau elegante. Era pentru prima oară când vedea cizmele acelea. Însemna că mai avea şi alte haine şi încălţări pe care nu le purta când umbla alături de Tarık, sau mai bine zis nu se străduia să le poarte când era cu el. Sau poate că erau noi. Părea să-şi fi schimbat ceva şi la păr, pentru că-i stătea diferit.

Simţi gelozia din el. Dar nu era gelozia unei poveşti de dragoste clasice. Era ceva mult mai profund. Aysel absolvise o facultate, avea şi o casă în care locuia într-un fel sau altul, avea şi o mătuşă care, chiar dacă arăta ca o prostituată, era modernă, începuse să şi muncească, câştiga şi bani. Şi mai mult de atât, Aysel avea să aibă mereu un serviciu, pentru că ea era arhitect. Un arhitect adevărat. Statul îi dăduse o diplomă, pe când lui Tarık statul nu-i dăduse nimic. Ba dimpotrivă, încercase să-l facă dispărut, să-l strivească, să-l scoată din uz.

O mai privi o dată pe fata care se îndepărtase mult. Un zâmbet dureros îi îngheţă pe faţă. Atunci când se cunoscuseră, Aysel era o ameţită care nu era conştientă de sine şi de ceea ce poseda. Era o fată aiurită care se supărase pe viaţă pentru că un mucos nu-i oferea destulă atenţie. O învăţase să facă dragoste, o învăţase

să-și cunoască trupul, o învățase că pe lume mai există și alți bărbați. Și da... Ce păcat că greșeala cea mai mare o săvârșise atunci când îi făcuse cunoștință cu Korhan! Îl subapreciase pe lupul acela bătrân, iar Korhan o câștigase pe Aysel cu răbdare, bunătate și începuse să o îndepărteze de Tarık. Și iată că Aysel se schimbase sub ochii lui. Acum un an fata asta nu avea atâta încredere în ea. Era o sărmană musculiță care se speria și de propria-i umbră, căreia îi era frică și să trăiască, care căuta un loc de care să rămână lipită.

El era cel care o făcuse femeie în toată puterea cuvântului! Dar care îi va fi răsplata? Cum îi va mulțumi Aysel? Plecând, părăsindu-l? Strânse pumnii. Vru să alerge după Aysel, să o prindă și să o zgâlțâie zdravăn, strigându-i: „Tu nu poți să mă părăsești, numai eu pot să fac asta! Eu! Eu!"

Încercă să se relaxeze. Era pe cale să-și piardă controlul și asta nu era bine. Nu era prea devreme să se teamă? Încă avea o mare influență asupra lui Aysel. Dacă ar părăsi-o chiar acum, încă ar alerga după el plângând. Nu plânsese ea ca un copil, în brațele lui, noaptea trecută? Și, pe deasupra, care bărbat ar fi putut s-o facă atât de fericită? Îi știa trupul centimetru cu centimetru; știa ce-i plăcea, ce o scotea din minți, totul.

Se liniști un pic. Mâncă un sandviș. Plăti nota cu ultimul mărunțiș din buzunar și ieși afară.

Fu nevoit să se întoarcă în Taksim pe jos. Moralul îi scădea din ce în ce mai mult. Se hotărî să treacă pe la Mahzen. Poate că acolo ar fi dat peste cineva care să-i facă cinste cu o bere.

Localul Mahzen nu era foarte aglomerat. Era încă devreme oricum. Simți că i se făcuse tare dor de Ethem. Ce frumoase erau zilele acelea de *la bohème* pe care le petreceau împreună! Ce păcat că nu vor mai trăi astfel de zile niciodată! Füsun născuse cu trei săptămâni în urmă. Fericită pereche avea acum o fetiță. Îl sunase pe Ethem după eveniment și fusese nevoit să asculte toată aventura nașterii pe care Ethem i-o povestise strigând vesel, cu vocea sa puternică. Acele emoții, acea fericire îl dezgustaseră pe Tarık. Oricine ar fi putut să cadă în capcana căsătoriei și a copilului, dar nu și Ethem. Nu i se potrivea deloc. Deloc!

Cem Hadi era la bar așezând sticlele și paharele. La bar nu era nici un client. În Tarık se trezi o stare de nebunie. Se îndreptă

către el. Se aşeză pe un scaun de la bar şi comandă o bere. După aceea începu să-l privească pe Cem provocator.

– Ce s-a întâmplat? De ce te uiţi aşa? mârâi Cem în timp ce-i întindea halba cu bere.

– Nimic.

– Ce înseamnă nimic? Stai şi te zgâieşti la mine!

– Probabil mi s-a făcut dor de tine... Şi de-asta te privesc.

– Du-te dracului!

Tarık râse. Dintr-o înghițitură termină jumătate de halbă. Asta era o şansă bună şi pentru a-l enerva pe Cem şi pentru a afla câte ceva în legătură cu Aysel.

– Spune, Cem... Te înțelegeai bine cu Aysel?

Cem Hadi se învineţi la faţă.

– Ce vrei să spui?

– Doar aţi fost împreună într-o perioadă! Atunci când eu o părăsisem pe Aysel. Râse cu chef.

– Vezi-ţi de treabă, Tarık! Nu mă băga în belea!

– S-a culcat cu tine?

Cem se întinse peste bar şi îl luă pe Tarık de guler:

– Pleacă de aici, afemeiatule!

Tarık râdea. Nu se enerva deloc, da chiar deloc.

– Nu te enerva, dragule. Eram curios doar dacă i-ai tras-o sau nu. Poate că ai rămas blocat la faza de a face cunoştinţă, asemeni îndrăgostiţilor novici şi...

Nu reuşi să-şi termine propoziţia, fiindcă Cem Hadi se aruncă pe el pur şi simplu. Se rostogoliră amândoi sub bar. Cem Hadi era mai bine făcut, mai înalt, dar Tarık se mişca precum un şarpe. Scăpă de pumnul lui Cem Hadi şi îl lovi cu cotul în piept.

Tarık încă mai râdea în timp ce se ridica în picioare şi se scutura.

Doi ospătari se îndreptară către Tarık.

Tarık ridică mâinile sus:

– Gata, gata! Nu vă panicaţi. Nu s-a întâmplat nimic. A fost doar o neînţelegere. Este vina mea.

Se întoarse spre Cem şi îi zâmbi.

– Nu te supăra pe mine, prietene Cem, scuză-mă!

Părea atât de convingător, încât ospătarii se opriră miraţi şi se uitară spre Cem întrebători.

– Du-te naibii! Pleacă de-aici, ticălosule!

– Bine, plec! Numai să nu te enervezi!

În timp ce se îndrepta spre uşă, era foarte mulţumit de sine. Îşi băuse berea gratis şi îl scosese din fire şi pe Cem. Exact când era pe cale să iasă, ochii îi fugiră spre o femeie tânără care stătea singură la o masă în cafenea. Femeia se uita des la ceas. Părea că aştepta pe cineva. Sau poate că îi dăduse plasă cineva.

Se duse imediat în direcţia ei. Se opri la o oarecare distanţă şi o privi. Era foarte drăguţă cu părul ei roşcat şi creţ, cu nasul micuţ şi ochii verzi.

Se aplecă până-n pământ şi o salută.

– Nu pot să-mi cred ochilor! Care nesimţit e în stare să lase o femeie atât de frumoasă să-l aştepte în cotloane de bar?

Femeia rămase surprinsă. Se purta de parcă ar fi fost deranjată, dar sclipirea din ochii ei arăta foarte clar câtă plăcere îi făcuse să audă acele cuvintele.

– *Mademoiselle*... Daţi-mi voie să vă ţin de urât în timpul acestei aşteptări plictisitoare!

Şi, fără să aştepte răspunsul ei, se aşeză lângă ea şi-şi sprijini piciorul de piciorul ei.

***

– În zilele acelea în care făceaţi entuziasmaţi proiecte împreună cu Cezmi, mă uitam la tine şi mă gândeam: nu va reuşi! Nu va reuşi niciodată în viaţă. Problema nu o reprezentau lipsa educaţiei sau sărăcia ta. Problema era ura lipsită de sens pe care le-o purtai oamenilor. Îţi ascundeai ura cu măiestrie pentru că erai un bun actor, dar venea timpul când această ură, care la început părea inofensivă, deschidea uneori drumul unei greşeli prosteşti. După aceea toate continuau în lanţ. Imaginea pe care o creai în ochii oamenilor dispărea deodată, vălul se ridica şi te vedeau aşa cum erai. De pildă, nu mi-ai povestit niciodată de ce

te-ai certat cu Cezmi. Dar eu sunt sigură că v-ați certat dintr-un motiv prostesc.

El o privi obosit.

– Dacă e să spun adevărul... Da, ai dreptate. A fost un motiv prostesc. În zilele acelea nu ți-am povestit pentru că-mi era rușine. Râse fără chef. Cezmi observase până la urmă că lipsesc anumite cărți. Vândusem pe sub mână cinci-zece cărți valoroase de artă, iar banii îi băgasem în buzunar. Știam că într-o zi o să-și dea seama, dar s-a prins mai devreme decât mă așteptam. Hoțule! strigase către mine, hoțule! Te-ai gândit vreodată ce ai simți dacă cineva ar striga la tine „hoțule"? Ho-țu-le. Adică cineva fără demnitate. Cineva care fură.

Oftă. Continuă apoi cu o voce din ce în ce mai îndurerată.

– Da... Eu eram un hoț, dar și el era un retardat! M-am dus la librăria aceea luni de zile și l-am ajutat la toate treburile. I-am ascultat grijile, i-am fost prieten. I-am dat o grămadă de idei. Și idei care nu erau copiate sau furate. Toate erau originale. El ce a făcut în schimb? Nu mi-a dat nici cinci bani din câștigul lui. Nici măcar nu m-a întrebat vreodată dacă am bani sau cum o duc. Să zicem că mă credea o persoană bogată, că doar așa mă prezentasem... Dar, chiar așa fiind, nu ar fi trebuit să-mi ofere ceva în schimbul orelor petrecute în librăria lui? Și... Chiar nu observase sărăcia în care mă aflam? Eram îmbrăcat mereu cu același sacou, aceiași pantaloni, aceeași haină și aceiași pantofi furați... Când stai în fiecare zi nas în nas cu un om, nu ești deloc curios să afli câte ceva despre situația lui? Mi-aș fi dorit ca într-o zi să vină să-mi pună mâna pe umăr și să-mi spună că nu mi-a înghițit minciunile... Atunci i-aș fi destăinuit totul. Dar el m-a acuzat de hoție. A țipat la mine. Nu, domnule, m-a tratat cu prea multă încredere și înțelegere... De fapt, așa-zișii oameni cică au supt lapte crud! De asta nu se prind și există atâta prostie!..

– Cum reușeai ca în același timp să fii atât de deștept și atât de naiv? întrebă ea. Ai vândut cărțile lui Cezmi pe sub mână și ai băgat banii în buzunar. Oricum ai privi-o, asta e o fraudă. La ce te așteptai? Voiai ca pe deasupra să-și ceară și iertare pentru că nu înțelesese situația ta? Dacă prima oară când te-ai dus în

librăria lui n-ai fi minţit atât şi te-ai fi prezentat aşa cum erai, poate că atunci...

– Mereu acelaşi lucru! comentă el. Încă îmi dai lecţii de corectitudine? Eu eram inteligent, fata mea. Eram mai deştept decât voi toţi! Toate ideile originale veneau de la mine! Voi eraţi gunoaiele strivite în sistemul acela educaţional prostesc! Eu însă nu mă stricasem, mintea mea funcţiona excelent. Dar nimeni nu mi-a dat importanţă! Nimeni nu m-a ajutat. Eram bun atâta timp cât îi distram pe oameni şi le ţineam de urât. Dar când îmi vedeau cea mai mică greşeală încercau să scape de mine.

– Încă mai gândeşti aşa?

– Încă mai gândesc aşa! Ba mai mult decât atât, să vă ia dracu pe toţi!

– Ştii care a fost cea mai mare greşeală a ta? Ne-ai făcut pe toţi să credem că erai un om foarte puternic. Şi de fapt nu erai chiar atât de puternic, aveai o mulţime de slăbiciuni, dar îi păcăleai pe oameni ca un iluzionist priceput, ţinând reflectoarele asupra părţilor arătoase ale personalităţii tale. Nici unuia nu ne trecea prin minte că tu erai un om cu slăbiciuni.

– Măscăricii şi bufonii! Am împărţit aceeaşi soartă cu ei. Păcat de mine.

– A fi măscărici este ceva special. Dacă te-ai fi mulţumit cu o viaţă simplă...

– Niciodată nu m-aş fi mulţumit cu o viaţă simplă! Dacă aş mai veni o dată pe lumea asta şi împrejurările ar fi aceleaşi, tot aşa m-aş purta!

Femeia oftă tristă.

– Sunt sigură de asta.

DOUĂZECI ŞI DOI

Părea tare ca o stâncă, dar înlăuntrul său se afla încă ascuns un copil care plângea pentru maşinuţa pe care tatăl lui i-o călcase în picioare.

Cu Aysel se întâlni după două zile în Beşiktaş. Trebuiau să meargă la casa cea nouă a lui Ethem, să-i vadă fetiţa.

Tot drumul Tarık o studie pe Aysel neliniştit. Oare ştia că relaţia dintre el şi Cezmi se terminase? În cazul în care Korhan auzise ceva de la Cezmi, îi povestise negreşit şi ei.

– Te-ai întâlnit cu Korhan în ultimele zile? întrebă el.

– Nu, spuse Aysel. Am fost foarte ocupată, n-am putut să ne vedem.

O privea pe Aysel suspicios. Nu putea fi sigur deloc dacă Aysel îi spunea adevărul sau nu.

– Şi tu vezi bebeluşul tot pentru prima oară, nu? întrebă Aysel.

– Da, zise Tarık, după care adăugă preocupat: Ştii, ieri când am vorbit la telefon, vocea lui Ethem era un pic ciudată. Oare fetiţa e bolnavă?

– De ce nu l-ai întrebat la telefon?

– L-am întrebat, dar mi-a răspuns cu încăpăţânare că nu e nimic. A vrut să venim neapărat pentru că i s-a făcut dor de noi. Ţi se pare normal? Abia a devenit tată. De ce să i se facă dor de noi?

– De unde să ştiu eu?

Găsiră cu uşurinţă adresa pe care le-o dăduse Ethem. Se mutaseră în Ihlamur, într-unul dintre complexele de blocuri construite recent, confortabile, dar lipsite de gust.

Când uşa se deschise, vocea sonoră a lui Ethem răsună pe întreg etajul:

– Oh-la-la! Mi-au venit copiii! Poftiţi, poftiţi... Poftiţi şi faceţi cunoştinţă cu micuţa voastră surioară.

Se chinuia să pară fericit, dar se vedea atât de clar că era supărat, încât Tarık intră direct în subiect, fără nici o ezitare.

– Ce se întâmplă, Ethem? Ai vreo problemă?

Veselia falsă de pe faţa lui Ethem dispăru imediat, îşi dădu ochii peste cap şi oftă adânc.

– Nu întrebaţi, intraţi şi vedeţi cu ochii voştri!

Intrară curioşi în casă. Se opriră uimiţi în sufrageria mobilată numai în alb, cu covoare tot albe aşternute de la un cap la altul.

– Vai, Doamne! exclamă Tarık fără a se putea abţine.

– Nu exagera! Ce să facem? Lui Füsun îi place mult culoarea albă. Voi luaţi loc, iar eu să o anunţ pe iubita mea soţie că aţi venit.

Aysel se aşeză, dar Tarık, privind stânjenit fotoliile albe, preferă să stea în picioare. Ethem reveni în câteva minute. În braţe ţinea un bebeluş foarte dulce, îmbrăcat în alb şi cu căciuliţă albă.

Când văzu bebeluşul, faţa lui Tarık se înmuie şi se îndreptă cu un zâmbet plin de dragoste către Ethem.

– Vaaai! Ce dulce este!

Întinse mâinile să-l ia în braţe.

– Să nu-mi atingi bebeluşul! ţipă Füsun, care intrase în urma lui Ethem în salon.

Tarık îşi retrase imediat mâinile, neînţelegând ce se întâmpla. Füsun continuă pe un ton foarte rece:

– Ăăă... Bine aţi venit. Scuză-mă, Tarık. Este încă prea mică. Nu e bine s-o ia toată lumea în braţe. Poate să contracteze microbi.

Părea foarte obosită şi nedormită. La rădăcinile părului vopsit blond i se vedea părul natural de culoare neagră, era nemachiată. Părea că îmbătrânise cel puţin cincisprezece ani. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi obişnuiţi şi un bluzon decolorat. Această femeie nu era Füsun aceea elegantă, atrăgătoare pe care o cunoscuseră ei, parcă era o altă femeie.

– Bine, Füsun, nu-ţi face griji. Nu-l dau nimănui. Uite, bebeluşul este în braţele mele, zise Ethem.

Apoi îi făcu cu ochiul lui Tarık.

– Copii meii, veniţi şi priviţi-l de aici!

Aysel se apropie curioasă. Tarık stătu un pic mai departe şi privi bebeluşul de acolo.

După câteva minute, Füsun luă bebeluşul din braţele lui Ethem.

– O duc acum în camera ei, spuse ea pe un ton grijuliu. Aici e tare aglomerat.

– Cum vrei tu, Füsun.

Femeia se îndepărtă în grabă.

– Ce s-a întâmplat cu ea? întrebară aproape în acelaşi timp Tarık şi Aysel.

– Nu ştiu, copii. Sunt pe cale să înnebunesc. Până să nască nu avea nimic, totul era în regulă. Adică era un pic stresată, dar în timpul sarcinii e ceva normal. Mă rog... Ne-am întors de la spital, iar a doua zi dimineaţă au început ciudăţeniile. Nu-mi dădea voie să mă ating de bebeluş. Îmi spunea să mă duc şi să mă spăl pe mâini sau mai ştiu eu ce. Gândindu-mă că ar putea fi din cauza stresului de după naştere, nu i-am zis nimic. Dar ar fi trebuit să-i zic! Pe zi ce trece se poartă din ce în ce mai ciudat. Mai întâi a dat-o afară pe fata pe care o angajasem ca bonă, după aceea pe femeia care făcea curat în casă. A început să facă ea curat peste tot. Nu poate fi convinsă în nici un fel că este curat în casă. De curăţenia casei nu zic nimic, dar când a început să spele bebeluşul de două-trei ori pe zi, bineînţeles că mi-a sărit ţandăra. E bine măcar că de la naştere mama ei stă cu noi. Încercăm împreună să o liniştim pe Füsun. Am devenit soldaţi, copii, soldaţi! Când venim de afară primul lucru pe care-l facem este să ne ducem la baie şi să ne spălăm pe mâini, să ne curăţăm, altfel nu ne dă voie să atingem bebeluşul.

Râse.

– Nu vă uitaţi că râd, jur că de nervi... M-am păcălit cu eleganţa ei, iar acum umblă toată ziua prin casă făcând curat îmbrăcată ca o servitoare. De camera bebeluşului nu mai vorbesc, parcă e zonă minată! Nu se poate intra fără bilet de voie. Cine vrea să intre, întâi trebuie să se dezinfecteze. Zilele trecute ştiţi ce mi-a zis? A continuat imitându-i vocea înecată a lui Füsun. „Ethem, dragule, apa de la robinet este plină de microbi, după cum ştii. Oare să pun o lingură de clor în apa cu care spăl bebeluşul?" Ziceţi şi

voi! Dacă i-aş permite, ar omorî copilul de dragul curăţeniei! Şi care mi-e cea mai mare teamă, ştiţi? De atâta stres i se va tăia laptele până la urmă. Atunci o să fie vai de capul nostru!

– Ai tăi ce zic despre situaţia asta?

– Ce să zică, Tarık? Amândoi sunt bătrâni. După naştere au venit o dată şi neputând să-şi manifeste afecţiunea faţă de nepoată în voie, s-au ridicat şi au plecat şi de atunci n-au mai găsit de cuviinţă să vină. Ce să mai facă?

– Bine, dar de ce se întâmplă toate astea?

– După naştere se zice că unora dintre femei li s-ar întâmpla aşa ceva. De fapt, totul ar trebui acceptat cu calm, dar... Nu ştiu, copii. Parcă trăiesc într-un coşmar. Ce-i trebuia unui bărbat liniştit ca mine să se însoare după vârsta de patruzeci de ani? Şi pe deasupra cu o femeie pe care n-o cunoştea deloc? Să fac ceva pe mintea mea! Îşi dădu cu pumnii în cap. Ce frumos trăiam boem, boem. Cu ce m-am legat la cap! Te-ai căsătorit, dar ce-ţi mai trebuia să faci şi copil, dobitocule!

– Nu v-aţi căsătorit pentru că Füsun era însărcinată?

Ethem privi spre Tarık cu o privire goală.

– Poftim? A, da! Ai dreptate! Füsun era însărcinată. Mă păcălise spunându-mi că ia anticoncepţionale. Am avut încredere în ea şi n-am folosit prezervativ şi iată unde am ajuns! Vai, Ethem, prostule, vai!

Se aşternu o linişte adâncă. Şi oricum nu prea era nimic de zis.

– Măcar să vă fac un ceai, murmură Ethem.

– Nu, lasă! Noi plecăm acum, zise Tarık.

Ethem nu insistă. Îi conduse până la uşă.

– Mulţumesc că aţi venit, copii. Mi-am revenit un pic. A, am uitat să întreb. Voi ce mai faceţi? Pe unde mergeţi nopţile? V-am lăsat baltă şi pe voi!

– Din când în când mergem acasă la mine, zise Tarık.

– Vai! Ce familie modernă ai!

– Nu, nu e aşa cum crezi! Intrăm pe furiş în casă.

Ethem se prăpădi de râs.

– Pe furiş, ai? Sau intraţi cumva pe geam? Oh-la-la! Ce ţară! Le este interzis tinerilor până şi să facă dragoste! După aceea

deveni serios. Închiriaţi-vă un apartament, băiatule. Acum munciţi amândoi; dar să nu cumva să vă căsătoriţi! Să nu intraţi în rahat ca mine.

Merseră pe jos până în Beşiktaş. De acolo urcară într-un microbuz şi se întoarseră în Taksim. Merseră până la Tunel contra vântului care le biciuia feţele. Aysel voia să îl ducă pe Tarık într-un bar pe care îl descoperise recent.

În timp ce stăteau la masă faţă în faţă, plutea o linişte apăsătoare. De fapt, aveau multe de vorbit, dar amândoi tăceau.

Comandară o sticlă de vin roşu şi nişte mezeluri.

Aysel fu cea care rupse tăcerea.

– La drept vorbind, îl admir pe Ethem! Dacă eram în locul lui cred că aş fi plecat imediat, zise ea.

– Da. Şi eu cred că ai fi plecat imediat, zise Tarık. Vocea lui era plină de reproş.

Aysel nu înțelese sau nu vru să înțeleagă. Râse fără milă.

– Ethem, care le ştia pe toate... Specialistul nostru în dragoste şi sex. Cum a ajuns în situația asta? E de necrezut!

– Ethem pe care-l cunosc eu va trece peste asta, zise Tarık, dar vocea lui plină de amărăciune, fața lui întunecată spuneau parcă exact contrariul. Umerii i se lăsaseră uşor în jos, apăsaţi parcă de greutatea gândurilor. De obicei, stătea mai tot timpul drept, cu bărbia sus.

– Te-a întristat chiar atât de tare? întrebă Aysel simţindu-se parcă puţin vinovată.

– Ce?

– Situația lui Ethem.

– Nu, dragă!

– Atunci de ce eşti atât de tăcut?

– Mă gândesc la noi. La ce vom face de acum încolo.

Voia să-i povestească lui Aysel că se certase cu Cezmi, că, pentru moment cel puțin, își luase adio de la toate visurile, că obosise, că se plictisise, că se simțea ca un vagabond bun de nimic. Voia să-i spună că în momentul acela nu avea nici un ban în buzunar.

O luă pe Aysel de mână, îi duse mâna la buze şi i-o sărută cu pasiune, cu afecţiune şi dragoste. Când îşi îndreptă capul, ochii lui erau umezi.

– Ce ai? îl întrebă Aysel îngrijorată.

– Să nu ne despărţim niciodată, spuse Tarık cu un zâmbet grijuliu pe faţă.

– Cum adică?

– Să facem cum ne-a sfătuit Ethem, să închiriem un apartament. O casă care să fie numai a noastră. Nopţile să facem dragoste fără nici o frică, iar dimineţile să luăm micul dejun în pat. Să intrăm şi să ieşim din casa noastră când vrem şi de câte ori vrem.

În ochii ei apăru o sclipire.

– Da! Şi eu vreau acelaşi lucru.

Buzele lui Tarık se strâmbară ironic.

– Da, cred. De asta te îndepărtezi de mine pe zi ce trece, nu-i aşa?

Aysel tăcu un moment, suspicioasă.

– Nu mă îndepărtez.

– Nu eşti conştientă cât de rar ne întâlnim în ultima perioadă?

– Erai foarte ocupat. Erai mereu împreună cu Cezmi. Şi eu muncesc acum. Doar ştii că împrejurările s-au schimbat un pic.

– Da. S-au schimbat şi împrejurările şi cred că şi eu m-am schimbat un pic. Ascultă, Aysel... Vreau să-ţi spun ceva, dar să nu râzi de mine sau să mă iei peste picior. Eu... Te iubesc, Aysel! O privi pe Aysel cu o teamă amestecată cu speranţă. Râse cu voce tare. Ah, până la urmă am făcut-o şi pe asta! Ţi-am spus-o! Îmi era tare teamă... Îmi era teamă că dacă îţi voi spune că te iubesc, mă vei respinge, mă vei părăsi. Pentru că aşa sunt femeile. Dar tu eşti diferită. Nu mă vei părăsi, nu-i aşa?

Aysel se întinse şi-i prinse mâinile.

– Cum poţi să gândeşti aşa ceva? Nu ştii că nu pot rezista fără tine nici măcar un ceas?

– Să închiriem un apartament frumos. Poate la mansarda unui bloc. Dacă vrei ne şi căsătorim. Vrei?

– Să ne căsătorim?

– Dacă este nevoie, da. De ce nu?

– Ăăă... Nu ştiu. Zici să închiriem un apartament, dar... Banii pe care îi câştig eu deocamdată nu ne-ar ajunge, iar despre situaţia ta nu prea ştiu nimic. Se uită la Tarık parcă acuzator. De la o vreme nu-mi mai povesteşti nimic.

– Situaţia mea e foarte bună. Afacerea cu Cezmi merge atât de bine, încât ne-am hotărât să mai deschidem o librărie în Beşiktaş. Eu voi fi cel care se va ocupa de librăria aceea. Cred că voi câştiga destul de bine, vom avea mulţi bani.

– Vorbeşti serios?

– Când te-am minţit eu pe tine?

Aysel îl măsură suspicioasă. Apoi râse.

– Niciodată, zise ea.

După ce ieşiră din bar se plimbară ore în şir. Luaseră o sticlă mică de coniac, dar cum o terminară în jumătate de oră, mai luară una. Tarık râdea întruna. Nu de la băutură, părea să fie din cauza unei fericiri bolnăvicioase. Vorbea tot timpul, iar în momentele în care nu vorbea o înghesuia pe Aysel în vreun perete lăturalnic şi o săruta cu lăcomie, cu pasiune.

– Vom face fapte mari. În mai puţin de un an... Nu, nu. Voi deschide un bar pe strada asta în mai puţin de şase luni. Vom continua şi cu librăria. Vom deschide şi firma de organizări de evenimente. Vom avea o grămadă de prieteni. Vom fi iubiţi şi respectaţi, Aysel! Când mă vor vedea, vor spune „Priviţi, un om care s-a ridicat de la zero! Nu avea în mână nici măcar o diplomă de gimnaziu, fusese chinuit mult, mâncase multă bătaie şi mai presus de toate sufletul lui fusese ciopârţit ireparabil, dar iată că Tarık al nostru a reuşit să renască! Nu va muri niciodată! Nu va renunţa niciodată!" La naiba cu toată lumea şi...

– Hei... Nu mai ţipa! Vrei să intrăm în încurcături?

– Oricum eu te am pe tine ca încurcătură! Împreună cu tine mă aflu în rai şi în acelaşi timp în iad. Sunt în raiad!

– Nu te-am văzut niciodată beat până acum.

– Nici eu nu m-am văzut până acum niciodată beat! Ha ha ha!

În momentul acela treceau prin faţa barului unde lucra Raşit. Tarık o trase pe Aysel înăuntru.

– Ce faci?

– Să ascultăm şi puţină muzică!

Înăuntru era aglomerat. Nu se vedea nimic de fum. Raşit împreună cu doi prieteni de-ai lui cântau cântece latino tradiţionale, îi distrau pe tinerii pe jumătate beţi.

Tarık găsi un colţ mai retras pentru amândoi, se rezemă cu spatele de perete şi o trase pe Aysel în braţele lui. În timp ce o săruta pe Aysel pe gât, pe umeri, murmura ceva de unul singur.

După o jumătate de oră luară o pauză cu muzica. Raşit îşi rezemă chitara de scaunul pe care stătea şi începu să se învârtă prin bar. De câte ori vedea pe cineva cunoscut, se oprea şi schimba câteva vorbe.

Când îl văzu pe Tarık, rămase tare surprins.

– Ce cauţi tu aici, om sucit ce eşti? Iar ai venit să faci scandal?

– Oamenii suciţi se sucesc fără oprire, băiete. Iar acum m-am sucit către tine. Ce frumos cântaţi voi acolo, mai că-mi vine să isc o revoluţie!

– Măi, băiete, tu nu vrei să te schimbi deloc?

– M-am schimbat! Şi-ncă m-am schimbat mult. Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Aysel.

Raşit o privi ciudat pe fată. Aysel îşi feri privirea. Nu-i plăcuseră niciodată privirea obraznică a lui Raşit, barba şi părul lui răvăşit.

– Raşit, uite ce vreau să spun... Aş vrea să cânt şi eu un pic la chitara ta.

– Aici e locul meu de muncă! Vrei să deranjezi lumea?

– Eu cânt mai bine decât tine, băiete!

– Nu mai spune!

– Ce zici de-o încercare?

Luă chitara de jos de parcă ar fi îmbrăţişat o femeie şi o aşeză în braţe. Se jucă un pic cu corzile. Apoi îndreptă chitara şi începu să cânte o piesă flamengo. În primele zece secunde nimeni nu-l observă, dar după aceea, când melodia ce ieşea cu foc din corzile chitarei cuprinse întreg barul, toată lumea începu să-l asculte cu atenţie.

Cu părul lui negru şi des şi cu eşarfa roşie de la gât, Tarık nu se deosebea nicidecum de un spaniol. În timp ce cânta, din ochii

lui săreau parcă scântei. Pe fața lui apăruse o frumusețe deosebită, generată de furia și mândria lui.

Când piesa se sfârși, toată lumea aplaudă frenetic. „Bis! Biiis!", strigară cei din bar.

De data asta Tarık cântă o melodie mai lentă. Corzile chitarei parcă plângeau, atât de tristă era melodia pe care o cânta. Pe de altă parte, era încă agresivă. La fel ca Tarık.

Când melodia se sfârși, puse chitara la loc. Se uită cu un zâmbet ironic la cei ce strigau „Bis! Bis!", îi salută făcând o plecăciune până la pământ, după care se îndreptă către Aysel și o sărută pe buze ca un îndrăgostit pasional.

– Să plecăm de-aici, iubito, îi spuse el. Se îndreptară spre ușa barului ținându-se de mână.

Rașit alergă după ei.

– Unde plecați?

– În iad, zise Tarık.

– Acum, dacă tot ai început, trebuia să mai cânți un pic!

– Lasă!

– Cap de dovleac ce ești!

Ieșiră în noaptea rece. Tarık mergea cu pași repezi, ținând-o pe Aysel de mână.

– De ce ne grăbim așa?

– Nu știu, iubito, nu știu!

– Tarık, cânți foarte frumos la chitară. Nu știam. De ce n-ai mai cântat un pic?

Tarık se opri în mijlocul drumului și o privi pe Aysel.

– Chiar ți-a plăcut?

– Da. Mă gândesc că... Am avut atâtea zile în care am umblat fără bani... Ai fi putut cânta într-un bar!

Tarık râse în hohote.

– De ce râzi? E atât de comic?

– Da, iubito, e foarte comic! Pentru că eu nu știu să cânt la chitară. În afară de cele două piese pe care le-am cântat mai devreme, nu știu să mai cânt altceva. Doar aceste două piese. Înțelegi?

Aysel se uită de câteva ori la el.

– Dar de unde?... Cum?

– Melodiile astea le-am învăţat pentru a agăţa fetele, pentru că femeile se aruncă imediat în patul unui bărbat care cântă la chitară.

– Tu... Tu...

– Da. Eu sunt un mincinos, ştiu. Dar te iubesc!

O luă pe fată de mijloc şi începu să o învârtă în jurul lui. Aysel se zbătea, ţipa:

– Lasă-mă! O sa cădem!

Şi căzură. Când se treziră pe jos, cât erau de lungi, îi apucă pe amândoi o criză de râs. Râseră în hohote până le dădură lacrimile...

Apoi, ridicându-se, îşi scuturară hainele şi plecară mai departe. După ce terminară criza de râs se cufundară într-o tăcere adâncă.

– În seara asta întoarce-te la tine acasă, zise Tarık.

– De ce?

– Nu se poate la noi acasă. Haide, iubito... Rezistă, mai e puţin. Imaginează-ţi casa în care vom locui împreună. Gândeşte-te la zilele frumoase pe care le vom petrece împreună.

Aysel era neliniştită. Ar fi trebuit să fie foarte fericită, dar nu ştia de ce nu putea. Simţea că era ceva în neregulă cu Tarık. Se lipi de el.

– Este ceva în neregulă cu tine în seara asta. Parcă-mi spui o grămadă de minciuni. Parcă-ţi baţi joc de mine.

Tarık nu-i răspunse imediat. O privi lung pe Aysel.

– Nu te mint, Aysel. Şi, în plus, ce înseamnă să minţi? Cine poate şti ce e minciună şi ce e adevăr? Poate cei mai mincinoşi sunt cei mai nevinovaţi. Şi poate cei care par cei mai virtuoşi sunt şi cei mai mincinoşi... Nu poţi şti. Atunci când îţi spun că te iubesc, îţi spun adevărul. Chiar dacă nu ştiu exact ce înseamnă a iubi. Cred că e ceva bun. Îţi înmoaie inima, te îmbată fără să fi băut. Râse. Tu ce zici? Dragostea e ceva frumos?

– Nu ştiu.

– Tu niciodată nu ştii nimic, iubito. Dărâmi totul în jurul tău cu incultura ta. Vei trece şi peste mine, dărâmându-mă?

– Acum de ce vorbeşti aşa?

– Nu ştiu. Chiar, de ce vorbesc eu aşa?

Se aplecă şi o sărută pe Aysel pe buze. Apoi îşi plimbă limba pe faţa şi prin urechea ei.

– Când vom avea casa noastră... Te voi face să zbori. Vom face experimente în pat. Chicoti. Să faci experimente în pat... Ha ha ha! Sună bine!

Aysel nu râdea. Ochii ei erau aţintiţi asupra lui, îl măsura din cap până-n picioare, încercând să-l înţeleagă.

– Nu mă privi aşa! Privirea ta e foarte rece, Aysel, mă faci să-mi fie frig.

– Dacă nu ne-am despărţi în seara asta... spuse Aysel cu o voce nesigură.

– Bine! Hai să mergem la voi. Fă-mi cunoştinţă cu mătuşa ta şi eu, profitând de situaţie, o să te cer în căsătorie de la ea.

Aysel râse ţâfnos şi-şi feri privirea.

Tarık o mângâie pe obraz, apoi se îndepărtă în grabă dispărând în întuneric.

Când intră în casă, Aysel o găsi pe Müzeyyen stând în salon îmbrăcată frumos.

– Ce s-a întâmplat? Unde mergi la ora asta, întrebă ea, fără să fie deloc curioasă.

– Nu merg nicăieri. Am fost la masă. Abia m-am întors.

– A fost bună?

– Ce? Mâncarea?

– Da.

– Mâncare, cum să fie? A fost bună.

Aysel se lăsă încet pe unul din fotolii.

– În curând eu voi pleca de-aici, zise ea.

– Unde?

– Îmi voi închiria un apartament.

– Din nou aceeaşi poveste?

– Nu. De data asta vorbesc serios. Am pe cineva în viaţa mea. Îl iubesc. Vom locui împreună.

– Ştiu că ai pe cineva, doar nu sunt proastă! Important e cine este. Lucrează?

– Este librar.

– Librar? Cine câştigă bani din aşa ceva? Ascultă, Aysel. Dacă pleci din casa asta nu te mai întorci. Îţi spun clar, ca să ştii! Să-ţi spun de la început, ca să ştii.

– Cine vrea să se întoarcă?

– Nu mă enerva, Aysel. Tu eşti cam naivă. Şi bărbatul ăla al tău... Nu zice nimic de cununie, ceva?

– Ce se va întâmpla dacă ne cununăm?

– Veţi fi căsătoriţi, proasto! În caz contrar, te vei lăsa folosită ca o cârpă.

Aysel o privi pe mătuşa ei cu ochi goi. Ce zicea femeia asta? Nu înţelegea limba vorbită de cei ca ea. Înţelegea cuvintele, dar nu le deluşea sensul.

– Ia povesteşte-mi tu un pic, cine-i băiatul ăsta?

Un vagabond, zise Aysel în sinea ei. M-a înşelat. M-a făcut să plâng mult. E un mincinos, dar îl iubesc. De fapt nici nu ştiu exact ce fel de iubire e asta. La început era o pasiune înfricoşătoare, arzătoare. După aceea s-a schimbat cu fiecare zi ce trecea şi s-a transformat în altceva. Ştii, cum îşi iubesc oamenii mamele, taţii, fraţii chiar dacă nu se înţeleg... O astfel de iubire. Poate că e doar o obişnuinţă. Şi cred că mi-e un pic milă de el, îmi pare rău pentru situaţia lui. De fapt, aş fi vrut să pot renunţa la el, dar nu pot. Gândul că voi rămâne singură îmi îngheaţă sângele în vine. Şi el a fost singurul pe lumea asta care m-a făcut să uit ce înseamnă singurătatea. Vrea să ne închiriem un apartament. Ceea ce eu îmi doream atât de mult cândva, acum vrea el. Bine, dar dacă vom fi zi şi noapte împreună, nu se va plictisi de mine? Se va plictisi. Va aduce acasă şi alte persoane. Ştiu. Mă va obliga să mă implic în relaţii ciudate. Va dori mereu să joace jocuri. Dar ce se va întâmpla atunci când jocurile se vor termina?

– Vorbeşte o dată! Aveţi gânduri serioase sau nu?

– Nu ştiu.

– Tu bagi omul în boală. Nu am văzut persoană mai închisă ca tine. Eşti exact ca tatăl tău! Taci tu aşa, să vedem până când!

Aysel începu să plângă.

– Aaa! Ce s-a întâmplat acum? Am zis ceva ce te-a deranjat? Dar n-am dreptate? Faci numai lucruri ciudate. Te întreb cine-i

băiatul ăsta şi nu poţi să-mi dai nici un răspuns. Se vede că nu e unul cu capul pe umeri.

– Cu capul pe umeri? Şi cine e cu capul pe umeri? Noi suntem cu capul pe umeri? Tu eşti cu capul pe umeri?

Fugi plângând în camera ei.

***

– A fost o noapte groaznică. Pierdusem tot ce aveam. Îmi rămăseseşi doar tu. Dar şi tu urma să pleci în curând, ştiam, spuse el.

– Nu mă miră deloc că ştiai; pentru că, de fapt, pentru asta te străduiai. Până în ultimul moment m-ai păcălit, mi-ai spus o grămadă de minciuni.

– Tu erai cea care voia să fie minţită. De câte ori încercam să-ţi spun adevărul, te închideai cu încăpăţânare în carapacea ta. Atunci şi eu apelam la minciuni, pentru că era mai uşor. Nu ştiu de ce toată lumea crede în minciuni. Minciuna este mai caldă decât adevărul.

– În noaptea aceea m-am hotărât să te şterg din viaţa mea. După ce am vorbit cu mătuşa mea m-am dus în camera mea şi m-am gândit mult timp la ce trebuia să fac. Tu erai o rană în mine, o rană care durea. Nu voiam să trăiesc cu rana asta. Nu eram atât de puternică încât să o scot la capăt cu un om ca tine.

– Da... Erai o femeie slabă. Ezită, apoi râse înăbuşit. Poate că asta era sursa puterii tale, iubito. Faptul că erai slabă.

– Parcă spui o ghicitoare.

– Numai pe dinafară erai slabă. Pe dinăuntru erai tare ca o stâncă. Cei care se păcăleau cu inocenţa din înfăţişarea ta se loveau de stânca respectivă şi se spărgeau.

– După calculul ăsta, tu erai exact contrariul. Păreai tare ca o stâncă, dar înlăuntrul tău se afla încă un copil care plângea pentru maşinuţa pe care tatăl lui i-o călcase în picioare.

– Spune-mi... Vei scrie şi despre cele întâmplate în ziua aceea?

– Care zi?

Vocea ei era neîndurătoare. Bineînţeles că înţelesese despre ce era vorba. Se făcea că nu înţelege, profita parcă de faptul că era în avantaj.

– Ştii tu... Ziua aceea de la noi de acasă. Ziua în care am înnebunit. Ziua în care m-ai înnebunit. Ziua în care m-ai adus la stadiul de persecutor.

– Cred că voi scrie. Nu am nici un motiv să nu scriu.

– Din cauza ta mă simt din nou groaznic.

– Adevărul este că nu prea mă interesează.

Faţa lui se strâmbă într-un zâmbet amar.

– Fă ce vrei, iubito, dar nu vei putea şterge niciodată amintirea nopţilor în care plângeai în braţele mele să nu te părăsesc. A fost o perioadă în care mi te-ai închinat! N-o să ne poţi face să uităm asta nici pe mine, nici pe tine.

DOUĂZECI ŞI TREI

Pentru Tarık a fura era o îndeletnicire obişnuită. Furase toată viaţa lui. Furase bani din buzunarele tatălui lui. Atunci când pantofii i se învechiseră, furase pantofi. Furase iubitele prietenilor lui. Şi nu regreta nimic din tot ce făcuse.

A doua zi dimineaţă Tarık ieşi devreme din casă. Toată noaptea se gândise şi se hotărâse să meargă să-şi ceară iertare de la Cezmi. Cezmi nu era o persoană fără inimă, probabil că l-ar înţelege până la urmă dacă ar reuşi să-i povestească în cuvinte potrivite această situaţie fără scăpare în care ajunsese.

Când ajunse în Beyoğlu nu se duse imediat la librărie. Se plimbă o vreme pe străzi, se gândi bine, cântări cuvintele pe care urma să i le spună lui Cezmi. Dar, când se trezi în faţa librăriei, toate vorbele pe care le pregătise zburaseră din mintea lui, nu mai simţea decât supărare. Muncise pentru librăria aceea cel puţin cât o făcuse şi Cezmi, se ocupase zile întregi cu tot felul de detalii şi ce câştigase în schimb? „Hoţule!“, îi strigase Cezmi. Zâmbi furios. Omul care nu primeşte ceea ce i se cuvine în final devine hoţ, prietene Cezmi!

Nu, de fapt furia lui nu era faţă de Cezmi. Furia lui era îndreptată cu totul către el însuşi. Cum reuşise să se înjosească atât de mult? Ce prostii făcuse de rămăsese la sfârşit aşa, fără nici un ban, pe drumuri şi fără nici o ocupaţie? Sau într-adevăr exista ceva numit soartă? Erau unii oameni norocoşi din naştere? Putea să se fi născut copilul unei familii bogate. Oare atunci ar mai fi aderat la mişcări revoluţionare? Şi-ar fi distrus viaţa din cauza unui vis poetic?

Cel mai mult se săturase să-şi schimbe mereu culoarea, să încerce să se adapteze mediului pentru a putea rămâne în viaţă, întocmai ca un cameleon. Îşi dorea puterea şi poziţia ce-ţi erau oferite de bani! Şi asta înainte de a fi prea târziu... Obosise. Se săturase.

În timp ce împingea uşa cu geam îl observă pe Korhan înăuntru. Vorbea cu Cezmi. Amândoi aveau feţele mohorâte. Lui Tarık nu-i plăcu deloc asta şi se îndepărtă imediat. Începu să aştepte în faţa chioşcului alăturat ieşirea lui Korhan. Poate că în momentul acela Cezmi îi povestea totul lui Korhan. Maestre, omul era pur şi simplu un hoţ! Cum m-a prostit! A vândut una câte una cărţile acelea scumpe. Se poate aşa ceva? Poate că a mai furat şi altceva, încă nu ştiu.

Îi venea să vomite. Voia să lase totul şi să plece.

Dar nu, nu va pleca! Nu va părăsi câmpul de luptă în viaţă. Şi poate că aşa era mai bine. Mai întâi va încerca să discute cu Korhan. Ce mai avea de pierdut?

Aproximativ după jumătate de oră Korhan ieşi din librărie. După ce înaintă puţin, Tarık îi tăie calea.

– Vă salut, maestre!

– Tarık! Şi eu întrebam de tine un pic mai devreme. Te-ai despărţit de Cezmi. Ce s-a întâmplat?

– Despre asta voiam şi eu să discut cu dumneavoastră. Aveţi puţin timp? Să stăm un pic acolo?

Intrară într-o cafenea mică. După ce comandară ceaiurile, Tarık îşi îndreptă privirea suspicioasă asupra lui Korhan.

– Ce v-a povestit Cezmi?

– Nimic. Mi-a spus că ai vrut să pleci şi că ai plecat. Atâta tot.

– Nu v-a mai spus nimic altceva?

– Nu. Ce trebuia să-mi fi spus?

– Maestre... Ceea ce vreau să vă spun este că am nevoie de puţin ajutor.

– Ce fel de ajutor? În ochii căprui ai lui Korhan apăru o expresie nemulţumită şi corpul lui se încordă de parcă ar fi primit un semnal de pericol.

– Am nevoie de bani. Vreau să deschid o librărie separat de Cezmi. Am găsit şi locul pe care îl voi închiria. Un pic mai încolo, la capătul străzii...

– Nu pot să te ajut cu bani, Tarık.

– Să fim parteneri! Dumneavoastră puneţi banii şi eu muncesc. În scurt timp vom începe să câştigăm. Ştiţi că mă pricep la treburile astea. Un sfert din câştig îmi este de ajuns, restul va fi al dumneavoastră. Veţi câştiga bani fără a face nimic.

– Dar eu nu am nevoie de bani.

– Dar eu am şi îmi doresc foarte mult să fac treaba asta. Maestre, ajutaţi-mă. Nu veţi regreta.

– Nu văd nici un motiv pentru care să te ajut, Tarık.

– Nu spuneţi tot timpul că sunt un om inteligent? Aţi spus de nenumărate ori că eu sunt persoana care vă înţelege cel mai bine şi pe dumneavoastră şi ceea ce scrieţi. Priviţi-l pe Cezmi... Datorită ideilor mele strălucite a adus librăria la stadiul în care este acum. Acum sunteţi tot timpul pe acolo, dar eu am fost cel care v-a dus pentru prima oară. Dacă ar fi fost după Cezmi, el ar fi stat ca un funcţionar de stat, fără să se ridice deloc de la locul lui.

– Nimic de spus în legătură cu inteligenţa ta, dar...

– Dar?

– Nu te văd ca pe o persoană de încredere, Tarık.

– Văd că Cezmi v-a povestit tot felul de prostii.

– Nu. Nu mi-a povestit nimic. Dar era foarte trist. Iar lucrul acesta spune destule.

– Maestre... Am fost întotdeauna generos faţă de dumneavoastră. Acum este rândul dumneavoastră.

– Despre care generozitate vorbeşti?

– Ştiţi... Nu am fost niciodată egoist în legătură cu Aysel, nu-i aşa? Aţi vrut-o şi eu v-am trimis-o cu mâinile mele.

– Asta nu-i un lucru cu care să te lauzi.

– După părerea mea, e ceva cu care te poţi lăuda. Arată că nu sunt o persoană cu mintea încuiată. O iubesc pe Aysel, dar am împărţit-o cu dumneavoastră.

– Ştii... Nu ai atâta influenţă pe cum crezi asupra lui Aysel.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Haide, haide! Sunt sigur că ai înțeles.

Tarık se simți deodată foarte prost. Ce făcea? Încerca să negocieze cu omul acesta folosindu-se de Aysel?

– Ascultați-mă, maestre... Să lăsăm toate astea deoparte. Eu în momentul ăsta vorbesc despre o afacere. Este o ocazie bună şi pentru dumneavoastră. Aveți încredere în mine.

– Îmi pare rău, Tarık. Atunci când în relația de prietenie se amestecă afacerile, totul devine de rahat. Întotdeauna a fost aşa. Eu sunt destul de mulțumit cu situația de față. Scriu, pictez, produc. Sunt în perioada cea mai productivă şi cea mai frumoasă din viața mea. Nu mă pricep deloc la comerț. Nu pot să mă arunc cu tine într-o afacere şi să mă leg la cap fără să mă doară. Ar fi fost bine dacă nu te-ai fi despărțit de Cezmi. Pentru tine, cel mai bine era să continui împreună cu el. Dar dacă te-ai despărțit sigur că ai avut un motiv serios.

Îşi îndreptă privirea şireată asupra lui Tarık şi îl privi lung. Parcă ştia tot, înțelegea tot.

– A, mai este ceva, adăugă el. Cezmi nu prea ştie nimic în legătură cu tine. I-ai zis că eşti bogat şi i-ai mai spus câteva astfel de poveşti, dar eu simt mirosul sărăciei de la cinci kilometri depărtare. Şi am înțeles încă din prima zi ce fel de persoană eşti. Mie nu-mi plac oamenii săraci. Şi nici mincinoşii. Spuneai mereu că Cezmi îți este partener. Nu ți-am spus-o niciodată în față, dar ştiam de o bună bucată de vreme că nu-ți era partener. Până acum ar fi trebuit de mult să fi ajuns pe undeva folosindu-ți inteligența sau o altă armă. Nu eşti chiar atât de tânăr, iar viața este nespus de scurtă. Şi mai este ceva: nu trebuie să te bazezi pe femei. Femeile sunt nişte sexuri. Ne nasc, ne oferă plăcere şi atât. Şi toate sunt proaste; în special cele mai înaintate în vârstă.

Aceasta se pare că era o aluzie la Gülgün. Tarık ridică din umeri. Din momentul acela nu îi mai păsa de nimic.

– E uşor să vorbiți aşa din punctul în care vă aflați, dar, spre deosebire de dumneavoastră, mie nu mi-a oferit nimeni nici o şansă în viață, bombăni el.

– Aşa este. Nimeni nu-ți oferă nici o şansă. Eşti obligat să ți-o creezi singur. Eu aşa am făcut. După părerea mea, Cezmi a fost o şansă bună pentru tine. Te-ai folosit greşit de ea.

Scoase nişte mărunţiş din buzunar şi îl lăsă pe masă. Zâmbi cu o expresie stresată şi distantă.

– Am venit pe lumea aceasta într-o familie săracă şi numeroasă. Nu ştiai asta, nu? Am răzbit în viaţă singur, cu mâinile mele. Secretul este următorul: în timp ce înaintam nu m-am uitat niciodată în urmă. Chiar şi greşelile mele au fost făcute o singură dată. Nu am repetat niciodată aceeaşi greşeală.

Îşi puse şapca pe cap şi dădu să se ridice.

– Trebuie să plec. Dacă o vezi pe Aysel transmite-i salutări din partea mea. Mi s-a făcut dor de ea.

– Ştiţi, zise Tarık. Sunteţi unul dintre cei mai egoişti oameni pe care i-am întâlnit până în ziua de azi. Sunteţi rău şi vă mândriţi cu răutatea asta.

– Aşa-i. Pe lumea asta pe mine însumi mă iubesc cel mai mult. Nu văd nimic altceva ce ar merita să fie iubit. Şi, bineînţeles, mai sunt şi cuvintele. Iubesc cuvintele.

După plecarea lui Korhan, Tarık sări furios din locul în care se afla. Ar fi fost mai bine dacă nu ar fi vorbit deloc cu ticălosul ăsta! Se înjosise fără nici un rost.

Când intră în librărie, Cezmi sa afla la capătul mesei scriind ceva. Când îl văzu pe Tarık, se schimbă la faţă.

– Ce se întâmplă? Ţi-am spus să nu mai vii pe aici.

– Cezmi... Vreau să îmi cer iertare. Ai dreptate. Am să plătesc cărţile dispărute. Să nu facem din ţânţar armăsar. Hai să continuăm cu treaba asta şi cu prietenia noastră!

Pentru un moment Cezmi păru că se înmuiase, dar se răzgândi imediat.

– Nu te supăra, Tarık, dar este vorba de un principiu. Aveam mare încredere în tine şi dezamăgirea mea a fost la fel de mare. Uite... Dacă mi-ai fi povestit, poate că te-aş fi înţeles, dar...

– Mereu aceleaşi vorbe! zise Tarık cu o voce ridicată. Important este să înţelegi fără a ţi se povesti. Ai privit măcar o dată pentru a înţelege ce-i înlăuntrul meu? Te-ai gândit cine sunt, ce beau, ce mănânc? Ţi-am zis că sunt bogat şi tu m-ai crezut. Eşti chiar atât de naiv? Cum poţi să nu înţelegi că sunt sărac lipit pământului?

Trase cu putere pardesiul şi sacoul de pe el.

– Ai văzut vreodată un om bogat care să se îmbrace astfel?

– Tarık... N-are rost să vorbim despre toate astea. Eu...

– Pentru că nu ştii ce înseamnă să fii fără bani! Nu ai rămas niciodată flămând şi pe străzi. Ai fost mereu sub ocrotirea familiei tale...

Îşi dădu seama că exagerase şi tăcu.

– Pe deasupra mă şi insulţi?

– Venisem aici, de fapt, pentru a-mi cere iertare, se plânse Tarık. Dacă îmi eşti prieten, mai oferă-mi o şansă. Viaţa îmi alunecă printre degete. Lasă-mă să vorbesc!

Cezmi îl privi pe Tarık îngândurat. Apoi vorbi încet şi răspicat.

– Ascultă, Tarık... Nu cred că suntem prieteni. Tu mi-ai spus o grămadă de minciuni şi eu te-am crezut. Tu eşti foarte inteligent, iar eu se pare că sunt prost. Dar cred că mă pricep mai bine decât tine să supravieţuiesc. Am adevărurile mele, principiile mele. Nu pot să trec peste ele. Se vede că ai o viaţă grea. Dacă mi-ai fi povestit încă de la început anumite lucruri... Nu ştiu, dar poate că mi-ai fi atras şi atunci atenţia. Dar tu ai intrat pe uşă şi mi-ai înşirat o grămadă de minciuni. Ce rost aveau? În timp ce eu aveam încredere în inteligenţa ta, în experienţa ta de-o viaţă, în prietenia ta, tu m-ai înjunghiat pe la spate. Dacă mi-ai fi cerut bani împrumut, te-aş fi înţeles...

– Ceea ce am făcut nu este pe cât crezi tu de grav! Dacă ar fi nevoie, aş fura din nou pentru a putea rămâne în viaţă. Aş face tot felul de fraude. Mi-aş vinde corpul sau aş vinde chiar femei. Aş putea face orice, în afară de a vinde droguri. Dar dacă aş putea face toate astea nu înseamnă că sunt un om rău, pentru că pe lumea asta sunt şi lucruri pe care n-aş putea să le vând. Ştii, dacă ai fi trăit în condiţiile în care am trăit eu poate că ai fi devenit şi tu un hoţ. Şi poate că şi bunicul tău era un hoţ. Poate că şi-a câştigat averea din tâlhărit. Ce ştii tu? Acum, că ai învăţat şi ai devenit farmacist...

– Frate... Tu într-adevăr poţi să faci omul să înnebunească! Pleacă de-aici! Lasă-mă în pace!

Nu mai era nimic de spus. Tarık trânti uşa şi ieşi.

Ruşinea şi furia apăsau parcă pe spatele lui o sută de kilograme; se forţa să-şi ţină umerii drepţi. Iată că scuzele lui nu fuseseră

acceptate! Oricum nu era cea mai mare prostie să crezi că vei fi înțeles de oameni mărunți cu vederi înguste? Pentru oamenii mărunți, a fura era ceva urât. A întinde mâna la ceea ce era al altcuiva era un păcat. Pe când pentru Tarık a fura era o îndeletnicire obișnuită. Furase toată viața lui. Furase bani din buzunarele tatălui lui. Atunci când pantofii i se învechiseră, furase pantofi. Furase iubitele prietenilor lui. Și nu regreta nimic din tot ce făcuse. Cezmi îi adusese vorba despre principii. Principii, auzi! Avea și el principii, dacă era așa. Atunci când fusese închis, chiar și cu prețul vieții sale nu spusese numele nici unuia dintre prietenii cu care fusese implicat în manifestații, nu mărturisise nimic. Pentru că, oricât de proști și lipsiți de minte ar fi fost, nu meritau așa ceva.

Mai trase o înjurătură la adresa acestei lumi.

Coborî în Karaköy, trecu podul pe jos. Din Eminönü ajunse în Cağaloğlu. Merse, merse, merse... Nu știa care va fi următorul pas pe care îl va face. Oricum nu avea chef de nimic.

Când ajunse până la urmă acasă, tălpile îl ardeau mai-mai să ia foc. Se încuie în camera lui. Se gândea să rămână acolo până îi va veni sfârșitul.

Nu ieși din casă zile întregi. Nu mânca, nu bea, nu dormea cum trebuia. Mama lui încercă de câteva ori să intre în camera lui, dar el o alungă de fiecare dată. Nici măcar pe Tülay nu vru să o vadă.

Într-o noapte o visă pe Aysel. Se îndepărta cu un zâmbet jignit pe buze. Parcă aluneca pe gheață, flutura în adierea vântului, dispărea, se topea.

Se trezi transpirat. Cât de departe rămăsese noaptea aceea în care visaseră împreună că își vor închiria o casă, noaptea în care se plimbaseră pe străzi într-o veselie nebună. De fapt, parcă nici nu existase cu adevărat o astfel de noapte. Era un vis. Și Aysel era parcă un vis. Tarık nu simțea că în viața lui chiar existase o femeie pe nume Aysel.

Dar existase. Când se întorsese acasă într-o noapte, o găsise în camera aceea, în patul acela. Neajutorată ca un pui de pisică înghețat, stătea ghemuită și îl aștepta. Voia să fie iubită. Voia afecțiune. Voia să fie pătrunsă. Voia mereu câte ceva. Voia în liniște, voia cu o insistență rece.

Dar acum Aysel nu-l mai căuta! Nu mai venea în casa aceea dărăpănată, urmându-şi pasiunea nebună. Nu mai făcea orice pentru pasiunea ei. Înseamnă că nu îl iubea, înseamnă că până la urmă dragostea ei se sfârşise.

Nu voia să plângă, dar nu putu să se abţină şi tot plânse. De multă vreme nu i se mai făcuse atâta milă de el, nu-i mai păruse atât de rău pentru el. Ţinea parcă doliu după propria-i persoană, pentru că nu era nimeni altcineva care să plângă după el. Şi când trăia era singur şi când avea să moară avea să fie singur.

În următoarea zi, aproape de miezul zilei, coborî cu greu din pat. Se forţă să se îmbrace. Îl dureau toate oasele, avea parcă şi temperatură, ochii îi ardeau. „Trebuie să fi puternic", se încurajă el pe sine. Îşi pieptănă părul cu grijă, se bărbieri, îşi perie sacoul şi haina, îşi lustrui pantofii cu o cârpă veche.

Când urcă la etajul de sus pentru a ciuguli ceva care să-l ţină pentru câteva ore în picioare, observă că nu era nimeni acasă. Era ciudat, casa lor nu rămânea niciodată goală. Mama lui aproape că nu ieşea deloc din casă. Dimineţile făcea curat, făcea mâncare, iar după-amiază stătea pe gânduri în faţa geamului cu un şirag de mătănii în mână. Uneori buzele ei se mişcau întruna, rostind rugăciuni fără oprire.

În faţa oglinzii găsi un bileţel. „Tarık, mătuşa ta se simte rău. Noi ne ducem la ea. Am bătut la uşa ta, dar nu ai auzit. În seara asta vom rămâne probabil la ea, să nu ne aştepţi. În frigider este mâncare de năut, fiule. Te rog, mănâncă măcar un pic. Mama."

Când privi mâncarea plină cu bulion, îi veni instantaneu să vomite. Închise imediat capacul şi puse mâncarea la loc. Pe masa din bucătărie se afla un coş cu două mere. Luă un măr şi îl mâncă. Mâncă şi o lingură de iaurt. Îi trecu cât de cât starea de vomă.

În timp ce mergea spre Taksim clătinându-se într-un autobuz ce mirosea groaznic, se gândea numai la Aysel. Cu cât se gândea mai mult, cu atât situaţia îi părea mai gravă. Fusese în urmă cu zece zile sau o săptămână? Luaseră decizia de a închiria o casă şi de a nu se despărţi niciodată. Apoi Tarık se închisese în casă,

dispăruse. Trecuse printr-o scurtă perioadă depresivă. Oricui i se putea întâmpla. Bine, dar Aysel ce făcuse? Nu se interesase deloc de Tarık. Nu îl căutase deloc.

Avea s-o găsească şi s-o întrebe ce era cu lipsa aceea de interes.

Din Taksim luă un microbuz spre Maçka. Se duse direct la biroul de arhitectură. Aysel era înăuntru, era singură. Când îl văzu pe Tarık rămase surprinsă. Dar, ciudat, nu părea să se bucure prea tare.

– Tarık! Ce-i cu tine? Ai dispărut de atâtea zile.

– Aha! Deci erai conştientă că am dispărut? Ei, e ceva şi asta!

– Ce-ai păţit? Sau eşti bolnav? Eşti alb ca varul la faţă. Ai şi slăbit.

– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

Aysel îşi feri privirea, însă Tarık o privi insistent.

– Să ieşim de aici, vreau să stăm de vorbă.

– Putem să vorbim şi aici. Vezi că nu e nimeni.

– Nu, să ieşim! Nu-mi place biroul ăsta.

– Bine.

Aysel îşi puse haina neagră pe ea şi ieşiră. Până în parc merseră tăcuţi ca doi străini.

– De ce nu m-ai căutat deloc? întrebă Tarık.

– M-am săturat să te tot caut, zise Aysel. Vocea ei era plină de deznădejde.

– În noaptea aceea... Ce frumos era totul. Luasem decizii atât de bune. Îţi aminteşti?

– Da. Şi a doua zi tu ai dispărut. Ca-ntotdeauna.

– Nu ştii. Lucrurile nu merg cum trebuie. Am fost cu moralul la pământ. M-am şi îmbolnăvit un pic. Tot timpul ăsta am fost acasă.

– N-am ştiut, murmură Aysel preocupată.

– Dacă ai fi ştiut ai fi venit?

După un moment de ezitare Aysel dădu din cap.

– Nu, n-aş fi venit.

– Aşa deci! De ce?

– Pentru că nu mai vreau să fiu cu tine.

Un fior rece ca gheaţa trecu peste faţa lui Tarık, făcându-l să tremure. Pe de altă parte, nu îl surprinse deloc vestea. Ştia de mult că va fi aşa. Şi totuşi o întrebă:

– De ce nu vrei?

– M-am săturat, Tarık! Eu... Tăcu. Părea că nu ştie ce să zică.

– Urma să închiriem o casă! zise Tarık cu o voce tăioasă.

– Nu! strigă Aysel. Continui să mă minţi! Aşa ceva nu s-ar fi întâmplat, pentru că nu ai nici un ban în buzunar. Nu ai un loc de muncă, nu ai nimic. Korhan mi-a povestit tot. M-am săturat, Tarık. M-am săturat, am obosit să intru în casa voastră ca un hoţ, să fac dragoste cu frică, să trăiesc cu teama că într-o zi mă vei părăsi... M-am săturat de celelalte femei, de minciunile tale! Pleacă din viaţa mea! Să nu mă mai cauţi niciodată! Şi-aşa îmi este foarte greu să te uit! Îmi este foarte greu!

Începu să plângă şi se îndepărtă alergând. Tarık rămase de unul singur pe stradă, cu un zâmbet sarcastic pe faţă, cu o durere în suflet, cu sentimentul de învins care i se strecura încet-încet în sânge... Şi o furie care venea din străfundul lui.

„Îmi este foarte greu să te uit!“, aşa strigase când pleca. Cică îi este greu! Ha! Bineînţeles că aşa trebuie să fie. Cine m-ai crezut tu, fetiţo, eu sunt Tarık! Nu semăn cu nimeni!

Furia lui era mai presus decât toate celelalte sentimente. Ieşi din parc şi începu să alerge spre birou. Împinse uşa cu putere şi intră. Aysel stătea la birou, prăbuşită. Se duse direct la ea, o prinse de mâini şi o trase spre el. O îmbrăţişă strâns, îşi lipi buzele de buzele ei şi începu să o sărute provocându-i durere.

– Opreşte-te! Ar putea veni cineva! Mă faci de râs!

– Nu poţi să te desparţi de mine!

– Nu-mi îngreuna situaţia! Te rog, pleacă! Nu vreau!

– Ba vrei!

– Nu vreau!

– Ba vrei!

Aysel începu să plângă disperată.

– Nu face asta!

– Acum o să vii cu mine, Aysel!

– Nu se poate!

– Ba se poate! Mi s-a făcut tare dor de tine. Ştiu că şi tu vrei.

– Nu pot să vin!

– Ba poţi şi o să vii! Casa noastră este goală acum. Ne aşteaptă. Nu este momentul potrivit să ne despărţim. Uită-te la mine, Aysel, uită-te în ochii mei.

Aysel îl privi şi văzu în ochii lui întunecimea aceea teribilă. Vru să-şi întoarcă privirea, dar nu reuşi. Era parcă hipnotizată.

– Bine, zise ea cu o voce neputincioasă. Vin, dar pentru ultima oară.

– Bine. Pentru ultima oară.

Când autobuzul se apropie de Karagümrük, seara se lăsase de mult. Tarık o ţinuse de mână tot drumul fără s-o slăbească. Îi strângea degetele mai-mai să le strivească, dar nu se uitase nici măcar o dată la faţa ei. Şi nici nu vorbise.

Deschise uşa şi o împinse încet pe Aysel înăuntru. Atunci când uşa se închise, Aysel se simţi de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, se panică.

– Nu! E o prostie! Eu plec! Vreau să mă despart de tine. De ce am venit aici?

Vru să deschidă uşa, dar Tarık stătea în prag, privind-o foarte furios.

– Dă-te la o parte!

Când nici nu se-aştepta, se auzi plesnitura unei palme pe obrazul lui Aysel.

– Ce? Ce faci?

– Cine mă crezi? Un gunoi pe care poţi să-l arunci când ţi-ai terminat treaba?

– Tarık, te rog...

O luă pe Aysel de mână şi o duse cu forţa la etaj. Aysel ţipa, se zbătea.

– Nu striga degeaba! Nu-i nimeni acasă!

Deschise uşa şi o împinse înăuntru. Aysel se rostogoli pe duşumeaua rece. Tarık închise bine perdelele, apoi aprinse lumina. Se opri deodată şi deveni foarte serios. Ieşi în grabă din cameră şi încuie uşa pe dinafară. Urcă scările câte patru până la etajul de sus, aprinse toate luminile, se uită în bucătărie şi în cele două camere mici. Da, casa era goală. Pentru un moment crezuse că... Respiră adânc, uşurat.

Coborî înapoi cu aceeaşi viteză cu care urcase. Parcă zbura.

Aysel stătea ghemuită la capătul patului şi plângea. Lui Tarık nu i se făcu deloc milă. Se aşeză pe pat şi, întinzând mâna, o mângâie pe păr.

– Aysel, n-ai să te desparţi de mine. Ai înţeles? Noi n-o să ne despărţim!

Fata dădu cu putere din cap într-o parte şi-n alta.

– Nu te mai vreau!

– Vai, vai, vai! Ce orgolioasă eşti! Ascultă-mă, fetiţo, nu mai ieşi din camera asta până nu-mi spui că mă vrei!

– Ai înnebunit! Cât mă poţi ţine aici? Părinţii tăi au să vină până la urmă. O să ţip, o să bat în uşă, o să fac gălăgie. Mă vor găsi.

– Da? Deci aşa?

Ieşi din nou ca un fulger din cameră. De afară se auziră nişte zgomote, zgomote produse de sertare deschise şi închise în grabă.

Se întoarse cu o bucată de sfoară destul de lungă. Era o sfoară subţire, dar părea destul de rezistentă, de genul celor cu care se leagă zmeiele.

– Ce faci?

Sări pe ea şi o prinse de mâini, îi împreună încheieturile şi înfăşura sfoara în jurul lor. Făcu repede un nod strâns. Legă partea rămasă liberă de fierul patului. Privi satisfăcut ochii măriţi ai lui Aysel, gura care-i rămăsese deschisă de uimire şi genele care i se zbăteau.

– Ţi-e frică?

– Da. Te rog, nu mai lungi gluma asta. Nu-i nostim deloc.

– Bineînţeles că nu-i nostim. Pentru că nu glumesc. Sunt cât se poate de serios. Vei rămâne în camera asta până când îmi vei spune că nu te desparţi de mine. Fără permisiunea mea nimeni nu poate intra în camera asta. Nici măcar tatăl meu! Înţelegi?

– Dezleagă-mi imediat mâinile, altfel o să ţip până scol tot cartierul în picioare!

– I-auzi! Dar stai că există o rezolvare şi pentru problema asta!

Îşi dădu jos eşarfa de la gât şi o legă pe fată la gură. O strânse bine la spate şi îi făcu nod.

– Cum te simţi acum? Eşti bine, nu-i aşa? Vei fi nevoită să respiri numai pe nas o perioadă.

Aysel nu-şi putea crede ochilor. Se zbătea ca un animal neajutorat prins într-o capcană.

– Ţi-am spus, iubito. Atunci când vreau, pot fi un om foarte rău. Şi nu mă feresc deloc să provoc durere.

Se urcă pe ea în timp ce ea se zbătea. Îi descheie nasturii cămăşii şi i-o desfăcu. Îi trase sutienul. Îi ridică fusta până la brâu.

Pentru câteva minute rămase doar privind-o.

– Vezi ce s-a întâmplat, Aysel? De câte ori am făcut dragoste împreună? Acum am devenit doi străini? Zici că nu mă mai vrei? Bine, dar eu te doresc foarte mult! Încă mai înnebunesc de dorul tău. Ce vom face acum? Hm? Dar stai un pic, stai, ştiu eu ce să fac! Dacă nu vrei de bună voie, vom face dragoste cu forţa.

Îşi dădu pantalonii jos.

– Şi, pe deasupra, mă minţi. Ştiu că mă vrei. Nu ştiu de ce negi asta. Dar acum vom face dragoste şi totul va deveni ca înainte. O să înţelegi că nu poţi fără mine! O să fii iar înnebunită după mine. Atunci am să-ţi dezleg mâinile. Ne vom continua cursul vieţii de unde am rămas. Eu voi găsi alţi Cezmi şi alţi Korhani. Voi alerga după ocazii noi. Voi plănui noi escrocherii. Voi face dragoste cu alte femei. Şi tu vei fi din nou geloasă, mă vei toca la cap cu crizele tale interminabile şi te vei smiorcăi în fiecare seară. Totul va fi ca până acum.

Aysel nu se mai zbătea. Dispăruse şi groaza din ochii ei. Îl privea absentă.

Tarık se lipi de ea. Aysel închise ochii. Nu scotea nici un sunet. Murise parcă.

În timp ce se mişca deasupra ei, Tarık încerca să n-o privească în faţă. Se uita la pântecul ei, la picioarele ei, la şoldurile ei. Într-un moment de neatenţie însă, îi privi chipul. Exact în momentul acela, o lacrimă uriaşă, parcă filmată în reluare, se desprinse de genele umede ale lui Aysel şi se rostogoli în jos de pe tâmpla ei.

Nu se ştie de ce, dar lacrima aceea îi atinse o coardă sensibilă. Renunţă. Se întinse alături de ea şi o mângâie uşor pe faţă. Aysel încă nu deschisese ochii.

– De ce s-a întâmplat asta, Aysel? Eu te iubesc. De ce nu mă crezi? Nu ai vrut mereu să auzi asta de la mine?

Ochii ei nu se deschideau.

Își puse capul pe pieptul ei. Îi sărută, îi mângâie trupul rece ca gheața. Dar orice făcu, nu primi nici cel mai mic semn din partea lui Aysel. Fata nu deschise nici ochii, nici nu se zbătu, nu făcu nimic altceva.

Tarık începu să se enerveze. Teama lui creștea cu fiecare clipă ce trecea. Acesta nu era un joc, era conștient de acum. Nu putea să ajungă la Aysel. Parcă săruta și mângâia un cadavru.

Îi veni să vomite. Coborî furios din pat. Se îmbrăcă. Aruncă o pătură peste trupul gol al lui Aysel, stinse lumina și ieși din cameră. Încuie ușa și puse cheia în buzunar. Poate că dacă avea să stea o perioadă așa, avea să-și vină în fire!

Urcă la etajul următor. Pustietatea de aici îi stârnea sentimente ciudate. Bucătăria, care întotdeauna era caldă, în seara aceea era rece ca gheața. Nu mirosea nici urât, a mâncare. Trase în sinea lui o înjurătură de zile mari familiei lui. Nu știa de ce, dar în momentul acela nici măcar pe Tülay nu prea o iubea. Începu să tremure. Se pare că îi crescuse din nou temperatura, simți cum capul îi lua foc.

Se aruncă pe canapeaua de pe hol.

Încerca să nu se gândească la Aysel pe care o lăsase cu un etaj mai jos, dar nu putea să se abțină. Oare se dăduse bătută? Se va da bătută?

Dacă va insista cu despărțirea o va ține o săptămână încuiată jos. Chiar o lună. Cine ar afla? Aysel nu avea pe nimeni. Mătușa ei alcoolică și-ar pierde toate speranțele în câteva zile și n-ar mai căuta-o. Oare s-ar duce la poliție? Poate s-ar duce. Oare ce să facă? Dar dacă ar omorî-o pe babă? Atunci s-ar rezolva totul și n-ar mai fi nici o problemă. Erau două femei singure. Nimeni nu le întreba de sănătate, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să-l învinuiască pe Tarık.

Se enervă brusc și, neputându-se abține, începu să râdă. Nu-i venea să creadă că plănuia o crimă. Nu-i venea să creadă nici că o închisese pe Aysel cu forța. O legase la mâini și la gură și o încuiase în cameră. O violase. Voia să simtă puțină rușine, dar nu se rușina, fiindcă era sigur că în momentul acesta Aysel era sub

influența codoșului acela egoist, așa-zisului scriitor și credea că nu îl vrea pe Tarık. Dar va înțelege că se înșela. Va înțelege în cel mai scurt timp.

Începu să tremure și mai tare. Pentru un moment parcă își pierdu cunoștința. Se gândi că era din cauza foamei. Nu mâncase nimic toată ziua.

Dintr-odată îi veni să vomite. Ajunse cu greu la chiuvetă în bucătărie și vărsă un lichid galben.

Se prăbuși și începu să plângă. Furia pe care o purta în el avea să-l ucidă până la urmă.

Nu știa cât timp stătuse pe jos. Deodată mintea i se lumină și înțelese absurditatea, ineficiența, lipsa de sens a faptelor lui. În loc de furie, simți un mare regret. Coborî în fugă la etajul de jos. Intră spărgând aproape ușa.

Aysel stătea întinsă sub pătură, nemișcată, cu ochii deschiși. Îl privea absentă pe Tarık. Era o privire liniștită și distantă.

Tarık sări ca un nebun și îi dezlegă mâinile lui Aysel dintr-o mișcare. Aysel, ale cărei mâini amorțiseră, gemu de durere.

Trase și eșarfa, o îmbrățișă și o lipi de pieptul lui.

– Aysel... N-am vrut să-ți provoc durere! Mi-e tare teamă că te voi pierde. Te rog, iubește-mă iar! Voi face tot ce vrei, numai să nu mă părăsești!

În ochii lui Aysel nu era nici o sclipire. Nu vorbea, nu plângea, nu se văita.

În liniștea aceea cu care nu era deloc obișnuit, Tarık devenea și mai confuz, neliniștea lui creștea cu fiecare moment care trecea.

Îi cuprinse fața între mâini și se uită fix în ochii ei:

– Amintește-ți, Aysel, cum m-ai iubit. Cum ai plâns în ziua aceea în Hisar, cum ai alergat după mine pe străzi, cum te-ai rugat de mine să nu te părăsesc... Amintește-ți, Aysel. Eu sunt Tarık, Tarık cel pe care l-ai iubit nebunește.

Aysel îl privea fără a clipi.

– Haide, iubito! Spune-mi că mă iubești!

Aysel nu scotea nici un sunet.

– Spune-mi ceva! Spune ceva! Spune măcar un cuvânt!

Aysel începu să tremure.

O îmbrăţişă, o strânse la piept şi începu să o legene ca pe un bebeluş.

– O să te ţin în braţe toată noaptea. N-o să-ţi mai fie teamă de nimic. N-o să-ţi mai fie frig deloc. Voi fi mereu alături de tine. Închide ochii şi dormi, Aysel. Când te vei trezi, mă vei iubi din nou. Totul va fi ca în trecut.

Aysel execută ordinul ca un robot şi închise ochii.

Tarık se întinse în pat lângă fată, fără să o lase din braţe. O îmbrăţişă şi mai strâns.

Dar nu putu să doarmă nici el şi nici Aysel. Din când în când, fata deschidea ochii, dar, când vedea că Tarık o priveşte, îi închidea imediat la loc. Nu răspundea cuvintelor de dragoste şi săruturilor lui. Stătea întinsă în braţele lui cu o nepăsare respingătoare, ca o păpuşă din paie.

Când se lumină de ziuă, şopti cu o voce foarte rece şi străină.

– Vreau să plec de aici.

Tarık o privi cu durere. Nu era nimic de făcut. Înţelesese.

– Iubito, mai e o oră până la primul autobuz. O să ieşim din casă peste o jumătate de oră.

Fata nu zise nimic. Aşteptă cu răbdare întinsă aşa în braţele lui încă o jumătate de oră. După aceea se ridică, se îmbrăcă, se aranjă. Se aşeză pe marginea patului şi începu să aştepte cu capul plecat.

Se ridică şi Tarık din pat, se îmbrăcă.

Ieşiră din casă fără să scoată o vorbă. Nici în timp ce mergeau spre staţie liniştea nu fu spartă. Autobuzul de Taksim venise şi aştepta cu uşile deschise.

– Aysel, eşti hotărâtă? Pleci?

Ea se întoarse şi îl privi. Nu era nevoie să spună nimic. Se vedea pe faţa ei cât de hotărâtă era. Pielea ei se subţiase parcă, privirea ei era mai dură. Îl privea pe Tarık cu ochii unui străin.

Tarık nu mai putu să spună nimic, nu mai putu să facă nimic altceva. Căzuse învins în faţa acestei priviri reci.

Autobuzul porni. Aysel nu privi nici măcar o dată în urmă.

Tarık murmură de unul singur:

– Îmi pare foarte rău, Aysel... N-aş fi vrut să fie aşa. Crede-mă că n-aş fi vrut deloc.

***

– Ne aflăm pe un teren primejdios, spuse el.

– Da.

– Am doar un lucru de spus în legătură cu cele scrise.

– Despre ce-i vorba?

– Uneori realitatea şi visele se amestecă unele cu altele în mod primejdios.

– Adică?

– E posibil să crezi că ai trăit ceea ce, de fapt, n-ai trăit deloc.

– Se poate şi invers. Unele adevăruri ne provoacă atâta durere, încât preferăm să ignorăm realitatea lor, spuse femeia.

El respiră adânc. Pentru un timp rămase dus pe gânduri.

– S-a terminat romanul? întrebă el după aceea.

– Nu.

– Ce mai e de povestit?

– Tirada ta de la bar.

– A, da! Acela a fost unul din cele mai frumoase discursuri din viaţa mea.

– Sunt de aceeaşi părere. Dacă nu te-aş fi cunoscut, în noaptea aceea m-aş fi îndrăgostit încă o dată de tine.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Pentru că dragostea dintre homosexuali este o dragoste posibilă. Imposibilă este dragostea dintre o femeie şi un bărbat.

Dragă cititorule, deasupra Istanbulului, care nu ieşise încă din iarnă în adevăratul sens al cuvântului, plutea o primăvară timpurie.

Un bărbat pe nume Tarık se plimba într-o seară pe malul mării fără ţintă.

Era bărbatul cu pardesiu gri. Pantofii lui erau furaţi, sacoul şi cămaşa lui, împrumutate.

Faţa lui era încremenită într-o expresie dureroasă. Era imaginea unui om în pragul nebuniei, pentru că pierduse totul.

De zile întregi Tarık se plimba pe străzi. Îşi alina durerea mergând, privind oamenii, încercând să se piardă în mulţime.

O dată pe zi, exact la ora patru, intra în blocul din Kabataş pentru că poştaşul aducea corespondenţa la ora aceea. Dacă era vreo scrisoare pentru Aysel, o punea în buzunar şi pleca. Nu dăduse peste nimic important până în momentul acela, în afară de o scrisoare scurtă de la Korhan. Vulpoiul cel bătrân o invita pe Aysel să petreacă împreună o vacanţă în sudul Turciei. „Îmi este dor să te privesc“, îi scrisese el. Ce-o fi însemnând?!

Tarık urmărea scrisorile, dar nu o urmărea şi pe Aysel. Nu se ducea sub nici o formă în locurile unde ar fi putut-o vedea. Nici la Mahzen, nici la barul „Intelectualului“ Irfan, nici la cafenelele din Hisar, nici în Maçka. Pentru că, dacă ar fi revăzut-o, nu ştia ce fel de nebunie ar fi fost în stare să facă. Îi era teamă de ce ar putea face.

Numai pentru a nu trece prin fața librăriei lui Cezmi, nu se mai plimba nici prin Beyoğlu.

Se plimba prin locuri cu totul diferite. Prin Haliç, prin Sultanahmet, prin Ahırkapı... O dată la două zile cobora în Beşiktaş, mergea de-a lungul mării până în Bebek, după care se întorcea.

În minte avea mereu aceeaşi întrebare: oare fusese părăsit de dragul altcuiva? De fapt, răspunsul la această întrebare nu era atât de important, şi totuşi voia să-l afle. Ştia doar că în povestea asta era mâna lui Korhan. Dar trebuia să fie şi alte lucruri pe care nu le ştia. Aysel începuse oare o relație cu patronul ei? Dacă s-ar fi plimbat câteva zile prin jurul biroului, dacă ar fi urmărit-o, ar fi aflat. Dar se gândea că aşa ceva nu i s-ar fi potrivit. Oricare ar fi fost motivul, Aysel nu-l mai voia! Realitatea era foarte simplă.

Şi în seara aceea răcoroasă de primăvară, în timp ce stătea pe una dintre băncile din parc, bându-şi berea pe care o luase de la un chioşc din Bebek, îl văzu pe Hanımeli Memet. Memet avea în mână o sticlă mică de coniac, era beat. Se apropie de banca pe care stătea Tarık clătinându-se pe picioare Pentru că nu era sigur că văzuse bine în întunericul nopții, se aplecă şi se uită mai bine. Gura-i mirosea ca o latrină.

– Tarık, tu eşti?

– Nu ştiu ce să zic! Cred că eu sunt. Stai să întreb... Hei, eu! Eşti eu?

– Ce te prosteşti?

– A te prosti? A te pro-sti... Prosti vine de la prost. Înşiri cuvintele ca un prost, fără sens. Atunci îți spun: nu te prosti. Interesant!

– Tu şi Aysel v-ați despărțit?

Tarık se ridică de parcă fusese înțepat cu un ac.

– De ce întrebi? Ori vrei să te dai la ea?

– Se distrează în barul de lângă geamie. Dacă nu te-am văzut acolo...

Pe fața lui Tarık apăru un zâmbet răutăcios.

– Ce fel de distracție? O petrecere deocheată?

– Eşti nebun? Stăteau şi beau. Ce petrecere deocheată?

– Cine este cu ea?

– Nu-l cunosc pe nici unul.

Se ridică şi se îndreptă spre bar. Memet încă mai spunea câte ceva, dar nu-l băgă în seamă.

Coborî pe scările de la marginea geamiei şi se uită înăuntru din uşa barului, fără a se face observat. Era aglomerat. Micul local mirosea a alge şi peşte prăjit. Pe unul dintre pereţi era agăţat un peşte-spadă uriaş, împăiat. Dedesubtul lui se aflau un homar şi un burete uriaş. În mijloc, ardea o sobă mare cu lemne. Fumul de ţigară se amesteca în fumul care ieşea din grătarele din bucătărie şi în mirosul de alge al peştilor proaspeţi, formând un singur miros greu, dar nu greţos.

Tarık ştia barul acesta dinainte. Îi adusese Korhan odată. Băuseră rachiu şi mâncaseră frigărui de peşte. Încă mai simţea gustul minunat al acelui fel de peşte din care mâncase pentru prima oară în viaţa lui.

Iată că Aysel era acolo. Stăteau la o masă lungă, alcătuită din mai multe mese puse cap la cap, aşezată la perete. Era un grup numeros. Singura persoană pe care o cunoştea de acolo era patronul lui Aysel, Alp. Stătea lângă ea. Ceilalţi erau necunoscuţi. Când privi mai atent, i se păru că mai recunoaşte o persoană, două. Probabil îi văzuse în barurile prin care fuseseră cu Korhan. Korhan! Mereu Korhan! Boşorogul acela îi schimbase cu totul viaţa lui Aysel! Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Korhan, Aysel ar fi fost încă alături de el. O mai privi o dată pe Aysel. Fără să ştie de ce, simţi un fel de mândrie. De parcă Aysel ar fi fost opera lui. Şi, dintr-un punct de vedere, nu era aşa? Dacă n-ar fi fost el, Aysel şi Korhan s-ar fi întâlnit într-o zi pe strada Istiklal, Korhan ar fi privit-o pe Aysel interesat, dar ea nu l-ar fi băgat în seamă. Nimeni nu s-ar fi dus după nimeni, norocul n-ar fi fost forţat şi povestea s-ar fi terminat înainte să fi început. Dar Tarık luase frâiele în mână şi schimbase soarta. Ce păcat că schimbarea asta bruscă a sorţii fusese în defavoarea lui Tarık. Oare concluzia ce reieşea din toată întâmplarea asta era că niciodată n-ar mai trebui să schimbe cursul sorţii?

Unul dintre chelneri îl observase că se învârtea în jurul uşii. Ajunse imediat lângă el.

– Poftiţi! Sunteţi singur sau prietenii dumneavoastră sunt înăuntru?

– În momentul acesta sunt singur, murmură Tarık. Nu ştiu deloc care ar fi şansa mea de a mai avea o pereche în viaţa asta.

Chelnerul nici măcar nu-l auzise. Se îndepărtă în fugă spre una dintre mesele de la care se comanda rachiu.

Tarık era încă nehotărât. Să rămână acolo nu avea sens, dar, pe de altă parte, nici nu voia să plece. Aysel era în imediata apropiere a lui, la o distanţă de vreo cinci metri numai. Era frumoasă. Cu privirea ei languroasă şi buzele pline, semăna cu femeile din alte vremuri, datorită părului pe care şi-l prinsese în vârful capului. Râse de unul singur. „Abia după ce pierzi ceva îi realizezi valoarea", se gândi el. Atâta timp cât Aysel fusese în mâna lui, nu se prea interesase de frumuseţea ei. Pe atunci ea era Aysel. Doar Aysel.

Se îndreptă spre masă fără a fi prea conştient de ceea ce făcea. Se apropie şi începu să o privească pe Aysel cu mâinile în buzunarele pardesiului. Cei de la masă erau atât de prinşi în conversaţie, încât nu-l observară vreme îndelungată.

Aysel fu prima care-l observă. Se clătină de parcă ar fi primit o palmă, ochii i se măriră. Când ea reacţionă astfel, se trezi şi Alp, care stătea alături de ea. Toţi cei de la masă se întoarseră unul cate unul. Tăcură brusc.

– Bună seara, domnilor şi doamnelor! zise Tarık cu o voce limpede.

De la masă se auziră nişte murmure, mici râsete.

Ochii lui Tarık, scăpărând în mod ciudat, erau încă aţintiţi spre Aysel, nebunia dansa parcă în pupilele lui.

Şuşotelile de la masă se înmulţiră, vocile se transformară într-un bâzâit.

Tarık îşi plimbă privirea dementă peste fiecare dintre cei ce se aflau la masă. Tăcură unul câte unul. Acum priveau un pic curioşi, un pic neliniştiţi.

– Majoritatea dintre voi nu mă cunoaşteţi şi sigur vă întrebaţi în sinea voastră cine-o fi persoana asta care-i pe cale să vă strice noaptea. Vă spun imediat. Mă numesc Tarık.

Întinse mâna şi făcu semn către Aysel cu o mişcare cât se putea de dramatică.

– Cândva am fost iubitul acestei femei. Acum, spunând asta, să nu credeţi că au trecut ani întregi de atunci! Probabil că nu

sunt nici măcar două săptămâni de când ne-am despărțit. Poate ceva mai mult. N-am ținut socoteala. Și, oricum, la ce-ar folosi?

Aysel se înroși ca un rac. Roșeața de pe față i se întinse pe gât și chiar și bărbia i se umplu de pete roșii.

Tarık îi zâmbi cu o tristețe nemărginită.

– Cu permisiunea dumneavoastră, mai întâi să o salut pe ea! Făcu o plecăciune adâncă. Bună seara, iubită *Madame*! Ce ați mai făcut de când nu ne-am mai văzut?

Cei de la masă îl măsurau pe Tarık cu o curiozitate deosebită, stârnită de gândul că erau față în față cu o situație interesantă. Ochii care străluceau curioși îi urmăreau când pe Aysel, când pe Tarık.

Tarık trase un scaun și se așeză neinvitat la masă. Se întinse după paharul cu rachiu al doamnei ce stătea alături.

– Îmi permiteți, doamnă?

Femeia zâmbi surprinsă. Tarık ridică paharul către Aysel.

– Iubito, beau în cinstea ta!

Bău tot rachiul dintr-o înghițitură. După aceea își îndreptă din nou privirile către cei de la masă și de data aceasta îi măsură pe fiecare în detaliu. Fiecare persoană la care se uita își ferea până la urmă privirea. Asta-i dădu o mare satisfacție.

Iată cât era de simplu să-i impresionezi pe oameni. Rămâneau toți fără cuvinte în fața unei persoane ceva mai diferite. Se speriau de moarte când vedeau puțină nebunie.

– Doamnelor și domnilor! Vreau să vă spun o poveste. Sunt sigur că mă veți asculta cu interes. În viețile voastre sigure, dar cât se poate de plictisitoare, sunt sigur că nu întâlniți prea des pe cineva ca mine. Da, într-adevăr, eu sunt foarte diferit de voi. Nici o clipă din viața mea nu seamănă cu cealaltă. Sunt o persoană fără origini. Nu am o țară, avere, serviciu sau bani. Până de curând nu aveam nici măcar o identitate. Eu sunt un măscărici. Și, dacă este așa, voi sunteți nobilii de la curte. Rațiunea existenței mele este de a-i distra pe cei ca voi. Ascultați! Știu o poezie. A fost scrisă de un poet nebun pe nume Ece. O poezie scrisă pentru copiii n-au mai terminat școala pentru că au murit. Un vers din poezie sună astfel:

„Vorbim despre moartea bărbătească din tinerele păduri
Și despre femeia care suportă trandafirul de dragul spinilor."

Își aținti ochii sclipitori către Aysel.

– *Mesdames* și *Messieurs*, nici o altă poezie n-ar putea-o descrie pe Aysel mai bine de atât. Ea este „o femeie care suportă trandafirul de dragul spinilor", iar eu, un copil care n-a mai terminat clasa a șaptea pentru că a murit!

Râse ușor. Își plimbă din nou privirile peste ei.

– Știți, mie de fapt nu-mi place poezia. Nu mi-a plăcut niciodată; nici când am fost mai tânăr, nici când am fost la închisoare. Dar sunt anumite poezii care, asemeni unor femei, pătrund în viața și înlăuntrul tău fără să simți și se împrăștie ca un fum; sunt insidioase și blânde, mirosul lor este îmbătător și te scot din minți. Astfel au intrat această poezie și Aysel în viața mea. Ieri nu erau și dintr-odată am observat că au apărut.

Se întoarse către Aysel și o privi lung, ca un sculptor ce-și privește cu mândrie opera.

– Contrar așteptărilor voastre, eu nu m-am îndrăgostit de ea la prima vedere. Nu credeam deloc în dragoste. Credeam în forța răului, în atracția irezistibilă a înșelăciunii, pentru că eram în noroi până în gât. Sufletul meu fusese maltratat acasă de către părinți, la școală de către profesori. La școlile de stat te lasă fără ceea ce se numește mândrie și orgoliu. Voi n-aveți de unde să știți, pentru că probabil ați învățat în școli particulare. În școlile noastre aveau loc în fiecare zi crime. Crime fără sânge. Copiii erau loviți în piept, erau loviți cu piciorul în fund, creierele le erau spălate. Dar nu, nu... Nu vă faceți griji, nu despre asta vreau să vă povestesc! Doar n-o să vă deranjez cu realități plictisitoare. În noaptea asta ne vom distra, doamnelor și domnilor. Tema noastră din această noapte o reprezintă dragostea. Doar dragostea. Ascultați... Atunci când am întâlnit-o pe Aysel eram un om pe jumătate ucis. Pe când ea era pură. Pură și rece asemeni zăpezii. Nu eram îndrăgostit de ea, dar am vrut să mă îndrăgostesc de ea. I-am spus chiar și ei asta: *Je voudrais vous aimer, Madame*. De fapt eu nu știu limba franceză. Propoziția asta o învățasem de la Ethem! Cum aș putea să vi-l prezint pe Ethem? În zilele frumoase când petreceam la Mahzen, el era regele, iar eu măscăriciul. Trebuie să știți Mahzen. Locul sfânt al vechilor revoluționari și al

noilor obsedați sexual. Dar, mă rog, mă abat de la subiect. Să revenim la Aysel. Vă spuneam că voiam să mă îndrăgostesc de ea. Ați auzit până acum de dragoste la comandă? Vedeți o femeie și sunteți impresionat. Vă gândiți că v-ar plăcea să trăiți o relație de dragoste cu femeia respectivă. O relație de dragoste ca-n romane, ca-n filme. Dar să compui o poveste de dragoste la comandă este greu, doamnelor și domnilor. Mai întâi trebuie create condițiile. Trebuie să o convingeți pe femeia din fața voastră de realitatea dragostei care, de fapt, nu este reală. Eu am reușit lucrul acesta, am convins-o pe Aysel de realitatea dragostei mele care de fapt nu era reală. Dar ce credeți că s-a întâmplat între timp? Dragostea mea care nu era reală s-a transformat într-o dragoste reală! Ha ha ha! Priviți-o cu mare atenție pe femeia asta! Am făcut de multe ori dragoste, dar credeți că am putut forma un întreg, că ne-am putut înțelege unul pe celălalt? De unde! Stimați prieteni, dragostea înseamnă de fapt a spune amin unei rugi ce nu se va împlini. Asta era vorba de căpătâi a bunicii mele din partea mamei, Dumnezeu s-o odihnească în pace! Ah, și-acum mi-am amintit de bunica mea. Oare îi face și pe morți să râdă în rai, cântând cântece și recitând poezii din popor? Cu toată viața ei plină de necazuri, era o femeie veselă răposata. Mă iubea foarte mult. Ea a fost singura care m-a iubit în viața asta. Și mai era și mătușa mea cea nebună; și ea se purta bine cu mine. Dumnezeule, iar am început să sar de la un subiect la altul. Subiectul nostru era dragostea... Eu zic că dragostea posibilă nu este dragoste. Pentru a trăi o dragoste adevărată, trebuie mai întâi să vă duceți și să găsiți o femeie imposibilă. Bineînțeles, dacă sunteți femeie, găsiți un bărbat. În mod contrar, vă veți avânta într-o relație homosexuală, iar tema asta este cu totul în afara subiectului nostru, pentru că dragostea dintre homosexuali este o dragoste posibilă. Imposibilă este dragostea dintre o femeie și un bărbat.

Râseră.

Tarık îi măsură pe cei din jur, mulțumit de sine. Bău puțin rachiu pentru a-și umezi gâtul.

– De ce râdeți, *Mesdames* și *Messieurs?* După părerea voastră aberez? Nu! Vă povestesc o realitate. Eu am vrut să fiu primul

bărbat care reuşeşte cu adevărat să iubească o femeie. Şi din acest motiv m-am forţat să mă port ca o femeie. Pentru că numai atunci când aş fi simţit feminitatea în mine, şi aş fi putut gândi ca o femeie, aş fi reuşit. Şi am reuşit! M-am îndrăgostit de Aysel. Ce o fi însemnând asta?! Păcat că ea nu mă mai vrea. Eu însă sunt dispus să fac orice pentru ca ea să mă iubească din nou. E de ajuns numai să vrea şi în acest moment să mă plec la picioarele ei, asemeni unui câine, să ling duşumeaua cu limba scoasă de-un cot... Să port cravată pentru ea, să devin funcţionar de stat, să devin muncitor. Să las societatea asta să-mi mănânce sufletul. Să mă căsătoresc şi să devin chiar şi cap de familie. Mă înţelegeţi? Aş face orice pentru a-i recăpăta dragostea. Am şi făcut, doamnelor şi domnilor. De ce să vă mint, de câte ori mi-a venit, am făcut şi lucruri pentru care roşesc de ruşine.

Pentru prima oară îşi feri privirea de cei de la masă, îşi lăsă capul în jos. Parcă era pentru prima oară când şovăia, era pentru prima oară când nu se simţea bine fiind în centrul atenţiei.

Dar îşi reveni imediat. Când îşi îndreptă capul, ochii lui luceau cu aceeaşi nebunie.

– Bine, dar ce credeţi că aş face dacă Aysel s-ar îndrăgosti din nou de mine, dacă m-ar urma ca o căţea? Ah, am să vă surprind, prieteni, dar aş face tot ceea ce făceam în trecut. Mereu şi mereu... Aş înşela-o, aş face-o să plângă, aş necăji-o. Cu cât ea ar alerga mai mult după mine, cu atât eu aş fugi. Aş oferi-o altor bărbaţi învelită în hârtie de cadouri, aş face-o părtaşă la micile mele escrocherii. Da, exact aşa aş face. Recunosc. Din cauza aceasta m-a şi părăsit Aysel. Femeile nu suportă aşa ceva. Femeile vor să se ghemuiască în braţele tale şi să fie iubite. Din când în când îţi zgârie mâinile, ţi le însângerează, ţi le muşcă cu dinţii lor mici şi ascuţiţi ... Dar tot vor să fie iubite. Asta este şi singura grijă a lui Aysel. Vrea să o iubească cineva mereu, să nu se despartă deloc de ea.

Capul lui Aysel era plecat. Plângea, se pare. De ruşine, de durere?

De la masă nu se auzea nici un sunet. Hohotul fals al lui Tarık îi făcu pe toţi să tresară.

– Credeți-mă, domnilor, aş fi vrut să vă povestesc mai multe despre femei, dacă aş fi reuşit să le înțeleg în totalitate. Sunt ele oare nişte sexuri umblătoare, aşa cum spune un prieten de-al nostru comun, scriitor, denumit şi „pictorul perineelor"? Iar dragostea ce este? O jucărie ieftină de plastic care ne-a fost dată în mână pentru a ne juca în lumea asta plină de nebuni.

Tăcu brusc, parcă obosit. Privirea animalică din ochii lui se stinse. Se ridică în picioare.

– De fapt, singurul lucru pe care vreau să vi-l spun este următorul: la naiba cu voi toți! Stați aici şi vă beți rachiul şi purtați conversații decente. Nu vă pasă de nimic! În momentul acesta însă, în diferite locuri ale lumii, unii sunt expuşi la torturi cumplite doar pentru că au visat la o viață egală, la o lume în care se poate trăi mai bine. Ordinea lumii nu acceptă simplități ca acestea. Sunteți conştienți că pentru a defini puterile dominante folosim termenul de „ordin"? Vine de la „a orândui". Ordinea aceasta îl „orânduieşte" pe cel care este diferit, pe cel care gândeşte altfel. Gândiți-vă un pic la mine şi la cei ca mine. Pornisem la drum în numele socialismului, eram bine intenționați. Dar am greşit mult. Şi ei ne-au tras la răspundere în numele societății. Noi greşiserăm, dar ei făcuseră greşeala greşelilor şi, pe deasupra, au făcut asta în mod conştient şi intenționat! Ne-au „orânduit" sufletele! Dar eu, Tarık, nu mă dau bătut, doamnelor şi domnilor! Fiind de atâtea ori „orânduit", am învățat să şi „orânduiesc" până la urmă! Nu voi pieri niciodată!

Făcu o plecăciune, salutându-i.

– Sper că v-am distrat. Eu m-am distrat grozav. Dar a venit timpul să plec.

O privi pe Aysel pentru ultima oară. Întinse mâna spre ea cu o ultimă speranță.

– Aysel, vino cu mine! Locul tău nu-i aici. Noi am trăit viața mai real decât toți cei de la masa asta. Şi dragostea am trăit-o în cea mai reală formă. Am făcut dragoste pe străzi. Vino cu mine!

Pentru un moment, doar pentru un moment, Aysel îşi îndreptă capul şi se uită la el, vrând parcă să găsească un răspuns, doar un răspuns demult aşteptat.

Dar probabil că nu-l găsi, pentru că își feri privirea.

Mâna lui Tarık căzu pe lângă trup.

– Adio, *Mesdames* și *Messieurs*! Sărmanul măscărici pleacă. Vă rog să nu vă fie milă de mine. Dacă trebuie neapărat să vă fie milă de ceva, să vă fie milă de sărmanele voastre vieți! Roșul iadului este mult mai excitant decât albastrul deschis al raiului! Ha ha ha!

Își îndreptă eșarfa și se uită pentru ultima oară la cei de la masă. Plecă din bar serios și mulțumit de privirile celor ce rămăseseră fără cuvinte. Dar cu spatele drept și bărbia sus.

Când ieși însă în întunericul nopții, picioarele nu-l mai puteau duce. Se întinse pe prima bancă ce-i ieși în cale. Vreme îndelungată nu se putu ridica.

Până la urmă ieșiră afară. Aysel mergea la brațul arhitectului, rezemată de el. Inima îl înțepă când o văzu astfel. Pe de altă parte, era mândru de sine. Până la urmă învățase să fie gelos. Era un sentiment frumos. Chiar foarte frumos, ucigător.

Nu-l observară în întuneric. Trecură pe lângă banca unde stătea.

Una dintre femei îi șoptea celei de lângă ea:

– Ce seară!

Da, se gândi Tarık în timp ce-i privea pe cei ce se pierdeau în noapte. Ce seară! Ce viață, chiar! S-a terminat, s-a dus.

După seara aceea nimeni nu l-a mai văzut pe Tarık. S-a zvonit că îl convinsese cu greu pe Ethem să-i dea niște bani cu împrumut, că după aceea se dusese în Bodrum, că începuse să lucreze pe un vaporaș turistic, că după câteva luni fugise cu unul din vaporașe în insula Kos, că după ce trăise o perioadă lungă într-o tabără pentru imigranți trecuse în Norvegia.

***

Un apartament mic într-un bloc neîngrijit de patru etaje, pe una dintre străzile jalnice din spatele Hamamului Galatasaray...

Perdelele bordo decolorate și pătate de soare sunt strânse bine în părți.

Bărbatul care stătea la masa mobilă și rotundă aruncă o ultimă privire pe teancul de hârtii din fața lui. Puse hârtiile una peste alta și lovi cu ele în masă pentru a le aranja. Apoi le puse pe toate cu mare grijă într-un plic mare, galben. Lipi bine plicul cu bandă adezivă.

Își aținti ochii asupra peretelui gol și se gândi ceva vreme. Puse plicul sub o carte destul de groasă care se afla pe masă. Se ridică de pe scaun. Își îndreptă eșarfa în fața unei oglinzi cu ornamentele ciobite și cu rama argintie înnegrită. Era atent să nu dea ochi în ochi cu el însuși, dar pentru un moment își pierdu concentrarea și fu învins de vraja oglinzii. Iată că în fața lui se afla el însuși!

Își privi lung părul care-i albise și se rărise mult în părți, dar care era la fel de sănătos în vârful capului, fața îmbătrânită, ochii negri care nu-și pierduseră încă sclipirea, în ciuda tuturor întâmplărilor. Se întoarse puțin într-o parte și zâmbi cinic în oglindă. Ridică din umeri, mai făcu niște gesturi și făcu chiar și o plecăciune.

După aceea se îndepărtă de oglindă și își puse pe el un pardesiu de culoare pământie.

Pardesiul gri rămăsese cu mult timp în urmă uitat pe undeva.

Coti imediat pe o stradă alăturată. Deschise magazinul de antichități cu o cheie veche pe care o scoase din buzunar. Trase în piept mirosul de cărți vechi. Locul acesta era refugiul lui, ascunzișul lui, locul lui de muncă.

Pisica galbenă și dolofană stătea, ca de obicei, tolănită pe scaun. Îl privea cu ochi leneși și nepăsători pe bărbatul care stătea în fața ei. Apoi începu să se lingă. Se vedea că noaptea vânase.

Bărbatul se întinse spre urechile pisicii, zâmbind. Pisica fugi dintr-o săritură. Se duse și se frecă de perete arțăgoasă.

Bărbatul râse cu chef.

– Obrăznicătură!

Se deschise ușa. În magazin intră un tânăr.

– Bună dimineața, Tarık! Ce faci?

– Bine, Ali. Tu ce faci?

Tânărul râse. Peste un an urma să plece în armată. Deocamdată își petrecea timpul alături de Tarık, pentru că iubea foarte

mult cărțile. Scria pe ascuns și poezii în caietele cu pătrățele. Nu avea prea mulți prieteni. El era copilul unei alte lumi în țara asta în care toți tinerii învățau la facultăți – cu frecvență, fără frecvență –, el era absolvent de liceu. Când era întrebat unde învăța, se simțea stânjenit când răspundea „nicăieri". Magazinul lui Tarık era un loc bun pentru că Tarık nu dădea importanță lucrurilor de genul ăsta. Tarık nu absolvise nici măcar gimnaziul, dar știa toți scriitorii și toți poeții. Citea toate cărțile care apăreau, vedea toate filmele bune. Casa lui, care se afla cu o stradă mai încolo, arăta ca un depozit. Peste tot se aflau cărți și reviste. Tarık se întorsese din Norvegia cu un an în urmă. Cererea lui de a-și recăpăta cetățenia fusese acceptată până la urmă. Plătise prețul armatei, de care fugise atâta timp, cu banii pe care-i strânsese bănuț cu bănuț muncind ani de zile într-o țară străină și se întorsese în țara lui. Nu pomenea deloc de familia lui care rămăsese în Norvegia. Avea două fiice mari, asta era tot ce știa Ali.

– Cum merge romanul, Tarık?

– S-a terminat.

– Mă bucur. Acum îmi spui și mie care-i subiectul romanului?

El ridică absent din umeri.

– Am vrut să scriu o poveste de dragoste, dar până la urmă am observat că am scris povestea jalnică a unui mic impostor. Poate că s-a întâmplat așa pentru că nu cred în „dragoste". Ceea ce se numește dragoste este de fapt dorința de a face sex. Omenirea a inventat termenul de dragoste pentru a înfățișa dorința aceasta puternică, dar simplă, ca pe ceva mai măreț, mai adânc.

– Dar dragostea există, nene Tarık. Nu se poate să fie așa cum spui tu! Dragostea nu este ceva mai inocent?

Îl privi compătimitor pe tânăr.

– Nu știu, Ali, poate că ai tu are dreptate. Adevărul este că eu n-am văzut nici o dragoste inocentă până în ziua de azi, dar... Toate relațiile de dragoste pe care le știu sunt de genul celor care înnebuneau omul, care îl împingeau la extreme.

– Bine, dar cine-i micul impostor despre care ai povestit? E un personaj real?

Tarık râse amar.

– Cel puţin cât mine de real. Părea că ar fi vrut să continue, dar tăcu.

Ali insistă:

– Povesteşte-mi, Tarık!

Pe faţa lui Tarık apăru un zâmbet întunecat.

– Tu n-ai de unde să ştii, în ţara aceasta viaţa nu a fost aşa întotdeauna. Am trăit şi timpuri în care oamenii erau mai buni, mai nevinovaţi, mai idealişti. Apoi a început epoca răului. Eu eram unul dintre iniţiatori. Eram mincinos, hoţ, un mic anarhist ce nu ţinea cont de nici un principiu moral impus de societate. Dar astăzi am observat că până şi copiii de şaisprezece, şaptesprezece ani care vagabondează prin Beyoğlu sunt mai răi decât mine. Ştii care este sursa principală a răutăţii lor? Ignoranţa şi deznădăjduirea nemărginită. După părerea mea, noi nu eram atât de impertinent de ignoranţi, atât de lipsiţi de speranţă.

Adăugă absent:

– De fapt, n-ar trebui să spun „noi". Pentru că eu n-am făcut niciodată parte din turmă. Eu eram oaia neagră care era îndepărtată din orice turmă. Aş fi vrut foarte mult să-ţi povestesc ce fel de sentiment este acesta, dar ştiu că nu aş putea să-ţi povestesc. Trebuie să încerci tu să înţelegi. Şi crede-mă, dacă în viaţa asta există ceva important, acel ceva este să înţelegi, nu să povesteşti!

Apoi râse cu veselie.

– M-am gândit îndelung la mine şi la ceea ce am făcut în fiecare perioadă a vieţii mele, dar n-am putut deloc să trag vreo concluzie. Am fost un ticălos sau un om bun? Nu ştiu şi nu voi şti niciodată. Singurul lucru pe care aş fi putut să-l spun despre mine l-a spus cândva poetul Ece: „Viaţa mi-e scurtă, moartea mi-e lungă în raiad!". Raiadul este ţara asta şi eu sunt unul dintre cei care mor îndelung. Îndelung. Savurând fiecare clipă!

***

– Tu n-ai putea să faci aşa ceva, iubito!

– Ce n-aş putea să fac?

– Nu eu am scris romanul ăsta. Nu poţi face să pară că l-am scris eu!

– Nici eu nu l-am scris. Cine l-a scris atunci?

Faţa lui se lumină de un zâmbet satisfăcut.

– Te joci, nu-i aşa?

– Îmi place să joc jocuri. La fel ca ţie.

Se priviră în linişte un timp.

Apoi buzele lui se strâmbară într-un zâmbet dureros.

– Misiunea noastră a luat sfârşit. A venit timpul să plec.

– Sunt conştientă.

– Îţi va fi dor de mine?

Femeia îl privi cu tristeţe.

– În unele dimineţi, când mă trezesc, mă gândesc la tine. Chiar dacă eşti atât de departe, privim acelaşi cer, împărţim aceeaşi lume... Şi atunci uit de toată singurătatea mea.

Pe faţa lui apăru un zâmbet plin de mândrie.

Femeia continuă:

– De fiecare dată când aud sau citesc ceva în legătură cu dragostea, îmi amintesc numai de tine. Adică de un om care şi-a făcut aripi din ceară şi a evadat astfel din toate închisorile, dar până la urmă a zburat către soare îmbătat de puterea şi libertatea sa, iar când aripile din ceară i s-au topit, a căzut iar pe pământ.

După aceea se uită la el provocator.

– Dacă ai fi fost alături de mine, probabil că tot mi-ar fi fost teamă de tine, te-aş fi urât, aş fi vrut să fug de tine. Acum, când eşti atât de departe, te iubesc atât de mult...

– Ştiu, zise el.

Întinse mâna şi o prinse pe cea a femeii. Apoi se îndepărtă şi se veşteji cu repeziciune. Se stinse.

Neslihan Acu s-a născut în 1960 în Istanbul. În timp ce studia la Facultatea de Inginerie Industrială a Universităţii Boğaziçi din Istanbul, a lucrat la diferite reviste de literatură şi a făcut traduceri. Şi-a dorit dintotdeauna să scrie cărţi şi în cele din urmă a renunţat cu totul la profesia ei pentru a se dedica scrisului.

În prezent lucrează ca ziaristă pentru cotidianul *Yeni Asır* şi scrie articole pentru un website renumit specializat în media (Medyatava). A scris mai multe romane, între care: *Cine a ucis-o pe Meltem K?* (2004), *O femeie nu poate fi Don Quijote* (2004), *Despărţire târzie* (2010).

Ce nimic frumos, dragostea este mai mult decât o poveste de dragoste: poate fi un studiu de caz despre amintiri traumatice şi complexe de inferioritate care pot modifica personalitatea oamenilor. Tarık, un tânăr marcat de tortura îndurată în închisoare, se imaginează ca fiind pasărea cu penele colorate din romanul lui Jerzy Kosiński. Este un individ atât de diferit de semenii lui, încât nu poate trăi în mijlocul lor, dar nici nu se poate ţine deoparte. Aysel, fata ştearsă şi obsedată de teama de a nu fi părăsită, se dovedeşte a fi o femeie puternică şi capabilă să inspire o pasiune distructivă. Nimic nu este ce pare a fi la prima vedere în romanul lui Neslihan Acu: nu suntem siguri nici măcar care dintre cele două personaje ne spune povestea iubirii lor trăite cu douăzeci de ani în urmă.

UNIVERS

9 789993 113393